

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

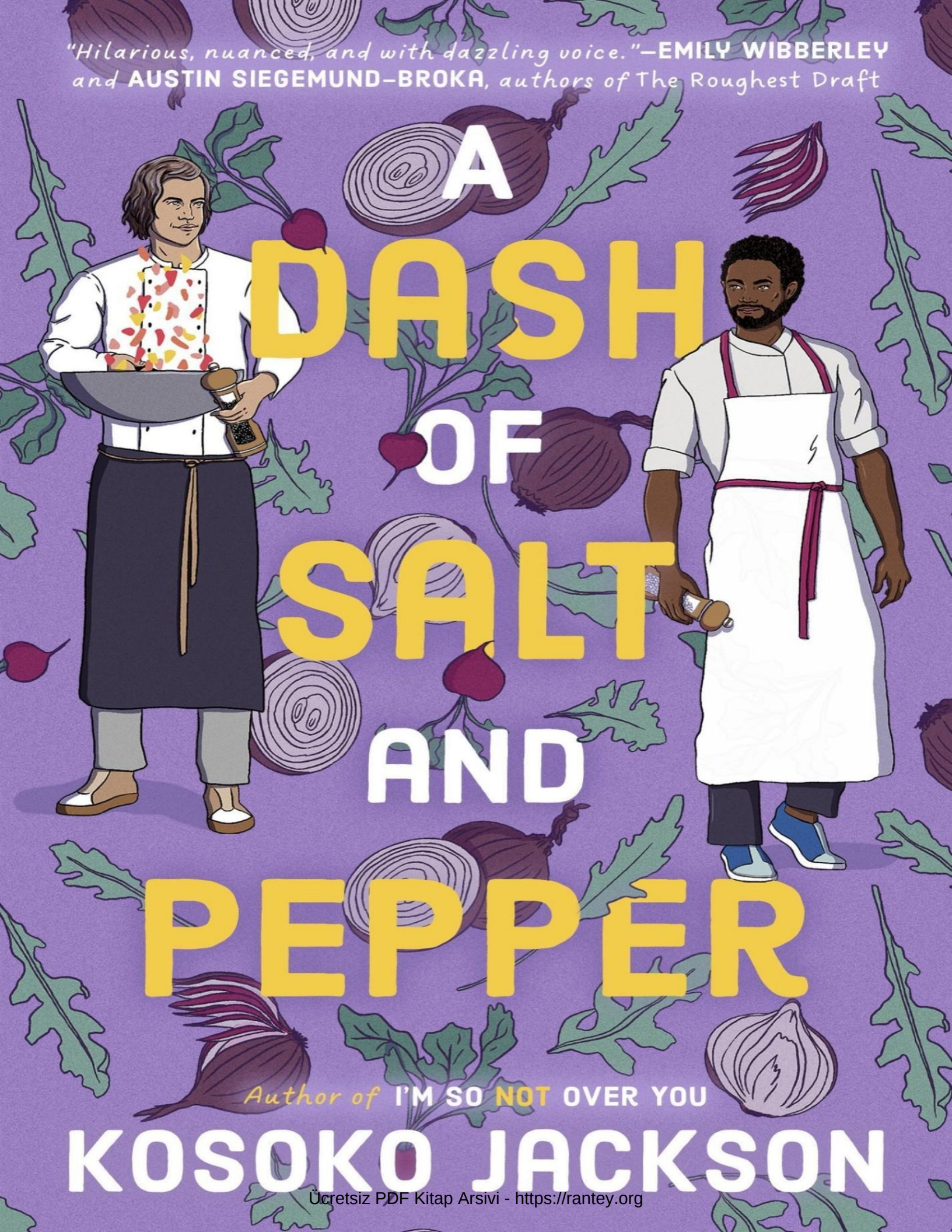
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Hilarious, nuanced, and with dazzling voice."—EMILY WIBBERLEY
and AUSTIN SIEGEMUND-BROKA, authors of *The Roughest Draft*

A DASH OF SALT AND PEPPER

Author of I'M SO NOT OVER YOU

KOSOKO JACKSON

İÇİN ÖVGÜ

BEN'SENİN ÜZERİNDE ÇOK (DEĞİL)

“Aile bağları, temel dostluklar ve bizi daha iyi, daha güçlü ve daha mutlu yapan bir aşkı seçmenin önemine dair güzel çizilmiş temalarla, işte türün yıllardır beklediği tuhaf romantik komedi! Kargaşalı ve neşeli olduğu kadar hassas ve korkusuz olan Kosoko Jackson'ın *Seni çok (değil) aşım* oldukça basit bir şekilde - olağanüstü derecede tatmin edici bir okuma.

—Christina Lauren, *New York Times* en çok satan yazar *ruh eşi*
Denklem

“Jackson'dan hızlı, cızırtılı, düpedüz keyifli bir kitap, romantik komedilerde hoş ve taze bir ses.”

—Julia Whelan, yazarı *Oxford Yılım*

“Hızlı geçen diyaloglar, kahkahalarla dolu tek satırlıklar ve göze çarpan popüler kültür referanslarıyla dolu esprili ve hızlı tempolu bir aşk romanı. *Seni çok (değil) aşım* bayılmaya değer ve cızırtılı romantik anlarla dolu ama aynı zamanda kalbinizin sesini dinlemek ve hayatınızla ne yapmak istediğinizi bulmakla ilgili.

—Kerry Winfrey, yazarı *Çok Saygılarımla*

“Nefis bir şekilde komik bir boğuşma. Kosoko Jackson'ın yazıları elektrikli, eğlenceli bir enerjiyle birlikte hareket ediyor ve bu da Kian ve Hudson'ı desteklememek imkansız hale getiriyor. Bir kitap beni bu kadar güldürmeyeli uzun zaman olmuştu!”

—Rachel Lynn Solomon, ulusal çok satan kitapların yazarı *eski konuşma*

“Çok eğlenceli bir okuma! *Seni çok (değil) aşım* Bize, sadece onları konuşturmak için (Rivers & Valleys) bira içmek isteyeceğiniz esprili, karmaşık karakterler veriyor. Kosoko Jackson romantizmde şımarık, yepyeni bir ses ve ondan daha fazlasını okumak için sabırsızlanıyorum!

—Jen DeLuca, *Bugün Amerika* en çok satan yazarı *yi eşleşmiş*

“Abartılı, esprili ve son derece eğlenceli. Jackson, yüksek sesle gülerken size aşık olacak.”

—Denise Williams, yazarı *Düşmenin En Hızlı Yolu*

“Mizah ve yürek dolu, ikinci şanslar ve risk almayla ilgili bu aşk bir an gülmenize, bir an sonra bayılmanıza neden olacak. Son derece eğlenceli ve seksi bir okuma.”

—Ashley Herring Blake, yazarı *Delilah Green Umurunda Değil*

"Bu, romantizmden ya da komediden yoksun olmayan bir romantik komedi ve sonuçta mükemmel, nihayetinde tatmin edici bir kitap ortaya çıkıyor."

—Yapıştırmakdergi

“Sevilen sahte flört mecazına eğlenceli bir dokunuş katan Jackson'ın ilk romantik komedi filmi. *Seni çok (değil) aştım* hızlı yazı, karmaşık karakterler ve popüler kültüre bir övgü sunuyor!”

-İnek Günlük

“Jackson incelikli ve çok katmanlı karakterler oluşturmakta usta. . . . Nihayetinde, bu tuhaf, Siyah romantik komediyi bu kadar zevkli yapan şey, bu karakter gelişimidir. Baştan sona kahkaha ve yürek dolu.”

—Raf Bilinci

"Bu nüanslı romantizm, Jackson'ı yetişkinler alanında izlenmesi gereken bir yazar olarak işaret ediyor."

—Yayıncılar Haftalık

"[A] nefis çirkin romantik komedi tam dolu ile ilgili popüler kültür referansları, güçlü aileler ve sür ya da öl en iyi arkadaş."

—Library Journal (yıldızlı)

KOSOKO JACKSON'DAN BAŞLIKLAR

SENİN ÜZERİNDE ÇOK (DEĞİLİM)
BİR TAŞ TUZ VE BİBER

**A
DASH
OF
SALT
AND
PEPPER**

KOSOKO JACKSON

BERKLEY ROMANCE
NEW YORK

BERKLEY ROMANSI
Berkley tarafından yayınlandı
Penguin Random House LLC'nin bir
baskısı [Penguinrandomhouse.com](https://penguinrandomhouse.com)

Telif hakkı © 2022, Kosoko Jackson'a aittir.
alıntı *Seni çok (değil) aşım* telif hakkı © 2022, Kosoko Jackson
Penguin Random House telif hakkını destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, özgür konuşmayı teşvik eder
ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir sürümünü satın aldığınız ve izinsiz olarak herhangi bir biçimde çoğaltmayarak,
taramayarak veya herhangi bir bölümünü dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve
Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesine izin veriyorsunuz.
BERKLEY tescilli bir ticari markadır ve B kolofonlu Berkley Romance, Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verilerini Kataloqlama

İsimler: Jackson, Kosoko, yazar.
Başlık: Bir tutam tuz ve karabiber / Kosoko Jackson.
Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley Romance, 2022.
Tanımlayıcılar: LCCN 2022028504 | ISBN 9780593334461 (ticari karton kapaklı) | ISBN 9780593334478
(e-kitap) Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PS3610.A356439 D37 2022 | DDC 813/.6—dc23/eng/20220616
LC kaydı şu adreste mevcuttur: <https://lccn.loc.gov/2022028504>

Birinci Basım: Aralık 2022

Kapak tasarımı Adriana Bellet
Kapak tasarımı Colleen Reinhart
Kitap tasarımı Daniel Brout tarafından, Molly Jeszke tarafından
e-kitaba uyarlanmıştır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır
ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, iş yerleri, olaylar ya da yerler ile benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_141972205_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Kapak

Övmek FveyaBen de öyle (Değil) Senin Üzerinde

Başlıklar hve Kosoko

Jackson Başlık PaGBu

ortakPtam

am özveri

ChaPter Bir

ChaPter İki

ChaPÜçüncü

ChaPter Dört

ChaPter Beş

ChaPter Altı

ChaPter Yedi

ChaPter Sekiz

ChaPter Dokuz

ChaPter On

ChaPter Onbir

ChaPon iki var

ChaPter Onüç

ChaPter Ondört

ChaPter Onbeş

ChaPter Onaltı

ChaPter Onyedi

ChaPter Onsekiz

Chapter Ondokuz
Chapter yirmi Chapter
Yirmi Bir Chapter
Yirmi İki Chapter
Yirmi Üç Chapter
Yirmi Dört Chapter
Yirmi Beş Chapter
Yirmi Altı Chapter
Yirmi Yedi Chapter
Yirmi Sekiz Chapter
Yirmi Dokuz Chapter
Otuz Otuz Birinci
Bölüm Chapter Otuz
İki Chapter Otuz Üç
VEPilog

kabul edildiGmentler
alıntıBen de öyle (Değil) Senin Üzerinde
yazar hakkında

*Talya için (ve tabii ki Arthur için).
Yürüyüşlerimizin beni ne kadar kurtardığını asla bilemeyeceksin.*

BÖLÜM

BİR

Uyandın mı?

Çoğu çevrede, bu metin, kesinlikle bir yanıt gerektirmemesi gereken, çok beceriksizce hazırlanmış bir ganimet çağrısı gibi okunur. Veya, erkekler arasında kurgusal bir tanrı olan Miranda Priestly'nin dediği gibi,*Sıkıcı, donuk ve türevi.*

Bir erkek sana sabah 4:00'te mesaj atarsa, cevap verme. Üniversitede kız arkadaşlarıma hep söyledim. *Gündüzleri size mesaj atamıyorsa, neden ışıklar söndüğünde ona cevap vermelisiniz?*

Rehberliğimin yurttaki birçok kıza -Clark Street gururu bebeğim- bazı utanç verici durumlardan kaçınmasına yardımcı olduğuna dair ilk elden anlatımlarım var. Hatta sahip olduğum (birkaç) heteroseksüel erkek arkadaşına da aynı tavsiyeyi verirdim.

Sabah 4:00'te bir kıza mesaj atmaya ve ondan gelmesini istemeye cüret etme. Onu önemsiyorsan, güneş yükseldiğinde ona mesaj atarsın. Ona çıkma teklif. Ona şarap ver. Ona yemek ye. Ve SONRA, ve ancak o izin verirse, ona bir sinema salonunun arkasında parmak patlatabilirsin. #Romantik.

Çünkü unutmayın: Erkek çocukların minimum düzeyde performans göstererek başarılı olmasına izin verdiğimizde, onların olabileceklerini bildiğimiz erkekler haline geldiklerini asla göremeyeceğiz. Hayır, erkeklerin tam potansiyellerine ulaşmalarına yardımcı olmak bizim sorumluluğumuz değil ama biz yapmazsak kim yapacak? Zor bir iş ama birinin yapması gerekiyor.

Açıkçası, bu durumda biri, ben, bir eşcinsel ve suç ortağım olan kadın arkadaşlarım.

Ancak konumuza dönecek olursak, bu üç temel ve çok önemli nedenden dolayı göndereceğim bir ganimet arama metni değil.

BİR: Mesaj arkadaşım Mya'ya gönderildi ve ben arkadaşlarla görüşmüyorum. Boş nokta. Kendime koyduğum ve izlediğim pek çok kuralım yok -bu muhtemelen uçarılığımın veya başarısız olursam katı sonuçları olmayan herhangi bir hedefe odaklanamamamın bir işaretidir, ki bu, tekrar bir terapistte gittiğimde terapistim için bir konudur- ama bu zor ve hızlı bir kuraldır.

FBI—arkadaşlar, patronlar, idoller—asla ASLA seks yapmamanız gereken üçlü insan. Her zaman birileri incinir ve gece, el yazısıyla tekrar tekrar şarkı söyleyen, komşuların kapınızı çalmasına veya gürültü şikayetinde bulunmasına neden olan ve sizi sokakta evsiz bırakmanıza, değişiklik için yalvarmanıza, bir oğlanın hayatınızı tamamen ve tamamen mahvettiğini fark etmenize neden olan, havadar, nefes kesici beyaz bir kızın yazdığı hüznü bir türkü ile sona erer.

Dramatik? Belki. Gerçek mi? Kesinlikle.

İKİ: Bu bir ganimet çağrısı olamaz çünkü, Mya ayakta olsa bile, onun gerçekten, bilirsiniz, büyük pisliği yapmak için özgür olma potansiyeli yoktur. O bir öğretmen ve onlar -özellikle ikinci sınıf öğretmenleri- asla uyumuyorlar çünkü sürekli çalışıyorlar. Yani, tüm o tatlı-olmayabilir-gibi-davranma olayı tartışmalı bir konu. Mya, ikinci sınıftayken hepimizin öğretmenlerimizin öyle olduğunu düşündüğümüz bir vampire en yakın kişidir. Okulda yaşayan ve yaz tatilinde tabutlarına giren vampirler.

İKİ NOKTA BEŞ: Saat daha sabah 4:00.Oerken. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki birçok insan güne başlamak için altıda kalkar. Aslında, Amerikalıların kabaca yüzde 23'ü altı ile altı buçuk arasında kalkıyor ve beş ile altı arasındakileri dahil ederseniz, bu da yüzde 32 daha ekliyor, Amerikalıların toplam yüzde 55'i - yarısından fazlası dünyayı fahişe yapmak istiyor.

ÜÇÜNCÜ: Muhtemelen tüm bunların en önemli kurşunu: Ben azgın bir homoseksüelim. Mesela, büyük bir ihtiyar 'Rain on Me'nin sözlerini çıktıktan yirmi dakika sonra biliyordu, her kraliçeyi analiz etmek için bir noktaya değiniyor.*RuPaul'un Drag Yarışi*her sezon en iyi yarışmacıyı seçmek için” eşcinsel.

Bu nedenle, sonuç olarak, gördüğünüz gibi, Sayın Yargıç (vb., vb.), sunulan gerçekler göz önüne alındığında, bu bir ganimet çağrısı olabilir. Gerçekte, ama? Sadece uyuyamıyorum. Mantıklı bir insan, Amerika'nın yüzde 55'inin normal bir üyesi gibi pes edip güne başlardı, ama uyanık olmak - gerçekten, tamamen uyanık olmak - hayatımla başa çıkmam gerektiği anlamına geliyor. Ve ben buna hiç hazır değilim.

Yatakta biraz daha uzanırsam, penceremin dışında gizlenen gerçek dünya uzakta kalacak. İşini yeni kaybetmiş yirmi altı yaşında olduğum gerçeğiyle uğraşmak zorunda kalmayacağım. Üç günün gönül yarası ve utancına değinmek zorunda kalmayacağım.*sonrasındaişimi* kaybetmek, beş yıllık erkek arkadaşım bana dedi ki,*Hayatım ekspres trende ve seninki yerelde gibi hissediyorum*, beni evden kovmadan önce. Tüm bunlar, kötü biçimlendirilmiş bir rüya gibi uzak bir endişe. Büyüyen kendimden şüphe duyma bulutuyla ya da elde ettiğim her başarıyı örtmekle tehdit eden balon gibi kabaaran başarısızlık duygusuyla uğraşmak zorunda kalmayacağım. Ve kesinlikle Chicago, Paris, Londra, İngiltere, Edinburgh veya New York'ta olmam gerekirken Harper's Cove lanet olası MAINE'de olduğum gerçeğiyle uğraşmak zorunda kalmayacağım. KESİNLİKLE lanet olası Maine dışında herhangi bir yer.

Bundan daha iyi olmam gerekiyordu. başarmak için Bu kasabadan kurtulmak ve kendime "Harper's Cove'daki Siyah çocuk Rory Gilmore"dan daha fazla bir hayat yaratmak için, burada en büyük üç endüstri balıkçılık, çeşitli aile dükkânları ve Mya'nın öğretmenlik yaptığı okul. NYU'ya tam bir yolculuk yapan ve ardından Chicago Üniversitesi'nin Booth İşletme Okulu'na burs kazanan ben. Hayatım S-E-T idi. Küstahlığı dengelemek için biraz Meredith Gray dokunuşuyla işletme okulunun Cristina Yang'ı olacaktım.

Her şey mükemmeldi. Ama işler biraz görünmeye başladığında ne olur biliyorsun*fazla*birinin hayatında mükemmel? Evreni kim kontrol ediyorsa, yüzünüze güler ve her şeyi alt üst eder.

Ve şimdi buraya geri döndüm. Kredileri bitir. Rotten Tomatoes'da yüzde yirmi.

Tamamen açık konuşayım: Tüm hayatınızı dokuz bin nüfuslu Harper's Cove'da yaşamakta yanlış bir şey yok. Stars Hollow, Harper's Cove demek istiyorum - ciddi, neredeyse aynı nüfusa sahibiz, aynı tek lise ve ortaokul bir arada, her şey - sakın bir hayat istiyorsanız, yerleşmek ve bir aile kurmak için harika bir yer. Bu yüzden ailem ben henüz altı aylıkken Washington DC'den buraya taşındı.

Bu benim için hayat değil.

Bu yüzden liseden mezun olur olmaz buradan siktir olup gittim ve bir daha arkama bakmamaya niyetlendim.

Geleceğimin ve dolayısıyla mutluluğumun New York'ta olduğunu sanıyordum. Her eşcinsel yapar. New York, Los Angeles, Londra, Atlanta bizim için dört homoseksüel metropol. Bu, elbette, şans eseri, ben lisans öğrencisiyken NYU'da konuşan UChicago'dan başka bir profesörün konuşmasına beni davet eden bir profesör sayesinde kendimi Chicago'da bulmamın nedeni buydu. Booth İşletme Okulu'na gitmek ve Windy City'de yaşamak, kemikler masaya atıldığında anlam kazandı. Ve ilgi alanlarınıza göre film seçmenize yardımcı olan ve size indirimli bilet satan TixFlixs'te (hâlâ Booth'tayken) bir iş bulmanın, benim büyük profesyonel dünyaya adım atmam olması gerekiyordu. Başlangıçların ilk iki yılında kendilerini geliştirmelerine yardımcı olmak, bir girişimin en kritik noktası, başarılı olduğum noktadır. Şirketlere yardım ederek sahiplerine yardım ediyorum ve sahiplerine yardım ederek insanlara yardım ediyorum. Ve ikili olmayan bir Asyalı Amerikalı tarafından sahip olunduğu ve yaratıldığı gerçeği? Daha iyi. Bu benim profesyonel hedeflerime ve kişisel hedeflerime uyuyor.

MBA derecem olabilir ama birçok insanın düşündüğü gibi sadece para odaklı bir canavar değilim. Ailem bana bundan daha iyisini öğretti.

Chicago'daki zamanımı daha da iyi hale getirmek için TixFlixs'teki patronum beni Carey Foundation'a aday gösterdi. Bu beni hızlı başarı şeridine fırlatırdı. Ve ben bunu hak ettim. Onu hak etmiştim.

Kulağa ukalaca geldiğini biliyorum ama yaptım. Hayat bir meritokrasi değil ama oraya ulaşmak için çok çalıştım. Ve sonunda, *Sonunda*, Hayattan istediğim her şeye sahiptim. Harika bir ilk iş. Harika eğitim. Harika erkek arkadaş. Tüm doğru kontrolleri yaptırdım. Tüm doğru şeyleri yaptım. Hayat özgeçmişim maksimuma kadar doldurulmuştu. Ben, tüm ölçütlere göre bir başarı öyküsü olacak bir Siyahiydim.

Ve sonra, yumurta likörü içilirken yapılmış kötü yapılmış bir zencefilli ev gibi etrafımda çöktü. Şimdi yedi yıl önce olduğum yere geri döndüm - yatağımda, zamanda donmuş gibi görünen bir odada.

Çalıştığım şirket battı. rezil oldumbaşvurduğunuz için teşekkür ederimÜç aya yayılan, iki saatlik yedi final görüşmemden iki hafta sonra Carey Vakfı'ndan gelen e-posta. O zaman benim *erkek arkadaşlanet* olası benden ayrıldı ve beni tüm sosyal medya platformlarında engelledi. Bütün bunlar iki aylık bir zaman diliminde birbiri ardına oldu; darbe üstüne darbe, mide yumruk üstüne yumruk.

Boş odada özellikle kimseye, "Ne harika ve hayal kırıklığı yaratan bir son," diyorum.

Dönüp telefonumu tekrar kontrol ediyorum: 05:05. Mesaj yok. Sadece ben ve utancım. Bunu benim için sev.

Küçükken güneşle uyanmayı severdim. Bu yüzden annemle babam benimle yatak odalarını değiştirdiler, bu yüzden benim odam -biraz daha büyük ve yaklaşık altmış fit kare olmasına rağmen- doğuya bakıyor. Güneş, Paramore, Relient K, Fall Out Boy ve Panic! üç duvardan ikisini sıvayan Disco'da. Üçüncüsünde, benim, Mya ve okuldan bir çocuğun doğum haritaları, kalan üç duvardaki o bibere dokunmayı kaybettiğim için zar zor hatırlıyorum. Gezmek istediğim şehirler ve ülkeler. Çalışmak istediğim şirketler. Genç Xavier şimdi bana ne derdi? Başarmayı hedeflediğimiz her şeyde başarısız olduğumuzu bilse nasıl hissederdi?

"Ezik olduğumuzu söylediler," diye mırıldandım. Gençken ne kadar gaddar olduğumu biliyorum. Ne kadar azimli ve sadece başarıya ve bu kasabadan çıkmaya odaklanmıştım. İnsanlar bunun için bahaneler üretti. Gideceğim için beni affet

yer. Buradan çıkıyordum. ben *biresin*. Bu kelimededen nefret ediyorum.

Ve şimdi bana bak, evde benim için çok küçük olan bir yatakta.

Yatağımın dibindeki bir tüy ve ağırlık yumağı hareket edip sağ bacağıma baskı yapıyor. O tüy yumağı Naga, ailemin Samoyed'i. Harper's Cove'da kalmamı sağlamanın o kadar da incelikli olmayan bir yolu olarak taşınmadan sadece iki yıl önce ailemin onu aldığını düşünürsek, o daha çok ailemin köpeğı. Açıkçası işe yaramadı - ama belki de işe yaradı. Demek istediğim, sonuçta hala buradayım, değil mi? Ve içinden sevimli bir köpek çıkardılar. Herkes için kazan-kazan.

Naga dönüp iç çekti, parlak gözleri sanki arkalarında hiçbir düşünce yokmuş gibi bana kırıştırdı.

"Ben de uyuyamıyorum, ha?"

Cevap olarak hiçbir şey söylemiyor çünkü o bir köpek ve köpekler konuşmıyor.

Eğilip kafasını hızlıca okşadım ve okşadım. Naga neredeyse on yaşında olabilir ama onu ilk aldığımızdaki kadar dinç. Saniyeler içinde şehrin bir ucundan diğer ucuna gidebilen bir beyaz canlı kablo demeti gibi görünüyor.

Spry. Tanrım, kaç yaşındayım? Hızlı ve zor yaşamının insanı çabuk yaşlandırdığını söylüyorlar ve bu yüzden, bilmiyorum, Fortune 500 şirketlerinden birinin CEO'su olmak gibi yüksek stresli işleri almamalısın, ama bence tam tersi doğru. Buz gibi bir hızda hareket etmek, kendimi bir binanın tepesinden atmak istememe neden oluyor.

Buz gibi bir hızda hareket etmek, Harper's Cove'u bazı insanlar için çekici kılan her şeydir. O insanlardan bazıları ben değilim.

"Buradan gitmem gerek kızım," dedim Naga'ya, bacaklarımı yatağın yanından sarkıtarak. Ayaklarımı soğuk ahşap zemine bastırarak gözlerimi kapattım ve omuzlarımın yerine oturmasına izin verdim. Vücudum vites takılıyor, ailemin değiştirmek için hiçbir nedeni olmayan iki kişilik bir yatakta uyumaktan sıkılan kaslarımı ve kemiklerimi gevşetiyor. "Belki bir dahaki sefere seni yanıma alırım."

Bu yer hakkında özlediğim tek şey - ailemi ve en iyi arkadaşım Mya'yı görmenin yanı sıra - ev. Havadaki sessizlik bunaltıcı değil

şehrin geri kalanı gibi. Harper's Cove'un sessizliği, yaptığım her hatayı herkesin duyabileceğini hissettiriyor. Ama ev? Sanki burada güvendeyim. Havadaki sessizlik korkunun, paniğin, kendinden şüphe duymanın her parçasını emer ve...

O ses de neydi?

Komik bir ikili gibi, Naga ve ben aynı anda yukarı ve yarı açık kapıya doğru bakıyoruz. Kafalarımız da senkronize bir şekilde birbirine dönüyor.

Bunu duydun mu? diyor eğik kafası.

Sen de mi yaptın? Başımı sallayarak sessizce soruyorum.

Şimdi, gerçekten konuşmadığını biliyorum. Ben o kadar aptal değilim. Ama aşağıda yüzde 100 ses vardı. Telefonuma uzanıp ekrana bir kez dokunuyorum. Kırk beş dakika önce annemden bir mesaj.

ANNE: Robbie ile buluşmak için Portland'a gitti. Bisküviler tezgahta. Siri girişi
Seni seviyorum emoji.

Robbie annemin en yakın arkadaşlarından biri ve bir balıkçı, yani annem ondan taze ıstakoz alıyor, bu da bu akşam yemekte ne olduğunu bildiğim anlamına geliyor. Bu geceye vardığımızı varsayarsak. Harper's Cove, tüyler ürpertici katiller göreceğiniz bir yer değil ama ne derler bilirsiniz. Cabot Koyu *Cinayet*, *Yazdın* nüfus-cinayet oranına göre yargılırsanız, teknik olarak dünyanın cinayet başkentidir. İlk kurban ben olduğum için Harper's Cove'un izinden gitmediğini kim söyleyebilir? Hastalıklı bir düşünce, ama en azından bir şeyle tanınırdım.

Annem Robbie ile buluşmayı asla kaçırmaz; her Çarşamba. Annem zamanında gelmekle ve CP zamanına reçete yazmamakla gurur duymakla kalmıyor, aynı zamanda Robbie'nin balıkçılık becerileri benzersiz, balıkları uzun süre kalmıyor ve her zaman o gün için sahip olduğu her şeyi ödemeye istekli daha varlıklı bir alıcı var.

Aramızda kalsın, ona her zaman Robbie'nin annemin pantolonuna girmek istediğini söyledim ama o bunu kabul etmeyi reddediyor. Yine de, babam işi erken bitirirse, annemin iyi bir yedek planı olduğunu bilmek güzel.

Ama, annemin yaklaşan durumundan daha önemli *Stella Oluklarını Nasıl Geri Aldı?* an, annem aşağıda değil. Peki gürültüyü kim yaptı?

Belki baba? Hayır, o kendi *Kardeşler*-evet, altmış bir yaşındaki babam hala diyor ki *Kardeşler*- ben doğmadan önce yaptığı yıllık kamp gezisinde. Konum değişebilir ve Illuminati benzeri gizli yolculukta yaptıkları şey yaşa göre değişebilir ve değişebilir, ancak bu her zaman bir haftalık bir olaydır. Yarına kadar dönmeyecek.

Bunun tek bir anlamı var; kabul etmek istemediğim şey.

Biri evime girmeye çalışıyor ve tek düşünebildiğim *Maine'de öleceğim. Ah neşe.*

Hiçbir lise, kolej veya CW prime-time dizisi, biri evinize zorla girdiğinde ne yapacağınıza sizi hazırlamaz. Yani, elbette, muhtemelen yatağının altına saklanmalısın. *Alınmış*-stil, ya da dolaba saklan ya da kapıyı kapat ve sırtını ona yasla, ama şu anda? Bu düşüncelerin hiçbiri gerçekleşmiyor. Bu, öldür ya da öl, "Mutlu Açlık Oyunları, şans her zaman lehinize olsun" durumlarından biridir. Katil zaten burada, yani 911'i aramak için çok geç değil mi?

Neyse ki, Naga zaten yatakta hazır bekliyor, bu da kötü bir şey olacağını anlamamı sağlıyor. O, evet, enerjik olan en tatlı köpek, ama onu ya da başka bir şeyi ya da umursadığı birini ilgilendirmiyorsa, tembel bir hiçtir. Kapıya yalnızca en sevdiği postacı ya da kötü bir hava aldığı anda gider. Yani şimdi ayakta mı? Bu benim de dikkat etmem gerektiği anlamına geliyor.

Odamdaki hangi döşeme tahtalarının gıcırdayıp hangilerinin gıcırdamadığına dair hafızamı kullanarak yavaşça ayağa kalktım. Başlangıçta, silah olarak kullanmak için alabildiğim ilk şeyi alıyorum. Çoğu insan için bu bir sopa, belki bir kitap, hatta belki bir halter olurdu. Hepsi değerli ve akıllı seçimler.

Ben? Lanet olası bir şişe limonlu Gatorade. Mutlak en iyi lezzet.

"Harika. Harika.

Neyse ki yalnız değilim. Naga hemen yanımda, aşırı cilalı zeminde hiç ses çıkarmayan yumuşak patileri, annemin ikinci favorisi.

saplantı Yanımda onun gibi bir canavar varken ihtiyacım olan tek şey Gatorade. Umutla.

Kapıyı sonuna kadar itip halı kaplı koridora adım atıyorum. Evde her kimse, doğrudan mutfağa yönelmiş. Hangisi mantıklı; doğrudan çamur odasına ve ardından yakın zamanda yenilenmiş evin en büyük odasına açılan arka kapıyı kullandılar. Ama aynı zamanda en pahalı cihazların bulunduğu oda. Biliyordum çünkü bazı insanlar televizyonlara, arabalara, evlere, ayakkabılara veya oyuncak bebeklere takıntılıyken, annem pişirme ekipmanlarına takıntılı.

Amerika, Neptün'de bir koloni kuruyor olabilir ve annem bunu tartışamazdı. Ancak Chopper 451A ile Chopper 451B arasındaki farkı sorun, viteslere kadar her bir değişikliği açıklayabilecektir.

Basamaklardan olabildiğince sessizce, bir ayağımı diğerinin üzerine koyarak iniyorum. Naga da aynı şeyi yapıyor, bir pati diğerinin önünde. Kas hafızam devreye giriyor. Son basamağı atlayarak ve ayak parmaklarımın üzerinde dengede durarak halının ortasına basarak koridorda dikkatle yürüyorum.

"Neredeler . . . ?" kalın ses mutfakta mırıldanıyor.

NeredeNe? İki ile ikiyi bir araya getirmek sadece bir dakikamı alıyor.

Annemin porseleni.

Büyükannem on yıl önce vefat ettiğinde anneme en değerli hediyesini, pahalı porselenlerini verdi. Vasiyet, onları mutfakta paylaştıkları değerli anılar nedeniyle aldığını söyledi. Annemin üç kız kardeşi kızdı tabii. çin daha değerli

Toplam 10 bin dolar. Bu kasabada -çoğu kasabada- bu çok para ve insanlarınmutluona sahip olmak. Anneme bunu söyledim. Onu bu konuda uyardım.

Gördün mü bebeğim, Harper's Cove hakkında asla anlamadığın şey, buradaki insanların iyi olduğu. Bu büyük, mutlu bir aile.

Senden çalmak isteyen bir aile.

Gerçek Amerikan Rüyası budur.

Öyle mi anne? Komşularınız tarafından soyulmak Amerikan Rüyası mı? Eğer bizYapmaksoyulsun, ona söyleyebilir miyim sana söylemiştim almadan

başımın arkasına ters bir tokat mı?

Oyuğun üzerinden geçip ortada ada bulunan mutfığa girerken Gatorade'nin kapağını yavaşça açıyorum. Plan basit: Üzerine Gatorade atın, üzerine Naga atın, belki bir dökme demir tava alın, ona vurun ve polisi arayın. Kolay. Dört aşamalı bir süreç.

Pekala, Xavier.

Yapabilirsin.Bir adım daha yakın.

Bu kadar.

Bir adım daha.

Biraz daha yaklaş. Ona at. Ve sonra Naga gerisini halledecek. Sadece bir adım daha . . .

Adam aniden buzdolabını kapatır ve döner. ben ... idim *umut etmek* Onunla yüzleşmek zorunda kalmadan önce bir adım daha yaklaşabilirdim ama... . . Peki . . . bu olmadı.

Keskin çenesi, hafif tuzlu ve biberli kırıışıkları ve saçlarıyla yakışıklı yüzünde ağzını açamadan vücudum tepki verdi. Gatorade şişesini ona fırlattım, yüzünü ve beyaz tişörtünü lekeleyen parlak sarı sıvı onu kör etti.

"BOK!" diye bağılıyor, gözlerini kapatarak. Geriye doğru tökezledi, şaşırtıcı derecede uzun (ve o kot pantolonun ne kadar sıkı olduğuna bakılırsa formda) bacakları lavabonun yanındaki hasıra takıldı. Kışının üstüne düşüyor.

Mükemmel.

Naga! Saldırı!" Emrediyorum. Bence bu kolay bir komut. O bir köpek, ben saldırı altındayım.*Saldırı*onun yapmasını istediğim şeyi hemen hemen kapsıyor.

Ancak, her ne sebeple olursa olsun, mesajım çeviride kayboluyor. Belki Köpek'te,*saldırı*farklı bir şey ifade ediyor, ama kesinlikle şu anlama gelmemeli*üzerine atla ve adamın yüzünü yalamaya başla.*

O bir tür koruyucu.

BÖLÜM

İKİ

TO BİR ŞEY Obeni ben yapan şey, benim bir aşık olmam, bir dövüşçü değil.

İşletme okulunun acımasız dünyasında gezinirken veya yollarda gezinirken bile, bilirsiniz, bir okulda kendime bir isim yapmaya çalışırken - ve alıntı yapıyorum -*küçük kasaba höyüğü*, beni daha az yapar, Asla şiddete, lakap takmaya veya sabotajlara başvurmam. Eğer başarılı olacaksam, bunu başkalarını yenerek değil, kendi erdemlerime göre yapacaktım.

İçimdeki Yengeç güneşi olabilir. Yoksa kişiliğini anlatan yükseliş mi? Mya'ya sormam gerekecek. Bu Blumhouse prodüksiyonundan fırlamış gibi görünen istiladan sağ çıktığımı varsayarsak.

Ama ciddice,*pasif* insanların beni tanımlamak için kullanacakları beş kelimeden biri. Şaka yapmıyorum, stajyerlik incelemelerimden biri şöyle dedi:*Xavier, güçlü zekasına ve iş zekasına rağmen yeterince inisiyatif kullanmıyor. Yapmazsa, aklının boşa gideceğinden endişeleniyorum.*

Başarılı olmak istiyorsam "amcığımın seviyesini yükseltmesi" gereken bir şebboy olduğumu söylemenin güzel bir yolu.

Pek çok kız arkadaşım (haklı olarak), sekiz fiyatına on altı kickboks dersi için bir Groupon sayesinde kendimizi nasıl koruyacağımızı öğrenmemiz gerekiyor montajını iki aylık eğitimden geçirdiklerinde bile, asla kaydolmadım. Yumruklarıma ya da daha doğrusu bacaklarıma ihtiyaç duyduğum bir durumda nasıl bir durumda olurum? Ben zekiyim. Beynim beni her durumdan kurtarır. Ne zaman ben *Yapmak* canlan, genellikle benim sözlerimle, en zehirli zehirlere batırılmış keskinleştirilmiş, katlanmış çelik gibi. Sonuçta, her şey çözülebilir

iki aklı başında beyin kafa kafaya verdiğiğinde veya bir kişinin sözleri yeterince derine indiğinde. Hangisi önce gelirse.

Ama mantığımda bir kusur var. Annemin porselenlerini çalmak için evime giren birinin aklı başında değil, onlarla mantıklı bir şekilde mantık yürütmeye çalışmam veya polisin gelmesi için yeterince zaman kazanmam için bana zaman vermeyecekler.

Bu da yumruklarımı kullanmam gerektiği anlamına geliyor.

Tereddüt etmedim, Naga'yı nazıkçe yolumdan çektim -daha sonra onun bir bekçi köpeği olarak işe yarayacağı hakkında konuşacağız- ve onu sert bir şekilde alt ettim. Göğsümün tüm ağırlığını ona vererek, onu elimden geldiğince başarılı bir şekilde yere sabitledim. İyi tanımlanmış kaslardan keskin, güçlü bir vücudu var. Bana spor salonunda iyi zaman geçirdiğini söyleyen vücut tipi. İyi hissettiriyor. Jennifer Coolidge'in, kaslı erkeğe kendisini fark etmesini sağlayan, aşık olmuş kadını oynadığı bir rom-com'da putlaştıracığı türden kaslar.

Odak, Xavier, Soğuk. Jennifer'in nasıl tuhaf bir ikon olduğunu daha sonra düşünebilirsiniz. Şu anda? Naga'nın hiçbir yardımı olmayacağı için bu adamın hareket etmediğinden emin olmalısın.

Söylemesi yapmaktan daha kolay. Altımdaki adam kıvranıp duruyor, dengemi bozmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor.

O kadar kolay olmayacak dostum.

Sadece saçmalamadığımdan emin olmak için, tüm ağırlığımı vücuduna verdim ve etkili bir şekilde göğsüne oturdum. Her iki kolunu da başının üzerine sabitledim, ağırlığımı göğsüne indirebildiğim kadar verdim. En azından onu incitecek kadar değil ama gücünü bana karşı kullanamayacak kadar.

Ve ondan çok var. Göğüs kaslarının belirginliğini, kaslarının kıvrımlarını, göğsünün ortasına doğru hafif girintiyi hissedebiliyorum. Himbo statüsüne yakın değil, bundan çok daha belirgin ve tonlu, ama kesinlikle göğüs gününü kaçırmıyor.

Bu güzel bir duygu; bunu kimse inkar edemez. "Çalışıyorsun," diye patladım.

Bok.

Mesele şu ki, bunu yüksek sesle söylemek niyetinde değildim. Beynimde kalması gerekiyordu. Belki şaplak bankasında bir yerlerde dosyalanmış olabilir - kesinlikle ev işgallerine odaklanan bir porno alt bölümü var ve hepsi çok ateşli sahneler, çok teşekkür ederim. Ama bu, birine yüksek sesle söylediğın türden bir şey değil. Özellikle birisi *değilaslnda evinize zorla girmek*.

Bir an için kıvranmayı bıraktı; az önce söylediğimi kesinlikle duyduğunu bilecek kadar uzun süre.

"Üzgünüm, ne?"

Rekoru işaretle.

Eve dönmeyi ve olacakları düşündüğümde, bu işin bir parçası değildi. Mya ile bayılarak sarhoş olmak mı? Elbette. Belki anneme bazı tariflerde yardım ederim, çünkü her zaman yapmayı bitireceğimizi söylemiştik.*Reynolds Ailesi Resmi Tarif Kitabı*- ve babam boktan yemek yapamıyor mu? Muhtemelen. Gözlerimin önünde parçalanmış bir gelecek hakkında çok kara kara mı düşünüyorsun? Kesinlikle.

Ateşli bir adamın göğsünde mi oturuyorsun? Hiç de bile.

Ama yine de, başka birinin evine zorla giren insan tipini hiç düşünmedim.

Az önce seksi olduğumu mu söyledin?

"Çalışıyorsun dedim," diye düzelttim. "Büyük fark."

Kulağa aptalca geldiğini biliyorum çünkü fiziksel görünüş ile suç arasında gerçekten bir bağlantı yok ama bu adam bir suçlu olamayacak kadar yakışıklı. Yüzü . . . gerçekten mükemmel, sivri bir çene, çıkık elmacık kemikleri ve mükemmel miktarda ense, sakal ve bıyık ve tam doğru seviyede tuz ve karabiber. Dağınık, dağınık siyah saçları ve spor salonuna gittiğini gösteren ama aşırıya kaçmayan sıkı bir vücudu. o. . . çok seksi. Gülümseyebilecekken neden suça yönelesiniz ki?

Bahse girerim gülüşü güzeldir.

Uyuyakalıp bir Brazzers pornosunda uyanmadım, değil mi? Bekle, bir men.com pornosu gibi olmaz mıydı? Brazzers gay pornosu yapmaya başlamadığı sürece ki bu dürüst olmak gerekirse...

"Siktir git başımdan!" diye homurdandı ve sonra beni düşüncelerimden ayırdı.

Kollarını daha sıkı kavradım ve kalçalarımı sıktım.

"Polis gelene kadar olmaz. Onları aradım; birkaç dakika içinde burada olurlar."

Onları henüz aramadığımı bilmesine gerek yok.

"Lanet olası bir yalancısın," diye homurdandı, Gatorade'ye göz kırparak. Yüzüne atılan şeker ve elektrolit karışımından gözleri kızarmış. üzölmüyorum Tamam, belki biraz yaparım.

"Sanırım birkaç dakika sonra öğreneceğiz, değil mi?"

Polisi buraya nasıl getireceğim. . . bu başka bir soru. Annem eve gelene kadar bütün gün onun göğsünde oturmak zorunda mı kalacağım?

Birdenbire, göz açıp kapayıncaya kadar, tüm bu düşünceler pencereden uçup gidiyor, kendimi sırtımda, üstümde saldırganla buluyorum. Bir elimde bileklerim birbirine kelepçeli. Diğer eli sağ bacağımın altında, onu hafifçe kaldırıyor, ayak bileği omzunda, kalçaları öne doğru itilmiş, bana kesinlikle hiçbir destek sağlamıyor. . .

Ve ayrıca beni yüzde 10.000 emin olduğum bir konuma sokmak, bir etkileyicinin sattığı yeni çıkmış bir seks pozisyonu kitabının kapağında yer alır. Sadece boxer külot giymem de yardımcı olmuyor.

Yoksa öyle mi?

Öne doğru eğildi, koyu renkli saç tutamları yüzümü süzdü. Dudakları benden ancak bir santim uzakta, sıırıslıklam tişörtü çıplak göğsüme degecek kadar yakın.

"Benden kurtulmama konusunda ne diyordun?" hırıltılı bir sesle fısıldıyor.

Gözlerimi kıstım ve kalçalarımı kaldırdım ama adamın ağırlığı çok fazlaydı.

Kalçalarını öne doğru iter.

"Nuh-uh," diye fısıldıyor, tutuşunu sıkılaştırıp çenesini sıkıyor. Kollarının bilekten gömleğin altına kadar çoğu hayvan dövmeleriyle kaplı olduğunu ilk kez fark ediyorum. yarı saydamdan anlarım

gölge - bilirsin, ona Gatorade attığım için teşekkürler - sağ kol tamamen bitti, sol ise pazısında bitiyor.

Ve dürüst olmak gerekirse? Kaslarının esneme şekli şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeylerden biri, dövmelemlerle daha da ateşli hale geldi.

"Duracağını söyle, ben de gitmene izin vereyim."

"Siktir git. Evime giriyorsun ve benden özür dilememi mi istiyorsun?

"Benim tipim değilsin. Ama, hey, biliyor olabilirim—"

Adam gözlerini kırıştırıyor, yüzündeki keskin ifadenin yerini daha sıcak bir ifade alıyor. Gözleri kocaman açıldı ve avantajını tamamen kaybederek aniden geri çekildi.

"Bekle, bir dakika bekle. İçeri girdiğimi mi düşünüyorsun? diye soruyor eliyle aramızı işaret ederek.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ayağa fırlıyorum. Salak, avantajından böyle vazgeçiyor.

"Pekala, bu dikkate alındığında *Benimev* ve *Olumsuzsenin* mi Sen buna ne derdin? Kahrolası bir kraliçeyle pazar çayına mı geliyorsun?

"Çarşamba."

"Kesinlikle! Maine'in bir yerinizi koruyun eyaleti olduğunu bilmelisiniz.

"Olmadığından oldukça eminim," diye mırıldandı kot pantolonunun cebine uzanırken.

Gerildim, arkamda körü körüne el yordamıyla ilerliyorum. Sırtım lavaboya dayalı ve elime bir tava tutacağını hissediyorum. Mükemmel bir silah. Evimizi Savun Operasyonu kesinlikle devam ediyor.

Ama bir bıçak, bir tabanca ve hatta bir Taser bile çıkarmıyor. Bunun yerine cep telefonunu çıkarıyor: en az üç kuşak eski, kırık bir iPhone.

"İlginç bir silah seçimi. . ."

"Sen delisin," diye mırıldandı ve bana göstermeden önce neredeyse goril gibi ekrana dokundu. Hayır, bu yetenekli. Kızım beni öldürürdü. sen—"

"Saçma? Bunu çok anlıyorum. Telefonu suratıma fırlatıyor. Görüşümün kelimelere odaklanması biraz zaman aldı. Gözlerim metin alışverişine göz gezdiriyor. İki kişi, biri diğerine uğra ve al diyor. . .

"Kapkek."

"Numarayı gördün mü?"

Bu rakamları anında biliyorum. Onlar annemin, gerçekten ezberlediğim birkaç numaradan biri.

"Tamam, bir dakika bekleyin! Sana inandığımı farz edelim."

"Bir davetsiz misafir olarak birinin beni durdurmaya çalışması ihtimaline karşı bu mesajı bir şekilde planladığımı söyleyerek gerçekten itibarını kurtarmaya mı çalışacaksın?"

"Senin kim olduğunu bilmiyorum, ne olduğunu bilmiyorum. . ."

Naga adamın yanına gidip önüne oturduğunda, üzerinde durduğum dayanıksız zemin altımda tamamen parçalandı. Gülümseyerek dilini çıkarıyor, zıplıyor ve ön patilerini onun kalçalarına koyuyor.

Adam sırtarak onun hizasına diz çöktü. Bir eli onun koyu siyah saçlarının daha uzun tutamlarını tarıyor ve yüzünden dışarı iterken diğer eli Naga'nın sağ kulağının yaklaşık bir santim arkasından kafatasına doğru olan Kaltak Noktasını kaşıyor.

Bunu sık sık gelen biri dışında kimse bilemezdi. "Bana inandınız mı?" ayağa kalkarak sorar.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Tam değil. Neden annem bu sözde kekleri almama izin vermiyor? Ve eğer sen *vardı*sordu, neden bilmiyorsun?"

Adam bir parmağını kaldırıp dudaklarıma bastırıyor ve uca odaklanmak için gözlerimi şaşı yapıyor. o yaptı mı . . ciddiym sadece . . ?

"Annenden -ve beni affet, çünkü onun sesini taklit etmeye çalışmayacağım-"

Küçük mucizeler için Tanrıya şükür, diye mırıldandım parmaklarına doğru.

"Ama dedi ki, *İçeri girin. Oğlum uyuyor, bu yüzden sessiz olmaya çalışın. Xavier'in alıp almadığına bağlı olarak, kekler tezgahta veya buzdolabında olmalıdır.* Hiçbir yerde olmadıklarını düşünürsek, onlara ulaşabildin mi, Xavier?"

Bu anda paketinden çıkarılacak çok şey var. Birincisi, rastgele bir adamın elleri üzerimde. İkincisi, onun önünde duruyorum, çoğunlukla çıplak. Üçüncüsü, sırlıslıkam sırlıslıkam ve tişört onun ne kadar zayıf olduğunu gizlemek için çok az şey yapıyor. Dörtlü paket-çok belirgin zayıflık gibi.

Ama en önemlisi, görünüşe göre ben yanılmışım ve o haklı, ki bu da tüm bunların en büyük suçu.

Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Hemen döneceğim."

O bir şey söyleyemeden ve sorusunu duymazdan gelerek, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yukarı odama çıktım. Cebimden telefonumu çıkardım ve annemi aradım. Ve aslında çevir demek istiyorum. Seyrek metinlerimizden Siri'ye kimi arayacağını söylememek veya ara düğmesine basmamak. Hayır, numarasını tam olarak yaz.

Bu size bunun ne kadar ciddi olduğunu söylemeli.

İki çalıştan sonra telefonu açar ve arka plandaki rüzgarlı sese bakılırsa arabayı sürüyordur.

"Araba sürerken konuşmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun, Xavier. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Evimizde bir adam var. Kim o?"

"Bu, yattığın ve adını unuttuğun bir adam mı ve şimdi bana mı soruyorsun, yoksa... .?"

"HAYIR!" Sessiz kalmaya çalışarak tısladım. "Siyah saçlı, kara sakallı bir adam mı?"

"Ah! Bu Logan.

"Logan Paul mu yoksa Logan

Howlett mi?" "Ne?"

"Boş ver. Yani beni öldürmeye gelmiyor mu?"

"HAYIR! Xavier, sen neden-"

"Ya da çinilerinizi çalmak için mi? Her yıl meydana gelen iki virgül beş milyon hırsızlığın yüzde altmış altısının ev istilasını olarak sınıflandırıldığını biliyor musunuz? Bu yılda bir virgül altmış beş milyon demek. Bunu eyalet başına eşit bir miktara bölerseniz, bu eyalet başına otuz üç bin üç yüz, kabaca eyalet başına günde doksan. Oranlar bizim lehimize. . "

"Xavier," dedi, gırtlığımdaki bir çizmeye denk gelen o kararlı, anaç tonla. Bunların hiçbirisi. Dramatik olmayı bırak. Bugün fırın satışı için kek alıyor. Onları buldu mu?

kekler. Suya batırılmış bir suluboya resmin tersten oynatıldığı bir video gibi, şimdi hepsi tık tık tık tık tık tık tık seste. Dün gece eve geç geldim.
BEN

Annemin düşündüğü gibi dışarıda içki içmiyordum, sadece evde olmak istemiyordum. Bir haftadır burada olmam bile beni kaşıdırmaya başladı. Mya'nın evine gittim ve akşamı kocasıyla orada geçirdim.

Annem beni yargılamadı; ev onun için her zaman güvenli bir sığınaktı ama bana göre olmadığına saygı duyuyor. Bana ne kadar üzgün olduğunu söylemese de, evde birlikte olduğumuz gerçeğini kucaklamamı ve kaliteli zaman geçirmemi dilediğini dile getirmese bile, burasının olmak istediğim son yer olduğunu anlıyor.

Ne de olsa biz Reynolds'uz. Ateşin içinden geçiyoruz. İşler zorlaştığında kaçmayız. Bektan şeyleri pembeleştirmenin yollarını buluyoruz. En azından, Annemin tekrarladığı mantra bu.

Ve onun ince hayal kırıklığıyla uğraşmak ya da ona, o ya da babam ölüm döşğinde olmadıkça asla eve dönmeyi düşünmediğimi açıklamak zorunda kalmak istemedim.

“*Lütfen* bana onları sarhoş bir acıma sersemliğinde yemediğini söyle. . . Bütün geceyi bunları pişirmekle geçirdim.

"Gitmeliyim." Annem bana herhangi bir soru sormadan telefonu kapatıyorum.

Bok. Bok. BOK. Yani Logan aslında haklıydı. Hangisi, madalyonun bir tarafında iyidir. En azından evime girip beni öldürmeye çalışmıyor. Ama aynı zamanda aşağı inip o kendini beğenmiş yüzünü görmem gerektiği anlamına da geliyor. Özür dilemem gerektiği anlamına geliyor.

Bir parçam onun bir hırsız olmasını diliyor. En azından mezarımı koyabilirdim

Xavier Reynolds burada yatıyor, haklı olarak öldü.

Naga, poposuyla kapıyı iterek odaya doğru ilerliyor. Yatağa atlar ve güzel yüzünü patilerine dayayarak yerleşmeden önce iki kez etrafta dolandır.

“Ne, kendin için söyleyecek bir şeyin yok mu? Benim koruyucum olman gerekiyordu.

Karşılığında aldığım her şey? bir esneme "Pislik. Tatlı olduğun için şanslısın.”

İç çekerek yakındaki bir eşofmanı alıp mavi bir tişörtle birlikte giydim. Bu adamdan özür dilemem, her şeyi batırdığımı ona açıklamam ve Tanrı'dan dava açmamasını ummam gerekecek.

o yapmayacak, Bence. Bu Harper's Cove'daki insanlar gibi değil. Burası, arabanızla birine arpabileceğiniz bir kasaba ve tek yapmanız gereken onlar için itlerini tamir etmek ve deşecekler. Ama bu adam yerli gibi görünmüyordu. Onu büyürken gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Ve inan bana, güçlü bir çenesi ve bunun gibi derin, gürleyen bir sesi olan bir adamı fark ederdim.

Dşncelerimden kurtulmak için başımı salladım, çantamdan çıkardığım gömleğimin kırışıklarını düzelttim ve gururumu yuttum.*Sadece bitir, kekleri almasına yardım et ve her şey bitecek. Onu köşedeki dükkânda gördüğünüzde gülüp geçebileceğiniz kötü bir etkileşim.*

"Hey, demek ki haklı olabilirsin," diyorum köşeyi dönmeden önce konuşmama başlıyorum. "Yani, küçük bir ihtimalle hatalı olma ihtimalimi göz önünde bulundurarak, ben sadece-"

Kimsenin olmaması dışında. Mutfakta tek bir kişi yok, sadece boşluk ve Logan'ın hatırası, ıslak tişörtü ve... .

Tezgahta tek bir lanet kek.

BÖLÜM

Üç

DKİMSENİN OLDUĞU BİRİ OLMAK yedi yıllık okuldan geçtim, pek içici değilim.

Cidden, bunun ne kadar büyük bir başarı olduğunu anlamıyorsunuz. Üniversite öğrencilerinin kabaca yüzde 20'sinin alkolle toksik bir ilişkiye sahip olma kriterlerini karşılamaya yetecek kadar kutuyu işaretlediğini biliyor muydunuz? Yüzde yirmi; beşte bir. Bazı araştırmalar yüzde 30 kadar olduğunu söylüyor.

Genel olarak istisnai olarak görülmekten hoşlanırım ama bu sefer ortak grubun bir parçası olduğum için mutluyum. Ve güven bana, denemediğim için değil. Eşcinsel erkeklerin ve akademisyenlerin alkolün sıklıkla servis edildiği durumlarda bulunması yaygın bir durumdur. Herhangi bir kulübe, bara veya okula gitmeye çalışın; Hepsinin ortak noktası alkol.

Benim için hiçbir zaman bir şey yapmadı. Alkolün tadı sadece. . .*meh*. Tarif gerektirdiğinde yemeğime ekliyorum ama gece dinlenirken yanında biraya ihtiyaç duyan veya masanın altından birini içmeye çalışan biri değilim. Eğlenmek için alkole ihtiyacım yok. Bu beni kimseden daha iyi yapmaz, sadece beni, eh, ben yapar.

İşte bu yüzden şu anda barda olmamın tek nedeni, yıl boyunca eğitim veren bir okulda ikinci sınıf öğretmeni olarak Mya'nın su içer gibi alkol alması. Onun sözleri, benim değil.

Zaten gece için üçüncü margaritasını içiyor ve Harper's Cove'daki en iyi ikinci içki mekanında yalnızca yaklaşık bir saattir bulunuyoruz. Beş üzerinden en iyi ikinci. Alkol servisi yapan ve gece 2:00'ye kadar masa oyunları oynamanıza izin veren atari salonunu düşünürseniz altı. Ama, Mya'ya söylediğim gibi,

Brook fena değil ve bu yerle ilgili güzel anılarımız var. Eski günlerin hatrına Xavier kasabaya geri döndü tören ikimizi burada imeliyiz.

Mya'nın başka fikirleri var. Sonra tekrar, Mya*Her zaman*başka fikirleri var ve bunlar genellikle benimkinden daha iyi.

"Biliyor musun, bana bu içkiyi içmek yerine iirdiğin için hala zgnm. —"

"Sana zaten söyledim," diye sözünü kesiyorum. "ıktığım için mutlu olmalısın." "Senin huzurunda olmak büyük bir ltuf olduğu için mi?"

"Aynen yle ve sen beni seviyorsun."

"Tartışmalı. Alkol seviyorum ve bunu sen sağladın."

"Düzeltme, alkol alabilmen için seninle dışarı çıkmayı kabul ettim," diye hatırlattım ona. "dyorsun çünkü—"

"—nk meteliksizsin, biliyorum."

"Bu doğru, ama aynı zamanda seni varlığımla şereflendirdiğim için, yapabileceğin en azından bu. Bilirsin, karşılıklılık ve tüm bu caz.

Elbette, burada olmamızın nedeni Mya'yı görmek istemem. Rahatsızlık denizinde güvenli bir liman gibidir. Ama aynı zamanda, liseden sonra Suzy Sue veya Betty Gin veya Amber Rae veya Sally Q ile eve asla dnmeyeceğimi söylediğimde neden eve döndüğüm hakkında konuşmak isteyeceğim bir evren olmadığı için. Bunların hiçbiri Harper's Cove'un gerçek sakinleri değil.*düşünmek*, ama anonimliğim için "birinci sınıf" alkolden fedakarlık yapmaktan mutluyum.

"Biliyorum biliyorum. Hepiniz*Grnmyorum*, beni görmesen iyi olur yoksa acı ekersindiye dalga geçiyor, sağ elinin tersiyle alnını kapatıyor ve dramatik bir şekilde tahta sandalyeye yayılıyor.

"Ne alıntı yapıyorsun?" Mya

omuz silkiyor. "Sadece riffing."

Kenara ekil, Barden Bellas. Mya Kennedy evde." "Siktir git! şair olabilirdim!"

"Elbette yapabilirdin," diye sırttım. "Kendine şunu söylemeye devam et."

Mya bana orta parmağını veriyor. "Bunu sana detirdim ama AH BEKLE."

"şaka bayatlamaya

başladı." "Asla."

Bir yanım Mya'ya benim, Xavier Reynolds'un bunu yapabileceğini hatırlatmak istiyor.*teknik olarak*icecekleri karşıla. Kredi kartımdaki kırmızıya daha da yaklaştırmaya istekliysen. Romantik komedilerin size düşündürdüklerine rağmen, birdenbire toplanıp ülke çapında hareket etmek ucuz değil. Kırılmakta olan banka hesabımı, tükenen birikimlerimi ve zorladığımı kredi limitini düşündükçe midem bulanıyordu. Ailem sonunda gelecek planlarımın ne olduğunu nasıl bilmek isteyecekler; kalıyor muyum yoksa gidiyor muyum? Hangisini tercih edeceklerini zaten biliyorum.

Sadece onunla var olmak güzel. Evden çıkıp bir an için bile evde beni bekleyen bok fırtınası yokmuş gibi davranmak. Öyleyse ödemem gereken bedel birkaç ucuz şakaysa, öyle olsun. Artı, ciddi olmadıklarını biliyorum. Gerçekten ihtiyacım olsaydı, Mya elinden gelen her şekilde bana yardım ederdi. Sorgusuz sualsiz.

Arkadaşlar bunun için var. Bir Harper's Cove sakininin yaptığı budur.

Mya, içkinin geri kalanını içerek sandalyesinde arkasına yaslandı. Brook'un verandası Harper Sound'a bakmaktadır. Güneş sudan seker ve onun koyu kahverengi renkli teninde kırılır. Açıkta kalan omuzlarının üzerinde loc dalları uzanıyordu ve salladığı sarı sabahlık - çünkü siyahlar sarı rengin sahibidir - teninde, gözlerinde ve her şeyinde çok güzel oynuyor.

Şairin canı cehenneme, dünya çapında bir model olabilirdi ve Naomi Campbell'a parasının karşılığını verebilirdi.

Mya ve ben Bayan Lawson'ın birinci sınıf sınıfına atandığımızdan beri arkadaşız - bu arada o hala okulda öğretmenlik yapıyor ve Mya'nın işini bulmasına yardım etti. On iki kişilik bir sınıfta mor rengi seven tek iki çocuk olduğumuz için birbirimize bağlandık. O zamandan beri, neredeyse ayrılmaz olduk. Gittiğimde onunla ailemden daha sık konuştum. Aslında, güncellemelerin çoğunu aldılar*itibareno*.

"Ama işimize dönelim ve eğer alıntı yaparsan*Mulansen*i yumruklayacağım için gittiğini biliyorum. . " Mya parmaklarıyla sayar. "Sekiz yıl, ama gerçekten mi? Cidden birinin evine gireceğini düşündün mü?"

"Çünkü sekiz yıldır yokum, insanları tanıyorum.*Yapma*kevlere zorla gir," diye itiraz ediyorum. "Hepiniz çok güveniyorsunuz."

Mya omuz silkiyor ve bardağını bana uzatıyor. "İşte bu yüzden burayı seviyorum. Bir aile yetiştirmek için mükemmel bir yer."

Burada kalmayla ilgili açıklamaya cevap vermiyorum. O asırlık tartışmayı yeniden başlatmak istemiyorum. Mya'yı başka hiçbir yerde görmedim. Erkek arkadaşı ve şimdi kocası olan Derek ile burada tanıştı. Üniversiteye -Güney Maine Üniversitesi- gitti ama kırk beş dakikayı tek yön olarak gidip geldi. Eğitimdeki yüksek lisansı için aynı. Onun için başka bir gelecek yoktu ve bunu olumsuz anlamda söylemiyorum. Onun için başka bir gelecek yoktu çünkü oarananbaşka bir gelecek yoktu, çünkü durumun böyle olduğundan emindi. Harper's Cove onun eviydi ve ona olabildiğince çok şey vermek istiyordu.

Bazen, ayrılmayı bu kadar çok istediğim için beni hor görüp görmediğini merak ediyorum.

Kimi kandırıyorum? Bunun cevabını biliyorum. Herkes yapar.

"Ama daha da önemlisi, lütfen iki gün önce Logan'la neredeyse mutfakta nasıl seviştiğinizi anlatın."

Ağzımdan bir kola fışkırıyor ve neredeyse Mya'nın yüzünü kaplıyor ama barın dış kısmındaki saksı bitkilerine düş vermek yerine kenara dönecek kadar sağduyulu davranıyorum. Mya sırtıyor, çenesini eline dayadı, iyi hazırlanmış yüzleri koyu tenli yüzünün önünde bir pencere kepenkleri gibi sarkıyordu. Kahverengi gözleri sıvı ateş gibi içimi yakıyor, daha fazla ayrıntı için yalvarıyor, o kendini beğenmiş *Biliyordumsırıtiş*.

Bana öyle bakma, diye uyardım ağzımı silerken. "Ne demek istiyorsun?"

"Az önce gördüğün şeyin bir anlamı varmış gibi görünüyor. Ne kadar kaba olduğun konusunda beni hazırlıksız yakaladın. Seni unuttum."

"Onu seviyorsun," göz kırpmıyor.

"Tartışılabilir." Bir ritim. "Bunu düşürmeyeceksin, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Kiminle konuştuğunu biliyor musun?"

"Maalesef," diye mırıldandım. "Bu arada, onu mutfakta neredeyse becermiyordum."

"Ama sen istedin."

"Ben öyle demedim."

"Yapmak zorunda değildin," diye yanıtlıyor. "Senin-"

"Aura her şeyi söylüyor' diyeceksen, kendimi trafiğe atacağım."

"Davranış her şeyi söylüyor."

Aramızdaki sessizlikte teselli bulmaya çalışıyorum. Bazen Mya'nın ne kadar sinir bozucu olabileceğini unutuyorum. Bu anlayış onu çok iyi bir öğretmen yapıyor. Bunun alıcı tarafında olmak sinir bozucu.

"Oradaydı. Oradaydım. Kendini normal bir insanın yapacağı gibi tanıtmadı, "diye haklı çıkarmaya çalıştım.

"Hmm."

"İşler kontrolden çıktı."

"Hayır, elbette.

Anladım."

"Bir iletişimsizlikti."

"Kesinlikle öyleydi."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Beni ciddiye almadığını hissediyorum." "Gerçekten mi?" diye soruyor, ağzını şapırdatırken yanaklarını oyuyor.

İçmek. "Sana bu fikri veren ne? Tanrım, NYU eğitimi gerçekten buna değdi, ha?

"Tamam, tamam, Xavier'i dövme zamanı bitti."

Mya bana bir öpücük yolladı ve barmene işaretler yağdırdı.*Bir diğer.* Bana dönmeden önce ona baş parmağını kaldırdı.

"Bak, sadece söylüyorum, sınıfımdaki velilerin çoğu - kahretsin, okul - Logan'la boğuşmayı çok isterdi. Söylediğin gibi sahte olsa bile."

"İnsanlar bu kadar susamış olamaz."

"O zaman annelerle tanışmadın," diye mırıldandı. "Ellerini iyi kullanan ve on dört yaşında sevimli bir çocuğu olan bekar bir baba."

"Eğer deneyimlemediysen, ellerinin iyi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bana böyle şeyler sorma. Ben evli ve alınmış bir kadını, Xavier," diye alay ediyor.

"Ama, eğer bir şans gelirse?" Mya kaşını kaldırdı.

"İğrençsin."

"Yani şimdi de bir kadının cinselliğinin iğrenç olduğunu mu söylüyorsun?" "VE kelimeleri ağzıma tıkıyorsun!"

Mya, güzel yüz hatlarına mükemmel şekilde uyan orantısız bir sırtıyla tekrar sırtıttı. "Ayrıca o bir şef. VE mevcut. Bu adamda yanlış olan bir şey yok."

"Kötü bir romantik komedi klişesine benziyor," diyorum, kollarımı masaya dayayıp kolamın son üçte birine karbondioksit baloncukları üflüyorum. Buz artık çoğunlukla eridi ve şekeri kesti.

Şef biraz mantıklı. Ailem buraya Harper's Cove'a taşınmadan önce annemin DC'de bir restoranı vardı. Buraya taşındığımızda babam ve benim için bundan vazgeçti. Buna gerek yoktu; o istedi Harper's Cove topluluk merkezini yöneten el ilanları ve mikrofonlar için spatula ve piliç ticareti. Annem evde benimle vakit geçirdiğinden emin olmak istedi. Beni bugün olduğum adama dönüştürmek için. Babası ve annesi hayatında rol model değildi. O döngüyü tekrar etmeyecekti.

Ayrıca, restoranını bir atlama taşı olarak kullanmaya çalışan bir yardımcı şef yerine, tüm yemek pişirme bilgisinin bana aktarıldığı anlamına geliyordu.

Bu beni lanet olası bir erkek arkadaş yapan şeylerden biri, kendim söylersem harika bir aşçıyım.

"Yani, tüm klişeler böyle görünseydi, daha çok okurdum," diye mırıldandı Mya.

Kaşlarımı çatıyorum. "İkinci sınıf İngilizce öğretmiyor musun? Ve, *TEKRAR*, sen evli değil misin?"

"Bakamayacağım anlamına gelmez. Ve ayrıca, gibi şeyleri tartışıyorum *Stuart Küçük, James ve dev şeftali*, Paddington Ayı ve *Charlotte'un Ağlı* öğrencilerimle mecaz ve klişe arasındaki fark değil. Hem sence ikinci sınıflar kaç yaşında?"

"On iki?"

Mya'nın yüzü, Picasso'yu kil ile taklit etmeye çalışmış ama ünlü sanatçının reenkarnasyonu olmadığını anlamış ve Play-Doh'tan yapılmış duygusuz bir yüze karar vermiş gibi görünüyor.

"Sen ciddi değilsin. Sen ciddisin. Aman Tanrım, en iyi arkadaşım bok gibi aptal.

Ah, Tanrı aşkına, diye inledim. "Siri, ortalama ikinci sınıf öğrencisi kaç yaşında?"

"Ortalama bir ikinci sınıf öğrencisi yedi ila sekiz yaşındadır."

Tamam, beklediğim cevap bu değildi. Mya bana bakıyor, tek kaşı mükemmel bir şekilde kavislenmiş.

Logan'ın bir çocuğu olduğunu biliyorum, dedim, sohbeti cehaletimden uzaklaştırarak. "Ebeveyn olmak isteyeceğim türden birine benzemiyor."

Ah, bu çok iyi olacak. Lütfen söyle, bir ebeveyn neye benziyor?

omuz silkiyorum Onun yaptığı gibi değil. Bir ebeveyni hayal ettiğimde, onları dövmeli olarak hayal etmiyorum."

"Ne demek istediğini biliyorum. Ama güzel dövmeleri olduğu için bundan bahsetmen komik, dedi Mya, artık bu dünyanın bir parçası değilmiş gibi gözleri parlayarak. "Ve o bir müzisyendi. . " Tek odak noktasının Logan olduğu rüyalar diyarından, içinde bulunduğu rüya aleminden çıkmasını sabırla bekliyorum. Sonunda, dirseği kaydığında ve çenesi neredeyse masaya çarptığında, oradan fırladı.

"Ne hakkında konuşuyorduk?"

"Logan'ın kızı. Ve ne kadar klişe biri.

"Ah evet. Anne. O bir oyuncak bebek. Bazen hafta sonları Wharf'ta onunla birlikte çalışıyor ve evlerinden çıkamayan ama yine de deniz ürünleri isteyenler için teslimat yapıyor. Görmek? Hatta evinden çıkamayanlara yemek dağıtıyor. Bu, İyi Yer'e doğru en az on kay puan değerinde olmalı." Logan için daha fazla (hak edilmemiş) övgü. Ama buna odaklanmıyorum. Ben daha fazlayım meraklı hakkında Bu iş ile ilgili onun kız çocuğu. bu merak kemerli bir kaş olarak kendini gösterir. Mya, karşılık olarak ikisine de eğiliyor.

"Küçük kasabaların kendilerine ait olduğunu biliyorum. . *burada kendi işimizi hallederiz ve nasıl geçineceğimizi kendimiz ve Tanrı dışında kimse yargılayamaz.* zihniyet, ama bir çocuğun iskelede çalışmasına izin vermek? Şu sesler . . "

Yasadışı. Aradığım kelime bu. Ben gittiğimden beri şehir bu kadar değişti mi?

Bazen ne kadar süredir gittiğini unutuyorum, dedi Mya başını sallayarak. "Wharf bir restorandır. Şuradaki şirin küçük yer." Batıyı işaret ediyor. "Anne, Logan'ın bir önceki eşi işi bıraktığından beri akşamları bulaşıkçı olarak yardım ediyor ve hafta sonları bisikletiyle teslimatları yapıyor. Pekala, bırakma değil, Logan onu kovdu ama bu onun anlatması gereken bir hikaye, ben değil.

Bir yaz işine sahip olmak, Harper's Cove'da bir geçit törenidir. Hemen hemen her şeyin iyiliklerle yapılabileceği bir yer olabilir, ancak bir limonata standı kurmak, çimleri biçmek, Bay Robinson'ın köşedeki dükkânını temizlemeye yardım etmek, *Parkta Yaz* her hafta sonu film dizileri - bunlar, ben gençken çocukların yaptığı işlerden yalnızca küçük bir örnek. Bu topluluğun gelişmesini sürdürmek için Harper's Cove'daki herkesin oynayacağı bir rol vardır. Ve çocukların işi, ellerinden geldiğince Harper Cove'un ekosisteminde kendilerine bir yer açmanın bir yolunu bulmaktır. İşte böyle.

Tanrım, sanki bir AARP kartına başvuracaktım gibi konuşuyorum.

Bir ara oraya gitmeliyiz, dedi Mya. "Seni ve Janice'in yemeklerini sevdiğimi biliyorsun ama Logan'ın yemekleri... . " Ellerıyla şef öpücüğü benzeri bir hareket yapıyor.

"Annem gibi bir Siyah vezire değil de beyaz bir adama boyun eğmek mi? Bu ekonomide? O-OW! Kahretsin, Mya! *Oacıtmak!*"

"Bunu hakettin. Böyle aptalca şeyler söyleyeceksin, sana vuracağım. Anne babamızın biz küçükken yaptığı gibi."

"Yani *Olumsuz* bu arkadaşlık nasıl işliyor!" Kıvranıyorum, onun uzanamayacağı bir yere gitmeye çalışıyorum. "Ve annem beni asla DÖVMEZ!"

Belki de yapmalıydı! Ayrıca, ben senin en iyi arkadaşınım, yani her şeyi söyleyebilirim ya da yapabilirim ve benimle tartışamazsın."

"*Bunun anlamı bu değil!*"

"Ama en önemlisi . . " Mya içkisinden uzun bir yudum alıyor, neden olduğu beklentiyle kasıtlı olarak hamile bir duraklama. Logan tam olarak senin tipin. Güven bana. Haklıyım. Ben her zaman haklıyım.

Zaten bir kez tükürdüm ve bu, bir ömür boyunca bir deve olarak geçmiş hayatıma geri dönmek için fazlasıyla yeterli. Bu yüzden Mya bunun yerine iyi bir şekilde kaşlarını çatı.

"*oOlumsuz benim tipim.*"

"Ah, pardon, pardon, evet, tipin nedir? Vücutlarında duygusal bir kemik olmayan emanet fonu bebekleri, onlara en çok ihtiyacın olduğu anda seni kim kapı dışarı ediyor?"

Mya'nın yüzü, ben bir şey söylememe gerek kalmadan sözlerinin ne kadar derinden yaraladığını bildiğini gösteriyor.

"Bu düşük bir darbeydi." "Sence?"

Mya içini çeker. Arkasına yaslandı, kollarını göğüslerinin altında birleştirerek onları hafifçe yukarı kaldırdı.

"Şu an kavga mı ediyoruz?" o soruyor.

Aramızdaki sessizlik rahatsız edici ve Mya ile benim yıllardır böyle bir an yaşadığımızı sanmıyorum. Onu tanıdığımdan beri, sanırım üç kez gerçekten kavga diyebileceğimiz bir şey yaşadık. Bunda olumlu bir şeyler olduğunu düşünmeyi seviyorum. Yaklaşık otuz yılda sadece üç kavga. Bu iyi bir rekor.

Ama Mya, tipik Koç burcu tarzında çenesini kapalı tutamaz.

"Tek söylediğim, ikiniz birlikte çok tatlı olursunuz," diye patladı. "O bekar. Bekarsın. O ateşli. seksisin Elleriyle arası iyidir. ile iyisin. . . neyle iyisin?"

"Tamam, bu kadar yeter." Bir yirmilik çıkardıktan sonra, Mya ve benim ne üzerinde anlaştığımızı bilmeme rağmen onu masaya fırlattım. "Eve gidiyorum. İkimiz de pişman olacağımız ve geri alamayacağımız bir şey söylemeden önce.

Mya'nın iyi niyetli olduğunu biliyorum. Arkadaşım -en iyi arkadaşım- olarak beni zorlamak onun işi. Benim için en iyisini istemek ve çok gergin, inatçı, sarhoş ya da her neyse, göremediğim fırsatları görmek. Ancak birçok nedenden dolayı Logan'la hiçbir fırsat yoktur. Birincisi, o Harper's Cove'da yaşıyor ve benim burada daha fazla kalmaya niyetim yok. O kesinlikle - Mya ne kadar aksini düşünürse düşünsün - benim tipim değil. Bir çocuğu var. Bu, muhtemelen heteroseksüel olduğu anlamına gelir. Ya da biseksüel olabilir. Cinsellik bir yapı ve akışkandır.

Ama en önemlisi, Mya'nın birinin eşcinsel olup olmadığını anlama yeteneğine güvenmiyorum. Mezun olduktan sonra Portland'a gittiğimizde ve bir gey bara gittiğimizde orada heteroseksüel ve küfür eden tek adamı seçtiğini hala hatırlıyorum.

yukarı ve aşağı *obenim büyüleyici prensim*. Kendimi o kadar aptal yerine koydum ki tüm vücudum neredeyse bir tekillik haline geldi ve kendi içine doğru patladı. Bunu tekrar yaşamamak istiyorum.

Mya kaşlarını çattı ama konuyu daha fazla uzatmaya çalışmadı. İlişkideki ateş burcu olabilir, ama ben yükselen bir Boğa burcuyum, yerleşik dünya burcuyum ve bir boğa kadar inatçıyım. Beni ne zaman zorlamaması gerektiğini biliyor ve bu o zamanlardan biri.

"Bir şey daha," diyor, bana sarılıp veda öpücüğü vermek için ayağa kalkarken. "Bu hafta sonu boş musun?"

"Ne için olduğuna bağlı ve bu hafta sonu senin hakkında ne hissettiğime bağlı." "Okuldaki yıllık Harper's Cove Gençler Olimpiyatları. yapabilirdim

biraz destek kullan."

inledim. "Hepiniz hâlâ bunu yapıyor musunuz?"

Çoğu okulda, fiziksel olarak formda olduğunuzu kanıtlamak için geçmeniz gereken bir tür devlet tarafından zorunlu tutulan bir sınav olsa da, okulumuzda ortaokul, ilkokul ve lise öğrencilerinin hepsinin fiziksel yeteneklerini kanıtlamak için Olimpik tarzda bir dizi oyuna katıldıkları bir gün vardır. Düşük stresli bir gün ve hiç kimse gerçekten başarısız olmuyor. Herkes bir katılım ödülü ve pizza alır ve ebeveynler çocukları biraz enerji atarken onları neşelendirir. Harper's Cove'daki en popüler üçüncü gün gibi. Herkes çıkıyor.

Bunun olduğunu nasıl unutabilirdim?

"Güven bana, hasta olduğumu söyleyip gitmek zorunda kalmasam, giderdim. Ama kabul etmelisin ki, bir mil koşmaya çalışan bir buçuk metrelik bir grup çocuğu izlemek biraz sevimli. Kendi şeritlerinde kalmıyorlar, kimse uygun bir zaman ayıramıyor ve hepimiz sadece eğleniyoruz. Ama bilet gişelerinden birini yönetecek birine ihtiyacım var.

"Kocan yapamaz mı?"

"Derek yok," dedi o gerçekçi ses tonuyla, bunun mutlu olduğu ya da tartışmak istediği bir konu olmadığını söylüyordu. "Son dakika gezisi."

"Ve şimdi onu korumam için bana ihtiyacın var. Sana söyledim, erkeklere güvenemezsin."

"A, biliyorum." Bana sırtıyor. "Sadece sana soruyorum çünkü başka seçeneğim yok."

"Bu şarkıyı yapıp dans edebiliriz ama orada olacağımı biliyorsun."

Mya, beyaz düz dişlerini gösteren ve kahverengi teninin daha parlak görünmesini sağlayan bir tür gülümsemeyle sırıtıyor.

"Sadece bir kelime söyle, ben de ondan ayrılacağım ve seninle bir kalp atışında evleneceğim," diyor, içkisini alıp Mya'nın en iyi yaptığı şeyi yapmadan önce bana sarılırken yanağımı öperek: bara gidip bir sohbet başlatmak.

Bir an durup Mya'nın barmen ve barda oturan diğer iki adamla yaptığı sohbeti izliyorum. Bu beyefendilerle gelişigüzel bir şekilde kur yapıyor gibi görünüyor. Onları tanıyor mu? Onlar arkadaş mı?

Aptalca bir soru, Xavier, diye mırıldandım. Burada herkes herkesi tanıyor. Harper's Cove'u bu kadar sıkı sıkıya bağlı bir topluluk ve ev gibi hissettiren şey budur. Kilitlenmemiş kapılar. Komşular iyilik yapıyor. Herkes herkesi adıyla tanıyor. Tam anlamıyla mutlu, küçük kasaba Amerika.

Ve gidebileceğim günleri sayıyorum. Hayatınızdaki en yakın insanlara, onlardan olabildiğince uzaklaşmak istediğinizi, çünkü onların inandığı her şeyin tam da sizin kaçmak istediğiniz şey olduğunu nasıl söylersiniz?

Cevap: Kimseye söylemezsin.

BÖLÜM

DÖRT

TO MESAFE Brook, ailemin evine arabayla beş dakikadan daha kısa bir mesafededir. Yine de bardan ayrıldıktan altmış dakika sonra varıyorum. Ev.

Bunun bir nedeni, Mya'nın eve yalnız gitmesine izin vermem. Harper's Cove, kanunsuzluğun sınırındaki küçük kasabalardan biri olabilir ama en iyi arkadaşımın sarhoş olmasına izin vermem. Yani onun arabasını eve götürmek, benimkini almak için geri yürümek ve sonra kendimi eve götürmek toplamda yaklaşık bir saat sürüyor. En azından saat bana kendi düşüncelerimle zaman veriyor. Bradley'e sıkı sıkıya bağlı olduğumdan beri onları ne kadar özlediğimi unutmuşum.

Kendi düşüncelerinizle bu kadar çok zaman geçirmenin tek sorunu, bazen size ihanet etmeleridir. Doğrulama, kafa karışıklığına dönüşür. Karışıklık ikinci bir tahmine dönüşür. Ve sonunda, ikinci tahmin metastaz yaparak felakete dönüşür. Belki de vazgeçip bir sabun işi açmalıyım gibi. Sabunu severim. Sabun güzel kokar ve ben güzel kokmayı severim.

“Dürüst olmak gerekirse, kulağa pek de fena bir fikir gibi gelmiyor. .”

Harper's Sound, balıkçı topluluğu birliğinin ana üssünün bulunduğu yerdir. Teknelerin çoğu küçüktür - Harper's Cove balıkçılıkla ünlüdür, ancak A-artı bir balıkçı topluluğu gibi değildir - ancak kendilerine balıkçı diyen grup sadıktır. Görünüşe göre bunu zamanın başlangıcından beri yapıyorlar ve bu ailelerin birçoğu bilgilerini birinden diğerine aktarıyor. Sesten hiç zevk almadım, dostum gibi değil *Kapaklar*—Bu kelimedenden nefret ediyorum ama alternatifi olan Covians'tan daha iyi.

Bunu aileme söylemekten daha iyisini biliyorum. Bu küçük numarayı öğrenmem uzun zaman aldı; ama tavrınızın boktan olacağını bildiğinizde, kendinizi tetikleyici durumlardan uzaklaştırmak her zaman en iyisidir. Duygularınızla başa çıkmak, başka kimsenin işi değil, sizin görevinizdir. Ailemi seviyorum ama kesinlikle tetikleyiciler.

Annemle uğraşmak istemediğim gerçeğine bu kadar açık olduğum için utanmalıyım ve belki de bir parçam utanıyor. Bradley ile benim aramda ne olduğunu anlamaya çalışırken, istilacı sorularının denizlerinde gezinmek zorunda kalmak istemiyorum. Onun tekrarıyla uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum, *Ama çok tatlı bir çocuğa benziyordu.*, bunu anlamak mümkün değil *BEN* ayrılan o değilmiydi. Ve kesinlikle babamın benimle tam olarak anlamadığı bir eşcinsel ilişkisini tartışarak beceriksizce konuşmaya çalışmasıyla uğraşmak istemiyorum.

Daha da önemlisi, bundan sonra hayatımda ne yapacağımı araştırmaya çalışan onunla uğraşmak istemiyorum. İyi niyetli olduğunu biliyorum; Harper's Cove'u kalıcı evim yapmayı düşünmemi istediğini biliyorum ama bunu yapmaktansa ölmeyi tercih ederim.

"Ailem iyi insanlar, beni seven insanlar olduğu için şanslıyım, kutsanmış durumdayım", ne zaman bu sarmaldan aşağı indiğimi hissetsem defalarca tekrarlıyorum. Evet, ailem iyi insanlar, hatta harika insanlar. Yine de onlara nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum: mükemmel ebeveynler değil.

Nihayet eve vardığımda, güneş neredeyse ufukta batıyordu, gökyüzünde boya örnekleri gibi bir mor ve portakal patlaması. Arabada otururken Prius'umu bir anlığına sessiz bıraktım. Harper's Cove hakkında en çok sevdiğim anlar bunlar. İnsanlar değil. Küçük kasaba havası ya da doğa değil. Bu sessizlik. Düşünebildiğim ve düşündüğümü işitebildiğim gerçeği.

Belki de kabul etmek istediğimden daha münzevi biriyimdir.

"Bunu yapabilirsin, Xavier," diye mırıldandım. "İçeri girip ailenle sohbet etmen ve sonra yukarı çıkman yeterli. Bilgisayarınız sizi bekliyor. Monster.com ve LinkedIn sizi bekliyor. Bir, belki iki hafta içinde buradan çıkacaksınız. Sadece biraz daha dayan."

İki hafta içinde iş bulabileceğimi düşünerek aşırı iyimser mi oluyorum? Kesinlikle. Aynı iyimserliği sürdürecektir ve elimden gelenin en iyisini yapacak mıyım?

Kaygımı Babadook gibi dolaba mı kilitleyeceğim? Kesinlikle.

Salon ve mutfakın ışıkları yanıyor. Kendimi bildim bileli büyük masada annemle babamın şekillerini seçebiliyorum. Babam onu eve getirdiğinde annemin gözleri parladı; masif meşe, açılır kapanır bir masa, annem herhangi bir tatilde veya rastgele bir durumda insanlara yemek pişirmek için altı kişilik masayı on iki kişilik hale getirmemizi sağlıyordu. Lisede oturma odalarında televizyon karşısında yemek yiyen diğer ailelerin aksine, her yemeği o masada yedik. Annem aile zamanı konusunda ısrarcıydı, birbirimize yetişmemizin hepimiz için önemli olduğu konusunda.

Ama masadaki diğer gölge kim? diğerleri *iki* gölgeler? Biri belli ki Anne; diğeri baba. . . ama son iki Belki de babamın arkadaşlarından biri? Belki . . .

"Mümkün değil."

Bir an için, annemin bir şekilde Bradley'i akşam yemeği için onca yolu gelmesi için ikna edeceğini düşündüm. Bu en mantıksız şey değil. Annem doğanın bir gücüdür; eğer bir şeyi istiyorsa, gerçekten istiyorsa, bunu gerçekleştirecektir.

Ama neden utanayım? Bu benim evim. O benim bölgede. Durum tersine döndü, bucko.

Ahbab? Bucko mu? Hangisi daha iyi geliyor?

"İkisi de Xavier, ikisi de kulağa hoş gelmiyor."

Kaşlarımı çatarak arabadan atladım ve kapıyı çarptım. Bradley olmadığı sürece ailemin misafirleri gelip gelmediği umrumda değil. Bir hafta önce kapılarına gelmeden önce bir hayatları vardı. Bu iyi birşey. Boş yuva sendromunu aşmalarını istiyorum.

Ancak bu noktanın bir de karşı tarafı var. Eğer bir arkadaşımız varsa, bu benim performans göstermem gerektiği anlamına gelir. Gülümsemeliyim, tüm hayatımı çözmüşüm gibi davranmalıyım, eve gelmek planımın bir parçasıymış gibi ya da hayattaki en basit şeyde başarısız olan tam bir ezik gibi hissettirmiyor: kendi başına hayatta kalmak. Masada kim oturuyorsa, hayatımla ilgili gelişmeleri duymak isteyecek ve benim yalan söyleyecek ya da dövecek enerjim yok.

onlar için çalıların etrafında. Sahte gülümsemeleri zorlama, kahkahalarımın mükemmel olduğundan emin olma ya da ne yaptığımı biliyormuş gibi yapma havamda değilim.

Hayatımda ilk kez ne yaptığımı bilmiyorum ve bu yeterince korkutucu.

Bu, tek seçeneğin kaba davranıp yatak odama gitmek olduğu anlamına geliyor, bu da annemin nasıl korkunç bir oğul, kötü bir ev sahibi, vb. olduğum konusunda bana kulak misafiri olacağı anlamına geliyor.

"Harika."

Ancak, birbiriyle yarışan bu sonuçlardan herhangi biriyle nasıl başa çıkacağıma dair bir plan düşünmeden önce, şimdiden ön kapıdan geçiyorum. Duyularıma yapılan bir saldırı beni neredeyse ayaklarımdan fırlatıyor. Kahkaha ve sürekli gevezelikle karışan yumuşak caz sesleri. Karamelize soğan, kızarmış tavuk, brüksel lahanası kokusu ve daha fazlası burun deliklerimde dans ediyor. Soğuk hava tenimi ürpertiyor ve maksimuma çıkan her bir ampulün parlak ışığı neredeyse gözlerimi kör ediyor.

Xavier mi? Daha ayakkabılarımı çıkarmaya fırsat bulamadan annem soruyor. "Oturma odasına gelin!"

Onunla tartışmak yok; Sesinde duyabiliyorum. İç geçirip kapının yanındaki aynada kendime bakarken gülümsememi esnettim ve doğal görünmesi için zorladım. Yüzümde sürekli olan asık surat yavaşça kayboluyor ve yerini biraz daha doğal bir şeye bırakıyor. Tam bir sırtış değil, ama yapacak. En azından annem kiminle tanışmamı isterse benim orospu olduğumu düşünmez. Bu küçük bir kazanç.

Aynada kendime bir kez daha, "Sadece birkaç dakika," dedim ve düzgün görünmeleri için buklelerimi hızla düzelttim. Bak, eğer içiyor olsaydım, bu daha da büyük bir problem olabilirdi. İç çekerek oturma odasına girmeden önce kendime bir kez daha gülümsedim. Görmeyi umduğum yüzlerin listesini hızla gözden geçiriyorum. Annemin gönüllü olduğu kütüphanedeki arkadaşlarından biri. Babamın ben üniversiteye gittiğimde buraya taşınan en yakın arkadaşı The Clancys ve hurdalıkta çalışan oğlu. Aklıma, birçoğunu son yedi yıldır takip etmediğim birkaç başka isim ve yüz geliyor ve bu, bedenimi bir utanç sancısına boğuyor.

Ama beklediğim hiç kimse, kesinlikle hiçbir, Mya ve benim genellikle oturduğumuz yerlerde, masada oturan Logan ve kızı dahil değildi.

"Burada ne yapıyorsun?" Kelimelerin kulağa daha hoş gelmesini sağlamaya çalışmadan önce söylüyorum.

Annem bana, her çocuğun duygusal buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu bildiği şekilde bakıyor, ama ben bunu görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Bunun yerine, zar zor etkilenmiş gibi görünen Logan'a odaklanıyorum. Bana yan yan, neredeyse sıkılmış bir bakışla baktı ve sonra tekrar anneme döndü.

"Bu tavuk harika, Janice. Cidden. Sahip olduğum en iyi şeylerden bazıları.

"Bu vanilya." O sırtıyor. "Sadece biraz sosla karıştırılır ve biraz daha pişirilir. Etin tatlılığının ortaya çıkmasına yardımcı olur. Annemin bana öğrettiği ballı sarımsaklı tavuk kanadı tarifinden yeniden tasarladım.

"Benzer bir şey yaptım. Madagaskar vanilyalı körili tavuk. Sana tarifini bir ara gönderirim."

"Tavuk güzel ama sebzeler... ." Anne alçak sesle mırıldanıyor. o yaparkanayandramatik olmaktan başka bir şey olmayan yüz.

Anne, dedi Logan sertçe.

Onu susturmak için söylemesi gereken tek şey

buydu. "Üzgünüm." "Pardon, ne?"

"Üzgünüm Bayan Reynolds."

Annem sanki bu saygısızlık sırtından aşağı akan sudan başka bir şey değilmiş gibi el sallıyor. "Oğlum da sebzelerinden nefret ederdi. İnan bana, daha önce duymadığım bir şey değil."

"Yani şimdi, sadece aile sırlarını ifşa etmekle kalmıyoruz, aynı zamanda beni yabancıların önünde otobüsün altına mı atıyoruz?" Soruyorum. "Alacakaranlık kuşağında falan mıyız?"

"Xavier," diyor annem, sanki adım tam bir cümleymiş gibi ayakta dururken. "Mutfak. Şimdi."

Kulağa neredeyse Logan gibi geliyor. Ebeveyn tonunun, tüm ebeveynlerin denemeden bile ustalaştığı bir şey olması ne kadar komik.

Onu takip edip etmeyeceğime dair hiçbir soru yok; Dahası, onu bana bağırmayacak kadar hızlı takip edecek miyim? Hızla topuklarımın üzerinde dönüp kayıp bir köpek gibi peşinden koştum.

Anne, "Birinin başı dertte," diyor, bela kelimesini şarkı tonunda olacak şekilde uzatarak.

Logan nazikçe, Brüksel lahanalarını ye, Anne, diye emretti. "İnsanlara aval aval bakmak hoş değil."

siktir git.

Annem sesi biraz kısmak için panjur benzeri kapıları kullanıyor. "Neyin var?" tıslıyor.

"BEN-"

"Bu senin cevaplaman gereken bir soru değildi, Xavier Malachi Reynolds." Oh, yani şimdi tam isimleri çıkarıyoruz.

Misafirimiz var. Nasıl davranacağını hatırlamayacak kadar uzun süredir yok musun? Sana daha iyi öğrettiğimi biliyorum. Görünüşe göre tüm ev eğitimi unutmamışsın.

Şaka gibi bir cevap vermek için ağzımı açtım ama annemin sağ kaşını kaldırma şekli onu kapatmama neden oldu. Buna değmez, özellikle annem bana verdiğindeOBakmak. Kasabadaki herkes bu bakışın ne anlama geldiğini biliyor. Bu konuşma bitmiştir.

O zaman başka bir soru deneyelim.

"Neden o burda?" diye sordum, bu sefer daha sessiz, tonumu daha meraklı ve daha az suçlayıcı olacak şekilde düzelterek.

Annem önce cevap vermedi, bunun yerine onu buzdolabına kadar takip etmemi işaret etti. Açıyor ve hiçbir şey söylemeden ne istediğini ve ne yapmam gerektiğini anlıyorum.

Streç filme sarılmış, içinde ev yapımı şekerlemeler olan bir pasta var. Annemle yemek pişirmenin en sevdiğim yanı her zaman kremalı keklerdi. Belki de bunu yapmanın içimdeki bir bujiyi tetikleyeceğini düşünüyor. Belki de mutfağa geri dönmemi, eski günleri yeniden yaşamamı istiyordur. Belki de her ikisinin karışımıdır.

Pastayı ve kremayı birer birer elime alıp adaya yerleştiriyorum. Streç sargıyı alarak tahta kaşıktan çıkar.

basit şurup tabakasıyla parıldayan ters çevrilmiş çilekli pastadan.

Logan bir aile dostu, Xavier, dedi, tahta kaşığı bana uzatırken. Buzlanmayı yaymak hala benim için bir onur gibi görünüyor. "Babanla benim arkadaşlarımız var, biliyorsun. Sen gidince biz yaşamayı bırakmadık. Ve . . ."

Hayır, o konuşmayı yapmayacağım.

"Ve tüm bu kek senaryosu için özür mü diliyorsun?" Soruyorum. Annemin bahsettiği o ünlü tavuk tarifini biliyorum. Ben üniversiteye gitmeden önce ince ayar yaptık. Özürler veya kutlamalar dahil olmak üzere yalnızca önemli durumlar için kullanıma sunuldu. İçimden bir ses bana yüksek lisansa başladığımdan beri doğum günleri ve yıldönümleri dışında burada kutlanacak pek bir şey kalmadığını söylüyor.

Annem bir şey söylemiyor, belki de benim utanmamı istemediği için. Bu aptalca olurdu, çünkü utanmıyorum. Belki de öyle olmalıyım ama evimi savunduğum için üzgün değilim. Gatorade'i Logan'ın üzerine atmakla yanılmışım ama yine de evimize geldi. Kendini savunmaydı. Aksini düşünmek için hiçbir nedenim yoktu.

Annem sağ parmağını kremaya daldırıyor, biraz yukarı kaldırıyor ve ağzıma götürüyor. Başka söz söylemeden parmağından yaladım.

"Eksik bir şey var mı?"

"Tariflerinde eksik bir şey olmadığını biliyorsun anne." "Daha iyi hale getirmek için yapabileceğimiz bir şey var mı? Ve yok deme; yemek yapmak bir sanattır, her zaman geliştirilebilir. Bunu biliyor."

"Sanatsa, o zaman onun hakkındaki düşüncelerimin seninki kadar öznel ve geçerli olduğunu ve dolayısıyla olamayacağını iddia ediyorum."

Düzeltilme önemlidir. Annemin Siyahı ve tarifleri aktarmak, kültürümüzün ve geleneğimizin büyük bir parçasıdır. Şimdi, bunun için endişelenecek yaşta değil - daha altmış iki yaşında - ama ölümlülüğün birkaç yıl önceki kanser korkusundan beri düşündüğü bir şey olduğunu biliyorum. Bizim ve halkımız için mesele geçmişi unutmak ya da tamamen değiştirmek değil; üzerine inşa etmek ve önceki temelleri gelecekteki yavrularımız için bloklar olarak kullanmakla ilgilidir. Bu pasta tarifi ve daha onlarcası, anneannem yaptığında farklıydı. Onlar

onun yavruları onları yaptığında farklıydı. Ama onları bu kadar özel yapan da bu. Onları miras aldığımda, onları daha iyi hale getirmeyeceğim, sadece üzerlerine kendi yorumumu ekleyeceğim. Ve eğer bir gün çocuklarım olursa, onlar da aynısını yapacaklar.

Belki de bu, annemin benden onun mirasını nasıl inşa edeceğimi düşünmemi isteme şeklidir.

"Bence . . ." dudaklarımı şapırdattım. Baharat dolabına doğru yürüyüp biraz hindistan cevizi ve tarçın çıkardım ve her birinden birazcık içeri fırlattım. El mikseri kullanarak pürüzsüz olana kadar karıştırıyorum ve karıştırma işlemi sırasında biraz tuz ekliyorum.

"Bu, pastanın tatlılığını kesecek." Karıştırma işi bitince, kaşığı annemin dudaklarına götürerek bu iyiliğe karşılık veriyorum. Tarifini daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığımı düşünürken gözlerini tavana dikerek yalıyor.

Sonunda karar gelir: bir baş sallama ve bir gülümseme. "Sana iyi öğrettiğimi biliyordum," diye övdü yanağımı avuçlayarak. Bu da sana görgü kurallarını öğrettiğim anlamına geliyor. Lütfen bu gece terbiyeli olur musun? Benim için?"

Senin için, dedim bir an sonra elini öperek. Yanağıma hafifçe dokunarak, pastayı hızla kremayla kaplamak için benimle nazıkçe çalışıyor.

Anneme terbiyeli olacağıma söz verdim. Ona sosyal olacağımı söylemedim ve bunlar çok farklı şeyler.

Pastayı içeri alıyorum.

"Yarısı benim için," diyor babam elini kaldırarak. "Ama annemin pastasını seviyorsun."

"Diyabet" diyor annem. "Doktor şekerine dikkat etmesi gerektiğini söylüyor." Endişelenmeli miyim? diye soruyorum kaşlarını çatarak.

Baba her zaman bir

inatçı adam Duygularını iyi göstermiyor veya yardım istemiyor. Belki onun kuşağının bir yan ürünü, belki de sadece kendisi ama annemin burada yalnız olması Harper's Cove'da kalma seçeneğini düşünmem için neredeyse yeterli. Özellikle de babamın söylediği, söylediğinden daha kötüyse.

Ama yine de, annemin Robbie'si var.

Babam elini umursamazca sallıyor. Endişelenmeye değer olsa bile, bana söylemezdi. "Bana sorarsan, bunun bir sürü saçmalık olduğunu düşünüyorum," dedi

homurdanıyor.

Anneme yan yan sessizce bir bakış atıp, endişelenmem gerekip gerekmediğini tek kelime etmeden tekrar soruyorum. Gözleri endişemi yatıştırıyor. Ta ki Logan çok güzel orantılı ağzını açana kadar.

Şimdi, Bay Reynolds, sağlığınız önemli, diye azarladı Logan nazikçe. "Uzun bir süre seni aramızda görmek istiyoruz."

Tabağı Logan'ın kızıl saçlı kızının önüne koyarken elim neredeyse düşüyordu, bu da annemin bana temizleteceği bir ortalığı dağıtacak. Belki bu, hayal kırıklığımı odaklamama yardımcı olabilirdi. NedirO, Logan, babamı biliyor musun? Bir şey önermeye ne hakkı var? O bir doktor değil. O sadece çok güzel sakalları, çok güzel pazıları olan bir restoran sahibi ve. .

Annem benden yayılan öfkeyi hissetmiş olmalı. Elini benimkine koyarak bıçağı tekrar tabağa doğru yönlendirdi. Onu bıçaklayacak falan değildim.

Belki.

Muhtem
elen.

"Dinle, eğer hayatımın geri kalanında yeşillik yemekle ara sıra bir parça kek yemek arasında seçim yapmak zorunda kalırsam, beni şimdi öldür çünkü pastayı çok seviyorum," dedi babam gururla. "Ama annen için bugün iyi olacağım."

"İşte bu yüzden seni seviyorum," dedi annem yanağını öperek.

Annemin yanına, Logan ve Anne'in karşısına oturuyorum. Yüzüne, saçlarının nasıl küçük bir atkuyruğu şeklinde toplandığına odaklanmamak için elimden geleni yaptım. Sol kolundaki şahin ve balıkkartalı dövmelerine, sağ kolundaki kurt ve aslan dövmelerine bakmamaya çalışıyorum. Her ne kadar kabul etmek istemesem de Mya haklıydı. Logan'ın görünüşü, daha gençken ve MASH oynarken istediğim bir adamın her bir kutusunu kontrol ediyor: hayalimdeki adam.

Ama rüyadaki adamlar tam da böyledir - rüyalar - ve tüm kırmızı bayrakları gözden kaçırdığınız için genellikle kabusa dönüşürler. Yetişkin olmak, uzlaşmayı öğrenmek ve hedeflerinize ulaşmanıza yardımcı olacak seçimler yapmakla ilgilidir. Bu her zaman mutlulukla ve insanların istediği mutlu sonla uyuşmaz.

Yine de, aileme sorsan, aynı fikirde olmayacaklardı.

Görüyorsunuz, annem ve babamın romantizmi, romantik komedi yönetmenlerinin yaratmayı hayal edeceği bir aşk. Lisede tanıştılar. Yasadışı bir şekilde oradaydı -yanlış posta kodu- ve annesiyle babası, onunkilerle yakınlaştı. İkamet talebinde bulunabilmek için hafta boyunca kalacak bir yere ihtiyacı olduğunda, ailesi onlarla yaşamasını önerdi. Annem ve babam ilk başta birbirlerinden nefret ettiler ama sonraki bir buçuk yıl içinde gitgide yakınlaştılar. Annem üniversiteye gitti ve babam onu takip etti; onu Spelman'a götürmek ve onu bıraktığında ona olan duygularını itiraf etmek.

Onun için her zaman Atlanta'da kaldı. Babamın ailesine daha yakın olmak için DC'ye taşındılar, annemin ailesi her zaman hayal ettikleri gibi batıya taşındı. Asla başka biriyle çıkmadılar. Hiç ayrılmadı, nadiren kavga etti ve şimdi neredeyse kırk yıldır evliler. Bu saçmalık.

"Xavier, bebeğim, herkese hizmet eder misin?"

tabii ki yaparım, Sanırım, ama bunu söylemeyeceğim. Annemin konuşma tarzından bunu bana daha önce de sorduğunu ve benim dikkatimi çekmediğini söyleyebilirim.

"Elbette istemiyorum."

Cevabımı kısa ve tatlı tutuyorum. Siyah çocuklar ebeveynleriyle bu şekilde karşılık vermezler. Bir yıl NYU'da Şükran Günü'nde eski bir arkadaşımın evine gittiğimde, eve geri dönmeyi göze alamadığımda ve ailesinin oturma odasında onunla nakavt, uzun süren sözlü bir kavga etmesini izlediğimi hatırlıyorum. Ve sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmak mı? Çok tuhaftı.

Pastayı hızlıca ikiye böldüm ve ayırdım. Sol yarıyı, üç eşit kesimle beş parçaya ayırdım. Biri benim için, Anne, Baba, Anne ve ne yazık ki Logan için. Bir parçam bir yol bulmak istiyor ama bu, yapmaya çalıştığım tüm iyi evlat olma olayını alt üst eder.

Anne, sorulmadan, "Teşekkürler Bayan Reynolds," diyor. Annem sıcak bir ses tonuyla, "Rica ederim, tatlım," diye cevap verir.

"Al bakalım anne," diyorum, kalan üç dilimden en iyi dilimi onun önüne koyarak.

Annem bana o yumuşak, nazik sırtışılarından biriyle gülümsedi, bana söyleneni yaptığın ve Logan'a karşı sahip olduğum duyguları dile getirdiğin için sessizce teşekkür etti.

arkamda. Son iki parçaya bakarak gülümsedim. Biri biraz küçük ve yaptığım ilk dilimdi. Pasta kesmek ilk kez sevişmek gibidir; asla harika değildir ve bu dilim bunu yansıtıyor. Topaklı, neredeyse ikiye bölünmüş ve buzlanma, bir YouTube skeçinde dağdan aşağı snowboard yapan bir kardan adam gibi bir taraftan düşüyor.

Sonra son parça var. Mükemmel. Anneme verdiğim kadar mükemmel değil ama çok iyi. Onu Logan'a vermeliyim. Çirkin parçayı almalıyım. Elbette hepsi estetik, ama yapılacak doğru şey bu. Sonuçta misafir.

Annemin gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Ne düşündüğümü biliyor. Beni düşündüğümünden veya sandığımdan daha iyi tanıyor.

İyi evlat ol, Xavier. Doğru olanı yap Xavier. Bu sadece çocuk oyuncağı, Xavier. İkisi de aynı tadı alacak.

Siktir et şunu.

Çirkin, biçimsiz parçayı Logan'a doğru itiyorum. Xavier, bir; Logan, sıfır. Annem sesli bir şekilde iç çekse de ve gözlerimin ucuyla başını salladığını görebiliyorum, yine de buna değer. Gerçekten hiçbir şey ifade etmeyen küçük, aptalca bir isyan eylemi.

Ta ki kahrolası dövme bağımsız ressam görünümlü Logan, hiç etkilenmeden mükemmel bir gülümsemeyle yanıp sönene kadar. Çirkin kek parçasının ne anlama geldiğini bilmiyor mu? Ben kazandım o kaybetti demek. Pasif-agresif bir isyan eylemidir. Sanki hiçbir şey olmamış gibi bana GÜLÜMSEYEBİLİR. Ama yaptığı tam olarak bu.

"Teşekkür ederim" diyor. "Lezzetli görünüyor." Geri alıyorum. Logan, bir; Xavier, sıfır.

"Elbette," diye yanıtladım dişlerimi sıkarak.

"Yiyip bitirmek." Xavier, diye uyardı annem.

"Rica ederim demek istiyorum."

"Oğlumu mazur görün, bütün gün bir şey yemedi. Bu sabah kahvaltı yapmadan evden kaçtı.

"Saat 8:00. Kahvaltının bununla ne ilgisi var, diye mırıldandım alçak sesle.

Xavier, dedi babam. "Annene karşılık verme. Büyük şehre gittiğinde görgüsünü mü kaybettin?"

1700'lerde tek kişilik bir teknede okyanusu aşmış gibi konuşuyorsun. Kendimi düşünüyorum.

Merak etmeyin, Janice ve Shelton, anlıyorum, Anne de yemek yemeyince aynı şekilde oluyor, dedi Logan, gözlerini bir saniyeliğine bana çevirerek. "Çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Beni gerçekten genç kıızıyla mı karşılaştırıyor? Kendi kahrolası evimde mi? Gururum birkaç saniye içinde sönüyor ve içimdeki utanç balonları organlarımı yoldan çekiyor.

Kendimi yeniden liseli bir çocuk gibi hissediyorum ve bu bir insanın hissedebileceği en kötü duygu. Bazı insanlar, on sekiz yaşına geldiğinde, anne babanın artık sana ne yapman gerektiğini söyleyemeyeceğini düşünüyor. Ve elbette, belki bazı ailelerde bu doğru, ama benim değil. Ben her zaman ailemin çocuğu olacağım. Harper's Cove'da bile, bölge sakinleri beni Shelton ve Janice'in oğlu olarak tanıyor. Bundan nefret ediyorum. Kendim olmak istiyorum. Onlara bağlı olmak istemiyorum çünkü buna razı olursam - bunun yeterli olduğuna karar verirsem - asla ayrılmayacağım. Asla kim olduğumu kendi başıma keşfetmeye çalışmayacağım.

Ve bunun olmasına izin veremem - vermeyeceğim. Logan, iki; Xavier, sıfır.

O rahat düz çizginin havayı doldurmasına yetecek kadar bir süre sessizce pastayı yiyoruz. Desibel seviyesi ara sıra bir çatalın tabağa çarpmasıyla veya birinin ağzından çıkan bir zevk sesiyle yukarı doğru titreşir. Sonunda, elbette, Logan sessizliği bozar.

"Söylemek zorundayım . . . bu şimdiye kadar tattığım en iyi pastalardan biri.

öp.

Kes şunu Logan, diyor annem alçakgönüllülükle. "Bana iltifat ediyorsun." Buna bayılıyor.

"Bir tane daha alabilir miyim?" Anne sorar.

"Tabii," diyorum yarım bir duruşla. En azından ellerime bir şey veriyor
Yapmak.

Logan, Zaten yeterince içtin, diye araya girdi. "Birden fazla yeterli."

"Ancak-"

"Cebir testinde yine ne buldun? Ne diyeceğim, eğer bana 3'ün cevabını söylersen $X + 5 = 26$, o zaman pastadan bir dilim daha yiyebilirsin."

Xyedi eşittir.

Anne kaşlarını çatı. "Adil değıl. Yapmıyorum *ih*tiyaç profesyonel olmak için cebir. "Herkesin matematiğıe ihtiyacı var ve senin kesinlikle başka bir matematiğıe ihtiyacın yok.

kek."

Anne homurdanır ve arkasına yaslanır, kulağı neye benzediğini mırıldanır *dır-dir* nefesinin altında.

"Tekrar gel?" diye soruyor.

"Hiç bir şey."

"Bende böyle düşünmüştüm." Bir ritmi bile kaçırmadan, ebeveyn maskesini çıkarıyor ve onu öpücük maskesiyle değıştiriyormuş gibi şekil değıştiriyor. Buzlanma, özellikle Janice, mükemmel.

Logan, takdirini göstermek için üç parmağı, başparmağı, işaretçisi ve ortasıyla öpüşme hareketi yapıyor.

Gözlerim anneme takıldı, onu hiçbir şey söylememesi için gizlice uyarmaya çalışıyordum. Ama dudaklarında dans eden haylazlığı görebiliyorum. Viteslerin döndüğünü görebiliyorum.

"Anne."

"Pekala, kremayı beğendiysen, bunun Xavier'in tarifi olduğunu biliyor muydun?" Gözümün ucuyla Logan'ın kaşlarının kalktığını görüyorum. "Gerçekten mi?" "Anne, cidden."

"Elbette," diyor, durup benim küçük patlamamı görmezden geldiğine dair bir işaret yok.

-Tekrar. "On beş yaşındayken yaptı. Oğlum çok iyi bir aşçıdır, biliyorsun."

Yapmadım, dedi Logan doğrudan bana dönerek. "Bu doğru mu?" "Ben sadece güzel bir yüzden daha fazlasıyım," diyorum, çoğunlukla şakadan. "Renk beni şaşırttı."

Bekle, yetenekli olmama şaşırdığını mı kastetmişti yoksa güzel olduğumu mu kabul etmişti? Ben sormadan annem araya girerek beni övdü.

"Xavier ilk yemeğini altı yaşındayken yaptı."

"Kremalı hindi yapmayı öğrenmek bir başarı değildir."

"Ama sadece bir ocak kullanarak tostun her iki tarafını da çıtır çıtır yapmayı öğrenmek? Yani. Çoğu insan bunu yapamaz veya sizin hakkınızda bunu bilemez. Oğlum birçok yeteneğe sahip bir adamdır."

Çünkü etrafta dolaşıp onlara söylemiyorum. Sert bir iş adamı olarak tanınmak istiyorum. Bir şef değil. Bunda yanlış bir şey olduğundan değil; sadece ben değilim Bu benim hayalim değil. Bu her zaman annemin benim için hayaliydi, ama benim değil. Kendi kanım, terim ve gözyaşlarımla hayalini şekillendirip gerçeğe dönüştürmediğim için bazen bana kızıyor mu merak ediyorum.

"Ve eğer yanılmıyorsam, hâlâ bir yardımcı şef mi arıyorsunuz? Sanırım oğlum..."

Affedersiniz, dedim çabucak, çatalımı ve bıçağımı bırakarak, metalin seramiğe çarpma sesinin annemin düşünce akışını bozmasına izin verdim. Hızla ayağa kalkıp arkamdaki sandalyeyi ittim ve odama doğru yürüdüm.

Aniden, artık pastaya aç değilim.

BÖLÜM BEŞ

İÇİNDE TELEFONUM ÇALDIĞINDA sabah 4:00'te, sanırım biri ölüyor.

İlk başta, ne kadar mantıksız olsa da, ailem olduğunu düşünüyorum.

Böyle bir kaderin kimsenin, en kötü düşmanım bile, Bradley'nin bile başına gelmesini istemezdim. Ya da Logan'ı. Şu anda kimden daha çok nefret ettiğimden emin değilim. Neden seçmek zorundayım?

Mantık uykululuğun sisini delip geçmeye başladığında, bence, *Belki de Mya'nın başına, kocasının beni sabah 4:00'te aramasına neden olacak korkunç bir şey gelmiştir?* Yine, kimse için dileyeceğim bir kader değil. Bu bok seni ömür boyu mahvedebilir.

Şaşırtıcı derecede yaygın. Amerika'da ölme ihtimalinin 107'de 1 olduğu düşünülürse, bu temelde her 107 araba kullanışınızda, bunlardan 1'inin ölüme yol açabileceği anlamına gelir ve çoğu insan günde ortalama iki yolculuk yapar. . . Pekala, sayılar toplanır ve "yüzde 1'den az" o kadar da küçük değildir.

Bir de üçüncü seçenek var, daha az olası ama en az hastalıklı olan: Piyangoyu kazandınız. Korkunç şeylerin her zaman kafamdaki olumlu şeylerden daha muhtemel olması ne kadar komik. Başkalarının beyinleri de

benimki kadar bozuk mu merak ediyorum.

Bu seçeneklerden hiçbirinin muhtemelen olası olmadığını saniyeler içinde tek tek işlemem biraz zaman alıyor. Ailem birinci kattaki odada. Biri ölseydi, Allah göstermesin, diğerinin feryatlarını evin içinde duyardım. Sevdiğim biri yok ve Bradley bir şekilde baygın olsaydı ailesinin arayacağı ilk kişi ben olmazdım. Onlarla bir kez tanıştığımda, çok*Çıkmak*– benzeri bir durum ve ben bunu hissetmiyordum.

Ya bir şekilde piyangoyu kazanmış olsaydım? Olmaması için hiçbir sebep yok. Gördüm *Yükseklerde*. Bazı insanların ne kadar şanslı olabileceğini biliyorum. Ama ben hiçbir zaman o insanlardan biri olmadım. Doksan altı bin yılda değil.

Ama bir telefon çalıyor, orası kesin.

İlk başta, sesin rüyamda olduğunu düşünüyorum, söz konusu rüyanın Skittles yağmuru yağarken bir muzun üzerinde dans eden bir Popsicle olarak Katy Perry olduğunu düşünürsek bu mantıklı olmaz. Ama durduğunda - ve bir dakika sonra yeniden başladığında - bunun gerçek olduğunu biliyorum. Ve bunun ciddi olduğunu biliyorum.

Tanrı aşkına, diye mırıldandım tek gözümü açarak. Bana dik dik bakan Naga ile karşılaştım.

"Ah, çok üzgünüm Majesteleri, telefonum uykunuzu böldüğü için üzgünüm."

Cevap olarak sadece ofladı.

İnleyerek yatağımı yokladım, birbirine dolanmış çarşafları, dizüstü bilgisayarımın serinliğini, Naga'nın tüylerini ve ardından sol tarafımdaki diğer yastığın altında bir yerde telefonumu hissettim.

"Merhaba?" Boğuk bir sesle seslenip sırt üstü dönüyorum. Naga kendini battaniyelere gömmeden önce yüksek sesle esneyerek yuvarlanarak benden uzaklaştı.

Sen ve ben, kızım.

"Günaydın, bu Xavier Reynolds mu?"

Ses İngiliz ve sabah 4:00 için fazla mutlu. Telefonu yüzümden geri çekiyorum. Sayı dizisi, bunun bir Amerikan numarası olmadığını doğrulamanın yanı sıra benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Belki hala uyuyorum?

Kontrol etmek için sol kolumu
çimdikledim. "Bok." "Bağışlamak?"

"Hiçbir şey, üzgünüm, evet, bu o." Bir ritim. söylemeden geçemeyeceğim. "Saat kaç biliyor musun?"

"BEN . . ." Diğer uçtan gelen ayak karıştırma sesi neredeyse beni tekrar uyutacak kadar rahatlatıcı. Ardından gelen tiz gıcırtı kesinlikle beni uyandırıyor. "Aman tanrım! Çok üzgünüm! Berlin'de saat sabah on."

Berlin. Berlin? BERLİN!

Daha önce uyuyorsam, şimdi ayaktayım - fiziksel ve zihinsel olarak. Beynime vücudumu ayağa kaldırması için bir dizi komut vermesini söylemeden önce duruyorum. Naga havlıyor, sürpriz onu yataktan fırlatıyor. Bana dik dik baktı ve neredeyse bir kedi gibi hızla doğruldu.

"Beni sonra affedersin," dedim hızla banyoya girip kapıyı kapatırken. Neden bilmiyorum ama odama bağlanan banyo benim için her zaman güvenli bir sığınak olmuştur. İlk ayrılığımda gözlerim dolu dolu ağlarken ya da Mya ile sonumuz olacağına yemin ettiğim bir kavga ettiğimizde ya da aileme Maine Üniversitesi yerine NYU'ya gitmeyi planladığımı nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışırken. . . bu banyo beni en iyi ve en kötü halimde gördü.

"Carey Vakfı'ndansınız, değil mi?"

"Ben olurdum. Bu sabah nasılsın? . . . senin için saat kaç?"

Sabahın dördü ve bunun için endişelenme. Bu iyi." O ret mektubunun hatırası hâlâ insanın içini sızlatıyor. Bu benim kişisel Merkür gerilememin başlangıcıydı, sanki birisi mandaldan bir iğne çekip astrolojik boyutlarda bir bok şelalesinin üzerime düşmesine neden olmuştu. Ama yine de ısrar ettim. Zar zor ama yaptım.

Belki de tüm bunlara değdi?

"Beni neden aradığınızı sorabilir miyim, Bayan? ?"

"Cunningham."

"Cunningham. Doğru hatırlıyorsam, ki yanılıyor olabilirim, hepiniz bana payımı almadığımı söylediniz.

Ben yanılmıyorum. Bana şu anda dört Nicki Minaj şarkısını kelimesi kelimesine okumam için bir milyon dolar vereceğini söyleseydin, başarısız olurdum. Ama bana Carey Vakfı Bursu ret mektubumu ileri, geri ve diğer koğuşlarda okumamı söyleseydin? Bir ritmi kaçırmazdım. Bir parça umut bulmayı umarak o kahrolası mektubu inceledim.

Hiçbiri yoktu. Ama soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. Böyle davranmaya çalışmak beni şaşırtmıyor ve aklım en mantıksız ama umut verici seçime gitmiyor. Böyle bir yerde umudun ne faydası var? Uykulu küçük kasabalar, umudun öldüğü yerlerdir.

Tanrım, lütfen geldiğim yer burası olmasın.

"Evet, evet, bununla ilgili." Daha fazla karıştırma. İçimde çılgılık atmak istememe neden olan daha garip hamile duraklamalar,*Bana ne söylemek istediğini söyle yoksa bu telefona atlayıp Amerikan Devrimi sırasında yaptığımız gibi kışını tekmeleyeceğim..*

"Planlarda bir değişiklik oldu."

"Plan değişikliği mi?" Bunu içimden söylemek istedim. "Bu ne anlama gelir?"

"Başvurularımızdan biri. . . talihsiz, gerçekten, ama o evlendi.

"Onu tebrik ederim."

Bayan Cunningham, "Eğer bu tür şeylerle ilgileniyorsan," diyor. Sesinin tonunda aldatıcı bir şekerlik var. Bir adamı evli olduğu için sürükledi ve yüzündeki gülümsemeyi net bir şekilde görebiliyormuş gibi hissediyorum. "Öncelikleri değişti ve geçti -"

Sözlerinin geri kalanını duymuyorum çünkü duymaya ihtiyacım yok. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımda Niagara Şelaleleri varmış gibi geliyor. Bursu devrediyor, yani bir yer açıldı ve onu bana veriyorlar.*Ben.* İş olmayan Siyahi bir çocuk, iş dünyasının en büyük beyinlerinden bazılarından bir şeyler öğrenmek için bir yıllığına burslu olarak Berlin'e gidiyor. MBA'im ve deneyim artı bu yerden alacağım tavsiye ve bağlantılar ile birleştiğinde? Kırk yaşından önce bir Fortune 500 şirketini yönetiyor olacağım. Budur. Bu benim zamanım. Bu benim anım. Bu . . .

"Bay. Reynolds, beni duydun mu?"

"Kabul ediyorum," diye patladım. "Kardeşliği kabul ediyorum."

Ah, bunu duyduğuma çok sevindim! Gruba harika bir katkı olacağını düşünüyoruz. Ama benim sorduğum bu değildi."

Ve sonra düşer. Diğer ayakkabı. Bu ifade nedir? İnsanlar plan yapar ve Tanrı güler mi?

Bahse girerim şu anda kahkahalarla gülüyordur.

• • • • •

"BEŞ BİN DOLAR?!"

Hayatımdaki her şeyde olduğu gibi, ilk anlattığım kişi artık ailem, Naga veya Bradley değil, Mya idi.

Bu sefer iyiydim ama. Peloton'undayken, kocasıyla kahvaltı ederken ya da ders sırasında onu aramadım. İlk boş dönemine, yirmi beş dakikalık bir teneffüse kadar bekledim ve okula gitmek için kestirmeden gittim.

Beklemek dayanılmazdı.

Yıllardır tanıdığım resepsiyon görevlisi Bayan Abby ile iyi adamı oynamadım. Müdür Meadow'un sınıfında durmadım ya da benim yaşımdaki ve ilk seks yaptığım erkek olan oğluyla yeniden bağlantı kurmadım (harika değildi). Mutlu bir an olması gereken şey hakkında şikayet etmek için en iyi arkadaşşıma gittim.

"Sağ?" diye sordum yemek kovasından bir havuç alarak.

"Bunun tüm masrafları karşılanan bir burs olduğunu söylediğini sanıyordum? Sağ?"

"Doğru mu hatırlıyorum?"

"Oraya vardığında öyle," diye açıklıyorum. "Beş bin dolar, program için ihtiyacım olan her şeyi karşılıyor, buna, mezunların Carey Foundation Kayıt Defterine alınması ve programa yapmamız gereken ödeme dahil."

"Ödeme planı yok mu?"

Paylaştığımız diyet koladan bir yudum alarak başımı salladım. "Ödeme planı tarihi geçti. Şanslıydım ki yerimi tutmak için bin beş yüz aldılar; Bunun için banka hesabımı boşalttım."

"Tamam amayerini tutpek çok farklı anlama gelebilir," diye düzeltti pencereden bana bakarak. Mya'nın gözlerinin kısıldığını görüyorum ve teneffüs nöbetinde olanlar onları göremediği için onların kaygan olduğunu düşünen bir öğrenciyle gözlerini kilitlediğini biliyorum. Bu yüzden Mya tam olarak bu boş sınıfta oturuyor. Tüm oyun alanını buradan görebilirsiniz. O gibi. . . dişi Mufasa. "Çünkü onlara parayı bir hafta içinde alabilir misin? Bir ay? Başladığınızda üç ay içinde? Kasım ayında başlıyor, değil mi?"

"İki ay içinde ihtiyaçları var."

Mya, birinin kelimeleri söylemesine benzer bir ıslık çalar.*kahrolası bok*, ama güya küfürlerini azaltmaya çalışıyor. Ne kadar iyi gittiğinden emin değilim, ama ses ne kadar mahvolduğumu tam anlamıyla anlatıyor.

"Yani temelde otuz beş yüz dolara ihtiyacın var."

Bunu yaparken bir havuç yerken başımı salladım.

"Sekiz hafta

içinde." "Bingo."

"Kimse söylemiyor*Bingo*. Param olsa sana vereceğimi biliyorsun." "Biliyorum Mya."

"Ama Derek ve ben bir bebek denemek istiyoruz ve tüp bebek pahalı. . "

"Biliyorum, bana açıklamak zorunda değilsin."

Ve hala düğün için aldığımız kredileri geri ödüyoruz. "Mya,"

diyorum daha sert bir şekilde. "Bu iyi. Gerçekten mi."

Mya'nın aklında her zaman belirli bir düğün vardır ve hiçbir şey onu bu düğünden alıkoyamaz. Mya bir şeye karar verdiğinde veya birinin zamanına degeceğine karar verdiğinde, fikrini değiştirmeyi düşünmesi için muhtemelen dünyayı kana bulamanız gerekir. Mutlu olmayı herkesten çok o hak ediyor.

Bu yüzden, iki başarısız hamileliğinden sonra beni arayıp tüp bebek yaptığını söylediğinde, onu desteklemekten çekinmedim. Ve onun istediği masalsı sona ermesini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım. Koca, köpek, çocuk, beyaz çit; hepsini.

"Sanırım ailen söz konusu bile olamaz?" o soruyor.

"O kadar paraları yok. Etrafta zar zor dört yüz dolar fazladan paraları var."

Ailem orta Amerika işlerinde çalıştı. Emekli maaşı yoktu, 401(k) yoktu. Babam üniversiteye bile gitmedi. İyi para biriktirdiler, evlerine ve arabalarına sahip oldular ve ben de elimden geldiğince geminin düzeltilmesine yardım ettim. Ama bana 3,5 bin dolar verecek kadar paran var mı? Bu yaşadığım bir gerçeklik değil.

"Vücudunu her zaman satabilirsin," diyor omuz silkerek. "Yani, ateşlisin. Seks işçiliği yasal bir gelir biçimidir. OnlyFans şu anda patlıyor.

"Çok fazla romantik komedi okuyorsun."

"Daha çok müstehcen komediler gibi."

"Aman Tanrım."

Mya şarkı söyler gibi bir sesle, Bir havucu çıtırdatarak, "Sadece söylüyorum," dedi. "Bu bir seçenek."

Bu bir seçenek değil. Carey Vakfı bunu para kazanmak için yaptığını öğrenirse beni kabul etmez. Hata yapma, ben çok seks işçiliği yanlısıyım ve bunun yasallaştırılmasından yanayım. İnsanların bedenleriyle ne yaptıkları kendi seçimleridir. İnsanların nasıl para kazandıkları kendi seçimleridir ve seks işçiliğini çevreleyen damgalama, kadınları ve trans kadınları, özellikle de beyaz olmayanları büyük ölçüde etkiler. Ama ben bu nüansın tartışıldığı ve kabul edildiği bir dünyada ya da çevrelerde yaşamıyorum. Carey Vakfı o kadar ilerici değil.

Yani, bir OnlyFans pencereden çıktı.

Mya ve ben öğle tatilinin geri kalanını para kazanmanın makul bir yolunu bulmaya çalışarak geçirdik.

"Plazma mı satıyorsun?"

"Vücut yeterince kan yapmıyor." "Uber

Yiyor mu? Posta arkadaşları mı?

"Bölgede bunun için kaydolan yeterli restoran yok," diye bilgilendiriyor beni. "Harper's Cove'daki insanlar çok güveniyor ve aynı zamanda yeterince güvenmiyor. Banka soymak mı?"

"Kaçış arabasını sen mi kullanacaksın?"

"Tracy Chapman'dan alıntı yapmak için mükemmel bir fırsatı kaçırdın." "Taylor Swift ile gidiyordum."

Duruyor ve omuz silkiyor. "Haklısın."

"OnlyFans yapamazsam, banka soymanın işe yarayacağını düşünmüyorum."

Zil çalarak beyin fırtınası oturumumuzu sonlandırıyor. Boyları bir metrenin altında olan düzinelerce insan, dışarıdan sınıfa koşarak geliyor. Mya çoktan kalktı, vücudu otomatik pilotta, sınıfta gezinmek için insansı bir senfoni yönetiyor.

"Pekala," diyor Mya, çocuklar ayaklarının etrafında dans ederken, ayaklarına basmamak için elinden geleni yaparken, "son bir seçeneğim var."

"Önerdiğin diğer seçenekler kadar kötü olmadığı sürece, evet diyeceğim." Cidden. Paraya ihtiyacım var. Carey Vakfı Bursu, lisansüstü okula başladığımdan beri tek hayal ettiğim şeydi. Bu kadar yakın olmak mı? Bunun kayıp gitmesine izin veremem. Bu benim hayatımı değiştirebilir. Bu beni her zaman gitmek istediğim yola sokabilir. Bu olabilir-

"Logan'ın yeri hâlâ işe alıyor. Aşçı yardımcısı sanırım." "HAYIR."

"Ve o seksi."

"Bunun bir şeyleri değiştirdiğini mi söylüyorsun?" "Ve bir erkek topuzu var," diye tartışıyor. "Bu 2012 mi?"

"Ve dövmeler. Bunlar zamansız. Ateşli olduğundan bahsetmiş miydim?"

Birdenbire, belki OnlyFans'ta kan bağışlamak o kadar da kötü bir fikir gibi görünmedi.

BÖLÜM

ALTI

PYAŞAM SANATI kira ödemedemden ailemle evde olmak, kendimi işe yarar hale getirmem gerektiği anlamına geliyor. Ve asık suratlı bir genç gibi odamda debeleniyor, azalan umutlarımdan yakınmak kendimi faydalı yapmıyor.

Bu ferman ailemden gelmiyor; Bana sahip olmayı seviyorlar, ama bir kütüğün üzerindeki bir tümsek gibi öylece oturup hiçbir şey yapamayacağımı biliyorum. Bu beni nasıl bir oğul yapar? Bu yüzden, annem kızlarıyla şehirde dolaşırken ve babam ne yaptığını tam olarak bilmiyorum - annemin elinden almak zorunda kaldığım listeyi tamamlamak için çalışıyorum, bu yüzden hayatımı kazanıyormuş gibi hissediyorum.

Çöpü çıkarmak mı? Tamamlamak.

Bitkilerini arka bahçede mi suladı? Tamamlamak.

Babamın yıllarca tamir edeceğini söylediği garaj yolundaki çiti mi tamir edeceksin? tamam değil *Gerçekten* bitti, çünkü ben tamir eden bir eşcinsel değilim ama yeterince yaptım. ve tarafındanyeterince yapıldı Demek istediğim, bölgedeki ucuz ve güvenilir bir tamirciyi araştırdım ve bir uygulama aracılığıyla bir ziyaret planladım.

Bu da listede tek bir şey bırakıyor: Naga'yı kuaföre götürmek. H-I-L-A-R-I-O-U-S'u bulduğum için, çünkü ben daha gençken ve Naga'yı aldığımızda, annem sorumlu bir köpek sahibi olmanın, kendi başına böyle şeyler yapmak anlamına geldiğini söylemişti. Şimdi bunu yapması için birine para ödüyoruz.

"Şımarık olduğunu biliyorsun, değil mi?" Arabadan inebilmesi için Prius'umun kapısını onun için açarken ona söylüyorum. "Burada lüks bir hayat yaşıyorsun ve bunun kıymetini bile bilmiyorsun. Benim gibi bazılarımız acı çekiyor. Bir başarısızlık çukurunda boğulmak. Başarısızlığın

ne olduğunu biliyor musun?”

Bana o iri gözleri ve bariz köpek gülümsemesiyle bakıyor. O beyinde tek bir düşünce yok.

"Şimdi bir köpeğe İngilizce bir kelimenin ne anlama geldiğini bilip bilmediğini soruyorum.

Onu tamamen kaybettim.

Naga o kadar iyi eğitilmiş ki, Ana Caddeden kuaföre doğru yürürken onun tasmağını takmama gerek yok. Güya, Maria Beth Clements -evet, üç isim de- ve Naga'nın annemin güvendiğı bir tür ilişkisi var.

Elbette, Naga tam olarak nereye gideceğini biliyor. Önümde koşuyor ve sağa dönerek doğruca kuaföre giriyor. Daha girmeden Maria Beth Clements'in ciyakladığını duydum.

"En sevdiğim beyaz kürk yumağı nasıl!" Naga'nın yüzünü yumuşatarak dizlerinin üzerinde mırıldandı. Naga'nın patileri omzunda. "Sen gelmiş geçmiş en iyi kızsın, evet öylesin!"

"Dikkat et, ona çok fazla ilgi gösterirsen başını belaya sokar."

Maria Beth Clements, Naga'nın saçlarının arasından bana sırtıyor, neon renkli mor-pembe saçlarının bukleleri Naga'nın kürküne çarpıyor. "Onun için buna değer. Sen Xavier'sin."

Soru değil, sadece bir açıklama, ama yine de başımı salladım. "Tek ve sadece."

Tek değil. Xavier yaygın bir isimdir. Doğduğum yıl, en yaygın kırk üçüncü isimdi ve on yılı aşkın bir süredir ilk seksen isim arasında yer alıyor. Bahse girerim ailem bana bir ile başlayan bir isim vererek orijinal olduklarını düşündüler.X. 2000 nüfus sayımından alınan erkeklerin yüzde ikisinde sıfır noktası mektubu varXne de olsa ilk baş harfleri olarak.

Ama ne Maria Beth Clements ne de Naga bunu umursamıyor. Ayağa kalkar ve Naga itaatkar bir şekilde yanında hareket eder. İçimi bir kıskançlık dalgası kaplıyor. buBenimköpek! onun değil!

ben ağız,Hain, Naga'ya, ama beni görmüyor bile. Yaralamaya hakaret eklendi. Buna şimdiye kadar alışmış olmalıyım, çünkü bilirsiniz, köpekler İngilizce anlamaz.

"Eğer bu senin için uygunsa, bu güzelliğı yaklaşık iki saat içinde alabilirsin?" Başımınla onayladım. "Hepiniz kredi kartı kabul ediyor musunuz?" Aptalca bir soru gibi geliyor, ama Harper's Cove'da hala olmayan yerler var.

Maria Beth Clements elini sallıyor. "Bütün bunlar için endişelenme, annen ve ben zaten karşı karşıyayız."

Uzaklaştırıldı. Harper's Cove'da bu *parayla yapılmayan mal ve hizmet alışverişi*. Her zaman bir işletmenin bir toz yığınına dönüşebileceği her yolu düşünen bir MBA mezunu olarak, 1300 gibi iyilikler için hizmet ticareti yapma fikri tüylerimi ürpertiyor. Kimseye böyle tazmin edilmemeli. Bir iş yaparsan karşılığını alırsın. Daha temizdir ve kırgınlıkları önler. Ayrıca, insanların staj gibi şeyleri sadece deneyim veya teşhir için yapması gerektiği fikrini de aşındırıyor. Bunu son on yılda bırakıyoruz.

Yine de burada insanlar hala sadece . . . kalplerinin iyiliğinden bir şeyler mi yapıyorlar? Tazminat gerekmez mi?

Aklım bana karşı isyan ediyor, bir köpek bakım dükkanı işletmek için gerekli olduğunu düşündüğüm tahmini maliyetleri gözden geçiriyor ve Harper's Cove'daki insanların mizacına dayanarak, Maria Beth Clements'in bu "karesi uzak" ödeme seçeneğini ne sıklıkla sunduğunu merak ediyorum. Ne kadar nakit kaybediyor? Geri dönen müşteriler yaratıyor mu? İnsanlar kasabada onun için peşin ödeme yapıyor mu? O, aslında, önden mi geliyor?

Bu düşünceyi elimden geldiğince kafamdan uzaklaştırıyorum. Bu pek bir şey söylemiyor. Bir şeye bağımlı olduğumda, onu bırakmam neredeyse imkansız. Bir B korku filmi gibi kafatasımın içinden geçene kadar zihnimin arkasını dırdır edecek ve pençeleyecek.

Gerçekten denedim ama. Döndüm, kapıya doğru yürüdüm, hatta kulp elimdeydi ve bu düşünce beni ele geçirdiğinde kapıyı iterek açmaya çalışıyordum.

"Biliyorsun," diyorum Maria Beth Clements'e dönerek. Çeneni kapatacak iraden var mı? Gitmiş. "Hartford tımar köpeklerinde bir cinayet yapabilirsin."

Mutlulukla ve nazikçe, "Burada iyi para kazanıyorum," diyor.

"Evet, ama sadece birkaç saatlik sürüş mesafesinde harika para kazanıyor olabilirsin. Örneğin Chicago'yu ele alalım. Bir köpek almayı düşünürken, bir yer Naga büyüklüğündeki bir köpek için üç yüz elli dolar istedi."

"Üç yüz elli dolar mı?!" diyor Maria Beth Clements ıslık çalarak. "Bu suç."

Maria Beth Clements söylemiyoradlibirinin söyleyebileceği şekilde, *Vay canına, Annabeth Lee, bu bir otoyol soygunu!* ama bunu gerçekten küçümsermiş gibi söylüyor, sanki bu kadar çok suçlamanın suç olduğunu ve birinin bu suçluları kovuşturması gerektiğini düşünüyormuş gibi.

İçimde bir utanç parıltısıyla kaplı bir pişmanlık baloncuğu büyüyor. Belki de haddimi aştım. Artık bir Koruma olmayabilirim ama buradaki insanların aslında komşularını önemsediklerini biliyorum. Harper's Cove'daki insanlar, doğru ya da yanlış, birlikte yükselir ve düşer. Haklı olsam bile, Maria Beth Clements'in kendisiyle ilgili bunu değiştirmek isteyeceğini varsaymaktan daha iyi bilmeliydim. Bu kasabanın temsil ettiği her şeye aykırı.

Kendime daha büyük bir çukur kazmak ve beynime giden kan akışını kesip felce yol açana kadar göğsümdeki baloncuğun genişlemesine neden olmak yerine, ona yarım el sallıyorum. Buradan olabildiğince çabuk gitmem gerekiyor. Ağzım bana tekrar ihanet etmeden önce.

"Birkaç saat sonra gelirim."

Öldürmek için iki saat. Fırsatlar konusunda yetersiz olduğumdan değil. Ana Cadde, Maria Beth Clements'in sahibi olduğu gibi şirin küçük dükkanlarla dolu. Burada büyümenin iyi yanı buydu. Kendinizi evinizde ve güvende hissetmenizi sağlayan küçük kasaba şıklığı. Dondurma ister misin? Amy Cephaneliği açıldı. Kıyafetlerinizi şehir merkezinde bir gece için diktirmek ister misiniz? Marsha's Menagerie artık pazar günleri açık. Yeni spor malzemeleri almanız mı gerekiyor? Daryl's Dugout sizin yerin.

Harper's Cove'da neredeyse hiç zincir yok. Hayata nasıl baktığınıza bağlı olarak bunu olumlu ya da olumsuz olarak değerlendirebilirsiniz. Ailem ve ailelerini büyütmek için buraya taşınan kırklı yaşlarındakilerin sayısı, bunu olumlu olarak görüyor. Benim gibi taşınan insanlar bunu olumsuz olarak görüyor.

Amos Park'a gitmeden önce bir öğle yemeği (hardal ve sarımsaklı mayonezli çavdarlı hindi) yemek için Oliver's Olive Shop'a uğradım. Daha gençken, işe gitmeden önce sinemadaki vardiyamda ya da ihtiyacım olduğunda... . . peki, burada olmak dışında herhangi bir yerde olmak,

Kendime bir hayat hayal ederdim. Her zaman oturduğum bank, yıpranmış ve boyası yontulmuş ahşap çıtaları ve Harper's Cove'un kurucusu Harper Amos'a ithafı ile hala orada, neredeyse yok ve aynı alanda oturan birçok insandan parlatılmış.

Burada oturan kaç kişinin geleceği hakkında düşündüğünü ve bu insanlardan kaçının Harper's Cove'un dışında kendileri için bir hayat hayal ettiğini merak ederdim - hala merak ediyorum. Ve tüm bu hayalperestlerden kaç ehir dışına çıkmayı başardı ve kaç burada kalmaya razı oldu? Mutlular mı? Pişmanlar mı? Bir inanç sıçraması yapsalar ve adil olsalardı hayatlarının nasıl olabileceğini merak ediyorlar mı? . . sol?

Denizaltıyı yutarken kendi kendime, "Olması gereken tek şey bu değil," diye mırıldandım. Tadı tıpkı hatırladığım gibi, çok zengin ve çok saf bir anı, benim için neredeyse imkansız *Olumsuz*kıymıklara gömülürken kemiklerimin ve kaslarımın gevşemesine izin vermek için. Burası zamanda sıkışmış bir yer. Her şey aynı ve bu—

Beklemek.

Herşey *Olumsuz*aynısı.

Tam karşımda bir sanat galerisi olmalı. Biliyorum çünkü müşterilerin içeri girip çıkmasını izler ve insanları belirli sanat eserlerine çeken şeyin ne olduğunu merak ederdim. Örneğin, başka bir kişi taklit noktacı bir manzara seçerken neden biri kuşlar hakkında bir parça seçiyor? Bu arada o kelimeyi bilmemin tek nedeni seçmeli olarak aldığım bir sanat tarihi dersi.

Ama o sanat galerisi artık yok. Yerine . . . onun yerine kahrolası Rıhtım. Tam orada. Tam açıkta. Sanki Logan başarısını bana gösteriyor.

İçimden aktığını hissettiğim duyguların kelimeleri yok. Akkor nabız böyle hissettirse de bu öfke değil. Doğrusu, kızmak için hiçbir nedenim yok. Gerri'nin Galerisi bir düzine nedenden dolayı kapanabilirdi. Üzüntü değil. Gerri her zaman yurt dışına gitmeyi, Bay Sağ tarafından ayaklarının yerden kesilmesini ve sattığı resimlerde ve fotoğraflarda gördüğü dünyanın gerçek dünyada gerçekten var olup olmadığını görmek istediğinden bahsederdi. Belki sonunda yaptı.

sen git kızım, Bence. Ancak gurur gibi gelmiyor. Daha çok istifa gibi. En azından biri bunu başardı ve hayallerinin adamıyla hayallerini yaşıyor.

Bunun yerine, eve bakıyorum, yavaş yavaş başka bir şeye dönüştüğünü iddia etmek bile istemiyorum, herkesin sevdiği ve benim için bir şekilde harika olacağını düşündüğü bir adam mükemmel küçük kasaba hayatını yaşıyor.

Ben tamir eden bir gey değilim ve kesinlikle OTP tipi bir gey değilim, bu yüzden biriyle aynı hızda olmak için tasarlandınız saçmalığı? Bu uçmaz. İnsanların içinde olabileceğine inanıyorum *şehvet* bir başkasıyla. Ayrıca bir kişiyle diğerinden daha fazla bağlantı kurmanın mümkün olduğuna da inanıyorum. Pek çok nedenden dolayı daha uyumlu olmak. Biriyle mükemmel eşleşmek bile mümkün. Gezegende milyarlarca insan var; bu istatistiksel olarak olası.

Ama kadere inanmak, evrenin senin için bir planı olması filan? Beni bu saçmalıklarla özle. Tam olarak söylediğim gibi. Bir istatistik oyunu.

Rağmen . . . Annemin Logan hakkında konuştuğunu duyduktan, Mya'nın Logan hakkında konuştuğunu duyduktan ve restoranının tam önünde olmasından sonra mı? Bunun bir işaret olduğunu düşünmeden edemiyorum. Herkesin düşündüğü işaret değil. Bu, jeneriği akmaya başlamadan ve bir pop yıldızı metin duvarının üzerinden şarkı söylemeden önce bir romantik komedinin son çekimi değil. Hayır, bu sadece altı hafta boyunca gururumu bir kenara bırakıp becerilerimi kullanırsam tüm sorunlarımın çözülebileceğinin bir işareti olabilir.

Aşağılanan bir kadından daha tehlikeli tek bir şey vardır ve o da Xavier Reynolds'ın kahrolası bir görevde olmasıdır. Ve Berlin'le benim aramda duran tek şey bir adamsa, evet, bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız, sesi nesnel olarak düzgün ve tam doğru şekillerde kaba olan bir adam oldukça yakışıklı mı? O zaman yapacağım.

Sandviçin geri kalanını ağızma atıp telefonumun yansıtıcı yüzeyini ayna gibi kullanarak hızla yüzümü sildim. Zihnim beni bunun ne kadar aptalca ve kötü bir fikir olduğuna ikna etmeden önce parkı ve caddeyi geçiyorum. Logan, annemle Mya'nın söylediği kadar zekiyse, yeteneğimi görecektir ve burada başarılı olmamıza yardımcı olabileceğimizi anlayacak.

Tekrar düşündüm de, Mya'nın zeki olduğunu söylediğinden emin değilim. Yetenekli ve ateşli, elbette. O ikinci notaya defalarca bastı. Ama akıllı?

önemli değil Bu saf bir iş ve başka bir şey değil. O bir işletme sahibi. Önünde iyi bir anlaşma olduğunu görmesi gerekiyor. sunacak çok şeyim var Sadece onun için yararlı olabilecek şeylerin tam olarak ne olduğunu düşünmem gerekiyor.

Rıhtımın bloklu adının yüzeye yandığı dalgaların karaya attığı odun tabelasıyla restoranın önüne geldiğimde derin bir nefes alıyorum.

"Bu iyi bir uygulama, Xavier," diye mırıldandım. "Şirket merdiveninde yükselmek istiyorsanız, bir sürü kendini beğenmiş, kendini beğenmiş, kendini beğenmiş işletme sahibiyle uğraşmak zorunda kalacaksınız. Bu uygulamayı düşünün. Beğenmek . . . Vergilerinizle ilgili Kişisel Hayat Dersleri bölümünden bir silme."

Omuzlarımı silkip üç kez beşe kadar saydıktan sonra kapıyı itip içeri girdim. Beni ürperten bir soğuk suni hava patlamasıyla vuruldum. Restoran, Galeri'nin olduğunu hatırladığımdan daha geniş. Metalik minimalist bir tasarıma sahiptir, her masanın ortasında belirli bir gerecin metal işçiliği heykeli vardır. Gümüşler, ahşaplar ve siyahlar, dünyanın dört bir yanındaki şehirlerin siyah beyaz fotoğraflarıyla mükemmel bir uyum sergiliyor. Alan üst düzey hissettiriyor ama aynı zamanda misafirperver, tıpkı Logan'ın aynı anda hem sofistike hem de gerçekçilik arasında mükemmel bir denge kurması gibi. Restoran hatırladığımdan daha büyüktü, sanki cilalı tahtadan yapılmış bir dev nefesini tutmuş gibi. Bana onu hatırlatıyor. . .

"Bir rıhtım," diyorum, aslında başımın yan tarafına bir şaplak atarak. Mavi gökyüzü tavanı. Ahşap tema. Şimdi hepsi anlam kazanıyor. Ve hangi havayı aradığını anlamam sadece yirmi saniyemi aldı, eminim ki bu onun menüsüne, Harper's Cove'un meşhur olan balık temelli menüsüne dönüştüğünden eminim. Birkaç dakika içinde bir duygu yakaladı ve size doğrudan söylemek zorunda kalmadan beklentileri belirledi.

Bu, birçok yerin, özellikle yeni başlayanların yapamadığı bir şey. Yani ona bir puan.

Ama restoranın içinde tek bir kişinin olmadığını fark ettiğimde o noktayı kaybediyor. Saatile bakıyorum: 14:45. bir perşembe günü duymamalı mıyım

Mutfakta akşam telaşına hazırlanan şeflerin sesleri? Bu yerin boş olması için hiçbir sebep yok. Sağ? yeterince izledim*Mutfak Kabusları*bunun kırmızı bir bayrak olduğunu bilmek.

Belki kapalıdırlar? Hayır, kapı kilitli değil. Tatil değil, çünkü öyle olsaydı, Mya onunla takılmam için beni rahatsız ederdi ve biraz para için ahlakımdan ödün vermezdim.

OnlyFans hesabı oluşturmak için çok mu geç?

"Bu kötü bir fikir," diyorum. Ama bu girmeme engel değil.

Restoranın derinliklerine doğru yürürken, mutfak olduğunu tahmin ettiğim arka taraftan hafif müzik sesleri duydum. En azından Logan iyi bir zevke sahip; Radyoda Dua Lipa'nın "Levitate" şarkısı çalıyor. Yine de, daha derine inerken duyduğum anahtarsız şarkı? Bu başka bir eksi nokta.

Skor tutuyorsam, sanırım eksi ikiyle ilgili, bu da akşam yemeğinde aldığı artı ikiyi telafi ediyor. Şimdi ödeştik.

Derin bir nefes alıp köşeyi dönüyorum, yüzüme bir gülümseme kondurmak için elimden geleni yapıyorum ama onu görünce kelimelerimi kaybediyorum. Mürekkepli hayvanat bahçesinin sadece ön kollarından fazlasını örttüğünü gösteren siyah bir tişört giymiş olan Logan, mutfak ortasında durmuş, fakir bir adamın versiyonunu canlandırıyor.*Riskli iş*. Elinde bir tahta kaşık var - ocaktaki büyük dökme demir tencerede köpüren her şeyi karıştırdığını varsaydığım bir kaşık - kalçasını döndürürken ve iki ve dört yerine bir ve üç üzerinde dans ederken kaşık.

Ve anahtar? Nerede bu? Kesinlikle burada değil.

Adil olmak gerekirse, duşta ya da temizlik yaparken de şarkı söylerken sesim kötü çıkıyor. Bir odada yalnızken şarkı söylemek, anahtarda olmak veya belki de köpeğiniz veya bitkileriniz dışında kimse tarafından görülmek anlamına gelmez. Bu yüzden onu suçlamıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, kimsenin mutfakına dalmasını beklediğini sanmıyorum. Ben de onun gibi kalçalarımı hareket ettirip yerde kayarak onun kadar nazık ya da iyi görünmüyorum. Tüm "rock yıldızı devam ediyor" olayına sahip.

En azından, arkasını dönüp ayakkabılarıyla Michael Jackson benzeri bir dönüş yaptığında ve benimle yüz yüze geldiğinde aldığım his bu.

"Ne oluyor ki? . . . ?"

"Kapı kilitli değildi ve evet, ilk tanışma şeklimizi düşününce bunun nasıl görüldüğünü anlıyorum," dedim çabucak.

Logan kaşığı yere atıyor ve hızla telefonuna dokunarak müziği kesiyor. "Bana burada ne aradığını söylemen için on saniyen var."

"Biliyor musun, bu zenginlik, senin benim..." "Sekiz saniye."

"Kapı yine açıldı."

"Bu, öylece yerlere dalabileceğiniz anlamına gelmez."

"Yardım edecekse, şarkı söylemen ve dans etmen... . kötü?" Diyorum. "Kızının ilk okul dansında çok 'bekar bir baba.'"

"Bu yapar*Olumsuz*beni daha iyi hissettir ya da davana yardım et! Beş saniye."

"Sana iltifat ettim ve sen beni kovmakla mı tehdit ediyorsun?"

"İltifat'ın, temelde dans ettiğimi ve deli gibi şarkı söylediğimi söylüyordu.

yaşlı kişiye dokunun. Otuz dokuz yaşımdayım." "Yeni yirmi dokuz!"

"Burada gerçekten kendine yardım etmiyorsun, bunu biliyor musun? Dört saniye." "Tamam, ama sanki biz-"

"Üç."

"İnmiş—"

"Bir!"

"Hala yardımcı şef mi arıyorsun, çünkü arıyorsan bence beni işe almalısın!"

Kelimeleri o kadar yüksek sesle söylüyorum ki, restoranın dışındaki herkesin duyabileceğinden eminim. Ama bir tencere -sanırım domates çorbası?- patladığında endişelerimin en küçüğü bu. Niyetimi itiraf ettikten hemen sonra ocakta tam anlamıyla patladı ve ikimizi de domates püresine buladı.

BÖLÜM

YEDİ

LEĞER SİZE GELİRSE iki farklı hızda: hızlı ve ağır çekim.

Hayatının en iyi seksini ne zaman yapıyorsun? Ya da en iyisini görmek tüm zamanların filmi—*Sucker Punch*, merak ediyorsanız - canlı yönetmen ve başrol oyuncusu yorumuyla? O anlar göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor.

Ama görünüşte dipsiz bir domates sosu küveti, IBS'li Sauron gibi köpürüp sıçradığında? Bu bok ağır çekimde olur.

Kelime oyunu kesinlikle amaçlandı.

Merkez üssünden daha uzakta olmak beni çoğunlukla kurtarıyor. Siyah gömleğim ve koyu mavi kot pantolonumdaki bazı kırmızı lekelerin yanı sıra, çoğunlukla nasıl yemek yiyeceği hakkında hiçbir fikri olmayan ve ortalığı dağıtmayan, namı diğer heteroseksüel bir adam gibi görünüyorum. Ama Logan? Ve soba? Oh, nükleer bir çorak araziye benziyorlar.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye küfretti Logan, siyah beyaz saçlarının arasında domates parçaları olmasına aldırmandan bile. Kıyafetlerinden çok yemeği kurtarmaya odaklanmış durumda. Yani, anladım. Muhtemelen çorba için epey zaman harcamıştı. "Kahretsin!"

Dünyadaki çoğu şeyden nefret ediyorum: yüksek sesler, lunaparklar, Cadılar Bayramı. Ama bağırın erkekler? Listenin başında bu var. Sadece bir şey var. . . nedeni ne olursa olsun bu konuda iğrenç. Bu yüzden, Logan birkaç dakika içinde domates çorbası yüzünden beş döngülük yas yaşadığında, bir adım geri çekildim.

"Yardım ederse," diyorum yavaşça, "tadı güzel gibi görünüyor? Tadıldı mı? Buradaki gerginlikten emin değilim."

Logan beni algılamıyor bile. Tısladı, on galonluk konteynerin kulplarını tuttu ve onu alevlerden tezgâha kaydırıldı. Elini sallayarak çılgınca havada sallıyor. Sıcak domateslerle kaplı avuçlarını görüyorum. Bu daha sonra çok acıtacak. Bu ifade nedir?*Sanatın için fedakarlık yapmalısın?* Ve yemek yapmak bir sanattır. En iyi şefler benimle aynı fikirdedir.

Filmdeki rollerden biri için gerçek, gerçek hayattaki cadı seçimleri gibi.*Hokus pokus*, Logan sobanın üstündeki geniş dolaplardan baharatları, sosları ve kapları alıyor. Burada bir çizgi var. Orada bir sıçrama. Bir domates iblisini çağırmak için gerekli enkarnasyon gibi alçak sesle mırıldandı.

"Eleka aldı aldı. Ah tum ah tum eleka aldı. . " ilahi söylüyorum.

"Ne?"

Beni ve Broadway müzik saplantımı görmezden gelmesi için sessiz bir hareket olarak el salladım.

Logan, yarattığı karışımı kurtarmaya çalışarak bunu kolayca yapıyor. Logan'ın sahip olduğu tüm zayıflıklara rağmen - ki çok var - yemeğine önem veren birine benziyor. Kızı, restoranı ve görünüşe göre bu domates sosu tenceresi.

Simba'nın babası için yıldızlara baktığı gibi, parmaklarını yalıyor ve yol göstermesi için çelik tavana bakıyor.

"Bence sorun yok," dedi sonunda içini çekerek. Kemikleri yerine oturuyormuş gibi omuzlarının gevşemesini izledim.

"Domates tanrılarına şükürler olsun." Logan gözlerini deviriyor.

"Cidden?"

O haklı. Ondan bir şey istemek için buradayım. Kibirli olmak kimseye fayda sağlamaz.

Kollarımı savunmak için yukarı kaldırdım. "Üzgünüm. Tekrar deneyebilir miyiz?"

"İlk kez deneyip deneyemeyeceğimize henüz karar vermedim."

"Ama bu harika yüze kim karşı koyabilir ki?" diye sordum ona, toplayabildiğim en parlak, en iyi gülümsemeyle ve bir güzellik yarışmasında bir güzellik kraliçesini yenmeye çalışıyormuşum gibi çenemi parmaklarımın arkasına yaslayarak.

Yüzündeki metanet bana Logan'ın *Olumsuzluk*na edilmiş. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Tekrar denemek ister misin? Ve bu sefer dürüst ol?"

"Açıkçası, buradan başka bir yerde olmayı tercih ederdim ama görünüşe göre kaderin başka bir fikri var."

"Biliyor musun. Yapabilirsiniz-"

"Pardon pardon." Savunmak için ellerimi kaldırdım. Bu durumdan nükteli bir şekilde konuşarak çıkamayacağım. Büyük bir nefes verdim. Buraya yapmak için geldiğim şeyden daha fazla kaçamıyorum. Chicago Üniversitesi'ndeki profesörlerimden biri bana (bir telekom şirketi birleşmesi için yapılan sahte bir toplantıdan sonra) yalvarıyormuş gibi görünmenin, değerinizi asla alamayacağınız anlamına geldiğini söyledi.

"Tartışmada karşı tarafı ilk konuşturan kişi olmak her zaman en iyisidir. Maaş müzakereleri veya birinin yalanını yakalamaya çalışmak veya bir röportaj veya herhangi bir şey. İkincisi konuşmak, bir güç konumudur. Profesörüm söyledi.

Ancak bu sefer tüm güç Logan'da. İhtiyacım olan işe sahip. Beni basit bir hayırla geri çevirebilir ve hayallerimi mahvedebilir, önümde buruşturabilir. Henüz bilmiyor ama hayatım tam anlamıyla onun ellerinde ve bu aşırı dramatik değil. Gerçek bu.

Ama konuşarak bundan kurtulmaya çalışacak durumda değilim. Yaklaşık dört bin dolar. Bu kadar ihtiyacım var. Ve onun yardımcı şefi olarak çalışmak, onu elde etmenin en hızlı yoludur. Sadece kibirimi bir kenara itmeme ve bunu gerçekleştirmem gerekiyor.

"Bu teklifin hâlâ geçerli olup olmadığını merak ediyordum," diye tekrarlardım. Logan kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

"Daha önce mi? Akşam yemeğine ne zaman geldin?"

Gözleri bir golden köpeğinkilere benziyor, arkasında tek bir düşünce bile yok. Tanıma ateşlemesinin tek bir pistonu değil.

Ya bunu bilerek yapıyor ya da gerçekten hatırlamıyor. İkisi de iyi haber değil.

"Annem senin için çalışmamı önerdiğinde mi? Bu teklif?"

Beni bunun için gerçekten çalıştıracak, değil mi? Durum tersine dönseydi, bana da aynı şeyi yaptırırdım, bu yüzden onu gerçekten suçlayamam. Birini başka bir kişiye atmaya çalışmak insan doğasıdır.

Motorlar ateşlenirken gözlerinin arkasındaki ışığın parıldadığını görüyorum. "Ah," diyor. Sade ve basit.

"Umduğum tepki bu değildi."

"O zaman nasıl bir tepki bekliyordun?" diye soruyor. "Akşam yemeğinde asla teklifte bulunmadım," diye düzeltiyor. "Annen birini işe almam gerektiğinden bahsetmişti. Bu gerçeğe katılıyorum. Senin iyi bir şef olduğundan bahsetti. Bu kadar. Ve ayrıca-"

"Orada bir *üstelik*?"

"Yanlış hatırlamıyorsam, benim için çalışmaya çok karşıydın."

"Fırtınalı çıktım."

"Bunu başka nasıl alabilirdim?"

"Adil. Ama dürüst olmam gerekirse sen de buna karşıydın." "İyi bir sebep için."

"Örneğin?"

Logan, diyaframından duvarlarda yankılanan derin bir kükremeye gülüyor. "Üzerime Gatorade attığını unutuyor musun?"

"Evime zorla girdin!"

"Sen *varsayıldı* Evime zorla girdim," diye düzeltti.

"Aynı şey! Kendimi savunuyordum. Sen de aynı şeyi yapacaksın, durum tersine dönse bana farklı bir şey söyleme."

Logan inanılmaz esprili ve sağlam bir şey söyleyeceğinden emin olduğum bir şey söylemek için ağzını açıyor ve bir sohbet bitiyor ama duraksıyor. Bu benim açılışım.

"Bakmak. Senin bir şefe ihtiyacın var ve benim de bir işe ihtiyacım var. Benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın var."

"Tamam, bıktım artık..."

"Ve denemeden ve yapmadığını iddia etmeden önce" - ellerimle çılgınca işaret ediyorum - "restoranın açılıyor, ne? Üç saat? Ve henüz kimse burada değil mi?"

"Bugün öğle yemeğine açık değiliz," diye yanıtlıyor, yaptığımız bu kısasa kısas sözlü tartışmanın ritmini bile kaçırmadan.

Bir an ağzımı açıp kapatıyorum. "Bunu düşünmedin, değil mi?"

"Yapmadım.

ANCAK!"

"Ancak?"

"Yardımcınız olacak birine ihtiyacınız var ve belli ki kimse bu görevi yerine getirmiş değil. Olsaydı, önce sen söylerdin."

"Belki de seni terlerken izlemek hoşuma gidiyordur?" Omuz silkiyor. "Her zaman ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilen ve şu anda biraz sallanmanı izleyen bir adama benziyorsun? Eğlenceli."

"Bu kötü."

"Bir adamın kötülüğü başka bir adamın zevkidir. Ama seni eğlendireceğim. Tek olduğunu mu düşünüyorsun? Restoranımda çalışmak için mi? O kişi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"O kişinin ben olduğumu biliyorum."

Logan'ın dudaklarının ince bir çizgi haline gelmesi bana ikna olmadığını söylüyor. "Eğitim aldın mı? Hiç mutfakta çalıştın mı?"

"Yapmadım ama annemi duydun, ben harika bir aşçıyım."

"Her insanın annesi öyle der." Logan sırtını benden uzaklaştırıp bir havlu alarak gömleğini kaplayan kırmızı lekeleri silmeye başladı. İş hayatında, markanızın dikkatini asla kaybetmek istemezsiniz. Bunu bir kez kaybettikten sonra, başka hiçbir şeyin önemi yoktur.

Lavaboya ulaşmadan onun sözünü keserek ocaklarla birlikte adanın yan tarafında hızla dolaşıyorum.

Kabul et, Logan, dedim. "Benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın var. Öyleyse ikimiz de birbirimize yardım edelim."

Logan'ın burun delikleri açıldı ve bana dışarı çıkmam için mi bağıracağını, beni bir duvara mı iteceğini yoksa zor kurtarılmış domates püresinin geri kalanını üzerime mi fırlatacağını bilemiyorum. Yani, bu üç seçenekten herhangi birini hak ettiğimi iddia edebilirsiniz.

Ama bunun yerine tahmin edemeyeceğim bir şey söylüyor.

"Bir sorum var. Doğru cevaplayın ve iş sizindir - deneme bazında.

"Film çekmek."

"Aşçı yardımcısı aradığımı kim söyledi?"

Ağzımı açıyorum ama kelimeler çıkmıyor.

"Ya annen yanılıyorsa, hm?" o ekler. "Bunu düşündün mü?"

Söylemek istiyorum,*annem asla yanılmaz*, ama Logan bana bir şans vermiyor.

"Aşçı yardımcısı olmasa yine de bir iş ister miydin?"

Bu iyi bir soru. Annemin yanlış duymuş olabileceği gerçeğini bile düşünmedim. Ama bir işe ihtiyacım var. O yaklaşan 4 bin dolarlık banknot başımın üzerinde asılı duruyor. Beni benden ve hayallerimden uzak tutan dört bin dolar.

Dünyanın en büyük insanlarından bazıları bile arada bir karga yemek zorunda kalıyor. Bunu benim kahraman köken hikayem olarak kabul edin.

"Bu soruyu değiştirmeme izin ver. Senin için ne var? ne yapmak*Sen*bana yardım etmekten vazgeçer misin?"

Hayattaki her insan bir noktada bir yol ayrımına gelir. Sağa mı yoksa sola mı gideceğinize karar vermeniz gereken bir zaman. Burada dürüst olabilirim, Logan'a hedeflerimin ne olduğunu söyleyebilirdim. İstedğim işi almak ve kendimi gelecekteki kariyerime fırlatmak için bu işe birkaç hafta ihtiyacım olduğunu ona açıklayabilirim. Belki anlardı. Belki yapmazdı.

Diğer seçenek hangisi. Harper's Cove'daki pek çok insan bana her zaman inandıklarını söyleyecek. Buradan çıkıp birisi olacağımı nereden biliyorlardı? Beni tanıdıkları için ne kadar gurur duyuyorlardı. Hepsi doğru. Ama lisede partileri kaçırdığım için benimle dalga geçen öğrencileri hatırlıyorum. küstah yorumlar*inek öğrenci**Vesal*akve sırf birisi olmak istediğim için çocukların arkamdan söyleyecekleri daha sert sözler ve bu uğruna savaşmaya değer bir rüyaydı.

O anlar, asla iyileşmeyen o küçük kesikler? Seni değiştirirler. Beğenin ya da beğenmeyin, dünyada nasıl gezindiğinizi etkilerler. Yalanlar insanları incitir. Her biri bir seçimdir. Şimdi bile, Logan'a baktığımda, ona bir kez yalan söylediğimde bunun sonsuza dek ilişkimizin bir parçası olacağını bilerek. Bunu geri alamayacağım.

"Bir işe ihtiyacım var," diyorum onun yerine doğrudan.

Bu bir yalan değil. tam olarak bilmesine gerek yok*Neden*İşe ihtiyacım var. Beni yargılamasına, onu sadece kurtulmak için kullandığını düşünmesine ihtiyacım yok.

bu şehir. Herkesin, ne düşündüğüne veya söylediğine bakılmaksızın, diğer insanların hayatları ve bu hayatla nasıl başa çıktıkları hakkında her zaman bir fikri vardır.

Nereye gidersen git değişmez. Kapalı fikirlilik sadece bir küçük kasaba fenomeni değildir. Tüm dünyada. New York ve Chicago'ya gittiğimde, küçük bir grup insan yeterince iyi olmadığımı anladı çünkü *bengelmek* küçük bir kasabadan. Sanki kal ya da git, kazanmamın hiçbir yolu yok gibiydi. İnsanları etkilememin ve geldiğim yerden dolayı onlardan daha kötü ya da daha iyi olmadığımı göstermemin hiçbir yolu yok.

Tüm bunları, Logan'ın fikirlerini, düşüncelerini, varsayımlarını tekrar zihnime davet etmek istemiyorum. Beni yüzeyin altına iten ve her gün yanımda taşıdığım kendi güvensizlikler ordumun yanında savaşıyor o fısıltılara ihtiyacım yok. Bu doğru *benben* Bunu şehri terk etmek için yapıyorum ve bunu kendimden saklamaya çalışmıyorum. Bundan daha büyük bir şey istemekten utanmıyorum. Kasabayı terk etmeye çalışıyorum çünkü olabileceğimi bildiğim versiyonumun gerçekleşmesinden sadece birkaç bin dolar uzakta. Ve bunun olması için her şeyi yapacağım.

Ama Logan beni bu kadar kolay salıvermeyi reddederek başını salladı.

"Ben inanmıyorum. Sadece bir işe ihtiyacın varsa kasabada çalışabileceğin pek çok yer var. Ve sen ünlü bir Chicago okulunun başarılı bir mezunusun. Uzaktan serbest çalışma falan yapamaz mısın?

Ayrıca geri kalan zamanımı onunla neyi yapıp neyi yapamayacağımı tartışarak geçirmek istemiyorum. Yumruğumu sıkıyorum, kendimi çelikleştirmek için tırnaklarımı avucuma geçiriyorum.

"Yapabilirim," diyorum yavaşça. "Ama bu çok uzun sürecek. Bu konserlerden biri için ihtiyacım olan tüm çemberleri gözden geçirecek zamanım yok.

"Bu yüzden oradadır-dirbir şey." Sanki gey ya da heteroseksüel bir erkeği kendine getirmenin sırrını prostatıyla oynamakta keşfetmiş ve bunu Amerika'daki tüm orta sınıf Dudebros'a pazarlamayı planlamış gibi sırtlıyor. İleriye doğru bir adım atıyor, sonra bir tane daha. Aramızda boşluk bırakmaya çalışarak geri çekildim ama dikey bir tezgâha çarptım.

Logan aramızdaki boşluğu yok sayarak onu küçülttü. Yakınımda duruyor, o kadar yakınımda duruyor ki vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyor, ter ve her mevsim yeşil kalan kolonya karışımının kokusunu alabiliyorum. Onun için çalışıyor. Objektif olarak konuşuyorum.

"Biliyor musun, eğer birlikte çalışacaksak, iş ilişkimize bir yalanla başlamak seni işe almak istememi sağlamıyor. Özellikle de sana güvenemezsem."

Asla yalan söylemedim, diye düzelttim. "Sadece bir işe ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Seni sordum *Nedeni*şi istedin Çok önemli bir bilgiyi atlamışsınız. Bir ihmal yalanı yine bir yalandır. Bir kızım var, Xavier. İnsanların bir şey sakladığını biliyorum."

"Bilmene gerek yok. Bilmen gereken tek şey benim iyi ve güvenilir bir işçi olduğum. *Neden*Bana pozisyonu verip vermeyeceğinizi etkilememesi gereken bir işe ihtiyacım var.

"Buna benim karar vermem gerektiğini düşünmüyor musun, sen değil misin? Ne de olsa burası benim restoranım."

Çenemi o kadar çok sıkıyorum ki dişlerim çatlayabilir - bu ülkede dışçılığın tam anlamıyla bir suç olduğu düşünülürse, bu karşılayamayacağım bir masraf. Logan beni yardımcı şef olarak kabul etmezse, benim için fazla seçenek kalmayacak. Burs alma hayalimden vazgeçmek zorunda kalabilirim, bu da burada Harper's Cove'da daha uzun süre kalmak anlamına geliyor, yani bir şey olma ve kendimden bir şeyler yapma umudum neredeyse yok olacak, tıpkı dünyanın nasıl işlediğini bilmeyen ama çabucak öğrenecek olan gözü kara bir lise son sınıf öğrencisinin dilekleri, umutları ve hayalleri gibi.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bunun olmasına izin veremem.

"Bu iş için iyi olduğumu sana kanıtlamam için ne yapmam gerekiyor?" "Bana söylemenin dışında..."

"Bunun yanı sıra."

Logan omuz silkiyor. Hareketsiz duramayan bir köpek yavrusu gibi odanın içinde dolaşmaya, tencerelerle oynamaya, tavaları düzenlemeye ve odanın sağ tarafındaki dört kapılı büyük dondurucu-buzdolabı kombinasyonunu açmaya geri döner. Üzerinde sidik-zavallı tavuk-çizik etiketleri olan plastik kapları kaldırmaya ve masanın üzerine koymaya başladı.

Yardımcı olmaya çalışarak, ayaklarımı sürüyerek onun için kapıyı tuttum.

Köpek yavrusu. Bu Logan için iyi bir benzetme. Onda öyle bir DILF-y bakışı var ki, Mya'nın ne dediğini anlamamı sağlıyor.

Pazar günü kiliseden sonra köşedeki bir dükkânda onu bana bir et parçası gibi satmaya çalıştı. Ama aynı zamanda onu çekici, sıcak ve güvenli gösteren bir çocuksuluğu da var.

"Bu bir cevap değil."

"Yapabileceğin bir şey olduğunu kim söyledi?"

gözlerimi deviriyorum. "Bu bir ticari işlem, yani..."

Logan alt raftan iki elini de gerektiren bir şeyi almak için çömelirken, gömleğinin kalktığını ve bir anlığına giydiği neon yeşili şeritli siyah boxerı ortaya çıkardığını görüyorum. Pantolonu da bu pozisyonda kıcını biraz gererek ne kadar güzel olduğunu vurguluyor.

Odaklan, Xavier.

"Bir anlaşılmaya varmak için her zaman yapılabilecek bir şeyler vardır. "Bunu süslü işletme okulunda mı öğrendin?"

"Hayır, bunu YouTube'dan öğrendim."

Logan'ın yüzünde bir gülümseme belirir. Öyle bir gülümsemesi var ki, gerçekten gülümsediğinde tüm yüzünü kapladığını görebilirsin. Gözleri parlıyor, yanaklarında gamzeler beliriyor ve ondan gelen bir ışık patlaması var ki bunun biraz bulaşıcı olduğunu kabul etmeliyim.

"Tamam," diyor. "İlgilenirim."

"Beni işe almak ister misin?"

"Sana bir şans vermekle ilgileniyorum," diye düzeltiyor. "Yine de açık olmak istiyorum, yardımcı şef aramıyorum. Ve olsaydım bile, onu profesyonel yemek pişirme deneyimi olmayan birine vermeyecektim. Üzgünüm, bu bir başlangıç değil. Sen başarılı bir MBA sahibisin, birisinin senin . . . Bilmiyorum, kripto çiftliği mi?

Nasıl çalıştığı değil, diye mırıldandım.

"Ne demek istediğimi biliyorsun.

Yapar mısın?" "Tabii ki hayır, ama..."

"Ama ne? Milyar dolarlık bir şirket olmadığı için mi işim farklı? Bu benim hayatım Xavier. Kızımın geçimini bu şekilde sağlıyorum. Bunun bir parçası olmak ister misin? Elbette, ama benim şartlarıma göre oynayacaksın. Sen karar ver. İçeri veya dışarı."

Müşterinizi çok ileri götürdüğünüzde işin bir kısmı öğrenmektir. Logan hareket ettirilemez. Onu daha fazla itmeye çalışırsam, bu ilişkinin önümde parçalanacağı bir çıkmaza girdik.

Ve bu işe gerçekten çok ihtiyacım var. "Ne kadar ödüyor? Bu 'bir yardımcı şef değil, aslında bir hazırlık şefi' işi mi?"

"Sana saatte yirmi dolar verebilirim. Haftada yaklaşık otuz beş saat çalışacaksın."

Tavana bakarak hızlı bir hesap yapıyorum. Matematik benim en güçlü yanımdır değil ama... . . Bu dar; ama işe yarayacak. Sonunda gözlerim dönüp Logan'a baktı. Bana kaşlarını kaldırdı, sabırsızca (sabırsızca) kollarını kavuşturdu.

"Tavanımda neye ihtiyacın olduğunu buldun mu?" "Beni ne zaman istiyorsun?" "Dörtte gel."

"Bir saat sonra."

"Ve? İş istiyor musun, istemiyor musun?"

Cevap vermekten de çekinmiyorum. "Elbette."

"İyi cevap. Açık olmak istiyorum Xavier, bu bir deneme çalışması. Mutfakta gerçekte ne gibi yeteneklerin olduğunu görmek istiyorum. Personelin geri kalanıyla nasıl geçindiğinizi görün."

"Anladım."

"Bu, işe yarayacağının garantisi değil," diye ekliyor kendini tekrarlayarak. "Ne olursa olsun, burada çalıştığın gece için sana para ödeyeceğim. Olmazsa sana kasabada bazı ipuçları verebilirim."

Ah, çok cömertsin. Teşekkürler, Gordon Ramsay, diye takıldım gözlerimi devirerek. Ama şaka inmiyor gibi görünüyor.

Şakaydı, dedim ve ekledim, Minnettarım. Gerçekten mi. Ama açık olmak gerekirse, bu bir şakaydı. Çoğu insan buna burnunu çeker veya gözlerini devirirdi.

Logan tekrar buzdolabına dönerek, "O halde çoğu insanın boktan bir mizahı var," diye mırıldandı. "Öğleden sonra saat dört. geç kalma Ya Xavier?"

"Hm?"

"Gordon Ramsay'den on kat daha iyi bir şefim." "Ya Julia Child?"

Logan tuzu alır ve hızla omzunun üzerinden atar. "Rab'bin adını böyle boş yere ağzına alma. Onun hayaletinin bu yere musallat olmasını sağlamaya çalışmıyorum.

BÖLÜM

SEKİZ

BEN'^M OLACAK çok geç.

Benim hatam değil. Hayır, ciddi, benim hatam değil. Ne zaman olduğu gibi değil insanlar bunun kendi suçu olmadığını söylüyor, aslında *dır-diron*ların suçu, ama sorumluluk almak istemiyorlar. Bu gerçekten, aslında yüzde 100 benim hatam değil.

Bugünün evimizin elektriğinin kesileceği gün olacağını bilmiyordum. Evet, iklim değişikliği kesinlikle bir sorun ve Doğu ve Batı Kıyıları yangınlar, daha soğuk hava ve daha şiddetli gök gürültülü fırtınalarla sarsıldı. Kapitalizmin sorunlarımızın hepsinin olmasa da çoğunun nedeni olduğu konusunda beni hemfikir bulamazsınız. . . Kelimenin tam anlamıyla kapitalizmden gelişen bir alana girdiğimi düşünürsek, bunun çok komik olduğunu biliyorum.

Ama fırtınanın yeterince kötü olmasını ve evimize elektrik kesecek kadar mükemmel bir şekilde çarpmasını beklemiyordum.

Harper's Cove, Harper's Cove olduğu için suya doğrudan erişimi vardır. Kasaba parasının çoğunu böyle alıyor. Küçük şirin bir Maine kasabası olduğu için yarısı turizmden, diğer yarısı da balıkçı topluluğundan geliyor.

Suya çok yakın olduğumuz için, fırtınalar burada ülkenin diğer bölgelerine göre daha Şiddetli olabilir. Örneğin evimiz tam su havzasında. Bu yüzden bir bodrum katımız yok ve yollarımızda su baskınlarının sık görülmesinin nedeni de bu.

Bugün gibi. Tamamen unuttuğum bir Şey.

Sırf işe gitmek için iki kat geri dönüp uzun yoldan kasabaya gitmek zorunda kaldım. ve tarafından *uzun yol*, Kelimenin tam anlamıyla Şehir dışına çıkıp geri dönmekten bahsediyorum

kuzey tarafından. Suda araba kullanmak bir orospuydu. Main Street'te park etmek bir orospuydu. Tüm durumla ilgili her şey bir orospuydu.

Ama en kötüsü, Wharf'ın arkasındaki personel otoparkına on yedi dakika geç park ettiğimde Logan'ın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyle başa çıkmak zorunda kalacağımı bilmektir. Ya da aslında geç kaldığım için beni kapıda geri çevirebileceğini bilmek; Olmamamı söylediği tek şey.

“Tamam, anladın. Harika olacaksın, diye mırıldandım hızla dikiz aynasına bakarken. Bavulumda bulunan ve henüz paketini açmadığım sıradan bir tişört olan gri gömleğimin rengini düzelttim. Avuçlarımı koyu renk pantolonuma kaydırıyorum (en azından şeflerin böyle giymesi gerektiğini düşünüyorum) ve arabanın arkasından şemsiyemi alıyorum.

Bu röportajım var; Bir işim var. Bir işim olursa, bursu ödeyebilirim. Bursun parasını ödeyebilir ve her zaman istediğim hayatın başlayabilmesi için kendimi Berlin'e götürebilirim. Beni bundan ayıran tek şey, Logan'la yaptığım bu tek test seansı.

"Bu ne kadar zor olabilir?"

Rıhtımın daha önce ziyaret ettiğim zamanki gibi olmasını bekliyorum - sessiz, belki de şanslıysak yarısı dolu, Logan ve birkaç personel işi ayakta tutmak için ellerinden gelenin en iyisini yapıyor. Burası Harper's Cove; Boston, Chicago veya New York değil. Memleketim beni ben yaptı, bu, ona nasıl baktığınıza bağlı olarak olumlu ve olumsuz olabilir, ancak Doğu Kıyısı şehirlerini adlandırırken aklınıza gelebilecek bir yer değil. Üzücü gerçek şu ki, yüz kişiyle anket yapsanız hiçbirisi Harper's Cove'un varlığından haberdar olmayacaktı. Bu yüzden Çarşamba öğleden sonra çok kalabalık bir kalabalık beklemiyorum.

Bu bana küçük kasabalar hakkında bir şeyler varsaymayı öğretecek.

"Oynat şunu!" Benim yaşlarımda bir Latin kadın, hiçbir insanın hızlı yürüyemeyeceği hızlarda yanımdan hızla geçerken kükrüyor. Daha önce Logan'ın başına bela olan aynı büyük lanet tencereyi taşıyor.

Elinde çömlek ve boynunda kırmızı kareli bir bandanayla kapı eşiğinde durup bana ters ters baktı ve beni tepeden tırnağa süzdü. "Müşteriler genellikle ön taraftan girer."

"Logan'ı arıyorum." Bir ritim. "Ben Xavier."

"DSÖ?" Ne bu konuşmayı ne de benim kim olduğumu umursadığını söyleyebilirim. Benimle konuşmaya devam etmesini gerektiren şey muhtemelen sadece çocukken aşılarmış görgü kurallarıdır. Ya da belki sadece meraktır. İkisinin karışımı olabilir.

Aniden, yüzünde bir tanıma parlıyor.

"Ah." Başka bir vuruş. "Yeni adam."

"Şimdi bana böyle mi sesleniyor? Ve düşününce, onun için diğer çocuklardan daha önemli olduğumu düşündüm.

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Bir mizah anlayışın var. Burada hayatta kalabilirsin. Bana yardım et?"

"Yapmasaydım nasıl bir beyefendi olurum?"

"Bu kasabadaki çoğu erkek gibi."

O sağı alırken ben de tencerenin sol kolunu alıyorum. Eskisinden daha dolu; İçinde sıvının ve asılı duran bir şeyin parçalarının çalkalandığını duyabiliyorum. İki elimizle restoranın arkasından mutfağa taşıyoruz, kadın sırtını kullanarak çift kanatlı kapıyı itiyor.

Rıhtım eskisine göre gece ve gündüz gibidir. Mutfak artık işçilerle dolduğundan daha küçük görünüyor ve hissediliyor. Sadece ben, önceki kadın, odanın uzak ucunda başka bir adam ve bir taburede oturmuş telefonuna mesaj atan Anne var. Kadınlı ben tencereyi getirdiğimizde başını kaldırdı, yüzünde bir anlık bir tanıma parıltısı belirdi. Ona yumuşak bir yarım el sallama ve nazik bir gülümseme verdim. Geri verir, ancak telefonundaki bir bildirim sesi dikkatini tekrar ona çeker.

"Buraya koy," diyor. "Yürü, Kyle." Kadının kalçası, kolayca 1,80 olan, ondan yaklaşık bir buçuk fit daha uzun olan bir kızıl saçlıyı kontrol ederek ona abartılı bir mesafe vuruyor.

Odayı sallayan bariton bir sesle, "Tanrım, kitle imha silahlarını nasıl kullandığına dikkat et," diye takılıyor.

"Bu bisque tenceresinden bahsediyor olsan iyi olur." "Senin kışından bahsediyorum, bunu biliyorsun."

"Kapa çeneni." O sırtıyor. Hep bir ağızdan tencereyi kaldırıp ocağa, iki cızırdayan tencerenin yanına koyuyoruz - birinde üç dilim dana eti, diğerinde kavrulmuş sebzelerle dolu. "Bir dahaki sefere yardımcı olmaya ne dersin?"

"Etlerle ilgileniyordum. Bana yapmamı söylediğin gibi!"

"Oh, yani bu sefer senden istediğimi dinlemeye karar veriyorsun?" Ah, böyle yapma. Kyle sırtıyor. "Beni sevdiğini biliyorsun."

"Sana tahammül ediyorum" diyor. Gözleri önce bana, sonra tekrar Kyle'a döndü. "Yeni çocuk."

Kyle, beni gerçekten analiz etmek veya bir karar vermek için yeterli zaman almıyor gibi görünen bir kez daha bana bir kez daha bakıyor. Ama ben farkına varmadan, parlak, kibirli bir şekilde sırttı ve büyük ellerinden birini sağ omzuma koydu. Sanki kemiklerim kötü inşa edilmiş bir Jenga kulesiymiş ve onun eli yapıyı yok etmek için gereken katalizörmüş gibi.

"Merhaba, yeni çocuk," diye alay etti. Kyle. Bu Angelique."

"Ve benim adım Xavier, yeni çocuk değil."

"Ve kimse bana Angelique demez."

"Bu onun hükümet adı," diye fısıldadı.

"Angelique" gözlerini deviriyor. "Bana Angelica de."

Kaşlarımı çatıyorum. "Orada bir hikaye var, değil mi?" "Bir geceden fazla sürer ve sana anlatırım."

Bu ifadenin uğursuz ağırlığı tüm bedenimi ağırlaştırıyor. Aynı zamanda bana neden burada olduğumu hatırlatıyor; Angelique'i -özür dilerim Angelica- ve Kyle'ı tanımak için değil, Logan'a bu işi yapabileceğimi kanıtlamak için. Restoranı taradım ve hızla diğer dört beş kişinin görevlerini yapmaya başladığını fark ettim. Bana baktıklarını ve yüzlerinden her birinin benim hakkımda farklı düşündüklerini söyleyen ifadelerin geçtiğini hissediyorum ama hiçbirisi bir şey söyleme zahmetine katlanmıyor.

"Bana nereye işaret edebilirsin? . . ?"

Kyle evrensel bir sessizlik işareti olarak parmağını ağzına götürüyor.

"Cidden. İkiniz de harika insanlara benziyorsunuz, en iyi insan tipi. Modern çağ için gerçek bir Janis ve Damian ama benim..."

Angelica, Kyle'ın yaptığı eylemi tekrarlar. "Sadece bekle."

"Bu benim bilmediğim bir tür mutfak kültürü mü?" diye soruyorum etrafa bakarak. "Efendimizin ya da bir şeyin gelip bize talimat vermesini mi bekliyoruz?"

"Üç . . ." Angelika diyor.

"İki . . ." Kyle devam ediyor. "Bir," diye bitiriyor Anne.

Logan, iki panelin duvara çarpmasına yetecek kadar güçle mutfağı yemek odasından ayıran çift kanatlı kapıyı iterek içeri giriyor. Diğer ikisi sanki Logan'ın bakışlarını yakalamaktan korkuyorlarmış gibi işlerinin başına dönerken bir tek ben sıçradım. Örneğin, sınıftayken bir öğretmen birinden kimsenin cevabını bilmediği bir soruyu yanıtlamasını istediğinde ve sen sadece seni aramamalarını umuyorsun.

Logan, kolları sıvalı beyaz bir şef önlüğü, koyu renk pantolon, Crocs ve bir bandanayla odayı yavaşça taradı.

Renkleri su lekesi gibi görünen bandana, sanırım McDreamy'nin şapkasına çok benziyor. *Grey'in Anatomisi*. Odayı hızlı bir şekilde kontrol ettiğimde herkesin farklı renkte bir bandanası olduğunu görüyorum ve insanların seçtiği desenlere veya grafik tasarımlara bakarak çok şey anlayabilirsiniz. Sanırım birini seçmek, lisenin ilk gününde hangi yemek masasına oturacağını seçmek gibi.

Lisenin ilk gününden nefret ettim.

Gözleri Angelica'nın ve Kyle'ın kafalarının arkasına yerleşiyor ve sonra Anne'ninkine yöneliyor ve orada bir anlığına yumuşadıktan sonra benimkine dönüyor. Bakışlarımızı, gerekli olduğunu düşündüğümünden daha uzun bir süre tuttuk, ardından mutfakta hızlı adımlarla yürüyüp sessizce ocaktaki tencere ve tavaları kontrol etti.

Kaşığını etler için hazırlanan kırmızı, meyvemsi redüksiyon sosuna daldırıp onaylayan bir ses çıkardı. Salataya geçip yeni bir çatal aldı, kaseye sapladı, ev yapımı olduğunu tahmin ettiğim bir sosla kaplı bir avuç dolusu parıldayan yeşillik çıkardı, tabaklara koydu ve bir ısırık aldı. Bir eliyle yanına gelmemi işaret etmeden önce yavaşça çiğniyor.

“Bunun tadına bak” diyor. "Bana ne düşündüğünü söyle." "Bu, testin bir parçası mı?"

“Mutfakta olmanın bir parçası” diyor. "Mutfak bir ailedir, Xavier. Birbirimize yardım ediyoruz ve birbirimizi de eleştiriyoruz. Birlikte yükselir ve düşeriz; birlikte başarıyoruz. Bu nedenle, çoğu zaman, eşit olduğundan emin olmak için birbirimizin yemeğini kontrol ederiz. Damak tadının nasıl olduğunu görmek istiyorum. Aileye neler kattığını görmek istiyorum.”

Birisinin bir restoranı, bir işi, bir aileyi araması tüylerimi ürpertiyor ama Logan'ın bana bakışından buna gerçekten inandığını görebiliyorum. Bu onun için sadece bir konuşma noktası değil.

"Ya beğenmezsem?" Soruyorum. "Üzgünüm, çoğu yerde dış görüşlere değer verenlere alışık değilim."

"Sırf sen değiştirmem gerektiğini söyledin diye tüm menüyü değiştireceğimi söylemiyorum ama senin fikrin burada önemli, sana söz verebilirim."

"Eğer işi alırsam," diye hatırlattım ona.

Dudaklarını titrek bir gülümseme kaplıyor. "Eğer işi alırsan."

Çatalı yüzüme doğru tutuyor, sağ eliyle marulun yere düşmesini engellemek için altından tutuyor. Öne eğilip bir ısırık alıyorum ve yavaşça çiğniyorum.

"Kuyu?" diye soruyor.

Tatlar kesinlikle ağızımda patlıyor. Balzamik sosun keskinliği duyularıma dolup taşıyor ve onu dengelemek için sosa karıştırılan bazı meyvelerin tatlılığıyla karışıyor. Sanırım yaban mersini? Ayrıca salata için kullanılan marul değil, İsviçre pazısıdır. O pürüzlülüğü biliyorum zaten; edinilmiş bir tattır. Ceviz ve ılık keçi peyniri, salatanın mükemmel bir uyum içinde olmasını sağlıyor.

Ama burada olağandışı bir şey var. Bir şey . . . ağızıma tam olarak koyamadığımdan farklı.

"Tadına bakıyorsun, değil mi?" O

sorar. "Nedir?"

"Söyle bana, Bay Hotshot Şef."

Bu sahte iltifata gözlerimi devirdim ama ağızımdaki tatlara odaklandım. Duraklamadan önce dilimin üzerinde dalgalar gibi yuvarlanmalarına izin

verdim.

"Karpuzu oraya sen mi koydun?"

Angelica, "Karpuz püresi," diye düzeltiyor.

Çatalı lavaboya atarken gururla, "Diğer tatların ekşiliğini dengelemeye yardımcı oluyor ve ona ferahlatıcı bir tat veriyor," diyor. "Dışarı çıkmamanın iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bana mı soruyorsun?"

"Tekrar düşün Xavier. Sadece sorularıma cevap verme. Burada çalışmak istiyorsun, değil mi? Yemek yapmak bir sanat ve bilimdir; mutfağında başarılı olmak için, emirlere nasıl uyacağınızı ve aynı zamanda alışılmışın dışında düşünmeyi ve duyularınıza güvenmeyi bilmeniz gerekir. Bir şeyden sorumlu olmak istiyorsan, damak zevkine güvenebilmem gerekiyor.

Kriz yönetimi seçmeli dersi aldığında bir şirketin CEO'sunun zimmete para geçirmesini ifşa edip etmeyeceğine karar vermem gerektiğinde bana işletme okulunu hatırlattı. Sınıf bölündü. Söyleme ya da söyleme. Söylemeye oy verdim. Sonunda oyları kaybettik ve atamada başarısız olduk.

"Gösterdiklerine rağmen *milyarlar* *caveya* *Halefiye* bize göstermek ister, her zaman *Her zaman* dürüst olmak ve sezgilerine güvenmek daha iyi. Bazen bu iki şey birbiriyle çatışıyor" dedi hocamız bilgi alışımız sırasında.

"Güzel," diyorum ama sesimde tereddüt var.

"Ancak?"

"Hiç bir şey."

"Kesinlikle bir ama var. Nedir?"

"Karpuz salatası kim ister? Demek istediğim, burası Harper's Cove. Bir Michelin yıldızı falan kazanmaya çalışmıyorsun."

Bir an için mutfak sessiz kaldı, Anne homurdanmadan önce benim patlamam havada asılı kaldı.

"Yanılmıyor, baba."

Ama "Baba" ona dönmüyor. Çenesi sımsıkı, gözleri çelik gibi bana bakıyor.

"Ofis. Şimdi."

Logan, uzun bacaklarıyla mutfaktan geçerek sol tarafta bağlantılı bir odaya giriyor. Mutfaktaki herkes başını koyar.

Sanki koltuklarının kenarında pembe dizinin bir bölümünü izlemiyorlarmış gibi hızla aşağı iner ve yaptıkları her şeyi yapmaya geri döner.*Mutfaklarımızın Günleri.*

"Benden mi yoksa Anne'den mi bahsediyorsun çünkü ben-"

"Sen, Xavier," dedi sesini odayı gümbürdetecek şekilde kalınlaştırarak.

"Tamam, tamam, geliyor!"

Bir adamın bana Scarlett O'Hara'nın siyah bir erkek versiyonuymuşum gibi bağırmasını içeren iyi bir durum yok, kim öylece oturup bağırmayı kabul edecek. Ama bazı yönlerden, benim yaptığım tam olarak bu. Bir çocuk tarafından yapıldığı belli olan kağıtlar, kutular ve eskizlerle ağzına kadar dolu olarak arka ofise koşuyorum.

"Kızlarınız?" Soruyorum.

Logan ilk başta cevap vermiyor, vücudu bazı kağıtların üzerine eğilmişti. Sonunda yukarı bakıyor. "Ne dedin?"

Çizimlere işaret ediyorum. En az yirmi tane var ve bu sadece bir duvar.

"Yeteneği var."

"Teşekkürler. Bandanamı da o tasarladı." Bir an geçer. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin."

"Ne gibi?"

Yönü olmayan çılgınca hareketler yapıyor. "Personelin önünde beni böyle baltalamak."

"Seni küçümsedim mi? Sanırım az önce açıklığa kavuşturdum." "Aynı şey, Xavier."

Az önce bana kutunun dışında düşünmemi söyledin.

"Bu, akşam yemeği koşusu sırasında yemeklerimi tamamen kesmek anlamına gelmiyor. Bir yemeğe katılmıyorsanız, bunun hakkında konuşuruz. . . zamanında gelersen bunu yapmak daha kolay."

Vurmak.

"Yapıcı tartışmalarda veya tarifleri değiştirmekte bir sorunum yok. Angelica ve Kyle bana her zaman geri bildirimde bulunur ve tartışmalarımıza göre bazı şeyleri değiştiririz. Ama onlar sadece buna dayanıyor—

tartışmalar. Burada birlikte çalışıyoruz; biz bir takımız Bu ekibin bir parçası mı yoksa tek başına başarılı bir oyuncu mu olmak istiyorsun?

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama kapatıyorum. Kanımın kaynamaya başladığını hissedebiliyorum ve onunla bu konuşmayı yapmak bana hiç yardımcı olmuyor.*Unutma, Xavier. Bu işe onun sana ihtiyacı olduğundan daha çok ihtiyacın var.*Ve daha da önemlisi, en alçakgönüllü olan şey, Logan haklı. Bir izlenim bırakmaya, bir sıçrama yapmaya, kalabalığın arasından sıyrılmaya çok alıştım. MBA mezunlarının yüzde 8'inden azı Siyahi ki bu, ülkemizin Siyahi nüfusunun yüzde 14 olduğu düşünüldüğünde korkunç. olma ayrıcalığına sahip değilim. . . unutulmuş

Ama burası Şikago değil. Burası Carey Vakfı değil. Burası Rıhtım.

Burada çalışmak istiyorum, dedim tereddüt etmeden. "Bir daha olmayacak." "İyi." Duruyor. "Balıkların kireçlerini çözmede ne kadar iyisin?"

BÖLÜM

DOKUZ

TO BASİT CEVAP Logan'ın sorusubiraz.

Daha önce dairemde balık pişirmiştım. bazı arkadaşlarımız vardı grubumuzun bir üyesinin işletme okulunun ikinci yılında Microsoft'un bir sonraki rakibi olması gereken bir start-up'ta işe girmesini kutlamak için. Küçük dairemde düzenlediğim partiye her birimiz bir şeyler getirdik - kesinlikle on beş kişiye sığmamalıydı ama bir şekilde yangın merdiveni sayesinde başardık. Yaptığım yemeklerden biri de balıktı. Şans eseri kimse ölmedi. Yemek pişirirken oldukça düşük bir çubuktur. Ama hiç kimse balık kılçığı tattığını söylemedi, bu yüzden iyi yaptığımdan oldukça eminim.

Ve demek istediğim, ben Siyahım. Kızarmış yayın balığı pişirebilmek, Kara kartınızı korumanın hemen hemen bir gerekliliğidir. Ve son birkaç haftadır yeterince kaybettim. Bunu kesinlikle kaybetmek üzere değilim.

busorun Logan'ın yapılmasını istediği hızdır.

Angelica benim duyabileceğim kadar yüksek sesle, Bundan daha hızlı olmalısın, diye mırıldandı.

Logan'ın görevi üzerinde çalışmaya başladığımdan beri Kyle ve Angelica beni izliyor. İlk başta, fark etmemiş gibi yaptım. Belki onları yeterince görmezden gelirim, benden bir çıkış bulamayacaklarını anlayınca dururlardı. Çok çocukça, biliyorum. Ama son yirmi dakikadır,

insanların size baktığını bildiğiniz bir şey yapıyorlar çünkü gözlerini üzerinizde hissedebiliyorsunuz ama onlara bakmak için döndüğünüzde hemen bakışlarını kaçırıyorlar. En azından bu sefer nihayet konuşuyorlar.

"Böyle çalışmaya devam edersen geride kalacaksın," diye açıklıyor ağzının ucuyla konuşarak. Kendi tabağına odaklanmış durumda.

Onu rahat bırak, diye mırıldandı Kyle. "Elinden geleni yapıyor." "Bazen en iyisi yeterli değildir."

Logan bunun hızlı mı yapılmasını yoksa iyi mi yapılmasını istiyor? Soruyorum. "İkisi de," diyorlar birlikte. Sağdaki Kyle, bölümlere ayırma üzerinde çalışıyor

Domuz pirzolasının bir kısmı yenilebilir parçalara ayrılırken, Angelica havuçları doğrayıp aralarındaki büyük bir tencereye atıyor. Kokular bana bir çeşit ince güvecin son rötuşlarını yaptıklarını söylüyor.

"İşte, kenara çekil." Angelica gerçekten hareket etmemi beklemeden alanıma giriyor. "Zaman mı?" Kyle'a sorar.

"Anladın, anne." Sırtarak bir kronometre çıkarıyor. Üçte. . . iki . . . bir . . . Gitmek."

Bıçağını çevirerek balığın kafasının yan tarafındaki yüzgeçleri düzgün ve tek bir kesimde kesmeden önce. Bıçağın ucunu havalandırma deliğine sokmadan ve sığ bir kesim yapmadan önce bıçağı solungaçların arkasından aşağı kaydırarak bunları çıkarın. Hızlı bir hamleyle göbeğini kafasına doğru dilimler, sonra açar ve saniyeler içinde bağırsakları çıkarır.

Bana bakmadan, "Çay kaşığı," diyor, tıpkı bir TV şovundaki bir cerrahın neşter istemesi gibi. Hızla etrafa bakınıyorum ve sadece birkaç santim ötede birini buluyorum. Ona verdikten sonra, bir şey çıkarmak için değil, balığın içindeki uzun bir damar gibi görünen şeyi kırmak için nasıl kullandığını izliyorum. Angelica daha sonra masaya ağır bir gümbürtüyle balığa tokat atıyor, kollarını havaya kaldırıyor ve geri adım atıyor.

"Zaman?"

"Yirmi yedi . . . hayır, yirmi sekiz saniye," diye bilgilendiriyor Kyle. "Geçen seferden üç saniye daha uzun."

"Kahretsin," diye tıslıyor. "Bu bir şekilde senin hatan, biliyorsun. Uğursuzsun." Sesinde şaka parçacıkları dans ediyor.

"Aslında buna inanmıyorsun, değil mi?" Soruyorum.

Kyle tereddüt etmeden, "Ekmek baloncuklarına dikkat edin," diyor. "Bir somun ekmeği kesip açarsanız ve içinde büyük bir kabarcık veya delik varsa, yakın gelecekte tanıdığınız biri ölecektir."

Angelica, "Yumurtalarınızın uçlarını kırmazsanız, o zaman bir cadı kabuğu toplar, bir tekne yapar ve denizde çılgın bir fırtına başlatır," diye ekliyor.

Arkamdan bir başkası, "Erişte pişiriyorsan ve onları kısa kesersen, hayatını kısa kesmiş olursun," diyor.

"Asla birine bıçak veya acı biber vermeyin," diyor Logan, ofisinden çıkarken. "Masaya bırak ve almalarına izin ver."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Logan'a bakmak için dönüyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Bana bu tür şeylere senin de inandığını söyleme?"

"Buna inanmakşey, dediğin gibi, mutfağımı tutmama yardım etti. Hurafelere inanmak neye ve kime zarar verir?"

Karşılık vermek için ağzımı açtım ama şimdi sırası değil. Bunun yerine, bu konuşmanın bittiğine dair ipucunu yakalayan Logan, balığa bakarak yanlarından geçer. Ayağa kalkar ve iki eliyle alır ve 360 derecelik bir dönüş yapana kadar parmaklarının üzerinde yuvarlar.

"Bunu sen yapmadın." Bu bir soru değil; daha çok bir açıklama. "Sana bunu ne söyletiyor?"

"Öncelikle, Tiny ve Tim'in burada televizyonda yayınlanan bir Olimpik spormuş gibi davrandıklarını duyabiliyordum," diye mırıldandı. "İkincisi, bu kesimler fazla mükemmel."

Üzerimde bir hayal kırıklığı dalgası dalgalanıyor.

"Çok mükemmel?" "Bahsettiğim buydu."

Logan, balığın büyük bir gümbürtüyle masanın üzerine düşmesine izin verir. "Bunu senin için kestiği için Angelica'yı ispiyonlamadığın için bonus puan alıyorsun ve evet, o olduğunu biliyorum. Ama kendin yapmadığın için puan kaybediyorsun."

"Skor tuttuğunu bilmiyordum."

Yüzünden bir neşe dalgası geçer. "Senin henüz bir işin yok, unuttun mu? Beni takip et."

Logan'ın gelişigüzel puanlama sistemine göre onun testini geçip geçmediğimi anlayamıyorum. Ya da ödeşiyorsam. Tereddüt etmeden, Angelica'nın gözlerini yakalayarak onu takip ettim. O ağızlar,Üzgünüm, bana göre. omuz silkiyorum ve veriyorum

ona bir başparmak yukarıya, etkili bir şekilde iyi olacağımı söyleyerek. Ayrıca bana yardım eden oydu ve bunun için onu otobüsün altına atamazdım. İnsanların MBA mezunları hakkında ne düşündükleri önemli değil, ben değilim Okıyasıya.

Telefonum cebimde bir kez titredi. Dikkatlice çıkarıp hızlıca bir göz attım. Mya'dan gelen bir mesaj ekranı aydınlatır.

Logan nasıl? Ateşli mi? Bir resim gizleyebilir misin? Üzerini değiştirirken onu gömleksiz gördün mü? Şeflerin sık sık kirlendiğini hissediyorum. Tanrım, ebeveynlerimden biri gibi konuşuyorum. Bana bir kocam olduğunu ve onu sevdiğimi hatırlat ama—

"Ama gece bitmeden gerçekten bir işin olduğundan emin olmaya odaklanıp fırsatı nasıl yakaladığın konusunda daha az endişelenmeye ne dersin, hm?"

Ona şüphe duymasına fırsat vermeyerek omuz silktim. Logan daha fazla zorlamadı ve beni mutfakta gezdirerek Rıhtım'ın nasıl çalıştığına dair hızlandırılmış bir kurs verdi.

"Tek aldığım bir omuz silkmek mi? Anne'nin benimle nasıl konuşacağına dair kitabından bir sayfa alıyorsun, değil mi?"

"Yine biliyorsun, sırf ben-" diye beni senin çocuğunla karşılaştırmanın tuhaf olduğunu biliyorsun.

"Angelica ve Kyle'ı zaten tanıyorsun," dedi sözümü keserek. "Elemanım yetersizken bana yardım ediyorlardı. Angelica genellikle evin önünde bir hizmetçidir ve Kyle etlerin kralıdır.

"Birden fazla yolla." Sırıttıyor. Angelica kafasının arkasına o kadar hızlı tokat attı ki elinin hareket ettiğini bile görmedim.

"Öyleyse burada Anne var. Okuldan sonra bulaşıkları yıkayarak yardım ediyor.

"Bana fazla bir seçenek bırakmadın," diye mırıldandı.

"Yaptım, ya bir enstrüman alabilirsin ya da gelip benim için çalışabilirsin dedim."

"BENnefretmüzik."

"Bütün müzikler?" O sorar. "Sevdiğin tek bir müzik türü yok mu?"

"Kesinlikle."

"Annenin müziğini seviyorsun. Pop müziği seviyorsun.
Düşündüğünüzde duşta şarkı söylemeyi seviyorsunuz. . ”

"BABA!"

Anne taburesinden atlar ve hüsrarla yüksek sesle iç çeker.

Mola veriyorum, diye bağıyor, arka kapıdan çıkıp yağmura doğru fırlıyor. Ceket olmadan. Umurunda değil.

Dükkannda bundan daha fazla bir tur atmayı umuyorum ama Logan küçük odanın etrafında tam bir daire çizdi.

Kyle, "İşte bu yüzden sana çocuk sahibi olmayacağımızı söylüyorum," diye mırıldandı. Angelica ona, "Biz evli bile değiliz," diye hatırlattı. Çıkmak da yok. "Peki, son olana ne diyorsun-"

"Zip. O," diye tersledi. "Ayrıca istiridyelerin kaynıyor." "Bok!" tısladı.

Logan, Kyle'ın brülörlere doğru koşturmasını izliyor. Bıyık altından küfrederek istiridyelerin tepesini çekip onları kurtarmak için öncelik sırasına koyma moduna giriyor.

Kyle, dedi Logan yavaşça.

"Onlar iyi! Onlar iyi!" O söz verir. "Gelip kontrol etmem gerekiyor mu?"

"Kesinlikle hayır."

"Emin misin?"

"Söz."

"Yani sadece iki şefiniz mi var?" diye sordum, dikkati Kyle ve istiridyelerden başka yöne çevirerek.

"Daha fazlasına ihtiyacım yok. İki ve bir hazırlık şefi fazlasıyla yeterli. Yetkin bir hazırlık şefi, anahtar bu."

"Bu da bana bir kazık daha mı attı?" "Nasıl geçerli olduğunu düşünüyorsan öyle kabul et."

Uygun mutfak personeli oranının ne olduğundan emin değilim, ancak kafamda tek düşünebildiğim, bunun veba gibi kaçınmam gereken bir başlangıç gibi nasıl hissettirdiği. Mutfaktaki herkes olması gerekenden üç kat daha fazla iş yapıyormuş gibi hisseder ve stres atar. Angelica ve Kyle etrafta koşuşturuyor, birbirlerine çarpıyorlar; yiyecekler tezgahlarda gözetimsiz bırakılır. İki, bazen üç farklı öğünü birlikte pişirmeyi

dengeliyorlar.

aynı anda tamamen farklı malzemeler. Kısacası, Rıhtım saatli bir bomba gibi hissediyor. Hazırlık şefi olmak yardımcı olmuyor sanırım ama Logan beni eklemenin her şeyi düzeltmeye yeteceğini düşünüyor.

Bunun bir karmaşa olduğunu söylemek yetersiz kalır. Yine de bunu kafamda tutacak zekaya sahibim.

İçimdeki işletme müdürü karıncalanıyor. Logan'ın aklında neler olup bittiğinin inceliklerini bilmeden bile bu mutfağı daha verimli hale getirmenin pek çok yolu var. Wharf, Michelin yıldızı kazanacak harika bir restoran değil. Bu kötü bir şey ya da kazı değil; her restoran ilk yüzde 1'de olmak zorunda değil. Öyle olsalardı, o zaman ilk yüzde 1'de olmak bir şey ifade etmezdi. The Wharf, nezih bir kasabada Amerikan ve deniz ürünleri yemekleri sunan nezih bir restorandır. Belki on sekiz kişilik bir kadroya ihtiyacı yok ama bunu kolaylaştırmanın bir yolu olmalı.

Ama Logan'ın duymak istediğinin bu olduğundan emin olamıyorum. Staj yaptığım birkaç şirkette erkeklerle çalışmak hakkında öğrendiğim bir şey, işlerini nasıl daha iyi yapabileceklerini kendilerine altlarından birinin söylemesini nadiren istedikleridir. Sanki onlara yardım etmeye çalışmak, fani çekirdeklerinin derin bir merkezine saldırmak ve ailelerinin onurunu lekelemek gibi bir şey.

Logan'ın çok farklı olduğunu düşünmüyorum. Kitabımda bir artı olan zehirli erkeklik veya ayrıcalık damlamıyor. Ama çoğu restoran işletmecisi gibi kendi kendini yetiştirmiş bir adam, en azından şu anki girişimlerini finanse etmek için Baba veya Anneden para almayanlar. Rıhtım, onunla uyumlu bir kalp atışıyla nabız gibi atıyor. Bir şefin elinde bıçak, bir sanatçının baskın elinde kalem neyse, bu da vücudunun bir uzantısıdır. Onu eleştirmek onu eleştirmek gibidir. Ve dediği gibi, profesyonel yemek pişirme deneyimim yok. İş zekamın burada hoş karşılanacağından emin değilim; en azından henüz değil.

Logan beni mutfaktaki en büyük buzdolabına doğru götürüyor. Diğerlerinin yaklaşık iki katı büyüklüğündeydi ve iki eliyle açarak içindeki bir düzine kadar rafı ortaya çıkardı. Her raf meyve, sebze, et ve soslarla doludur. Her yiyecek türü için ayrı kadrانlarla çok temiz bir şekilde organize edilmiştir.

"Her perşembe, ayda bir, Rıhtım Özel sayılan bir şey yaparız. Menüde sadece 'Wharf Special' yazıyor, bu yüzden bu bir sürpriz. Bugün özel olanı yapmanı istiyorum.

Kaşlarımı kaldırıp buzdolabına bakıyorum. Korkmalıydım, bana bu yüzden verdiğinden oldukça eminim. Ama yaratıcı tarafım heyecandan köpürüyor.

"Limit yok?"

Başını sallıyor. "Limit yok. Sadece akşam yemeği telaşının ikinci yarısına kadar yapılması gerekiyor. Bu sefer gerideyiz çünkü—"

"Çünkü geç kaldım, anlıyorum. Acelenin ikinci yarısı ne zaman?" Saatini kontrol eder. "Altmış beş dakika içinde."

"Her yeni işe alınana bunu yaptırıyor musun?"

Omuz silkiyor. "Yalnızca umut vaat ettiğini düşündüğüm kişiler." "Ah, yani söz verdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Bence mutfağa iyi bir katkı olursun, ama ben işle ilgili kararları yalnızca içgüdülerime göre vermiyorum. öyle bir lüksüm yok Beni haklı çıkar Xavier."

Tamam, bunu beklemiyordum.

Nedense, Logan'ın sözleri—*Bence iyi bir ek olursun*- bir vuruştan sonra kafamın içinde iğneler gibi zıplayın. Sözsüz bir anlaşmamız olduğunu sanıyordum. Bu *Hırçın Kızın Evcilleştirilmesi*-yerleştiğimiz gibi ileri geri. Sonra gidip bana böyle iltifat mı ediyor? Bu kurallarda yoktu.

"İyisin?" Ben çok uzun süre sessiz kaldıktan sonra bir dakika sonra sordu.

hayır iyi değilim, Bence. Ama kuralları çiğnediğini kabul etmek ona benim sahip olmasını istediğimden daha fazla güç veriyor. Ve bunu kabul edersem ve o da fark ederse, ona dikkat ettiğimi -muhtemelen gereğinden fazla- dikkat ettiğimi anlayacaktı. Bu onu çok fazla tatmin ediyor ve onun yerinde olsaydım, bununla koşardım.

"Evet, iyiyim," diyorum. "Bana biraz yer açın, işim var. İki saat, değil mi?"

O sırttır. Altmış üç dakika. İyi şanslar."

Şansa ihtiyacım yok.

Kesinlikle alabildiğim kadar şansa ihtiyacım var.

BÖLÜM

ON

TO GERİ KALANakşam iyi bir şekilde bulanıktı. Adrenalin bağımlılarının ve benim gibi A tipi ucubelerin yaşadığı bulanıklık türü.

Buzdolabını açtığımı, ne pişireceğime karar verdiğimi ve on dakika sonra sanki mutfağı temizlediğimizi hatırlıyorum. Her nasılsa, birkaç saat içinde aynı yemeği dört kez yaptım. Her parti, toplam yirmi dört sipariş için altı müşteriye hizmet etti. Anında bulduğum bir şey için oldukça iyi.

Kyle, Angelica ve ben Anne'e gün sonu bulaşık yıkama işlerinde yardım etmek için yardım ederken, "Tamam, o zaman bana tekrar anlat," diyor. Herkes gitmek istediğinde dört çift el bir elden daha iyidir. "Sana ananası ağır kremayla karıştırma fikrini nereden verdin?"

"Annem, birlikte yaptığımız ilk tatlılardan biri olarak bana nasıl aptal yapılacağını öğretti. Salata-meyve karışımı, tatlı ve tuzlu, bunu denemek ve tamamlamak istememe neden oldu.

Angelica, "Evet, ama çoğu insan bir aptal, özellikle bir ananas aptalını bir giriş sırasında kullanmaz," diyor.

Kyle ciddiyle, "Ve sen de onu morina tacolarının tuzluluğuyla oynamak için kullandın," diye ekledi. "Akıllı hareket."

Kafamda bir araya geldi. Tacos eğlencelidir ve insanlar balık takolarını sever. Sonra ananası gördüm ve morina ile karıştırılan pico de gallo'yu tamamlamak için onu aptal yerine koymaya karar verdim. Ben yemek yaparken yapbozun parçaları bir araya geldi. Riskli gelmedi, ama üzerine çiselemek için aptalı eklemek mi? Önemli olan buydu.

Logan bile etkilenmiş görünüyordu, dedi Angelica, Logan'ın telefonda olduğu ofise doğru başını sallayarak. "Bu kolay değıl. Etkilendim."

"Başarısız olacağımı düşündün, değıl mi?"

Ah, kesinlikle, dedi hem Kyle hem de Angelica aynı anda.

Kyle, büyük elini sırtına vurarak, Kişisel algılama, dostum, diye yatıştırdı. "Logan'ın eldiveninde başarısız olan ilk kişi sen olmayacaksın. Cehennem, Angelica ilk seferinde başarısız oldu.

"Konuşmaya devam et, yarın işe gelemeyeceksin." "Ah?" Kyle kaşlarını sallayarak soruyor. "Vahşi bir kadını seviyorum."

Angelica gözlerini deviriyor, ama bu kötü bir zarar vermemek anlamına gelen oyunbaz bir bakış. Yerine mükemmel bir espri geleceğinden emin olduğum bir espriyi yapamadan Logan dışarı çıktı ve sanki saygı bekleyen bir eğitim çavuşuymuş gibi tüm dikkatler ona çevrildi.

Bugün iyi iş çıkardınız, dedi Logan bir anlık tereddütten sonra. "Sadece iyi bir iş mi?" diye soruyor. "Mükemmel bir iş değıl mi?"

"Şansını zorlamazdım," diye ekliyor Logan. "Tuz ve şekeri karıştırarak nasıl yemek yaptığınızı hatırlatmama gerek var mı?"

"Hayır yapma!"

"Oh, bence bunun hakkında daha fazla konuşmalıyız," diye araya girdi Angelica. "Ama önce... ."

Angelica, çelik dolaplardan birinin arkasına diz çökerek Logan'ın yanından geçer. Sadece bir anlığına gözden kaybolduktan sonra yarısı dolu iki şişe kahverengi sıvı çıkardı.

"İçecekler," diyor ve sırtıyor. "Ve siz aptallardan biri daha iyi bir yeriniz olduğunu söylemeden önce, akşam yemeğinden sonra benimle içki içmekten daha iyi bir yer olamaz. İnan bana, bu bilim.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bilim? Ne tür-"

Sorumu bitiremeden, Kyle sanki beni bütün hayatı boyunca tanıyormuş gibi ağır kollarından birini omzuma attı. Diğer eliyle uzanıp Angelica'nın döktüğü bir bardağı kaptı.

"Bu bir ayın," diyor, gırtlığının gerisinden derin, bariton bir sesle. "Akşam yemeğı telaşından kurtulursak içeriz."

Kulağa tehlikeli geliyor.

"Kulağa geliyoreğlence, "diye düzeltiyor Kyle, küçük bir bardak alkolün yarısını tek seferde geri atarak. "Eğlenmek yoksa hayatın ne anlamı var?"

Evet, Xavier, diye düşündü Logan, kapı pervazına yaslanarak. "Eğlenmek yoksa hayatın ne anlamı var? Biraz yaşa. Siz MBA çocukları çok çalışmayı ve çok oynamayı sevmiyor musunuz?"

Gözlerimi kısarak ona baktım, kısmen kin güderek ona esprili bir yorumda bulunmak istiyordum ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu, özellikle de Angelica ve Kyle akran baskısı bakışlarını üzerime eklerken.

Angelica üç küçük bardağa doldururken, "Bir içki," diyorum.

Angelica, "Bir içki," diye dalga geçiyor. "İçtenlikle söyledim."

Elbette, diye araya girdi Kyle.

Neden ikisi de aslında bir noktada duracağını düşünmüyormuş gibi geliyor?

• • • • •

BEŞ İÇECEK. EN AZINDAN.Hatırlayabildiklerim bu kadar.

Akşamın geri kalanını Kyle ve Angelica ile içerek geçirdim. Logan'ın bize kapıyı kilitlememiz gerektiğini söylediğini hatırlıyorum, yarın kaçta işte olmamız gerektiğini söylediğini hatırlıyorum ama o kadar.

Bu yüzden üniversitede daha çok içmeliydim. Şimdi beni kıcımdan ısırmak için geri geliyor.

Bir bıçaktan daha çok acıtan zonklayan bir kafayla veya beynimin ortasına bir buz kıracağı saplanarak uyanıyorum. Bu duygu tanıdık, yaygın, ancak birinci sınıftan beri hissetmemiştim ve alnımdaki ön kapıyı çalmak için geri döndüğü için mutlu değilim.

Yatağımda bir denizyıldızı gibi uzanıyorum, otuzdan sıfıra doğru yavaş yavaş geri sayıyorum, geri sayımın sonuna geldiğimde başımın biraz daha az ağrıyacağını umuyorum. Düşünmek acıtıyor. Hareket etmek acıtıyor. Her şey acıtıyor. Ortalama olarak, Amerika Birleşik Devletleri'nde günde yaklaşık 7.100 kişi ölüyor. Bunlardan 261 tanesi

alkole bağılı ölümlerdir. Bu, akşamdan kalmalıktan ölme ihtimalimin yaklaşık yüzde 3 olduğu anlamına geliyor.

Muhtemel ama imkansız değil.

"Sepetteki Bebek İsa," diye tıslıyorum, göğsümde yuvarlanırken. Tüm vücudum kurşun gibi, hareket etmesi imkansız. Ama denemek zorundayım.

Bana yardım etmesi için Mya'yı aramam gerekirse. . . Ölmeyi yeğlerim. benim için bu kadar Ona bu yemi vermeyeceğim, bunu yaşamama asla izin vermeyecek.

Banyomda biraz Advil olduğundan oldukça eminim ve eminim annem aşağıda biraz kahve yapmıştır. Ve elbette, yüzde 100 eminim demek istiyorum. Merdivenlerden yukarı süzülen vanilya ve fındık kokusunu burun deliklerime kadar alabiliyorum. Soru şu ki, akşamdan kalma olduğumu fark etmeden nasıl aşağı ineceğim ki bundan kaçınabileyim. Okonuşma?

Ailem hiçbir zaman içki içmedi, bu yüzden benim, yani tek oğulları, ilk iş gününden sonra eve sarhoş geldiğimi anlamayacaklar, özellikle de onları üniversitemde kokarca gibi içen diğerlerini yargılarken aradıktan sonra. Bunun mutfak kültürünün bir parçası olduğunu ve Wharf'ta bir iş bulmak istiyorsam rolü oynamam gerektiğini anlamayacaklar. Bütün Roma'dayken muamması.

Ancak bu, gelecekteki Xavier için bir sorun. Şu anki Xavier'in yataktan kalkması gerekiyor.

Bu yüzden yorgun ve bitkin kemiklerimi yatağın kenarından sallayarak Evan Hansen'in "Waving Through a Window"daki enerjisini aktarıyorum. Varlığımın her bir zerresi sanki etten değil de kurşundan yapılmış gibi. Yavaşça kendimi yükseğe çıkmaya zorluyorum, gözlerim hâlâ kapalı çünkü güneş ışığının akşamdan kalma bir insanın beynine ne yaptığını biliyorum. Sonra daha önce en az bin kez yürüdüğüm yolu banyoya yürüyorum. Her şeyin nerede olduğunu biliyorum; diş fırçası, Advil, diş macunu. Hepsini hafızamdan biliyorum. Hazır olduğumda gözlerimi açacağım. Belki de gözlerimi bir daha asla açamayacağım. Zaman gösterecek.

Banyoma açılan bir kapının olması gereken yer dışında hiçbir şey yok. Bu doğru değil; birşey var. Doğrudan yüzüme çarpan bir tuğla duvar.

Kahretsin, diye tısladım burnumu tutarak. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Gözlerim açıldı ve etrafımdaki dünya -fazla parlak, fazla canlı, fazla renkli- beni şok etti. Beni tıslatmak için yeterli sebep olan bu şeyler yüzünden değil, çünkü burası benim odam değil.

Bu. değil Benim. Lanet olsun. Oda.

Duyuların saldırısından başımdaki yakıcı ağrıyı görmezden gelip etrafa baktım. Oda, birincisi, benimkinden daha büyük ve rustik bir havası var, sanki burada yaşayanlar deniz köpüğü yeşilini ve eski odunları gerçekten seviyormuş gibi. Bu kasaba için nadir olmayan bir deniz teması var - on evden yaklaşık yedisinin aynı temaya sahip olduğunu tahmin ediyorum. Uyumsuz tişörtlerin yorganları, soyut şeylerin resimleri ve yere saçılmış giysiler bana burada yaşayan herkesin kendine özgü bir havası olduğunu gösteriyor.

Etrafa bakıp oda hakkında bir fikir edinmeye çalışırken, pencerenin Harper's Sound'a baktığını fark ettim. Tamam, bu bana başka bir şey söylüyor. Bu sahil mülklerinden biri, yani iki şeyden biri.

Ya Harper's Cove'u ziyaret eden bir yuppinin tatil evi, restorandan sonra tanışmış, baştan çıkarmış ve yatmış olmalıyım - ya da kasabanın demirbaşı olan ve yardıma ihtiyacım olduğunu anlayan biri.

Açık konuşayım: Bu seçeneklerin hiçbiri iyi değil. Ama ilki, bir şekilde, restorandan sarhoş ve sarhoş ayrıldım, ama değil.*Bu yüzden* Biriyle takılmak ve evlerine geri dönmek için yeterince düşüncem olmadığı için patladı. Ama bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Kiminle aynı evi paylaşacağımı kim bilebilir?

Sonra tekrar, ikinci seçenek muhtemelen birinci seçenekten çok daha kötü. Harper's Cove küçük bir kasabadır ve eğer bir yerde kaldırımda uzanıyorsam, o kadar sarhoş ve mahvolmuşsam ki biri beni eve götürmek zorunda kalsa, annemle babamın bunu anlaması uzun sürmez. Ve eğer annem ve babam bunu çözerse, bu diğer insanların da anlayacağı anlamına gelir. Annem alışverişe gidecek ve insanlar ona bunu verecek *Bakmak*, sanki ailemizde bir şeylerin ters gittiğini biliyorlar. İyi komşular olmak istiyormuş gibi yapacaklar ve yardım etmek için herhangi bir şey yapıp yapamayacaklarını soracaklar, ama aslında sadece dramadan bir parça isteyecekler - bu da annemin endişe olarak gizlenen her şakanın konusu olacağı anlamına geliyor.

Yani hayır, buradaki seçeneklerden hiçbiri iyi değil. İkisi de berbat ve yine her zamanki gibi bu kasabayı terk etmek istiyorum. Neden şu anda Berlin'de olamıyorum, başka iki seksi insanla üçlü olarak uyanabileceğim bir yerde? Ben bu koşullarda nasıl yaşarım, gülerim, severim?

Parmaklarımı saçlarımdan geçirip dudaklarımı şapırdatıyorum. Ağzım kireçli ve bayat. En azından hala kıyafetlerimdeyim sanırım. Bu, ikinci seçeneğe birinciden daha fazla eğilimlidir.

"Tamam," diye mırıldandım. "Sen en iyi okullardan bazılarından mezun olmuş sert bir Siyah adamsın. Utanç duymuyorsun. Ayakkabılarını al, aşağı in ve dışarı çık. birini görürsen ona söyle *Teşekkürler* ve bu kadar."

Sese yakın olduğumdan, dalgaların kayaların yanaklarına çarpışını duyacak kadar yakın olduğum için, kasabadan çok uzakta değilim, belki bir mil ya da iki mil yürüyorum. Yine de serin hava bana biraz iyi gelecek ve geçimini suda sağlayan balıkçılardan biri, çok ihtiyacım olursa beni gezdirecek kadar kibar olacak. Koydaki herkes arasında kesinlikle en iyi insanlar onlar.

Odaya bakındım, köşedeki bir sandalyenin üzerine atılmış ayakkabılarımı ve ceketimi kolayca buldum. En azından yol boyunca onları kaybetmedim. İkisini de giydikten sonra kapıyı iterek açtım. Noel Günü'ndeki bir çocuk gibi hissediyorum, sanki hediye çalmak için aşağı inmeye çalışıyormuş gibi sağa sola bakıyorum. İkinci kattayım ve merdivenler koridorun hemen karşısında. Sessizce, bir ayağımı diğerinin önünde, aradaki mesafeyi kapatıyorum ve adımları ikişer ikişer atıyorum.

Neredeyse orada.

Sadece sıvışıp gitmem gerekiyor. İçimi bir suçluluk dalgası kaplıyor. Annem teşekkür notu yazmamı isterdi. . . gece misafir odasında uyumama izin veren kişi. Ama bunun bir adam kaçırma olmadığını nereden bilebilirim?

Mantıklı düşün, Xavier. Siyah erkekler, sanılması gereken en yaygın demografik grup değildir. . . amaçları ne olursa olsun. Ama bu olmayacağı anlamına gelmez! Ben yakışıklıyım! Ben zekiyim! Ben formumdayım! Ben bir avım.

Eminim annem ve bilincim, bu seferki tavırlarımdan vazgeçtiğim için beni affedebilir. Sonuçta, demek istediğim, eğer kaçırıldıysam, o zaman benim

ebeveynler büyük olasılıkla benim, bilmiyorum, güvende ve sağlam olmamı... "Ne yapıyorsun?"

Ses beni zıplatıyor, öyle ki kafam neredeyse tavana çarpacak kadar yükseğe. Etrafımda döndüm, duruşumu gerip kollarımı savunma pozisyonunda havaya kaldırdım. Bunun neden aklıma gelen ilk şey olduğundan veya aklıma gelen pozisyon olduğundan tam olarak emin değilim, ama kızıl saçlı kızın bana bakışından etkilenmediği oldukça açık.

Ağzında Nutella olan bir dilim buğday ekmeğiyle bana bakıyor. Herhangi bir gencin giyineceğini hayal ettiğim gibi giyinmişti; kızıl saçları çok sıkı bir şekilde iki örgü halinde toplanmıştı. *Anne of Green Gable* tarz - bu az önce benimle çıktı mı?

Ama daha da önemlisi, bunun kimin çocuğu olduğunu tam olarak biliyorum, yani buranın kimin evi olduğunu biliyorum.

"Gizlice kaçmaya mı çalışıyordun?" diye sorar, yüksek sesle yer. "Ben ... idim." Bir ritim. "Nasıldım? Dürüst ol."

Omuz silkiyor. "Oldukça berbat,

TBH." "Sık sık dışarı çıkar mısın?"

Tekrar omuz silkti. Cevap değil. Akıllı. Kendinizi asla düşmana ispiyonlamayın.

"Baban buralarda mı?"

Sormanın başka yolu yok; doğrudan konuya gelebilir. Beni eve getiren kişinin Logan olduğu fikrine sıcak bakmıyorum. Hangi durumdaydım? Aptalca bir şey mi söyledim? Kustum mu? Beni gördü mü?

Ağzı doluyken pencereden dışarıyı işaret ediyor ve ağır ağır yutkunuyor. Arkada. Odun kesmek."

"Elbette öyle," diye mırıldandım içimden olduğunu düşündüğüm şeyi. Ama dudaklarından çıkan sırtıştan beni duyduğu belliydi. "O içeri girmeden gizlice kaçabilir miyim sence?"

"Kasabaya yürümeyi deneyecek misin?"

"Bu mümkün değil mi?"

Omuz silkiyor. "Sadece aptal."

"Ah." Elimi göğsüme koydum. "Kalbimde bir yara. Bahse girerim okulda diğer öğrencilerin etrafında daireler çizen çocuksundur, ha?"

Başka bir omuz silkme.

"Bunu evet olarak kabul edeceğim. Şunu yapmaya ne dersin: Ben gizlice dışarı çıkarım ve sen rol yaparsın—"

"Anne," Logan'ın tanıdık ve net, bariton sesi arkadan çınlıyor. "Kapıda bana yardım eder misin?"

Logan'ın sesini duyduğumda doğal merakım devreye giriyor. Anne önden gidiyor, topuklarının üzerinde hızla dönüyor ve neredeyse zıplayarak mutfığa giriyor. Zemin, koridorun parkesinden farklı, evde Anne veya babasından daha uzun süredir varmış gibi görünen ekoseli siyah-beyaz bir karo.

Ağaçlarla dolu geniş bir arka bahçeye açılan bir kapı aralığından, eski bir oyun parkına ve bir kulübeye benzeyen Logan duruyor. Normal Harper's Cove kıyafetleri olarak gördüğüm şeyleri giymişti - basit, rahat kıyafetler: kırmızı ve siyah desenli kısa kollu bir gömlek ve aşınmış çizmelerinin içine sıkıştırılmış koyu renkli bir kot pantolon. Bu tam olarak burada, koydaki balıkçıların giydiği türden bir şey ve Mya'nın kocasının gardırobunu nihayet eline alıp onu yuppiden Harper's Cove natural'a çevirdiğinde giyeceğine yemin ettiği türden bir kıyafet.

Hala bu değişikliği bekliyorum.

Logan bana baykuş gibi göz kırptı. "Ah. Uyandın.

"Durum bu olabilir mi, yoksa uyurgezer miyim?" Kontrol etmek için göğsüme, yanaklarıma ve kalçalarıma hafifçe vurdum. "Hayır, tamamen uyanık. Soru: Yetişkinlerin yüzde dört ila sekizinin uyurgezer olduğunu biliyor muydunuz? Oldukça yaygın.

"Ve sen sıradan değilsin, değil mi?" "Şimdi öğreniyorsun."

Anne yüksek sesle homurdanıyor. Logan elindeki odun yığınının yarısını kızına uzatır. Onu ustalıkla mutfığın sağ tarafından bağlanan oturma odasına taşıyor.

"Hala her zamanki gibi şirret, görüyorum. Bu harika özelliği kaybetmediğine sevindim, diye mırıldandı Logan. Sesinde sıkıntı mı yoksa neşe mi var anlayamıyorum. Muhtemelen ikisinden de biraz.

"Bunu kızının önünde söyleyebilir misin?"

"Daha kötüsünü duydum," diyor diğer odadan.

Logan başparmağını ona doğru uzatıyor. "Daha kötüsünü duydu. Babası bir şef ve annesi bir müzisyen.

Şaka yapmak için ağzımı açtım ama içimden bir ses bana mizahın kişisel bir saldırıya biraz fazla yaklaştığını söylüyor ve bunun için sabahın erken saatleri. Artı, Logan beni ne kadar kızdırsa da bana bir iş teklif etti ve dün gece beni eve bıraktı. Koyu tenimin altında kimse onları göremese de bunu düşündükçe yanaklarım kızarıyor.

Logan hislerimi anlayarak, "Utanmana gerek yok," dedi. Odunun geri kalanını aldı ve çelik burunlu çizmelerinin uçlarında dengede durarak yere çömeldi ve kütükleri odun sobasının yanındaki boşluğa itti. Çünkü elbette bir odun sobası olacaktı. "Herkes sürekli sarhoş olur. Ve bu, takımınla bağ kurduğun anlamına geliyor. Bu önemli. Özellikle de burada çalışacaksan. Ayrıca kimse Kyle'ı masanın altında içemez."

"Oh, yani bunun hakkında konuşacağız, harika, harika." "Yapmamamızı mı tercih edersin?"

Dürüst olmak gerekirse birçok şeyi tercih ederim. Şu an Berlin'de olmayı tercih ederdim. Chicago'da olmayı tercih ederdim. Ama bunun yerine, memleketime, çocuğu olan, patronum ama aynı zamanda süper çekici bir adamla bu evdeydim ve bu, onun gerçekten güzel kışının üzerine çömelmesiyle daha da güçleniyor - gerçekten güzel bir kış gibi - ve burada çünkü yemeğin kokusu ve tadı nefesimde oturuyor, üzerime bir damperli kamyon çarpmış gibi hissediyorum.

Yani, sanırım hepimiz her istediğimize sahip olamayız. "Ödünç alabileceğim bir diş fırça var mı?"

"Misafir odasındaki dolapta. Orta rafta olmalı. Ödünç almak istersen giysiler de orada."

Kesinlikle onun kıyafetlerini ödünç almam. O zaten yeterince şey yaptı ve ben insanlara borçlu hissetmekle ilgili bir şeye sahibim. . . Logan'a borçlu hissettiğimden daha fazlasını. Onun kıyafetlerini almak, rahat olmadığım başka bir kişisel seviyeye giriyormuşuz gibi hissettiriyor. Harper's Cove'da eminim ki birçok kız ve erkek vardır.*istemek* rahat hisset.

"Baba," diyor Anne oturma odasından çıkarken, ben merdivenlere doğru giderken yanımdan geçiyor. "Giderken Xavier'i kasabaya götürebilir miyiz?"

Logan ayağa kalkıp ellerinin tozunu alıyor. "Ben neden görmüyorum." "Ah, hayır, iyiyim," diyorum. "Ben sadece-"

Anne, "Kasabaya yürümeyeceksin," diye atlıyor araya. Sözü kanunmuş gibi konuşması, yanaklarını kısıması, hâlâ sahip olduğu bebek yağıyla biraz dolu olması bana onun babasının kızı olduğunu hatırlatıyor.

Arkasında duran Logan, keyifli bir ifadeyle sırıtıyor. "Evin hanımının ne dediğini duydun. Devam et ve hazırlan. Sana bir fincan kahve yapacağım, sonra seni içeri alırız. Fazladan birkaç dakika kaldı ve yine de o yöne gidiyoruz.

iç çekiyorum "Bu konuda bir seçeneğim yok, değil mi?" Gerçekten bilmiyorsun, dedi

Logan.

Anne, "Kesinlikle yapmıyorsun," diye devam ediyor.

Bu ailedeki elma gerçekten de ağaçtan uzağa düşmez.

BÖLÜM

onbir

DSENİN KİMİNE BAĞLISOR, Harper's Cove'da insanların giydiği kıyafetler zamanlarının ötesinde.

Kalın botlar, bereler ve yırtık pantolonlarla birlikte kırmızı ve siyah çeşitli fanılalar bu sağlam kasabada moda. Bence bunun, Harper's Cove'un başlangıcından beri her zaman bir balıkçı kasabası olmasıyla bir ilgisi var. Ve tercih edilen kıyafet, sabah saat ikide suya çıkmadan önce yatağından yeni fırlamış ve üzerine bir şeyler atmış bohem bir balıkçı gibi görünmek.

Ülkenin bazı bölgelerinde - ülkenin daha moda olan bazı bölgelerinde - bu kıyafet geri dönüş yapıyor. Sosyoloji finallerime koşarken, memleketimin bazı sakinlerinin sadece nasıl olduğumu kontrol etmek ve görmek için Big Apple'a geldiklerini düşünerek beni iki katına çıkaran insanları sık sık görürdüm. Kıyafet bazı insanlar için çalışıyor.

Kıyafet bana göre değil. Mesela, gerçekten benim için çalışmıyor.

Bu yüzden Logan'ın paslanmış kamyonunun arka koltuğunda otururken kendimi rahatsız hissediyorum. Kendi teninizde kaşıntı hissetmenin nasıl bir şey olduğunu size hatırlatan rahatsızlık türü.

"Somurtuyor musun?" Logan bana bakarak soruyor.

"Değilim."

"Somurttuğundan oldukça eminim," diye ekledi Anne, bana bakarak.

"Evet, o

dır-dir."

S

o

m

u

r

t

m
u
y
o
r
u
m

.
Ç
o
c
u
k
l
a
r
s
o
m
u
r
t
u
y
o
r
.

”
S
o
m
u
r
t
m
u

y
o
r
u
m
.

"Çünkü yaşına göre ilerlemişsin," diyorum. Bu, ondan bir gülümsemenin titremesine neden olur.

Çoğunlukla, Logan'a haklı olabileceğini kabul edemiyorum. Belki *surat asmak* doğru kelime değil, ama doğru ailede. telefonumla uğraşıyorum. Oturduğum yerde kıpırdanmadan duramıyorum, kollarımı yangın çıkarabilecek yün gibi cızırtılı çıraya sürüyorum. Bir gece önce uyuduğum kıyafetler yanımdaki plastik poşetin içinde. kendime benzemiyorum

İyi görünüyorsun, dedi Logan, kısık bir sesle. "Bütün . . ." "Harper's Cove şıklığı mı?"

Logan ağzını açar ve sonra kapatır. Dudaklarında oynayan bir gülümseme. "Elbette."

İltifatını takdir ettiğimi ona itiraf etmeyeceğim. Bay Big Shot Chef'in zaten sahip olduğundan daha büyük bir kafaya sahip olmasına ihtiyacım yok. Üstelik bu beni daha iyi hissettirmiyor. Bu kıyafetlerin içinde kendim gibi hissetmiyorum.

Bu kasabadaki herkesin karbon kopyası gibi görünebilirim, sanki buraya aitim ve gitmeye hiç niyetim yokmuş gibi. Bu yorum, kendi başına, giydiğim şeyle ilgili her şeyden nefret etmemin bir nedeni.

Ama diğer yarısı? Bunu hissettiren diğer parça. . . İşin tuhafı, Logan'ın kıyafetlerini giyiyor olmam.

Anne ön koltukta babasıyla oturuyor, radyoda bir pop yıldızına eşlik ediyor, sanırım Olivia Rodrigo bir Miley Cyrus şarkısını ağır ağır yorumluyor ama tam olarak emin değilim. Logan, iki parmağı direksiyonda, kızının moralini bozmak istemeyen her baba gibi başını sallayarak müziğe hafifçe vuruyor. Anne şarkı söylemede iyidir ve notaların çoğuna basabilir. Pencereden dışarı bakıp avucumun içi gibi bildiğim sokakları, ağaçları ve binaları izlerken hoş bir dikkat dağıtma.

Logan, "Onu okula bırakır bırakmaz seni eve bırakırım," diyor. "Serin?" "Serin."

Kulağa gelmesini istediğimden daha huysuz bir genç gibi geliyor. Logan bunu anlıyor -çünkü anlıyor tabii- ve dönüp bana bakıyor.

onların dikiz aynası aracılığıyla.

"Başka bir yere gitmek istemiyorsan?"

Anne, "Babam harika bir şofördür," diyor, koltuğunun sağındaki boşlukla kapı arasından bakıp bana bakıyor. "Yapabiliyorken bundan yararlanın."

"Eminim baban iyidir-" Sözümü bitiremeden sözümü kestim.

Logan çelik mavisi gözlerini kısarak bana baktı.

"Ne konuda iyi?" Anne sorar.

"Hiç bir şey." Diyorum. "Hiçbir şeyde iyi değil."

Söylemek üzere olduğum şeydeki ima? Değmez. Ve muhtemelen Logan'ın kızının yanında söylenmesini istemediği bir şey.

Anlaşılabilir.

Dürüst olmak gerekirse, bir an için yarımın nereye gideceği ya da ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yok. Maya çalışıyor. İşte olmam gerekmiyor, kesinlikle ailemle birlikte olmak istemiyorum ve ben *Gerçektensadece* evde kalmak istemiyorum. Kasabada takılabileceğim arkadaşlarım yok. Ben de yeniden genç biriymişim gibi değil. İnsanlar çalışır. İnsanların aileleri var. İnsanların hayatları var. Ve ben sadece. . . boktan bir Amerikan versiyonunda hiçbir şeyden şüphelenmeyen borç batağına düşmüş bir vatandaş gibi donup kalmıştı. *Kalamar Oyunu*.

Hangisi şu soruyu akla getiriyor: Restoranlarda çalışan insanlar boş zamanlarında ne yapıyor?

Uyu, sanırım. Ve kafam *dır-dirhala* o alkolden zonkluyor.

Örtülerin altında emekleme sesleri...

"Kahretsin."

"Dil," diyor Anne ve Logan aynı anda.

"Pekala, küfür polisi," diye mırıldandım, yeniden ifşaya odaklanarak. Mya'ya mesaj atıp yaşadığımı haber vermeliyim. Durum tersine dönseydi, onun nerede olduğunu ve ona ne olduğunu anlamaya çalışırken sokakları arşınıyor olurum.

Telefonumu çıkarıp ekrana iki kez dokundum. Hiç bir şey. Pil bitmiş olmalıdır. Tabii ki telefonumu şarja takacak imkanım yoktu. Bir yanım Logan'ı suçlamak istiyor; bir şekilde bu onun hatası, öyle olmalı.

Kamyon duruyor ama Anne emniyet kemerini çözüyor, kendini koltuktan fırlatmak üzere.

Hey, diye uyardı Logan. "Ne sözü veriyoruz?" "İyi bir gün geçirmek için," diye inledi.

"Ve?"

"Yaptığımız her şeyde kendimizin en iyi versiyonunu ortaya koymak." "Ve?"

"Eğer biri bizimle dalga geçerse, biz geri dönmeden önce onların sallanmasını sağla, değil mi?"

"İşte benim kızım." Arabanın ortak orta bölmesine bıraktığı yemek kovalasını aldı ve ona uzattı. "İyi günler."

"Sen de." Anne arka koltukta bana bakıyor. "Babamın yemek yediğinden emin misin?"

"Onunla o kadar uzun süre kalacağımı sanmıyorum."

Anne tek kaşını kaldırdı, bana baktı, sonra ona baktı, sonra tekrar bana baktı. Gitmek için dönmeden önce gırtlığın arkasında oluşan ve orada sıkışıp kalan türden bir homurtu çıkardı.

ne halt ettiOAnlam?

Harper's Cove Lisesi'ne bağlı olan Harper's Cove Orta Okulu'nun dışına park ettiğimde, kasabanın dört bir yanından tanıdığım ebeveynleri çocuklarını binaya alırken izliyorum. Çoğu, olması gerektiği gibi, çocuklarının binaya sağ salim girmesini sağlamaya odaklanır. Ama küçük bir sayı - giderek artan bir sayı - bana bakıyor. Ve sadece ben değil, Logan'la kamyonu binmek üzere olan bana bakıyordu.

Bella'nın yaptığı gibi hissediyorum.*alacakaranlık* ve Edward ilişkilerini halka açıkladığında ve kolu onun omzunun üzerinden okula girdiğinde.

Ve tabii ki şansıma, o yüzlerden biri de Mya.

Lisenin dışında velilerden biriyle konuşmayı yeni bitirdi ve tesadüfen yüzünü gözlerimizin kilitlenmesi için doğru yöne çevirdi. Yüzünden nabız gibi atan bir gelgit dalgası gibi bir duygu dalgası geçti. Önce kafa karışıklığı var, sonra rahatlama var, sonra öfke var ve sonra

nasıl yerleştireceğimi veya tanımlayacağımı tam olarak bilmediğim bir tür akıllı. Ama tahmin etmem gerekirse, sanırım altına uyuyor.*sana söylemiştim* duygusal kategori

Bana baş parmağını kaldırdı ve göz kırptı. Ben de karşılık olarak ona gözlerimi devirip Logan'a döndüm.

"Bir daha düşündüm de, buradan çıkmaya ne dersin?" Teklif ediyorum. "Beni bırakacağını söylediğini biliyorum ve bunu takdir ediyorum ama gitmeden önce Mya ile konuşmak istiyorum ve ev o kadar da uzakta değil..."

"Oh hayır." Logan başını sallıyor. "Seni bırakacağımı düşünmedin. Okolayca, değil mi?"

Yani, umuyordum.

"Hayır, benimle geliyorsun. Zaten bugün biraz yardıma ihtiyacım var ve sen kendin söyledin, önemli bir şey yapmıyorsun.

"Bunu ne zaman ve nasıl söyledim? Yapmış olsam bile, izin günümde seninle vakit geçirmek istediğimi nereden çıkardın?

"Bir, bir şefin asla boş günü olmaz ve iki, bütün gün bana nakit para kazandırma. *dün gece çok alkol içtiğin için sokakta bayılmadığına ya da kusmuğunla boğulmadığına emin olduğum için bana borçlusunkart.*"

Vücudum bu sözler üzerine gerildi ve derin bir iç çektim. Logan'ın bunu kafamın üstünde tutmaya çalışmasını beklemeliydim. Sanki bir tenis müsabakasında bir maç puanı attığını biliyormuş gibi dudaklarında oynayan sırıtmanın keskin kendini beğenmişliği yumuşar.

"Bak, senden yasa dışı ya da herhangi bir şey yapmanı istemiyorum."

"Tamam, insanlar böyle şeyler söylediğinde, kesinlikle senden yasa dışı bir şey yapmanı isteyeceklerdir, bilgin olsun."

"Ama yardımını kullanabilirim ve sana ödeme yapabilirim. Paraya ihtiyacın var, değil mi? Bana söylemeyeceğin şey için mi?"

"Borçluymuşum gibi konuşuyorsun."

"Borçlu musun? Bir tefeciye borcun olmadığı sürece bunda yanlış bir şey yok."

"Yapmış olsam bile, Amerikalıların yüzde sekseni borçlu, bu oldukça yaygın ve... ."

Logan beni susturmak için elini salladı. "Fazladan yüz dolar kazanmanın kolay bir yolunu mu duymak istiyorsun, yoksa şimdiye kadar kazandığın en hızlı parayı kazanmak için konuşmaya devam mı edeceksin?"

Bu konuda ukala olmayı düşünüyorum ama para kulağa hoş geliyor.

"Dinliyorum."

Anne'in az önce oturduğu kamyonun yolcu koltuğuna vurdu. "O zaman hadi. Sadece üç saat sürecek, söz veriyorum. Trafığe bağlı olarak belki dört, sonra günün geri kalanını kendine ayırabilirsin.

"Dört saat sürse de rekor gösterebilirsin, saatte yirmi beş dolar o kadar da hızlı değil. Yıllıklaştırırsanız, bu sadece 52 bin dolar.

"Aman Tanrım," diye inliyor. "Hiç susmuyorsun değil mi?" "Asla."

Arabadan inip yolcu koltuğuna kaydım ve artık bana ve Logan'a bakan, sayıları giderek artan bekar -bazen de alınmış- kadınların yakıcı bakışlarını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Sanki iki adamın bir arabaya bindiğini hiç görmemişler gibi. Ama Harper's Cove'da işler böyle yürümüyor. İnsanlar önemsiz dramaya takılmayı severler. Bu onların can damarı gibidir ve kendilerini canlı hissetmelerini sağlar. Onlara kitap kulüplerinde veya kilise toplantılarında veya bakkal hikayesinde sırada konuşacakları bir şey verir.

Ve kendimin ve Logan'ın orman yangını gibi yayılacak bir sonraki dedikodu konusu haline geldiğini hissedebiliyorum. Harika, bu isteyeceğim en son şeydi: algılanmak.

"Ayrıca dört saat mi? Harper's Cove'da kırk beş dakikadan fazla gidebileceğimiz bir yer yok," dedim kapıyı kapatıp emniyet kemerimi takarken.

Başımı kaldırdım, Logan'ın bakışlarını üzerimde hissederek gözlerimi ona çevirdim. Yüzünde neredeyse şeytani bir şekilde şeytani bir sırıtış olarak tanımlanabilecek bir şey var. Hayır, daha iyi bir tanımlayıcı var. Tüm zamanların en iyi beş filminden birinde keçi varsa, *Cadı*, insan kılığına girmiş ve Harper's Cove'a taşınmıştı çünkü genç, umutsuz kadınları Satanizm sanatına çektikten sonra bir R ve R haftasına ihtiyacı vardı.

"Harper's Cove'da kalmıyoruz, değil mi?"

"Hayır, efendim, değiliz," diyor, arabayı vitese alıp Maine'deki pek çok küçük kasabayı birbirine bağlayan ve Portland'a götüren otoyola doğru ilerliyor.

Yanaklarımın bir kez daha yandığını hissediyorum ama bu sefer kalbim tek bir atışı atlıyor. Mantıklı bir şekilde bunun nedeninin, bilmiyorum, Logan'ın beni hiçbir açıklama yapmadan Tanrı bilir nereye götürdüğü - en iyi korku kitaplarının ve filmlerinin konusu, Bilginize.

Ama hayır, bunun nedeni derin, gıcırtılı sesinin kulağa çok iyi gelmesiydi. *Sayınbana* atıfta bulunurken

Ama bunu asla bilemez. Durmadan.

Ve bunun yerine, kulaklarıma kan hücum ederken kendi kalbimin gümbür gümbür gümbür gümbür atışını bastırmak için, müzik setinden rastgele bir istasyon seçip insanca bir ses çıkarabildiğim kadar açıyorum.

BÖLÜM ON İKİ

İÇİNDE VE 'PORTLAND'A GİDİYORUZ, değil mi?"

Logan ve ben en az yirmi dakika konuşmadan geçirdik. Benim için sorun olmayan Harper's Cove'dan ayrılın. Sessizliği seviyorum. Ama yönümüzü düşünmem için bana zaman verdi. Güneybatıya gidiyoruz ve Logan'ın beni eyalet sınırlarının ötesine götüreceğini sanmıyorum. GPS olmadan araba kullanıyor, bu da tanıdık bir yer olduğu anlamına geliyor. . . bu da seçeneklerimi büyük olasılıkla Maine'de kalmakla sınırlıyor. Doğu Kıyısı eyaletleri büyük değil. Küçük eyaletimizde gidebileceğimiz çok fazla yer var.

"Bu bir açıklama mı yoksa soru mu?"

"Bana, Anne'e aralarındaki farkı öğretmeye çalışıyormuşsun gibi davranma.

yapabilirmiyim *Ve* *İzin verirsiniz*, sadece nereye gittiğimizi söyle. "Hala bana cevap vermedin," dedi şakacı bir şekilde.

Sinirli bir iç çektim. "Bu bir açıklama."

"Peki, anlayışlı olan sen değil misin?" diye yanıtlıyor, yola odaklanırken yüzünde orantısız bir sırıtişla. "Başka bariz bir gözlem yapmak ister

misin?"

"Isır beni."

Ama beynimi önümdeki bulmacayı bir araya getirmeye çalışmaktan alıkoymuyor. Portland'a gidiyoruz; muhtemelen restoranla ilgili bir şey içindir. Bu iki şeyden biri olabilir: Yiyecek alıyoruz veya erzak için alışveriş yapıyoruz. Kamyonun yeterince büyük bir yatağı var, tencere ve tavaları, hatta belki yeni bir buzdolabını yükleyebilir ve bizimle birlikte Harper's Cove'a geri götürebiliriz.

Ama birinci seçeneğe gideceksek, neden bana ihtiyacı var? Kyle daha iri bir adam; Böyle bir şeyi Rıhtım'a taşımak daha çok işe yarardı. Ve eğer bu ilk seçenekse, Logan kesinlikle her şey üzerinde kontrole sahip olmayı seven bir adam gibi görünüyor. Burada olmam olmazdı. . . bu havayı bozmak mı?

"Biliyorsun, Harper's Cove deniz ürünlerimizle tanınır. Maine'deki en iyilerden bazıları," diye hatırlattım ona.

"Biliyorum, deniz ürünlerimin çoğunu sesle yaşayan balıkçılardan alıyorum. Aslında birkaç kapı aşağıda. Fark ettin mi bilmiyorum ama Wharf bir deniz ürünleri restoranı," diye dalga geçiyor.

Onun esprisini görmezden gelerek devam ettim. "Yani, arka bahçemizde en iyisine sahipken, deniz ürünleri için Portland'a gitmek akıllıca olmaz."

"Önyargılı ama kesinlikle."

"Mantıklı," diye düzeltiyorum. Haklı mıyım?

"Isınıyorsun," diyor, düzgün bir şekilde Portland'a giden çıkışa gitmek için sol şeride geçerek. Bu sürüşü belki beş düzine kez yaptım. Yolu gözüm kapalı biliyorum.

"Ama sen benim hazırlık şefimsin. Dolayısıyla bu kararlara ortak olmalısınız." Bir vuruş geçer. Senin de dahil olmanı istiyorum.

Elimi kalbimin üzerine koydum, dramatik bir şekilde nefesim kesildi. "Logan, ben nişanlıyım! Böyle şeyler söyleyemezsin. Biri duyabilir."

Şaka düz düşüyor. Ya da Logan'ın mizahı yok. Muhtemelen ikincisi, bilirsin, ben çok komikim.

"Sana komik olmadığını söyleyen oldu mu?" "Hayır ve eğer yaparlarsa, yanılıyorlar." "Kendine güveniyorsun, değil mi?"

"Bu bir çekicilik. Senin üzerinde büyüyor. "Mantar gibi."

"Daha çok Bon Iver'in insanlarda nasıl büyüdüğü gibi."

Logan kaşlarını çattı. Hey, Justin Vernon harika bir müzisyen. Neslimizin en iyilerinden biri."

"Elbette öyle diyeceksin. Şimdi nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

"Müziğime hakaret ettikten sonra mı?" O sorar. "Oraya vardığımızda göreceksin."

gözlerimi deviriyorum. "Tıpkı bir ebeveyn gibi konuşuyorsun, biliyor musun?"

"Eh, yapmasaydım, Anne'nin iyiliğiyle çok daha fazla ilgilenirdim, yani en azından bunu doğru yapıyorum."

"Sinir bozucusun."

"Bunu daha önce birkaç kez duymuştum, evet. İnsanların bununla bir şey ifade ettiğini mi düşünüyorsun?"

Tekrar otoyola çıktığımızda arabayı yine sessizlik kaplıyor. Uzakta, belki otuz beş mil kadar, çelik ve camdan bir tür küçük Emerald City kasabası gibi Portland görüş alanına giriyor. Başka yerlere gittiğinizde her şeyin perspektife oturtulması komik. Ben gençken Portland dünyanın en büyük şehri gibi görünüyordu. Ailem ve ben yıllar içinde birkaç kez babamın ailesini ziyaret etmek için DC'ye geri döndüğümüzde, gezinmek imkansızmış gibi hissettim. Sonra DC'nin dört katı ve Portland'ın on katı büyüklüğündeki Chicago ve New York City'ye gidirsiniz. Bunlarda nasıl gezineceğinizi öğreniyorsunuz. Bir zamanlar sizi tamamen yutacakmış gibi çok büyük, çok geniş görünen şey, doğal ve normal hale gelir.

Sonra eve dönüyorsun ve bunun asla yeterli olmadığını anlıyorsun - ve bunun olabileceğini nasıl düşündün?

"Eğer bu arabada olacak ve sabahı birlikte geçireceksek, karşılığında bir şeyi hak ettiğimi düşünüyorum."

"Gerçekten mi? Ve sana bunu düşündüren ne?"

Başlangıç olarak, beni kaçırdın ve beni kasabadan kovmadan önce bana başka seçenek bırakmadın.

"Sana başka seçenek bırakmadı mı? tartışmalı. Seni mi kaçırdım? Muhtemelen değil, ama birlikte oynayacağım. Elbette. Ne düşünüyorsun?"

Herkesin istediği şey: insanları biraz daha iyi anlamak. "Benim için bir soruya cevap ver."

Yavaşça daha düşük bir vitese geçiyor, o kadar yumuşak bir şekilde arabanın sarsıldığını bile zar zor hissediyorum. "Bu kadar? O zaman kolaysın. Elbette. Bana vur."

"Harper's Cove gibi küçük bir kasabada neden restoran işletiyorsun, şehir dışına çıkıp daha büyük bir pazarda daha fazla fırsat, daha fazla insan ve hayalinin gerçekleşmesi için daha fazla şans varken?"

Bir an için sessizleştik ve bu bana, tıpkı bir teneke kutunun dibine giden tortu gibi, her şeyin yerine oturması için zaman veriyor. Objektif olarak, o çok yakışıklı. Elmacık kemiklerinin ve çenesinin çarpıcı bir açıyla dışa doğru çıkma şekli. Simsiyah saçlarının bembeyaz olması, açık bir gecede siyah bir gölgelikteki yıldızlar gibi; ona uykulu ama şık bir görünüm veren hafifçe karıştırılma şekli. Herkesin sevdiği tanımlayıcı erkeksi bir özellik olan kollarındaki damarlar. Kesikler ve morluklar, şurada burada muhtemelen el emeğinden kaynaklanan birkaç kabuklanma. Güneş henüz kanamaya başlamadığı için umursadığını söyleyebileceğim dövme kolları.

Tamamen mantıklı bir bakış açısından, insanların onu neden çekici bulduğunu anlayabiliyorum. Belki başka bir evrende onu harekete geçecek kadar çekici bile bulurdum. Ama bu evrende bunun olmasını engelleyen yeterince şey var. Birincisi, benden yaklaşık on beş yaş büyük. Bu kendi başına bir sorun değil - benden daha yaşlı insanlarla birlikteyken hiçbir zaman sorun yaşamadım. Ama bir çocuğu olduğu gerçeğiyle birleştğinde, Harper's Cove'da çok önemli bir yer tutuyor ve eşcinsel mi, biseksüel mi yoksa pan mı olduğunu bile bilmiyorum - ki bu muhtemelen en önemli şey - aramızda aşılmaz fırtına bariyerleri oluşturan çok fazla faktör var.

Artı, tabii, biliyorsun, o benim patronum.*Patrond* doğru kelime değil. İş arkadaşı mı? O bundan daha fazlası.

Sonunda Logan konuşuyor. "Burayı seviyorum."

Bu, işinizi burada tutmanız için yeterli bir sebep değil, dedim, sesimdeki azarlayıcı tonu minimumda tutarak. "Wharf'ın başarılı olmasını istiyorsun, değil mi?"

"Elbette isterim."

"O zaman en büyük pazarın olduğu yere gitmelisin."

"Wharf'ın ne olduğunu seviyorum," diye daha da ileri gidiyor. "Bunu sevdim-"

"Ama daha fazlası da olabilir," diye araya giriyorum. "Yani, bu iş sadece bir hobin olsun diye girmedin, değil mi? Bunun bir iş olmasını ve seni ve Anne'i desteklemesini mi istiyorsun? O zaman senin..."

"Yapma."

Bir anlık buzlu zehir parlaması, arabanın içindeki sıcaklığı aniden birkaç derece düşürür. Zehrin bana yöneltildiğini, tüm vücudumu durdurmak için doğrudan kalbime bir atış olduğunu anlamam için Logan'ın bana bakmasına gerek yok. Bu, mükemmel bir ebeveyn hareketi ya da sanırım tüm ebeveynlerin aniden bir çocukları olduğunda öğrendikleri bir şey ve bir leylek onlara nasıl etkili ve ürkütücü bir ebeveyn olunacağına dair bir kılavuz veriyor. Her ebeveyn bunu biraz farklı bir şekilde yapar, ancak her biri aynı derecede etkilidir.

Tam o anda çenemi kapatıyor.

"Anne'i bu işe bulaştırma. Davanızı denemek ve tartışmak istiyorsanız, yapın. Ama amacını iletmek için çocuğumu bir pazarlık kozu olarak kullanmana gerek yok.

"Bunu yapmıyordum," dedim dürüstçe.

Bir ritim. Sempatı ve pişmanlık, bir fırtına sırasında gökyüzünde çakan bir şimşek gibi yüzünde bir an patladı.

"Biliyorum. Üzgünüm, alışkanlık. Bekar bir baba olduğunuzda, bir kız çocuğu yetiştirdiğinizde, insanlar her zaman size bakar ve en kötüsünü varsayarlar. Bazen Anne'nin Michelle ile daha iyi durumda olup olmayacağını merak ediyorum.

Michelle. Bu ismi daha önce duymadım ama kim olduğunu anlamam uzun sürmedi.

"Anne'in annesi mi?"

Logan ters bir şekilde başını salladı ve başka bir şey söylemedi. Bu konuşmanın sonu sanırım.

Evde onun herhangi bir fotoğrafını gördüğümü hatırlayıp hatırlamadığımı görmek için anılar şeridinde hızlı bir şekilde aşağı iniyorum.

Garip gelebilir ama boşanmış ebeveynleri olan pek çok insan tanımıyorum. Kolejde ve lisansüstü okulda çok daha yaygındı, ama yirmi ikiyi geçtiğinizde asla gündeme getireceğiniz bir şey değil. Anne babanızın kusurları veya onlara ne sebep olduysa, sadece sizin kusurlarınızdan sorumludur.

senin ortalar Bundan sonra, kim olduğunuz, kendinizle ilgili ne yaptığınıza bağlıdır - yirmili yaşlarına girdikten sonra sorunlarınız için anne babanızın boşanmasını suçlamak biraz çocukça. Yani, Anne'nin annesini duyduğuma o kadar da şaşırmadım, sadece... . . daha çok ilginç buluyorum. Ama bir düşüncenin ne zaman müdahaleci olduğunu bilecek kadar görgülüymüm var.

Logan umursamıyor gibi görünüyor.

Sorulmadan, "Yaklaşık sekiz yıl önce boşandık," diyor. "Sadece ayrıldık, biliyor musun?"

omuz silkiyorum "İnsanlar bunu yapar." Birbirlerini sevdiklerini söyleseler bile, aşık olun ve ayrılın. Aslında bu duyguyu çok iyi biliyorum. İkiniz evli olduğunuzdan beri aynı değil ama erkek arkadaşım Bradley ve ben buraya gelmeden önce ayrıldık. Chicago'daki işimi kaybettiğimde benden ayrıldı ama... . ”

Logan bana bakmadan, Onun kaybı, dedi. "Ama senin kazancın, kulağa boktan bir adam gibi geliyor ve kesinlikle daha az boktan birini hak ediyorsun."

Koyu tenim sayesinde görünmeyen yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. Bu yerinde ama bir o kadar da basit iltifattan kendimi toparlayamadan, diye devam etti Logan.

Michelle, Seattle'da yaşıyor; burası onun ana üssü. Müzisyen. Çok seyahat eder, bu yüzden Anne ve ben onu ortalıkta oldukça sık görürüz.

Peki Anne mutlu mu? Yani, senin düzenlemenle mi?"

İki ebeveynli bir evin birden daha iyi olduğuna inandığımdan emin değilim. Bence sadece insanların çocuğa bakması önemli. Bir kişi veya daha fazla olabilir. Önemli olan sayı değil; evdeki aşk meselesidir. Ama Logan'ın onun velayetini almasını ilginç buluyorum. Çoğu zaman çocuğu doğuran erkek değil, kadındır.

Ama yine de, Logan'ın istikrarlı bir etkisi var. Müziği yüzünden dünyayı dolaşmıyor. Neden Harper's Cove'da kalmak istediği daha mantıklı. Sadece dünyadaki en iyi yer olduğu için burayı sevmesi değil, aynı zamanda Anne'e ihtiyaç duyduğu istikrarı sağlıyor.

Evet, öyle. Michelle ve ben boşandığımızda, Anne'in bu konuda sorun yaşamadığından emin olduk. Michelle dedi ki - ve onu bunun için her zaman seveceğim - eğer Anne

Onunla yaşamak istiyorsa, bir müzisyen olarak hayallerinden vazgeçer ve sadece Batı Yakası'nda yerel konserler vererek mutlu olmanın bir yolunu bulur. Anne, Harper's Cove'da benimle yaşamakta sorun yaşamadığında, bu mantıklı geldi. Ev diyebileceği iyi, istikrarlı bir yer. Ve Michelle çok seyahat ederken, Anne'in istikrara sahip olması önemliydi."

Başımı salladım, tamamen katılıyorum. Anne'nin iyiliğini kendi iyiliğinin önüne mi koyuyorsun?

Bu, Logan'a kitabımda bazı noktalar kazandırıyor.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız? Ve beni bağışla ama senin, ne bileyim, senin kadar sıkıcı biriyle evli olacağını düşünmüştüm.

Bok. Kullanmak istediğim kelime bu değildi.

Logan dudaklarını ince bir çizgi halinde itiyor ama sonunda küçük bir gülümseme oluşuyor, sanki gezegendeki en ilginç insan olmadığını kabul ediyormuş gibi.

"Birincisi, sıkıcı olmaktan başka her şeyim."

"Sıkıcı bir insanın söyleyeceği bir şeye benziyor," diye takıldım. "Ben dövmeli bir şefim. Bunun bir anlamı olmalı." "Çoğu şefin dövmesi vardır."

"Bunu gerçekten biliyor musun yoksa sadece tahmin mi ediyorsun?" "Tahmin ediyorum ama yanılıyor muyum?"

Duruyor. "Yanılmıyorsun ama..."

"Ama hiçbir şey. Görmek? Konuşma konusu olan mesele. Oyun, set, maç."

"Daha da önemlisi," diye sözünü kesti. "Benimle eşleştiğini gördüğün sıkıcı meslek nedir?"

"Kanun." Öneri, onları yakalayamadan ağzımdan çıkıyor. "Mutfak yasası."

Logan homurdandı. Dolgu için olgunlaşmış bir domuz gibi ses çıkaran tam bir homurdanma gibi.

"Kahretsin, özür dilerim," diye mırıldandı ve sanki bir damla salya yüzünden aşağı tuzlu sakalına düşmüş gibi ağzını kapattı.

"Sorun değil. Biliyorum, çok komikim. Saklamaya çalışmana gerek yok." "Kesinlikle ikimiz için de yeterince kendini beğenmişsin."

Bu biraz çekici. Homurdanma değil, hayır, Tanrım hayır. Ama onda kusurlu bir şeyler olduğu gerçeği.

Logan mükemmel değil. Onu yürüyen bir tehlike işareti yapan pek çok Şey var - parlatılmamış kenarları, sizi bir gl gibi diken keskin açıları. Bence, Mya onu gerçekten tanır sa ve yakışıklı gülümsemesini, aklına bile gelmeyen yenilikçi modasını ve derin gıcır tılı sesini geride bırakır sa, onun aslında büyük bir çalışma olduğunu görebilir.

Komik, çünkü devam eden işler benim en sevdiğim Şey.

Ve boşandığı için değil. İnsanlar doğru eşleşme olmadığında ve kötü bir evliliğe zemin hazırlayan daha yüzlerce nedenden dolayı evlenirler. Aslında, özellikle bir çocuğu olduğunda boşanmak, özellikle de evliliğin yürümeyeceğini biliyorsa, muhtemelen onun lehine bir onay işaretidir.

Hayır, Logan'ı kusurlu yapan diğer Şeyler. Arada bir göz ucuyla fark ettiğiniz Şeyler, duyularınızla oynamak için bir ışık titremesine göre Şekil değiştiren bir gölge gibi. Kaçınılması imkansız olan inatılıktır. Sahip olduğu güven havası; Onun var olduğundan bile emin değilim. Tabii ki var, insanlar onsuz hayatta fazla ilerleyemiyorlar. Başarılı olmak için kendinize gvenmeniz GEREKİR, herkesten çok.

Ama - ve bunun bir anlam ifade edip etmediğinden emin değilim - sadece homurdandığını duymak, onun böyle bir Şey yaptığını deneyimlemek... . . iğrenç? Onun kusurları sevimli. Hayır, sevimli değil, sevimli. Ve onu kusurlu yapan Şeyler aynı zamanda tüylerimi rperten Şeyler olsa da, beni... . . Bilmiyorum, onun yanında daha güvenli mi? Sanki o sadece yürüyen dikenli bir klişe değilmiş gibi. Glebiliyor, şaka yapabiliyor ve ağzından tükürükler çıkacak kadar sert bir Şekilde burnundan soluyabiliyor.

"ncelikle," diyerek beni düşüncelerimden sıyırdı. "Mutfak yasası bir Şey bile değil."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Biliyorum."

"İskele zerine bahse girer miydin?" Bu onu duraksatıyor.

"Tamam aşkım,*Belkibu* bir Şey. "Kesinlikle."
sırı tıyorum

"Ama Michelle ve ben böyle tanışmadık. Ortak bir arkadaşımız ressam. Bir şovu vardı ve ikimiz de katıldık.

"Vay canına, gerçekşeytan Marka GiyerAndy ve Christian anı." "Ne?"

Bizi doğrudan şehre götürecek bir çevre yoluna giriyor. Bir araba neredeyse yolunu keser ama Logan'ın tepki hızı birinci sınıftır. Zar zor ürküyor, sadece "Göt herif" diye mırıldanıyor.

Ama bunun için
endişelenmiyorum. "Özür
dilerim, arabayı durdur."

"Arabayı durdurmuyorum, Xavier."

"Şaka yapıyorsun ama değil mi? Olmak zorundasın."

"Senin komik bir adam olmadığını söylememiş miydik? Biz anlaşıp bunu tesis etmedik mi?"

"Yanıldığını anladık. Ama senAslagörülenŞeytan Marka Giyer?"

Ne olduğunu bile bilmiyorum.

"Bu bir film, Logan!" patlıyorum. Miranda mı? Gök mavisi mi? Aslında kötü adam olan erkek arkadaşı mı? Bektan arkadaşları mı? Moda montajları mı? Prada botları mı?"

"Kelimeler söylüyorsun ama neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Aptalca bir şey gibi görünebilir, ancak dünyada bundan daha ikonik çok az şey vardır.Şeytan Marka Giyer. Ve Logan'ın bundan haberi olmaması Lahey'e yakışır gerçek bir ihlal gibi geliyor.

"Bahse girerim Anne bunu biliyordur."

"Anne kendi iyiliği için çok şey biliyor, bu yüzden muhtemelen bu bahsi kaybederim." "Öyleyse, o zaman izlememiz gerekecek gibi görünüyor."

"Vay, nasıl-"

"Sus," diye emrediyorum. "İzliyoruz. Ne zaman bilmiyorum ama bunu gerçekleştireceğim çünkü neslimizin en ikonik filmlerinden birini bilmeden sizinle çalışamam."

"Birincisi, farklı nesillerin parçası olduğumuzu düşündüm?"

"Tüm nesillerin en ikonik filmi."

"Bu büyük bir ifade ve iki numara, düşündüm ki *Amerikan Pastası* öyleydi
—"

"SEN ARE OLUMSUZ KARŞILAŞTIRMA Meryl
SOKAK İLE JASON BÜYÜK BÜYÜKLER.

Logan'ın yüzündeki o rezil sırıtışı fark etmem çok uzun zamanımı
aldı. "Gördün mü," diyor şehir sınırlarını aşarken. "Bir mizah
anlayışım var." "Eğer espri anlayışın buysa, gerçekten başımız
belada."

BÖLÜM

on üç

H BİR SANİYEDE ESKİ"

Garaja park ettiğimiz an, ben zaten hazırım. şehir merkezine giden yolu yönlendirmek; nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen. Logan beni geri aradığında asansöre yolu yarılamıştım.

"Eğer bana bir spatula falan unuttuğunu ve arabaya dönmemiz gerektiğini söylersen, seni sırtımda taşıyacağım ve Kennebec Ri'ye atacağım..."

Yine de arkamı döndüğümde ve arabaya dönmek için köşeyi döndüğümde, Logan'ın bıraktığı her neyse arka koltuğa doğru koştuğunu görmeyi bekliyorum. Dediğim gibi çılgınca bir spatula ya da sıradan ve önemsiz başka bir şey arıyorum. Onu gömleksiz görmeyi beklemiyorum.

Onu gömleğini kafasından çekerken yakaladım, siyah saç tutamları yüzünün önüne düşerken onları arabasının bagajına fırlatırken yakaladım. Sırtında, kayıp bir gezegenin gizli bir yerini gösteren çillerden oluşan bir takımyıldız olduğundan eminim. Kasları güçlüdür, ancak yalnızca onları doğru ışıktaki ve doğru açıda görebileceğiniz kadar belirgindir.

Sandığına uzanıp açık mavi bir Henley çıkardı ve giyerken bana döndü. Vücudunu daha önce GERÇEKTEN fark etmemiştim ama bu sefer bir

şeyler farklı. Bu sefer, zihnim göğüs kaslarının, mutlu gidişinin, belinin hafifçe incelmesinin zihinsel bir görüntüsünü alıyor. . . ve zihnimin derinliklerinde saklar.

"Sıcak," dedi, sanki bu yaygın bir gerçekmiş gibi. "Sadece gömleğimi değiştirmem gerekiyordu. Birine ihtiyacın var? Fazladan bir tane var.

"İyiym," diye mırıldandım boğazımı temizleyerek.

"İyiym." "Emin misin? Sanırım bende senin bedenine uygun bir tane var."

"Söz veriyorum."

Arabayı kilitlemeden önce omuz silkiyor ve bagajı kapatıyor. Otoparktan çıkarken kapıyı benim için tutuyor.

"Ayrıldığımızda bana hatırlat, öğle yemeği ısmarlayayım." "Bunu yapmak zorunda değilsin, benim param var."

"Paran olmadığını düşündüğüm için yapmıyorum. Paran olduğunu biliyorum. Sana para ödüyorum, diye dalga geçiyor. "Bunu benimle buraya gelmek için zaman ayırdığın için yapıyorum ve yapabileceğim en azından bu. Biri onlara yardım etmek için elinden geleni yaptığında, insanların birbirleri için yaptıkları şey bu."

Sanki çok sıradan bir şeymiş gibi söylüyor. Ve belki de öyle olmalı. Ama NYU'yu, Chicago'yu düşündüğümde, genellikle insanları dışarı davet eden, içki parasını ödeyenin, akşam yemeklerini ödeyenin ben olduğumu düşünüyorum. Arkadaşlarım her zaman bana geri öderdi elbette ama önce benim ödeyeceğim varsayımıydı. Bile . . .

Logan kolumu nazikçe tuttu ama beni durduracak ve ona bakmamı sağlayacak kadar sertti.

"Erkek arkadaşın Brady..."

"Bradley."

"—Bradley senin için hiçbir şey için para ödemiyor mu?"

Ve işte orada, Logan gidiyor, bir şeyleri okuyor, duvarın ötesini görerek, nasıl ustaca ve hızlı bir şekilde dikileceğini öğrendim. Duvarlarımda hatalı bir temel yok. Çatlaklar, su için boşluklar, yılanlar veya gizlice geçilecek fareler yok. Onlar mükemmel.

Ama bir şekilde, Logan onların arasından geçip gidiyor.

Güçlkle ve muhtemelen gözle görülür şekilde yutkunuyorum. Logan elini bırakıp bana zaman kazandırıyor.

"Benim yerim değil" diyor. "Ama kayıt için? Kulağa boktan bir erkek arkadaş gibi geliyor."

"Bunu bana ikinci kez söylemene gerek yok."

"Komik, sanırım bunu üçüncü kez söylüyorum." Sırıttıyor. Anne'e göre matematikte bir doğruyu veya bir doğruyu doğrulamak için üç nokta

gerekir.

desen yani. . . Burada olduğumdan oldukça eminim.”

“Gerçekten sadece iki tane alıyor, üçüncüsü sadece işinizi kontrol etmek için.

Ve sen bunu sadece iki kez söyledin."

"Elbette bunun için beni ararsın."

"Ama diyorum ki. "Ortaokul geometrisinden daha önemli, sonunda neden burada olduğumuzu söyleyecek misin, yoksa en yakın karakola gidip beni kaçırdığını onlara mı söyleyeceğim?"

Şaka kafamda daha iyi geliyordu. Ama toplum içinde, kapalı otopark biletimizi yeni almışken, şaka pek tutmaz. Hatta bütün gün yapmakla uğraştığım bir sufle kadar dümdüz, kendi içine çöküyor.

Ve bununla, altmışlı yaşlarında görünen bir kadının, bize bakmak için muhtemelen sağlıklı olandan daha hızlı başını sallaması, telefonunu çıkarıp benim iyiliğim için 911'i araması gerekip gerekmediğine karar veriyormuş gibi kara gözleriyle bizi inceliyor. Aferin ona

Şaka yapıyor, dedi Logan yüksek sesle, bana ters ters bakarak. "Sağ?" Şakayı ikiye katlayarak omuz silkiyorum. "Ben miyim?"

Xavier.

"Kim bilir, yani, belki de bana öyle söylememi söylemiştin."

"XAVIER."

"Tamam, tamam, iyi, İsa."

Yaşlı kadına dönüp özür diler gibi gülümsedim. Ben bir şey söylemeden gözlerini deviriyor ve alçak sesle gençler hakkında bir şeyler söylüyor.

"Bak, düşünüyor-"

"Yeni bir kahrolası eski şaka yaparsan."

"Ne? Beni arabada kilitli mi tutacaksın? Bu yasa dışı, biliyorsun. Yılda yaklaşık yüz hayvan arabada bırakılmaktan ölüyor.”

"Hayvan olduğunu mu söylüyorsun?"

Ağzımı açıp kapatıyorum. “Bu olmadı. . ”

"İstediğin gibi arazi?"

"Kesinlikle."

Logan hafifçe sırttı, sadece bir an için titredi, güzel yüz hatlarında şimşek çakması gibi. "Birbirimizi tanımaya başlıyoruz, yani

zaten.”

Logan, merdivenlerin sonundaki kapıyı benim için açık tutuyor. Ona bir teşekkür etmek istedim ama onun yerine sinirli bir şekilde iç çektim. Bana kaşlarını kaldırdığında hitap etmediğim biri.

Portland'ın büyük bir hayranı değilim. Daha önce de söylediğim gibi, gençken büyük bir şehir sanırdım çünkü bildiğim tek şey buydu. Tuhaflık bana Maryland'deki Baltimore'u veya Virginia'daki İskenderiye'yi hatırlatıyor; ikinci sınıftaki işletme seçmeli dersim PAC'ler hakkında bilgi edinmek için DC'ye bir bahar tatili gezisi yaptığında bir lisans öğrencisi olarak ziyaret ettiğim iki yer. Şehrin büyüklüğü, onu diğer şehirlere kıyasla garip bir orta noktaya koyuyor. Metropol olacak kadar büyük değil ama Harper's Cove gibi küçük bir kasaba olarak kabul edilemeyecek kadar büyük. Gerçekten bilmeseniz bile herkesi tanıyabileceğinizi hissettiğiniz küçük bir kasaba şehri olma fikrine eğiliyor.

Hayatımda bunun yeterli olacağını düşündüğüm bir zaman vardı. Portland'da yaşayabileceğimi, bir iş adamı olarak tüm hedeflerimi gerçekleştirebileceğimi ve yine de annemle babamı mutlu edecek kadar eve yakın yaşayabileceğimi. Onları hafta sonları görebileceğim kadar yakın yaşardım ve herhangi bir önemli şey için bana ihtiyaç duyarlarsa, sadece kırk beş dakika ila bir saat uzaklıkta olurum.

Sonra hayallerim büyüdü. Ve hayaller büyüdüğünde, genellikle yüzünün önünde patlarlar. Örnek olarak, ben ve ayaklarımın dibine serdiğim darmadağınlıklar.

Başımı sallıyorum; kendime acıma zamanı değil. Yapılacak işimiz var. O iş nedir. . .

"Artık burada olduğumuza göre," dedim, bizi fazlasıyla Harper's Cove'u hatırlatan sıra dışı dükkânlara götüren en işlek caddelerden birini geçerken.

"Alışveriş," diye yanıtladı sonunda.

"Bu kadar? Cidden, sanırım oldukça iyiyim..." "Sinir bozucu olmamak mı?"

"Sana güvenirken."

Logan bir kahkaha patlattı. "Eline geçen her fırsatta, nereye gittiğimiz konusunda beni dırdır ediyorsun."

"Her fırsatta değil," diye mırıldandım.

Önemli olan şu, dedi çizmelerinin arkası üzerinde dönerek önümde durdu. Uzun ve geniş formu, doğrudan önümde olan güneşi engelliyor. "Bir kez olsun bana güvenecek misin? Benden hoşlanmayabilirsin Xavier ama şimdiye kadar seni incitecek biri olmadığımı bilmelisin.

Sıkıntıyla sağ parmağımı ritmik bir şekilde uyluğuma vuruyorum. O yanlış değil. Logan en tatlı oyuncak ayı değil ama kesinlikle düşündüğüm davetsiz misafir de değil. Çoğunlukla bunun ona hiç yardımcı olmadığı için. Beni kaçırmasının bir faydası yok.

Uzun bacaklarına yetişmek için iki kat daha hızlı yürümek zorunda kalan Logan'ı takip ettim. Kalabalık ana cadde, arabaların değil, yalnızca insanların geçmesine izin vermek için ayrılıyor ve çok renkli bir ten rengi deniziyle ağzına kadar dolu. Mırıltılar, bu sıcak Cuma öğleden sonra New York'taki Union Meydanı'na eşittir; tıpkı Logan ve benim gibi, herkes tepenin dibine doğru ilerliyor.

Logan'ın beni nereye götürdüğünü anlamam biraz zaman alıyor ama hedefe yaklaştığımızda tepenin dibinin el arabaları, çadırlar ve derme çatma tezgahlarla sıralanmış olduğunu görüyorum. Titreşimlerin yeri doldurulamaz. Her şehirde bunun gibi bir tane vardır. Ve olmayan bir şehir? Bu, yemeğinizi almamanız gereken bir yerdir çünkü büyük olasılıkla, üçüncü bir göz oluşturacak kadar böcek ilacına sahip bir domates alacaksınız. Ve iyi türden değil.

"Harper's Cove'da büyük bir çiftçi pazarı olduğunu biliyorsun, değil mi?" Soruyorum. "İçine girebileceğin bir şey için bir saat yol gittik..."

"Bir saniye sessiz olur musun?"

Logan, sanki gitmemize izin verecek bir ışığı beklermişiz gibi köşede duruyor ama arabalara izin verilmediği için istediğimiz zaman yürüyebiliyoruz.

"Seni buraya getirdim çünkü sen benim hazırlık şefimsin ve bu benim ritüelim. Bu benim işim," diye açıklıyor. "şaka yapabileceğim biri harika. Bayat da olsa mizah anlayışı olan biri yararlıdır. Ama güvenebileceğim biri? Bunu bulmak zor. İkimizin de birbirimize güvenebilmemiz gerekiyor. O yüzden neden ona benim için kişisel olan bir şeyi göstermiyorsun diye düşündüm. Bunda bir hata mı yaptım? Bir an bile ciddi olamıyor musun?"

Burada alaycı olabilirim. O kadar kolay. O kadar mükemmel ayarladı ki. Ama gözlerindeki bakıştan bunun sadece bir şey olmadığını söyleyebilirim.şeyona. Kişisel. Sanki ona UChicago'daki Reg'teki çalışma odamı göstermişim gibi. Yatakta Bradley'nin yanında olmadan dünyadaki en sevdiğim yer orasıydı.

Bunun yerine başımı salladım. "Bana güvenebilirsin. Söz veriyorum."

Logan'ın omuzları bir an gevşer. "Her cuma buraya geliyorum ya da en azından gelmeye çalışıyorum. Son birkaç gündür meşguldüm.

Logan işaret ediyor ve ben de parmağının yönünü takip ediyorum. Nerede olduğumuzu görmek zor ama adamın parlak kırmızı şapkasını bir dur işareti gibi seçebiliyorum.

"Anladığım kadarıyla buraya moda tavsiyesi için gelmiyorsun." Logan bana ters ters baktı. Ellerimi savunmak için kaldırdım.

Logan, "Taşındığımızda bölgede edindiğim tek arkadaş oydu ve boşanma sürecinde bana destek oldu," dedi Logan. "Ben de buraya geldim, onun küçük imparatorluğunu destekledim, biraz ürün aldım ve bir arkadaşım ile görüştüm."

Logan'ın ne kadar basit ve dürüst olduğuyla ilgili bir şey içimde bir etki uyandırıyor. Konunun üzerindeki ağırlığı saklamaya çalışmıyor. Bana, ayrılığın daha önce söylediği kadar iyi olmayabileceğini söylüyor; karısıyla ayrıldığında birçok arkadaşını kaybettiğini; ve sadece bir kişi, bir adam ona yapıştı.

Sırf dışarıdan kimsenin gerçekten anlayamadığı bir karar yüzünden tüm destek sisteminizi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Küçük bir kasabada bu kadar izole edilmiş hissetmenin, iki yakayı bir araya getirmeye çalışmanın, genç bir insanı bu acımasız dünyayla tek başına başa çıkabilecek birine dönüştürmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

"Eski sevgilimle ayrıldığımızda arkadaşlarımı kaybettim," dedim kendime engel olamadan. "Onlar benimkinden çok onun arkadaşlarıydı."

Bir ritim. Başka bir vuruş. Logan'ın yanıt olarak benim söyleyeceğim şeyi söylemesini bekliyorum. "Benimle dalga geçmeyecek misin?"

"Neden yapayım?"

"Kurulum oradaydı. Bilmiyorum diyebilirdin*Nasıl hiç arkadaşın olmayacağını görebiliyorum*, ya da başka birşey."

"Herkes seni bir yere götürmek ya da seni küçümsemek istemiyor Xavier, özellikle de başka biri karnını gösterdiğinde," dedi sessizce. "Güzel ve samimi olmanın hiçbir maliyeti yoktur. Ve dürüst olmak gerekirse, her zaman böyle olan ya da böyle olan birine benzemiyorsun. Bu da beni meraklandırıyor, üniversitedeyken sana ne oldu?"

Bir yıl üniversiteden eve geldiğimde ailem bana benzer bir şey söyledi. Değiştiğimi söylediler. Daha sert, daha keskin, daha soğuk olduğumu. Bir kalıba döktükleri Xavier'e ne olduğunu sorguladılar.*her zaman başkalarını ilk sıraya koyan ve her zaman söyleyecek şımarık bir şeyi olmayan düzgün, nazik beyefendi.*

Bazen ona ne olduğunu ve iyi olup olmadığını merak ediyorum.

"Beni en iyi halimde mi istiyorsun?" diyorum biraz düşündükten sonra. Logan haklı, bana maliyeti yok ve bana zeytin dalı uzatıyor. En azından onunla yarı yolda buluşabilirim.

"İsteyecek kadar fazla değilse, bu çok makbule geçer."

"Değil," dedim yürümeye devam ederken. "Ama karşılığında bir şey isteyeceğim."

"Tabii ki biliyorsun," diye mırıldandı Logan, kalabalığın arasından sıyrılarak. "Biraz velet olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunu daha önce farklı bir bağlamda söylemiştim."

Logan bakışlarını bana dikti ve donuk bir ifadeyle bana baktı. "Sen az önce-"

"Belki de söylediğimi sandığın şeyi söyle. Ama bu, ilk etapta ne düşündüğünü bilmem gerektiği anlamına gelir. Aklın bu kadar kirli mi?"

"Bunu bir yanıtla onurlandırmayacağım bile."

Sırıtarak ve onu dürterek şarkı söyler gibi bir sesle, "Bu evet demek," dedim. Logan gözlerini devirdi ve yanaklarında küçük bir kırmızılık görebiliyorum.

O kısa kollu gömlek, cildinin ani kızarmasını pek gizlemedi.

Kalabalığın arasından geçerek adam bölmesinin önüne geldik. Çiftçi pazarındaki belki de en büyük üçüncü kişidir - ve bu da yaklaşık otuz kadar satıcı anlamına gelir. Ve nedenini anlayabiliyorum. bu

insan, evcilleştirilemeyen canlı bir kablo gibi bir enerji demetidir. Tezgahında dans ediyor, meyve ve sebzeleri doğruyor, onları önünüzde yemek pişirdikleri süslü hibachi restoranlarından biri gibi fırlatıyor ve kalabalığı eğlendiriyor. Bana, Seattle'daki balık pazarında çalışmayı denemiş ancak son kesimi yapamayan ve bu lezzetten birazcık Portland, Maine'e getirmeye karar vermiş bir adamı hatırlatıyor.

"Pekala, pekala, pekala," diyor, ancak fakir bir adamın Matthew McConaughey ifadesi olabilecek bir ifadeyle. "Anlaşmayı biliyorsunuz millet, önce gelen alır. Sana biraz kuşkonmaz, yeşillik, bezelye, turp, ravent ve yeşil soğan aldım. Biraz turp kaldı ve ah, kabaklar! Balkabaklarını nasıl unuturum!"

Logan alçak sesle kıkırdar. "Seth hiç değişmemiş." Seth kendi kişisel sahnesiymiş gibi tezgahının etrafında dans etmeye devam ediyor. sanki bu onun dünyası ve biz onun içinde yaşıyoruz. Gözleri önce benimkine, sonra Logan'ınkilere takıldı ve neredeyse heyecanla parıldamalarına neden oldu.

Logan! o kadar yüksek sesle patlıyor ki etrafımızda duran herkes bize bakıyor. "Benim adamım. Arkadaşım. Kardeşim," dedi ve ikimizi de çağırdı.

Seth, dedi Logan, kalabalığın arasından sıyrılarak öne doğru ilerliyor. Tezgâhın üzerine eğilir ve elini bu şekilde sıkar.*kardeşim homo olmayansarılmak* iki erkek var.

Seth, "Çok uzun zaman oldu," diye azarlıyor. "Beni unuttuğunu sandın."

"Ben, seni unuttum mu? Asla," diye söz veriyor Logan. "İş az önce Lacey'yi kaybettikten sonra meşgul.

"Beni sizinle Harper's Cove'da çalışmaya ikna etmek için buradaysanız, size zaten söyledim, olduğum yerde mutluyum," diye uyardı kaşını kaldırarak.

"Bu bölmeyi asla terk etmeyeceğini biliyorum; bu olmadan önce burada öleceksin," diye kıkırdar Logan. "Hayır, ayrıca, o rolü benim yerime dolduracak biri var."

Kurulum en iyisi değil, ama kaymasına izin verdim. Sırıtarak yarım el sallıyorum. "Hey. Xavier.

Seth, dedi bana bir kez daha bakarak. Sanki beni yargılıyormuş gibi, beni yargılamaya çalışıyormuş gibi, bana yukarıdan ve aşağıdan bakma şekline alınmalı mıyım emin değilim.

işe layık olup olmadığıma karar ver. Ama yüzünde oluşan gülümseme bana farklı şeyler söylüyor.

Ah, çok tatlı biri. Seth gülümsüyor. "İyi seçim L."

Seth, diye uyardı Logan.

"Sana henüz iyi bir çocuk demedi mi?" diye soruyor. "Henüz değil. Endişelenmeli miyim?"

"Bir kez yaptığında, onu kancaya, ipe ve..." "Seth," dedi

Logan bu kez daha kararlı bir şekilde.

Seth sırtarak ağzıyla kilitli bir anahtar hareketi yaptı. "Ben sadece söylüyorum. Bir sözün var, Logan.

"Yani," diye sözünü kesiyorum. "Oldukça çekici olduğumu düşünmeyi seviyorum ama aynı zamanda Logan'ın liginin dışında olduğumdan da oldukça eminim," diye dalga geçerek şakaya katkıda bulundum. Şimdi sen, Seth? Belki bir şeyler olmasını sağlayabiliriz."

Seth gırtlaktan bir kahkaha attı. Üzgünüm dostum. Asla bu şekilde sallanmadı. omuz silkiyorum "Benim kaybım başka bir kadının kazancıdır."

"Ama eğer bir gün, bilirsın, deney yapmak istersem... ." "Ben bekliyor olacağım." göz kırparım

Seth, yanaklarının pembeleşmesine ve yanlarında kaz ayaklarının görünmesine neden olan bir başka kükreyen kahkaha attı. Seth, hayatının çoğunu gıda işinde çalışarak geçiren birini hayal edebileceğiniz gibi görünüyor. Teni bronz, sadece biraz kösele. Zamanının çoğunu ağır işlerde harcayan, muhtemelen bir çiftlikte çalışan birinden gelen o zinde ama kaslı olmayan bir görünüme sahip. Saçları kirli sarı ve tıpkı Logan gibi kollarında ve boynunda da dövmeleler var.

Logan, "Siz ikiniz tam bir baş belasısınız," diyor. "Seni getirmemem gerektiğini biliyordum."

"Aa, hadi şimdiLSeth'in takma adını kullanarak ona takıldım. Böyle olma. Etrafta olmamı sevdiğini biliyorsun."

"Evet, hadi L," diye dalga geçiyor Seth. "Onu bir nedenle işe aldın."

"Doğru akıl hocalığıyla yetenekli bir şef olma potansiyeline sahip olduğu için onu işe aldım."

"Ve unutma çünkü ben... bekle, ne?"

Sözler kalbe bıçak gibi saplanır. Bunu tarif etmenin tek yolu bu ve doğru yol bu değil, biliyorum. Ben bir iş adamıyım, yaratıcı yazarlık profesörü değilim. Ama Logan'ın sesinde dürüstlük var. Bunu yüzünde de görebiliyorum. O sadece doğruları konuşuyor. Benim hakkımda. Ve benim becerim. Orada alt metin yok, sadece saf saygı.

"Kekelemedim," diye mırıldandı, Seth'in ravent kafalarından birini eline alırken. "Bunlar ne kadar?"

"Mevcut siparişinize ek olarak mı?" diye soruyor, parmağını arkamızda ters sırada park etmiş kamyonu uzatarak. "Özgür."

"Sana ödeme yapmaktan hoşlandığımı biliyorsun, Seth."

"Ve sende yap. Defalarca." Seth bana döndü. "Ayrıca, bu çiçeği önümde izliyorum. Bu yeterli bir ödeme."

"Yemin ederim Seth, ben gidiyorum..."

Logan sana bana bu işi ayarlayanın kendisi olduğunu söyledi mi? sözünü keser. "Yapmadı."

"Bu bir abartı," diye mırıldandı.

Saçmalık, dedi Seth. "Babamın bazı faturalarını ödemesine yardımcı olmak için ondan aldığı araziye satın aldım. Hasat ettiği ve büyüttüğü bokla ne yapacağını bilmiyordu. Logan beni bu çiftçi pazarına yönlendirdi. Sahibiyle konuştum."

Michelle, sahibiyle konuştu, diye düzeltti.

"Evet ama anlaşmayı sen imzaladın. Artı, Michelle'i sevmiyoruz."

Logan'ın yüzü onaylamaz bir ifadeyle buruştu. Onu savunmak istediğini anlayabiliyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Bana insanların erkek arkadaşlarından veya kız arkadaşlarından ayrıldığını ve gruplarının o kişinin bir cehennem ateşi fıçısında yanmayı hak ettiğine karar verdiği zamanı hatırlatıyor. Ne düşündüğünüz önemli değil, sür ya da öl ekibiniz . . . senin için sür ya da öl.

Seth'in Logan'ın sür ya da öl arkadaşı olduğu açık. Bunu herkes hak ediyor. Tıpkı Mya'nın benim için olduğu gibi. Logan öylece vazgeçip yıllarca ayrılmaya karar verse Seth'in bunu nasıl karşılayacağını merak ediyorum. Bir nedeni olsa bile -Anne, Michelle'e geri dönmek, yeni bir yemek pişirme fırsatı- yine de kabul eder miydi? Arkadaşının iyiliğinin kendi duygularından daha önemli olduğunu bile bile sırtıp buna katlanacak mıydı?

Bazen, bu düşüncelerin Mya'nın zihnini doldurup doldurmadığını merak ediyorum. Arkadaşlığımızı hiç düşünmeden onu geride mi bıraktım? Bunu bırakmak istediğimi söylediğimde bu onu incitti mi?*saçmalık*kasabanın arkasında, onu ikinci kez düşünmeden herkesle ve nefret ettiğim diğer her şeyle aynı kefeye koymak?

Anlambilim bir yana, diye devam etti Seth. "Bir hafta sonra bir yerin açıldığı konusunda bir telefon aldım ve şey... . bu dört yıl önceydi ve şimdi bana bak.

"Hayalini yaşamak." sırtıyorum

"Lanet olası rüyayı yaşamak, adamım."

Logan ve Seth sohbet etmeye devam ederken Seth bizi kamyonuna götürüyor. Logan'ın gözleri, sanki bu rehinci dükkânına getirilen altının gerçek olup olmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi, özenle paketlenmiş bir yiyecek yığınının diğerine fırlıyor, parmaklarıyla onları özenle inceliyor.

Bana bir saat gibi gelen bir sürenin ardından, "Bu, normalde verdiğinden daha fazla yiyecek, Seth," dedi.

Seth omuz silkiyor. "Biraz fazlam vardı."

Logan kaşlarını çattı, buna inanmıyordu. "Gerçekten biraz fazladan var mıydı ya da . . . ?"

Seth omuz silkiyor. "Asla bilemeyeceğiz, değil mi?"

Logan iç çekerek cüzdanını çıkardı, bir çek çıkardı ve Seth'e verdi.

Seth, "Burada bitirmem için bana otuz dakika ver," diyor. "Malları da devredebiliriz."

"Kaçak mal satıyormuşsun gibi konuşuyorsun," diye kıkırdadım. Hem Seth hem de Logan aynı anda, Öyleyiz, dedi.

Logan, "Güven bana, Seth'in sebzeleriyle bir kez yemek pişirdiğinde, bir daha asla mağazadan satın almayacaksın," diye söz veriyor.

Bu oldukça yüksek bir çıta, dedim Seth'e dönerek. "Bu kadar övgüye layık mısın?"

Ah, kesinlikle. Seth sırtıyor. "Muhtemelen daha fazla." "Çiftçiler için bir Oscar var mı?"

Hayır, beni çalıştırma, dedi Seth.

Ah, Tanrım, diye araya girdi Logan, gözlerini devirerek. "İşte başlıyoruz."

"Hindistan. Birleşik Krallık. Bangladeş. Avustralya. Şili. Bu ülkelerin hepsinde çiftçiler için ödüller var. Çiftçilerin dünyadaki mahsul üretiminin yüzde otuz birini sağladığını biliyor muydunuz?"

"Bunu bilmiyordum."

"Onu cesaretlendirme, Xavier."

"Hayır, hayır, böyle şeyleri seviyorum. Devam et."

Seth göğsünü işaret ederek, "Benim gibi insanlar," diyor, "ağızları doyurmaya yardımcı oluyor. Ve Amerika bize borcunu nasıl ödüyor?"

"Vergi indirimleriyle mi?" içeri giriyorum

Logan botuyla beni dürttü ve tıslamamı engelledi. "Hiçbir şey ile!"

Seth kamyonunun yan tarafına bir şaplak indirir.

"Görüyorum ki burada bir kutu dolusu solucan açmışım, açtığıma pişmanım."

Logan, "Bunu sana söyleyebilirdim," diye mırıldandı. "Pekala Seth. Daha fazla teğete girmeden önce, Xavier ve ben alışverişe gideceğiz. Otuz dakika sonra burada buluşalım mı?"

"Yapabilirim," dedi Seth, umursamaz bir tavırla elini sallayarak. "Satışa geri dönmek zorundayım, çünkü..."

Logan'la aynı anda, "Hükümet seni kazıkladı, biliyoruz," dedik.

Ona sırtıyıyorum. "Jinx, bana borçlusun..."

Paralel sokaklardan birinde yürümek için dönerek, "Sana kesinlikle hiçbir borcum yok," diyor. "Hadi ama benim zaten yapmam gereken bir alışverişim var."

Bir geri dönüş planım var, çünkü, peki, ne zaman yapacağım *Olumsuz* planlanmış bir geri dönüş var. Ancak pistonlar ateşlenmiyor. Sözcüklerin canlanması için çarklar dönmez. Bunun yerine Logan'ı takip ediyorum. Uzun bacaklarına ayak uydurmak için adımlarımı biraz artırdım.

Ve bir parçam, çok küçük bir parçam, Portland'a gitmeden önce beni eve bırakmadığı için mutlu.

Ama bunu asla bilemez.

BÖLÜM

ondört

BEN' COOKSHOP'U DUYDUM Artı daha önce, bu yüzden Logan küçük dükkanın önüne park ettiğinde şaşırmadım. Ama Logan'ın yüzü bunu gösteriyor.o

Onun sözde sırrını bildiğim için şaşırdım.

"Babam daha önce anneme buradan bir şey almış," diye açıklıyorum. "Bazı Tamamen Kaplı tavalar; tam bir set."

Islık çalıyor, kamyonunun gıcırdayan kapısını arkasından çarparak çarpıyor. "Bunlar maliyetli."

"Annem için her şey," diyorum. Dilimden kasıtlı olmayan alaylar dökülüyor - en azından ben kasıtlı olduğunu düşünmüyorum. Babamın anneme olan sevgisi çok sevimli ve insanların çabalaması gereken bir şey. Ama neredeyse imkansız bir standart. Annem ve babam her zaman aynısına sahip birini bulmam gerektiğini söyler.enerjionlar gibi.

Bunu elde etmenin ne kadar zor olduğunu bilmiyorlar mı? İnsanlar artık böyle tanışmıyor. Artık flört uygulamalarımız, bağlantı uygulamalarımız, uyuşturucu yuvalarımız var. Tamam, belki sonuncusu biraz abartı ama konu hala geçerli. İnsanlar artık aşk için çıkmıyor, insanlar rahatlık için çıkıyor. Kirayı düşürmeye yardımcı olmak için. Vergi indirimi için. Daha onlarca sebep için. Birine âşık olmak için onunla evlenmeniz gerekmediğinde aşkı bir öncelik olarak bulmayı beklemek mantıklı değil.

Logan kaşlarını kaldırdı. "Bunu daha sonra paketinden çıkarmamız gerekecek," diyor. "Ama şimdilik, bir listem var..."

"Ah. Benim. Tanrı. Xavier mi?

İnsanların yüzlerini hatırlama konusunda en iyisi değilim. Bu, özellikle Fortune 500'de yer almak istiyorsam, daha iyi olmam gereken bir beceridir.

şirket. İnsanların yüzlerini ezbere bilmezsem, kendi alanımda nasıl bir güç merkezi olabilirim? Şehir kulüplerindeki insanlarla, onlar hakkında en mahrem ayrıntılardan bazılarını bilmeden, milyonlarca dolarlık anlaşmalara yol açabilecek bağlantılar kurabilirim, böylece onları ortaya çıkarabilir ve insanlara onları gerçekten önemsiyormuş gibi hissettirebilirim.

Ama sesler? Bunları asla unutmam.

Stacey Lee, NYU'da benim sınıfımdan bir kızdı. Benim için eşzamanlı bir yoldaydı, televizyon ve sinema yolunda ilerliyor ve BFA'sını Stern'in 4+1 programı sayesinde alıyor. Son duyduğumda, büyük bütçeli filmlerde çalışma hayallerinin peşinden gitmek ve Jake Gyllenhaal ile tanışmak ve onun bebeklerini doğurmak için Hollywood'a gittiğini duymuştum.

Yani, sağlam plan, eğer kendim söylersem.

Ama aynı zamanda şu soruyu da akla getiriyor: O neden burada, 2.900'den fazla mil uzakta?

"Aman Tanrım, aslında sensin!" diye ciyaktı, neredeyse kendini bana fırlatıyordu. Tereddüt etmiyor, bilmiyorum, gerçekten ona dokunmak isteyip istemediğimi veya onu yakalayıp yakalayamayacağımı merak etmek için durmuyor. Ama bu senin için Stacey Lee. Stacey değil. Lee değil. Stacy Lee. Hem isimleri hem de siz, sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız, onu en iyi şekilde hatırlarsınız.

Tanrım, kendine bak, diye mırıldandı. "Üniversiteden beri hiç değişmemişsin."

Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değilim, ama tamam. "Sende de yok."

Işınlanıyor. "Neden sana teşekkür edeyim. Bu, spor salonuna bağlılık ve günde üç kez altı adımlık cilt rutinim. Ne derler bilirsin, tutarlılık anahtardır."

Stacey Lee iltifat olarak kabul etmek istese de bu bir iltifat değildi. Bana bir metre yakınlıkta olduğu an, bir parfüm dalgasıyla vuruldum.

- her zaman kullandığı vanilyanın aynısı. Sanki toplu olarak satın almış gibi; kokusunu almadığım bir gün bile olmadı.

Cidden, hiçbir şey asla değişmez. Tarih sadece kendini defalarca tekrar ediyor.

"Ama nasılsın?" diye sordu, izinsiz uzanıp omzumu sıkarak. "En son Chicago'da olduğunu duydum?"

Yani, NYU özentisi *Dedikoducu Kız* dedikodu mükemmel değil, anlıyorum. Bu beni Yalnız Çocuk mu yapıyor? Daha kötü olabilir.

"Ben ... idim. Aileme yardım etmek için birkaç hafta önce eve taşındım."

Tam olarak yalan değil. Tamam, gerçek de değil. Ama kendimi Stacey Lee'ye açıklamak istemiyorum, zorunda da değilim. Artı, ben *şiddetle* Logan'ın hemen yanımda durduğunun farkındayım. Ve bundan kaçınabilirsem, hayatımın hiçbir bölümüne burnunu sokmasını istemiyorum.

Ah, bu çok tatlı, dedi sağ elini göğsüne bastırarak. "Kalbinize sağlık."

Bunun Stacey Lee için ne kadar yersiz olduğunu anlamak önemlidir. Gözlerinizi kapatıp sadece sözlerini dinlediyseniz, onun Alexis'in bir kopyası olduğunu düşünebilirsiniz. *Schitt Deresi*. Ama o tam tersi. Devasa bir örgünün içinde simsiyah bukleler, çarpıcı derecede parlak mavi gözler ve uzun - neredeyse çoğu erkekten daha uzun. Basketbol oynayıp oynamadığınızı tanıştığınız her insan tarafından kesinlikle sorulan boy türü.

Ve üçüncü yılda bacağını yaralayana kadar yaptı.

"Peki kim bu yakışıklı?" diye soruyor, Logan'a döndüğünde neredeyse mırıldanarak. "Seni neden daha önce buralarda hiç görmedim?"

Logan elini uzatarak, "Muhtemelen burada yaşamadığım içindir," dedi. Logan.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Logan. Nerede yaşıyorsan, oraya taşınmam gerekiyor."

Logan'ın herkes üzerinde böyle bir etkisi var mı? Sanki gözeneklerinden insanların onunla flört etmek istemesine neden olan bir şey salıyor. Ya da belki insanlar bu kadar çaresizdir. Bir dergide bir yerde, yirmili yaşların sonlarının anlamlı bir ilişkiye sahip olabileceğiniz son sıçrama noktası gibi geldiğini okumuştum. Bu hiç doğru değil; büyüdüğünde bunu öğrenirsin. Ama yirmili yaşlarında, işin tam ortasındayken, ağaçları görmek için ormanı göremezken ve tüm arkadaşların bebek sahibi olurken, evler satın alırken ve evlenirken, her şey alt üst oluyormuş gibi hissedebilirsin. Umutsuzluk başlar.

Bu, lisansüstü okulda öğrendiğim başka bir ders: Çaresiz kaldığında asla karar verme.

"Portland'da ne yapıyorsun?" Soruyorum. "LA'da olduğunu sanıyordum?"

"LA bir ruh halidir," diye açıklıyor. "Seni asla terk etmez. Nereye gittiğin önemli değil."

Tabiki öyle.

"Ya sen, rock yıldızı?" Beni öldür.

"Burada ne yapıyorsun? Ve siz ikiniz birbirinizi nasıl tanıyorsunuz? Sanki tuhaf bir çiftmişiz gibi aramızda işaretler yapıyor.

Mantıklı ve doğru bir cevap vermek için ağzımı açtım, Stacey Lee'ye sadece mutfak malzemesi alışverişi yapan iş arkadaşları olduğumuzu söyledim. Kendimi gelecek soruların tepkisine hazırlıyorum. Neden Chicago Üniversitesi'ne girmiş bir çocuk olarak, Stern'in altmış altı bin nüfuslu Portland'da mezun olduğumda başarılarım hakkında bir e-posta gönderdiği bir çocuktum?

Domino etkisi çığ gibi hissettirecek ama ben buna hazırım. Bunlar, eve tünemek için yaptıklarımın sonuçları. Bazı epik masallarda, bu, kahramanın daha önce en düşük noktasında olduğu zamandır—

"O benim erkek arkadaşım." Bir dakika bekle.

Tüm dünyam önümde paramparça olmuş gibi hissediyorum. Sanki evren suyla dolu bir cam akvaryumun içindeydi ve en ufak bir çatlak her şeyi patlatarak beni duygularla boğuyordu.

Az önce mi söyledierkek arkadaş? Yapamazdı. O yapmadı. Bu hiç mantıklı değil, değil mi?

Cepheye eklemek için, Logan sol kolunu bana dolayarak beni daha yakına çekti. Yüzündeki sırıtış inandırıcıdır ve hiç bozulmaz.

"Ah?" Stacey Lee soruyor. Kaşlarını öyle bir kaldırdı ki, ayrıldığımız an bunu herkese anlatacağını biliyorum. "Siz ikiniz?"

"Eve geri taşındığından beri. Şanslıyım, haksız mıyım?"

İlk başta ikna olmuş görünmüyor. Stacey Lee gözlerini yavaşça benden Logan'a kaydırdı. Yine de Logan'a baktığında - konu Logan olduğunda herkes gibi - gözleri, sanki onun bir görüntüsünü hafızasında tutmak için onu tanıyormuş gibi yavaşça yukarı ve aşağı hareket ediyor.

Umursamam için bir sebep yok. Logan aslında erkek arkadaşım değil; muhtemelen bu etkileşimi minimumda tutmak için söylediği bir şeydi çünkü o da gözlerini oymak istiyordu. Soru sormayı gerektirmeyen bir senaryo kurarsak, işine devam edecek. Bu akıllıca bir hareket.

Ama onun ona böyle baktığını görmek? Gözlerinde -nedir bu, açlık?-parıltısıyla mı? Yumruğumu yanımda, hafifçe arkamda saklayarak sallamamı sağlıyor.

Ve nedenini tam olarak açıklayamıyorum.

Beni Logan'la tanıştıracak daha fazla soru sormadan önce, düşünülemez olanı yaptım. Eğilip Logan'ın yanağına bir öpücük kondurdum, dudaklarım sakalına değiyordu.

Sadece bir dakika sürer. Takip etmesi gereken hiçbir kelime yok. Stacey Lee'nin yüzündeki şaşkınlık titremesini görüyorum. Logan gibi birini güvence altına alamayacağımı mı düşündü? Logan gibi birinin benim gibi biriyle ilgilenmesine şaşırmış mıydı?

Bana Los Angeles'tan neden ayrıldığını söylemedin, diye ekledim, ona yaslanarak Logan'ın içgüdüsel olarak yan tarafımı sıkmasına ve vücudumun ağırlığını ona vermeme izin vermesine neden oldum.

Stacey Lee'nin gözleri sanki motoru yeni çalıştırmışım gibi parlıyor. "Kazamdan sonra nasıl sinemaya girmek istediğimi hatırlıyor musun?"

Elimden geldiğince sohbete odaklanmaya çalışarak başımı salladım. Ama Logan'ın parmaklarının yan tarafıma değmesi en hafif tabirle dikkatimi dağıtıyor.

"Los Angeles'ta iş bulmanın düşündüğümünden daha zor olduğu ortaya çıktı."

"Bunu kim düşünebilirdi?" Logan araya girdi. "Yapar mısın bebeğim? Açıkçası onların kaybı."

bebeğim. Logan söylediğinde kelime ağır geliyor. Bana Bradley'nin bana böyle seslendiği zamanı hatırlattı. Hiç eskimedi, o kelimeyi her söylediğinde hızla baş dönmesine dönüşen ağırlıksızlık hissi. İster dudaklarımda, ister kulağımda, ister mağazada beni çağırınsın; Çekim ne olursa olsun, kelimenin bir anlamı vardı. Sanki okyanusun dibinden çok hızlı yükseliyormuşum gibi, bunun çok hızlı bir şekilde bana geri döndüğünü hissediyorum. Baş döndürücü.

Sırf bu hileyi devam ettirmek için söylediğini bilmek beni yere indirmeye yardımcı oluyor. Logan benim patronum. Sade ve basit. Aramızda hiçbir şey yok çünkü aramızda hiçbir şey olamaz. İnsanların onu neden çekici bulduğunu anlasam bile

- ve belki, Harper's Cove'da kaldığımda buradan çok çok uzaktaki başka bir hayatta, yollarımızın nasıl kesişebileceğini ve romantik bir şeyler olabileceğimizi görmem mümkün. Ama o hayat benimkinden o kadar uzak ki, hayalini kurmak bile neredeyse imkansız. Bu da yalanı sürdürmeyi kolaylaştırır.

"Asla," diyorum.

"Doğruyu biliyorum?" Stacey Lee ekliyor. "Yani, beni yanlış anlama, burası Los Angeles gibi değil. Ama çalıştığım televizyon kanalı? İşe yarar. Küçük kasabaları harika yapan şeyler hakkında bir dizi yayınlıyorum. Gerçekten çok tuhaf.

Karşılığında ona gergin bir gülümseme verdim ve başımı salladım. "Tabii, bununla gidebiliriz."

Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bildiğini sanmıyorum. Aslında bu onun suçu değil, çünkü çoğu insan bu kelimeyi kullanıyor ve ne anlama geldiğini bilmiyor. sözlük tanımına *antika* "çekici bir şekilde sıra dışı veya modası geçmiş". Çoğu insan bunu "küçük" veya "basit" anlamında kullanır. Bunlar hiç de aynı şeyler değil. Evet, Harper's Cove ve diğer Doğu Kıyısı kasabaları küçük ve basittir ve insanların oralarda sevdiği şey de budur. Onlar, norm olduğu iki yüzyıl öncesine kadar uzanan dünyanın bir yankısı. Sizi bir bütün olarak yutan, tüm kişiliğinizden yoksun büyük, baş döndürücü metropoller değil. Hayatta kalmanın pek mümkün olmadığı labirent şehirler değil; şehrin seni tükürme ihtimalinin daha yüksek olduğu bir yerde, ama hepimiz bunun için daha iyiymişiz gibi davranıyoruz.

Şehirleri aramaya başlamalıyız *antika* ve Harper's Cove gibi küçük kasabaları norm haline getirin. O zaman gerçekten hepimiz bunun için daha iyi olabiliriz.

Logan hayal kırıklığımı anlamış olmalı. Elini geri çekip Stacey Lee'ye uzatmadan önce beni son bir kez sıktı.

"Gerçekten gitmemiz gerekiyor,"

diyor. Ah, hayır, hayır! Özür dileme."

O yapmadı.

Logan, "Seninle tanışmak çok güzeldi," diye yalan söylüyor. Yoksa bu

bir yalan mı? Onunla gerçeğin ve neyin doğru olduğunu keşfetmeyi gittikçe daha zor buluyorum.

konuştuğunda kurgu. Ayrıca farkı keşfedersem umursamayı daha da zorlaştırıyorum.

"Aynı şekilde. Xavier, yakında bir araya gelmeliyiz. Benim numaram hala sende var?"

Telefonumu çıkarıp ona salladım. Evet demeden evet demenin sessiz bir yolu.

Stacey Lee'nin numarasının bende olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Görkemli. Siz iki muhabbet kuşu harika bir gün geçirin. Xavier mi? Aramanı bekliyor olacağım."

Klişe bir Disney filmindeki yaprakları taşıyan bir rüzgar gibi Stacey Lee, birkaç saat içinde şişelenip Amazon'da milyonlara satılabilecek bir özgüven ve bireysellik havasıyla uçup gidiyor. Orada çok şey oldu ve kendimi kaldırımında durmuş, gözlerimi kırpıştırırken, arkama dönüp Logan'a bakarken buldum. *Ayrıca sadece gidişini izliyorum.*

"Bunlar takıldığın türden insanlar, ha?" O sorar. "Yapma."

Logan, Cookshop Plus'ın kapısını benim için açık tutarken bana arsızca gülümsedi.

"Bunu düşürmeyeceksin, değil mi?" Ah, kesinlikle hayır.

BÖLÜM

onbeş

CKÖTÜ ARRIE, EĞER Vallahi yüzünü oradan çıkarmıyorsun.”

Hayvanlarına gerçek insan isimleri veren insanlara karşıyım. Çünkü şöyle bir şey duyduğunuzda *Carrie, yüzünü oradan çıkarmazsan yemin ederim*, bir insandan bahsetmem gerektiğini düşünürsünüz. Aslında, Mya'nın köpeği, okuldan atıldığında köpek yavrusunu terk eden bir oda arkadaşı tarafından ona zorlandı.

Ama Mya artık emirlere uymayan hayvanı aldığında ve asıl ebeveyn belasız kurtulduğunda zayıf olan kim?

Biraz önyargılı olabilirim çünkü Naga neredeyse mükemmel bir köpek. Emirleri dinler; kendine ait bir aklı var ama genellikle sıra dışı konuşmaz. Boğulmadan kendini ifade eden ve sevecen biri ve en önemlisi, komutları, karmaşık olanları bile çok çabuk öğreniyor. Ailem NYU'da beni ziyarete gelip Naga'yı yanlarında getirdiğinde, benim katımdaki öğrencilerden biri onun şimdiye kadar gördüğü en uslu Samoyed olduğunu söyledi.

Sanırım bununla bir ilgim vardı.

Dışarı çıkmadan önce Mya ile gecenin ilk ve tek içkisini yudumlarken adada oturuyorum. Carrie the Mutt - tam hükümet adı - yüzü çöpe gömülmüş, o kadar derin ki arka ayakları havada ve ön ayakları üzerinde dengede duruyor. Mya kendini tekrar ettiğinde durmuyor bile.

"Ben ve bu köpek konuşacağız."

"Kulağa çoktan söz etmişsin gibi geldi ve o da yanıtını çok açık bir şekilde verdi."

Gözlerini kıstı, parmaklarını berrak sıvıya daldırdı ve bana doğru fırlattı. Sağ gözümünden bir kısmının indiği yerde biriken yanma, bunun alkol olduğunu söylüyor.

"Benim yerime onun tarafını mı tutacaksın?"

"O bir köpek! Onu savunacak birine ihtiyacı var!" Toplanmış peçetemi ona fırlatarak cevap verdim.

"Hain."

"Köpek
düşmanı."

Saçmalıklarını haykırmak için ağzımı açtım ama bu anı ona bırakmaya karar verdim. Köpekleri benden daha çok seviyor. Üniversiteye gittiğimde, ailemle kalmasına izin vermek yerine neredeyse Naga'yı ona vermeyi düşünüyordum. Ailemin ona doğru davranacağını düşünmediğimden değil ve belli ki yaptılar; sadece Mya ve Naga'nın benim bağlantıma düşünebildiğim kadar yakın bir bağlantısı vardı.

"Anlamıyorum," dedi ayağa kalkıp içkiyi benden alırken, hâlâ yarısı kalmış olmasına rağmen. "Neden böyle bir orospu? Ve bunun aslında bir orospu olduğu için olduğunu söyleme.

"Bunu söylemeyecektim," diye yalan söyledim. Belki de ona Ahmak Carrie dediğin içindir? Yoksa ona aklıyla bir okulu yakan bir kadının adını verdiğin için mi?"

"Tamam, açık olalım,*Carrie* inanılmaz bir film," diye havlıyor, sanki ailesinin onurunu lekelemişim gibi. "Carrie the Mutt, adını Carrie'den aldığı için onurlandırılmalı."

"Belki ona başka bir ünlü Carrie'nin adını verseydin, senden daha çok hoşlanırdı?"

"Carrie adlı ünlü kişi hangisidir? Şimdi hadi." "Carrie Fisher, Carrie Bradshaw, Carrie Underwood." "Bütün beyaz kadınlar. Black Carrie diye birini tanıyor musun?"

"Carrie Mutt Siyah mı?"

"Elbette o Siyah! Köpekler sahiplerinin ırkına kapılıyor. Bunu biliyor."

"Öyleyse bir Samoyed, Sibirya cinsi olan Naga, Siyah mı?"

Mya duraklar ve öfkelenir. "Peki, ne biliyorsun? Gitmeye hazır mısınız?" o soruyor.

Ben sahibim yıllardır hazır. Ahmak Carrie'nin kafasına son bir kez hafifçe vurup tabureden atlayıp Mya'nın kocasının yanı sıra hayatındaki en iyi yatırım olduğuna yemin ettiği parlak yeşil Jetta'sına doğru yola koyuldum. "Neden yine burada bir yere gidiyoruz?" diye soruyorum, kemerimi bağlayarak. Portland uzak değil ve kimse bizi tanıyamaz."

"Portland'dan nefret ettiğini sanıyordum?"

susuyorum Bu beni büyüledi ama Mya'ya nedenini söylersem daha derine inmek isteyecek ve benim bunun için bant genişliğim yok. Ayrıca bu, Mya'nın fikriydi, onun sürekli fikri, stresi atmamız ve gerçek yirmili yaşlardakiler gibi takılmamız gerektiği fikriydi. Bunun ne anlama geldiğini gerçekten düşünmeden kabul etmiştim. Onun evinde kalmaktan, içmekten, film izlemekten mutluydum. Benim için eğlence buydu. Ama Mya'nın tamamen farklı bir fikri vardı.

"Ayrıca, Su Kemerindeki barmeni tanıyorum ve içecekler sert ve bedava olacak," dedi sanki bunu bana onlarca kez söylemiş gibi sinirli bir ses tonuyla. Sadece yarım düzine oldu. en fazla.

Para hakkında sessiz bir yorum yapmak için ağzımı açıyorum. Daha pahalı içecekleri karşılayabiliriz; değiş tokuş yeterli değil. Ama sonra hatırlıyorum: Belki de yapamaz. Mya küçük bir kasabada öğretmendir. Ne kadar kazanıyor? hiç sormadım Ve tüm param bu burs ücretine gidiyor. Yedekleyecek hiçbir şeyim yok.

Mya parmaklarını yüzümde şıklatarak beni zihinsel solucan deliğimden çıkardı.

"İyisin?"

"Terbiyeli," diyorum. "Haydi gidelim."

Su Kemer, Mya'nın evinden yürümek için çok uzak olan garip bir mesafedir. *teknik olarak* yürünebilir ve bir arabanın makul olacağı kadar uzak, ama biz içki içerken bununla başa çıkmak bir güçlük olacak. Uber ve Lyft, Harper's Cove'da tutunamadı. Arabası olan çok fazla insan ve yürüme mesafesinde çok fazla yer var; başka birinin sizi kullanmasına gerek yok.

Ama fazla içmemek için bana mükemmel bir bahane veriyor.

Bizi arkaya park ederken, "Bizi geri götüreceğim," dedim. "Sana hediyem

- istediğin kadar içebilirsin.

Mya dikiz aynasını aşağı çevirir ve kendini inceler. Benim koyu tenimden yarım ton daha açık olan teni bal öpücüğü gibiydi. Lokalleri, belirli uçlara girift bir şekilde yerleştirilmiş altın klipslerle derme çatma bir topuzun içine geri çekilir. Dudaklarını şapırdatıp bana bakmadan önce, erik rengi elbisesiyle uyumlu olan erik rengi rujunu düzenli bir şekilde şaklattı.

"Onu seviyor musun yoksa seviyor musun?" diye soruyor, kendi kendine işaret ederek. "Bayıldım." sırtıyorum "Derek'i dışarı davet etmek istemediğinden emin misin?" Elini umursamazca sallıyor. "O meşgul."

Bazı, *Meşgul* Kulağa kötü bir şey gibi gelebilir, sanki ilişkisinde yaklaşan bir fırtınadan kaçınıyor, kafasını kuma gömmeyi seçiyor gibi. Ama Derek ve Mya muhtemelen tanıdığım en sakin çift. Derek'in ebeveynleri, Harper's Cove'da doğup büyümüş kişilerdir. Suda evde geçirdiğinden daha fazla zaman harcıyor. Ve bu onlar için çalışıyor. O ve Mya çok seviyorlar -biliorum çünkü sevişirken yanlışıyla arandım- ve birlikte geçirdikleri zamanın çoğunu geçiriyorlar.

Yani, ayrı olduklarında, erkek suda uzun süre uğraşırken veya onun yalnız kalmasına ihtiyaç duyduğunda, bu onların temellerini sarsan bir şey değil. Onları güçlendiren bir şey.

Sadece bu kadar güvenliler.

Dürüst olmak gerekirse, çok sıcak. Düz bir çift için, sanırım.

Arabadan atladım ve yolcu tarafı camının çarpık, sessiz yansımasında kendimi kontrol ettim. Mya, geçen hafta Wharf'ta bir butikte kıyafeti denerken FaceTime'ı kullanarak bana ne giydiğini erkenden anlattı.

"Bütün gün seni aradım, neredeydin?" diye sordu. "Dışarı," dedim belirsiz tutarak.

Kaşlarını kaldırdı. "Logan orada mı?"

Portland'da bütün günü onunla geçirdiğimi o okumadan nasıl söylerdim?

"İşteyim, yani evet."

"Benimle dalga geçme. Bunu sonra konuşuruz."

İznim olmadan bana gösterdiği uyumlu bir V yaka aldı ve onunla ne giyeceğimi söyledi. Aması maması yok.

"Koyu kot pantolon, çizmeler, siyah ceket. Siyah kemer. Ateşli görüneceksin, dedi.

"Görmek?" dedi kendinden emin bir şekilde, benimle buluşmak için arabanın yanından yürüyerek. Haklıydım. Berbat görünüyorsun."

"Her zaman haklı olduğunu düşünüyorsun."

"Çünkü ben her zaman öyleyim. Nerelerdeydin? Bunu neden hala öğrenmedin?"

"Belki de beni eğitmekle iyi bir iş çıkarmadın."

Mya nefesini tuttu, elini yüzüne koydu. Xavier! Ne kadar arsız! O enerjiyi bardaki çocuklara sakla!"

Su Kemer'i'ne girerken gözlerimi devirip kapıyı Mya için açık tuttum. New York veya Chicago'da gördüğüm herhangi bir bara benzemiyor ama yine de, büyük şehirlerin içindeki barların çoğu kendi muammaları. Bunun gerçekten bir dans pisti yok; sadece birkaç masa ve bir bilyardo masası, insanların nerede dans edip nerelerde dans edemeyeceğini kabaca belirtmek için renkli koli bandı kullanarak merkeze doğru ittiler. Neon ışık dizileri bara, sahibinin muhtemelen romantik olduğunu düşündüğü biraz ürkütücü bir ambiyans veriyor - ama bu sadece midemi bulandırıyor. Sağda canlı bir grubun enstrümanlarını akort etmeye başladığı bir sahne var ve soldaki barda şehirde yüzlerini gördüğüm kişiler oturuyor - muhtemelen yarısının adını verebilirim ve diğer dörtte birini şahsen tanıyorum. Hatta iki garson kız bile, mutfakın arka tarafındaki iki barmen ve iki şef dışında bu restoranda çalışan tek iki kişi benimle birlikte okula giden insanlar.

Su Kemer'i'ne tekrar hoş geldiniz, diyor Mya. "Şehirdeki en büyük dördüncü işveren. Oranın hala Marcus'ta olduğunu biliyor muydun?"

"Şaka yapıyorsun."

Başını sallayıp masalardan birine oturdu, bir hostesin ya da herhangi birinin gelip bizi oturtmasını beklemeden. "Hayır. Bir şekilde bu yer var

ailesinde kaldı ve ayakta kaldı.”

Mya ve ben lisedeyken, buranın sahibi, topluma geri vermeyi tanıdığım herkesten daha çok seven bir adam olan Marcus Wolf'a aitti. Her zaman lise ve ortaokulumuza gösteri yapmak için gelirdi, yılda en az üç kez balıkçı teknesiyle okul gezilerine giderdik ve ailenize kötü bir şey olursa bir vekil baba gibi sizi desteklemek (veya azarlamak) için devreye giren adamdı. Marcus Wolf'u tanımlamanın en iyi yolu, eğer annem Harper's Cove'un ana reisiyse, o zaman Marcus da reisidir.

Başka bir hayatta, küçük bir kasabanın güçlü bir çifti olabilirlerdi. Brad ve Angelina gibi.

Sadece bu görüntü bende kusma isteği uyandırıyor.

Amelia, medyada çok konuşulan bir şey olmadan önce astroloji treninde olan, sınıfımdan bir kız, ağır adımlarla masamıza geliyor. Sakızını yüksek sesle patlattı, yüzünün yarısı büyüklüğünde mor bir baloncuk onu görmemi bir anlığına engelledi.

Hey, Mya, dedi, hafif bir şaşkınlık olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle bana bakarak. Xavier.

Amelia, dedim. "Nasıl gidiyor?"

Omuz silkiyor; bundan daha fazla açıklama yok. "Siz ikiniz grup için mi buradasınız?" "Ve harika yemekleriniz için," diye sırtıyor

Mya. *İnanılmaz* Kullanacağım kelime bu değil, ama Mya söz konusu olduğunda her zaman birinci sınıf bir politikacı olmuştur. çalışan insanlar. "Hepinizde ne var?"

Amelia, gece saat 2:00'de eyaletler arası bir arabalı serviste bir müşteriye siparişi tekrar okurmuşçasına içecekleri listeliyor. Mya sadece bir anlığına gözlerini kısıyor.

Bana dönerek, "Ben Wagner'i alacağım," dedi.

"Nehirler ve Vadiler," diye yanıtlıyorum. Sert elma şarabı mı? İçinde neredeyse hiç alkol yok.

Amelia topuklarının üzerinde dönmeden önce, "Hemen geliyor," diye mırıldandı.

Amelia gidip arkasını döndüğünde Mya gözlerini deviriyor. "Ona inanabiliyor musun?"

Cevap olarak kaşlarımı kaldırdım.

Mya elini sallıyor. "Hadi. Tavrı."

"Yani, burada çalışmak zorunda kalsaydım ben de aynı tavrı sergilerdim," diye itiraf ediyorum.

Su Kemerı ile ilgili yanlış bir şey yok. Bu bir iş ve pek çok insanda bu iş yok. Ama sesi aksini söylese bile Amelia'nın vücut dilinin ne dediğini anlıyorum.

O da Harper's Cove'u bir hapisane olarak görüyor.

"Bak, eminim burası Chicago'daki büyük, gösterişli bir bar falan değildir, ama fena değil," diye yanıtladı Mya neredeyse savunmacı bir tavırla.

Hayır, katılıyorum. Ve olması gerektiğini söylemiyorum. "Ama bunun senin için yeterince iyi olmadığını söylüyorsun."

Mya bunu bir soru gibi çerçevelemez; bunu bir ifade gibi çerçeveleyiyor. Onu, bunun tam olarak nereye gittiğini bilecek kadar uzun süredir tanıyorum. Kendimi konuşarak çıkamayacağım bir sözlü köşeye sıkıştıracağım, Mya bana sessiz muamelesi yapacak ve gece mahvolacak. Mantıklı cevap, tüm bu konuşmadan kaçınmak, sadece onunla aynı fikirde olmak ve devam etmek olacaktır. Çünkü Harper's Cove hakkındaki farklı görüşlerimiz, geceyi ya da arkadaşlığımızı mahvetmeye değmez.

Ama arkadaşlık birbirine karşı dürüst olmakla ilgili değil midir? Birbirimize medeni davrandığımız sürece, aynı fikirde olmamamız önemli değil. Ve eğer bu gerçekten bir arkadaşlıksa, ne düşündüğümü söyleyebilmem gerekmez mi?

Bunu nasıl dikkatlice ifade edeceğime karar verirken tereddüt ediyorum.

"Sadece başka bir yerde olmayı isteyip buraya gelmeni anlayabildiğimi söylüyorum," dedim yavaşça, her kelimeyi dikkatlice seçerek. "Sırf o başka bir yerde olmak istiyor diye bu yeri senin ya da başkaları için daha az değerli yapmaz."

Mya, "Bir işi olduğu için mutlu olmalı," diye yanıtlıyor. "İşsizlik oranını biliyorsun..."

"Ülkede yüksek, biliyorum," diye araya giriyorum.

"Elbette bunu biliyorsun. Siz ve istatistikleriniz."

"Benim için her zaman bir teselli oldular, bunu biliyorsun." İnsanlara değil, istatistiklere güvenebilirsiniz. Örnek olarak, ilk aşkların sadece yüzde 25'i hala birlikte.

Bradley'i tanımalıydım ve aykırı olmazdım.

"Bunu görmezden geleceğim. Ancak Amelia'nın fikirlerini almasına izin verilir. Bu işe sahip olduğu için mutlu olabilir ve yine de daha fazlasını diler. Demek istediğim, mezun olduklarında küçük bir kasaba barında çalışacaklarını düşünen çok az insan var. Kendisi için istediğinin bu olduğunu sanmıyorum. Ressam olmak istiyordu, değil mi?"

Mya ağzını açtığında dövüşmeye hazır olduğunu söyleyebilirim. Harper's Cove'u her zaman tanıdığım çoğu insandan daha çok sevmiştir ve ayrılmaya hiç niyeti yoktur. Portland'da üniversiteye gitmesi, evde yaşaması ve işe gidip gelmesi dışında, bırakın dünyayı ya da ülkeyi, Doğu Yakası'nın geri kalanını bile görmedi sanırım. Harper's Cove, şimdiye kadar istediği her şeye sahip, bu yüzden gitmesi için bir neden yok ve ne kadar açıklamaya çalışsam da, başkalarının neden daha fazlasını isteyeceğini anlayamıyor.

Amelia içeceklerimizle geri dönüyor. Mya, bize biraz patates kızartması ısmarlamak için acele ediyor. Bitirdiğinde, Mya içeceğinden uzun bir yudum alır ve sonunda konuşur.

"Biliyor musun?" diyor. "Bu gece kavga etmek istemiyorum." "Hiçbirini yapmam."

"Burada en iyi arkadaşım var, iyi yemek, iyi içkiler ve dans etmek için canlı müzik. İdeolojik farklılıklarımızla başka bir gün ilgilenebiliriz."

"Ve tarafından *başka bir gün* Diyorsun ki . . . ?" "Asla," diyor.

Sırıtarak elma şarabımı ona doğru kaldırdım ve içmeden önce birasıyla tokuşturdum. Mya bir ani ateş gibidir; hızlı ve parlak bir şekilde yanıyor ve sonra yavaş yavaş sönüyor. Sadece dalgayı atlamalısın ve yanmamayı ummalısın.

"Buraya gelmek konusunda kararlıydın," dedim grubun daha fazla üyesinin sahneyi doldurmaya başladığını fark ederek. "Canlı müzik o kadar iyi mi?"

"İyiden daha iyi."

"Ariana'dan Taylor Swift'e kadar bir ölçekte mi?" "Janelle Monáe, H.E.R ile tanışıyor."

Kaşlarım kalkıyor. "Harper's Cove'da mı? Siyah nüfus sen ve ben?"

"Aileni ve Derek'i de unutma," diye düzeltiyor. "Ama Harper's Cove büyüyor. bizanti- soylulaştırma, bunun için kullanılan terim ne olursa olsun."

"*çeşitlendirmearadığınız şey bu. Ama ciddice? Janelle?*
O? Janelle'i konserde görmemiz gerekiyordu, hatırladın mı?"

"Bana hatırlatma!" ağlıyor, inliyor ve alnını masaya dayayarak. "O gece ailemden neredeyse kurtuluyordum!"

Elma şarabımın kenarından mırıldanarak, Önceki gece Derek'i görmek için gizlice dışarı çıkmamalıydın, diye hatırlattım.

"Aşkın gücü durdurulamaz, Xavier."

"Ama anne baban en sevdiğin sanatçıyı görmene engel olabilir." "Siktir git."

"Seni de sikeyim." göz kırparım "Ama demek istediğim, bu kombo senden gelen büyük övgü."

Kendinden emin bir şekilde sırtıyor. "İyi müziği nasıl seçeceğimi biliyorum." "Ve iyi insanlar. Demek istediğim, sen benimle arkadaşsın."

Mya bu ifadeyi çürütmek için ağzını açıyor ama onun ve benim şansımıza grubun davulcusu bagetlerini iki kez şaklatıyor. Canlı müzik ve dans müziği karışımı, New York Central Park veya Prospect Park'ta beklediğim bir şey, bu yüzden onu burada Harper's Cove'da görmek canlandırıcı. Neredeyse, neredeyse beni rahatlatıyor ve ana yerleşmemi sağlıyor.

Ta ki tanıdık bir sima sahneye çıkana kadar.

Derin bariton, "Merhaba," diyor. "Ben Logan O'Hare, ama çoğunuz beni sokağın aşağısındaki Rıhtım'ın sahibi olarak tanıyor. Ama şu anda, adını grup fikrini bulan, davuldaki iyi arkadaşım Stevie'den alan Stevie Tricks'in sadece solistiyim. O yüzden hepimiz iyi vakit geçirelim, içkinin, yemeğin ve en önemlisi müziğin tadını çıkaralım."

Bakışlarımı, dikkat çekmeden içkisini yudumlayan ve gözlerimden kaçmaya çalışan Mya'ya çevirdim.

Janelle ve H.E.R. birleşip BEYAZ ADAM'a dönüşüyor, Mya?"

"Tamam ama sana Logan'ın çalacağını söyleseydim gelir miydin?"

"Tabii ki değil!"

"Kayıt için, müzik iyi," diye iddia ediyor.

Şu anda tek yapmak istediğim patates kızartmalarını ona fırlatmak ve Tanrı'dan Logan'ın...

Hey, dikkat, diye mırıldandı Mya. "Patronun bize bakıyor."

-beni gr.

BÖLÜM

ON ALTI

S BAZEN ZORUNDAYIM kahrolası bir yetişkin olduğumu unutma.

Ve sadece bir yetişkin değil, yüksek lisans derecesine sahip bir yetişkinim. BEN dünyanın en zorlu şehirlerinden bazılarını atlattı, "Burada hayatta kalabilirsen, o zaman her yerde hayatta kalabilirsin" ifadesinin özü olan şehirler. Elbette, mücadelenin tanımını bilmeyen bir kasabada ailemle evde yaşıyor olabilirim ama bu yaşadıklarımı değiştirmiyor. Gördüğüm şeyler. üstesinden geldiğim şeyler.

Ben, Xavier Reynolds, kötü bir sürtüğüm.

Öyleyse neden sadece bardayım diye burada oturup yanlış bir şey yapıyormuşum gibi davranıyorum?

Yaklaşık iki haftadır Wharf'ta çalışıyorum ve bu, izinli olduğum iki boş geceden biri. Rıhtım, çoğu restoran gibi Pazartesi günleri açıktır ve personel, her birimiz, haftada bir gün izin alır. Kaçak oynuyormuşum gibi değil; iş sorumluluklarımdan kaçıyor muyum gibi değil. En iyi arkadaşım ile eğleniyorum. Normal insanlar bunu yapar.

Peki ya Logan buradaysa?

Peki ya "Ocean Avenue"nın harika bir cover'ını yapıyorsa ve tüm doğru notaları tutturuyorsa?

Peki ya gıcırtılı sesi kasıtlı olarak doğrudan kulağıma şarkı söylüyormuş gibi geliyorsa?

Ve kesinlikle öyle, ya bana bakmaya devam ederse, Mya'nın gözleri sahne yerine neredeyse bana yapıştırılacak kadar?

"Bana bakmayı kes," diye mırıldandım. Üç şarkı derinliğindeki bazı insanlar çoktan dans pistine geçti. Buna dans diyebilirsen. Çoğunlukla sadece çırpınan beyaz insanlar.

"Sana bakmıyorum, sana bakıyorum."

"Bunun aynı şey olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"*Bunun aynı şey olmadığını biliyorsun, değil mi?*" diye alay ediyor.

Aptalı mı oynayacaksın?

"Evet."

Çoğunlukla sadece inatçı oluyorum, bunu biliyorum. Ama şu anda Mya için sabrım yok. Araştırmaya başlayacak, çünkü yaptığı şey bu ve bir en iyi arkadaşın diğer arkadaşı için yaptığı şey bu. Bu zaten makul bir soru - nedendir-dir Logan şarkılarının çoğunda bana mı bakıyor?

Belki de bunu bana bakmakla teselli bulması gerçeğine bağlayabilirim? Lisede bir performans sergilerken sadece anne babana bakıp kalabalığın geri kalanını görmezden gelmen gibi bir şey mi? Logan asla gergin biri olarak çıkmadı. Demek istediğim, bir restoran sahibi olma işine girdi ve bu biraz kibri olmayan biri için değil, değil mi?

Sebebi ne olursa olsun, barda ışıkların kısıldığı ve vücutların müziğe hareket ettiği, bazen sıra dışı ama neredeyse hipnotik bir şekilde Logan ve grubuna odaklanan ışıklarla birleştiği gerçeğini görmezden gelemem. Gözlerinde kaybolmadan edemiyorum.

Müzik biter ve kalabalık alkışlar. Logan bir reverans yaparak grup arkadaşlarının geri kalanını tanıtıyor ve onlara hak ettikleri itibarı veriyor.

"On beş dakika içinde döneceğiz millet, sadece hızlı bir su molasına ihtiyacımız var." Adını yeni öğrendiğim bir adam, "Su derken içkiyi kastediyoruz," diyor.

davulcu Stevie.

Kalabalık bu şakaya gülüyor ve alçak, anlamsız bir konuşma uğultusu, hoş ve tanıdık beyaz bir ses üzerime düşüyor.

"Tamam," diyor Mya. "Yani, artık yukarı çıkıp onunla konuşman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Böyle bir şey yapmak zorunda değilim." Ve yapmayacağım.

"Belli ki öylesin! 'A Thousand Miles'ın cover'ında kimse birine o gözle bakmaz, kim istemez ki—"

"O benim patronum, Mya."

Gözlerini deviriyor. "Evet, sadece önümüzdeki birkaç hafta için. Yeterince nakit alana kadar. Neden buradayken biraz eğlenmeye çalışmıyorsun?"

"Benim aracılığım ile dolaylı olarak yaşamaya çalışıyor gibisin."

"Ben ve kasabadaki diğer tüm kadınlar. Ve bazı erkekler," diye mırıldanıyor, on beş dakika sonra ikinci içkisini bitirirken. "Git ve onunla konuş. Yoksa senin için onunla konuşurum."

"Kulağa en kötüsü gibi gelmiyor..."

Mya bana bu konuda başka seçeneğim olmadığını söyleyen o bakışı attı. İç çekerek, el salladım.

"Beş dakika,"
diyorum.

"Ve hazır oradayken bana bir içki daha getir!"

Mya'ya bir şeyler havlamayı düşündüm ama bunun yerine bacaklarımı yürümeye devam etmeye zorluyorum. Politika, işletme okulundayken öğrendiğiniz bir şeydir. Kimin patronun olacağını, çalışmak istediğin bir şirketi kimin yöneteceğini ya da gelecekte kimin ihtiyacın olan bir bağlantıya sahip olabileceğini asla bilemezsin. Bazı insanlar . . . Beyaz adamlar . . . her zaman besin zincirinin tepesinde olacaklarını varsaymak gibi. Benim gibi insanlar ve azınlık olan kadınlar için, başarılı olmak istiyorsanız oyunu daha dikkatli oynamanız gerektiğini anlıyorum. Bizim gibi insanlar için tepede daha az yer var.

Şu an aynı mantığı kullanıyorum. Logan benim patronum, bu yüzden yarın ikimiz de işe gitsek garip olurdu ve ben de...*seni orada barda görmedim*, birbirimizi defalarca gördüğümüz çok açıkken. Ayrıca Logan, Portland'dan ve bir anlık sahte randevu durumundan beri iş yerinde bana karşı oldukça iyi davranıyor. Bir Cumartesi gecesi vardiyasında, Logan hepimize kahve getirdi ve karışıma benim için bir latte koydu. Ve herhangi bir latte değil. Bir karamel. en sevdiğim tat

Akşamdan kalmayken ona düşünmeden bahsettiğim bir lezzet.

Bir şey söylemeye çalıştığım da, sadece bir şey yapt ı .sushareket etti ve bana göz kırpt ı . Ve tabii ki Kyle ve Angelica. Hiçbir şey söylemediler ama Kyle'ın yüzündeki gözlerinin kırışmasına neden olan sırıtış ve Angelica'nın bana bakmaktan vazgeçmemesi? Bildiklerini biliyordum.

Logan'la ilişkimin değiştiğini anlamanın başka bir yolu mu? Başladığım da ondan yardım isteyeceğimi veya bir şey bilmediğimi itiraf edeceğimi sanmıyorum; bu kural geçen hafta rafa kaldırıldı.

"Daha önce yaptığın tekniği bana gösterebilir misin? Soğan ve çorbayla mı?"

Baklava kesiğ i mi? diye sordu, gözlüğünü çıkardı ve hızla çekmeceye ittiğ i kağıtlardan baş ını kald ı rdı.

Bunu pek düşünmedim, özellikle de Logan kirli sakal ve yüzünü vurgulayan koyu renk gözlüklerle çok iyi göründüğünde.

"Evet, o."

"Memnun olurum," dedi tereddüt etmeden. Ayağ a kalkıp mutfığ a girdi, bir önlük kapt ı ve üzerine geçirdi.

Sakıncası var mı? diye sordu, belinin etrafındaki telleri işaret ederek. "Memnun olurum," diye alaycı bir şekilde yanıtladım ve onu bağladım.

Bitirdikten sonra yanında durdum. Logan bıçaklardan birini aldı ve elinde çevirdi. "Tamam, baton ya da batonnet kesmeyi biliyor musun?"

Baş ımı salladım.

Jülyen yapmayı biliyor musun?

Baş ımı salladım.

"Bana göster."

Bıçaklardan birini kapıp doğrama tahtasının onun tarafından benimkine bir yığ ın havuç çektim. Onları kabaca üç inçlik parçalara ayırdım, bir dikdörtgen şekli oluşturmak için her parçanın yuvarlak kenarlarını kırptım ve sonra her bir dikdörtgeni uzunlamasına sekizde bir inçlik dilimler halinde kesmeyi amaçladım ama Logan elimi tuttu.

"Onları sekize bölmek yerine çeyrek inçlik parçalara ayıracağız" dedi.

"Yeterince kolay," dedim talimatı izleyerek.

"Şimdi . . . sakıncası var mı?" diye sordu, bana doğru işaret ederek. Başımı salladığımda arkama geçti, göğsü sırtımla aynı hizadaydı. Kalbinin nabzını, bedeninin gücünü, kasıklarının dolgunluğunu hissedebiliyordum. . .

Bıçağı alıp kırk beş derecelik bir açıyla keseceğiz, diye mırıldandı kulağıma. Yığının yaklaşık yarısı bitene kadar elimi dilim dilim yönlendirdi. "Anladım?"

Mesele şu ki, Logan ve ben Portland'dan beri değiştik. Yavaş yavaş oldu ve şimdiye kadar haber vermeden gitti. Ve bunu önemseydiğimden pek emin değilim.

Yani belki, sadece belki, Mya haklı. Belki de bu duyguya yaslanmalıyım. . . Bu sıcak duygu ne olursa olsun. Belki de sahip olduğum tek elma şarabıdır. Belki başka bir şeydir. Belki de gerçekten önemli değil ve okumamalıyım, sadece hareket etmeliyim.

Kendimi önde bulana kadar kalabalığı yarararak ilerledim. Burası, Harper's Cove'da iyi içkiler sunan belki iki bardan biridir ya da Mya, gece dışarı çıktığımızda beni satarken bana öyle söylemişti. Ama kalabalık daha çok bir New York barında bulacağım türden bir kalabalık gibi geliyor.

"Senin için ne alabilirim - ah, hey!" diyor barmen beni fark ettiğinde. Xavier, değil mi?

Bu duygudan nefret ediyorum. Eve gelmekle ilgili en çok nefret ettiğim şey kısmen bu. Harper's Cove'dan ayrılmayan herkes için, neredeyse her gün gördüğünüz için hayatınızdaki herkesi ezberlersiniz. Ben bir anomaliyim. Ayrıldım ve geri döndüm, bu beni bir şekilde ilginç kılıyor çünkü Harper's Cove geçici nüfusuyla tanınmıyor.

Bu da bunun gibi durumlara yol açar. Burada dikilip beni tanıdığına yemin eden bu kişinin kim olduğunu çözmeye çalışıyorum. Sadece dürüst olabilirim; onlara onları hatırlamadığımı söyle. Herkes bunu iyi karşılamıyor. Bu, bir ünlünün bir buluşmada biriyle tanışıp selamlaşmasına ve o hayranın şöyle demesine benziyor:*son konserindeydim*.

Sanki bir ünlünün konserindeki herkesi tanımasının hiçbir yolu yokmuş gibi.

Hayır, ünlü olduğumu söylemiyorum. Tanımaktan onur duymaları gereken, tartışmak için ünlü biri olduğumu söylemiyorum. Ama ben de aynı şekilde hissediyorum. Kişinin kim olduğunu hatırlamaya çalışma ve beklentilerini boşa çıkarmama baskısı beni bir bütün olarak yutuyor.

"Oliver, unuttun mu?" diyor. "AP'deydik..."

"AP Bio birlikte, evet," diye bitiriyorum onun için. Şanslı bir tahmin. Sadece iki AP dersim vardı ve APUSH sınıfımdaki herkesi hatırlıyorum. Onları hatırlıyorum çünkü hepimizin hayatımızda bir şeyler yapmaya devam edeceğimizi ve her şeyi hafızaya almanın önemli olduğunu varsaydım. Sanırım belki, sadece belki, on dört kişiden üçümüz gerçekten Harper's Cove'dan ayrıldık ve benim dışımda ikisi de geri döndü.

Sanırım bir model izliyorum. Bir çeşit Harper's Cove yüksek başarı laneti.

"Sağ!" diyor beyzbol şapkasını geriye doğru düzelterek. Yıpranmış ve diğer kıyafetleriyle birlikte daha iyi günler görmüş gibi görünüyor. Oliver her şeye değer veren bir adama benziyor. Tutumlu, fazla bir şeye ihtiyacı olmadığı için fazla yaşamıyor. Muhtemelen insanlarla konuşmayı sevdiği için burada fazladan vardiya alan bir adam.

Harper's Cove'a mükemmel bir şekilde uyuyor. "Görüşmeyeli nasılsın?" Soruyorum.

"Harika, cidden. Birkaç yıl önce Shelby ile evlendi.

"Tebrikler!" *DSÖ?*

"Teşekkürler dostum. Küçük bir tane bekliyor. Aslında ikizler." "Erkekler mi, kızlar mı?"

"Bunu bir sır olarak saklıyoruz, biliyor musun? Geldiklerinde şaşırmak istiyorum."

"İkiz bebek sahibi olmak yeterince şaşırtıcı değil mi?"

Oliver yakışıklı bir gülümsemenin yüzüne yayılmasına izin veriyor.

"Haklısın.

Ama benim hakkımda yeterli. Senden ne haber?

Ne-" Hayır. O tavşan deliğine inmeyeceğiz.

Oliver'ın lehine, o Stacey Lee değil. Onda yanlış olan bir şey yok, ne kadar dürüst ve utanmazca kendisi olduğunu gerçekten takdir ediyorum. Bir anlamda, o ve Stacey Lee aynıdır, ne görürsen onu görürsün.

elde etmek. Ona burada olmamın gerçek sebebini söylersem beni yargılamayacağına hiç şüphem yok. Aslında, muhtemelen onu destekleyecektir. Çok az insan bu adam kadar sakinleştirici enerjiye sahip ve bu kinayeye uyan en alçakgönüllü erkeklerin sahip olduğu mükemmel sarı saçlara bile sahip değil. Yuvarlak bir yüzü, yuvarlak gözleri ve parlak bir gülümsemesi olan ortalama bir adam. Tehdit etmiyor. O iyi bir insan.

O bir tee Harper's Cove. Ve bunu istemiyorum. Sempatı istemiyorum. Kendimi yeniden bir araya getirmeme yardımcı olacak yapıştırıcı olmasına ihtiyaç duyan biri gibi görülmek istemiyorum. Devam etmeme ne yardım edecek biliyor musun? Berlin'e gitmek ve Carey Vakfı Bursunu tamamlamak. Gözlerimi üzerinde tutmam gereken şey bu - hedef.

Konuşmasından sıyrılmanın kolay bir yolu yok, bu yüzden en kestirme yolu seçiyorum. Kendimi bir koçbaşına dönüştürün ve doğrudan hücum edin.

"Üzgünüm, kısa kesmek istemem ama biri beni bekliyor. Bana bir Wagner ve Rivers and Valleys bulabilir misin?

Bir kez yanıp söner ve duraklar. Yüzünden bir acı titremesi geçer. "Evet, dostum, elbette."

Oliver başka bir şey söylemeden dönüp içkileri almaya gidiyor. İçimden bir pişmanlık sancısı geçti ama bastırdım. Kendimi savunduğum için kötü hissetmemeliyim. Bu konuşmayı yapmak istemedim ve o yaptı. Ona hiçbir şey borçlu değilim. Doğru şeyi yaptım. BEN-

"Pekala, bu senin kabalığındı." Elbette, Obir görüşe sahiptir.

Başımı yana çevirdiğimde Logan'ın yanımdaki açık alana doğru ilerlediğini görüyorum. Sağ elinde bir bira içiyor ve sağ elinde de bir tür hindiye benzeyen şeyin yarısı var.

"BEN-"

"Kendini iddia ettiğini ya da Oliver'ın seninle konuşmak yerine sana hizmet etmesi gerektiğini söyleyeceksen, tam anlamıyla bir pislik gibi konuştuğunu söyleyeceğim. Peki, tekrar denemek ister misin?"

"Bunların hiçbirini söylemeyecektim. Mya beni bekliyor diyecektim ve onu bekletmek istemiyorum. Benim hakkımda bu kadar alçakgönüllü mü düşünüyorsun?

Logan ilk başta konuşmuyor, yüzüne yavaş bir sırıtış yayılmadan önce sadece bana bakıyor. "Adil." Denizaltısından bir lokma alıyor ve bir lokmada yaklaşık üçte birini tüketiyor. "Üzgünüm."

İkimizin de konuşmadığı bir anda, dışarı çıkabilmek için içkilerimi alıp Oliver'ın dönmesini beklerken, bir an durup baktım. *Gerçekten* bak, Logan'a. Logan'ı hiç böyle gördüğümü sanmıyorum.

Omuzları gevşemiş, duruşu daha az katı. Yüzünde sürekli hafif bir gülümseme ve yanaklarında bir ışıltı var. Gözleri, Rıhtımdaymış gibi, odaklanacak bir şey arayarak ileri geri hareket etmiyor. Sanki her anın tadını çıkarıyormuş ve belirli bir şeye odaklanması gerekmiyormuş gibi tembelce hareket ederler. Siyah-gri saçları kırmızı bir berenin altına gizlenmiş olarak geriye itilmiş, ancak kapalı bir kapının altından sızan duman demetleri gibi saçlarının altından uzanan teller var.

"Affedildi ve unutuldu. Ve eğer önemliyse. . . Boş ver."

"Ne?"

"Önemli değil."

"Elbette önemli," diye alay etti. "Bak, eski sevgilin kaç numara bilmiyorum Brady-"

"Bradley."

"Önemli değil. Bradley sana kaç numara çekti bilmiyorum ama ne diyorsun ve ne düşünüyorsun? Önemli, bunu bilmeni istiyorum. Özellikle de dürüst, içten bir ifadeyse, alaycı bir espri değil. Senin için bundan daha fazlasının olduğunu biliyorum, Xavier. Bunu Portland'dayken gördüm. O taraf? Bu gerçek sensin. *bu* önemli olan."

Logan bir şeyler söylerken midemde sıcaklık birikiyor. Bunun bir rüya olmadığını kendime hatırlatmak için ayak parmaklarımı çizmelerimin içinde kıpırdatıyorum. Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum ama koyu tenim bunu görmemi imkansız kılıyor; tanrıya şükür.

"Sarhoşsun, değil mi?" fırçalıyorum.

"Ah, kesinlikle," diye sırıtıyor. "Ama bu söylediklerimi daha az doğru yapmaz. Şimdi, ne söyleyecektin?"

"Ya artık söylemek istemezsem?"

Logan omuz silkti, bir adım daha yaklaştı, beni tezgâha doğru itti ve sırtımın tezgâha dayanmasına neden oldu. İçine kapanır, kolonyasının kokusu

bira ve ter kokusuyla karışarak neredeyse mis gibi ama aynı zamanda sarhoş edici bir şey yaratıyor.

Eğilip nefesi dudaklarımı sıyırırken, "Pekala," diye fısıldadı. "Senden bunu almanın bazı yollarını düşünebileceğime oldukça eminim."

"Ah evet?" Ah,
kesinlikle.

"Kesinlikle kendinden eminsin," diye fısıldadım, öne doğru eğildim, böylece dudaklarımız neredeyse yarım inç uzaktaydı. "Yoksa kibirli mi? Emin değilim."

"Aralarındaki ince çizgi diyebilirim. Yanıldığını kanıtlamalı mıyım?"

Ben bir şey diyemeden öne doğru atıldı, bacağını benimkilerin arasına soktu ve kalçalarını benimkilere bastırdı. Barın canlı tel uğultusunun yuttuğu bir nefes verdim, o tüm bu süre boyunca, gözleri bana kilitlenmiş halde, yavaşça ve yoğun bir şekilde kasıklarımızı birbirine sürttü.

"Şimdi," diye mırıldandı neredeyse. "Bana ne söyleyeceğini söyleyecek misin yoksa daha fazlasını mı yapmam gerekiyor?"

Bir yanım, oldukça büyük bir parçam, dürüst olmam gerekirse, onun daha fazlasını yapmasını, devam etmesini, öğütmeye devam etmesini istiyor. Bir yanım da en yakın köhne banyoya gitmemizi, pantolonumu bileklerime kadar indirmesini, tükürüğünü kayganlaştırıcı olarak kullanmasını ve aletini içime gömmemizi istiyor.

Ama ona ne söyleyeceğimi söylemek muhtemelen daha iyi. Ve daha akıllı. "Senin bu halini seviyorum," dedim aniden. "Bu . . . rahat versiyonu."

Gerçek gün ışığına çıkana kadar ayırabileceği bir parça yalan arıyormuş gibi gözlerini bana kilitledi.

"Her zaman rahatım." Başka bir vuruş. "Daha çok senin yanımdayken bunu fark ettim."

Homurdanma sırası bende. "Cidden buna inanmamı beklemiyorsun, değil mi? Mutfakta nasıl davrandığımı gördüm."

Logan duraklıyor, hâlâ benim kişisel alanımda. Ortaya çıkan Wagner'lardan birine ve diğer Rivers & Valleys'e uzanıyor ve iki parmağıyla bardağın kenarını tutarak ondan uzun bir yudum alıyor.

Dürüstçe, "Mutfakta çok sıkı çalıştığım için özür dilemeyeceğim," diyor. "Ve Portland'da söylediklerimde ciddiye aldım. yeteneğin var

harika bir şef ol Bunu yemek çalışma şeklinizden anlayabiliyorum. Mutfaktaki hareketlerden nasıl geçtiğiniz. MBA derecesine sahip olmanın ve önemli bir Fortune 500 CEO'su olmanın sizin yolunuz olduğunu düşünebilirsiniz, ancak insanların birden fazla yolu olabilir, Xavier."

"Benimkinin mutfakta olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence öğrenmen için kendine bir şans vermelisin."

Logan'ın idealizmine inanmıyorum. Restoran sahibi olmak, hatta bir restoranda çalışmak onun hayali, benim değil.

"Rüya kariyerinin ne olduğu konusunda çok farklı fikirlerimiz var." "Denemeden nasıl bilebilirsin?"

"Daha önce denemeden bir şeyi istemediğini anlayabilirsin," diye alay ettim. Yumruklamayı sevmediğimi biliyorum ve bunu denemedim.

"Tersi de geçerli mi?" O sorar. "Denememiş olsan bile bir şeyi seveceğini biliyor musun?"

"Tabii ki-"

"Yani beni öpmek isteyebileceğini düşünmem mantıklı mı? Bunu daha önce yapmamış olmamıza rağmen mi?"

Ben cevap vermeden, Stevie mikrofonda boğazını temizliyor, parmağıyla mikrofona hafifçe vuruyor ve odada yankı uyandırıyor. Logan omzunun üzerinden bakıyor; Stevie Tricks'in geri kalanı sahnede onu bekliyor.

Ve barın çoğu bize bakıyor. Ve Logan'la ikimiz de ne kadar yakınız.

Logan boğazını temizleyip geri çekiliyor, uzaklaşırken bana göz kırpmıyor, sessiz bir şekilde,*Bunu düşün.*

Şaka onun hakkında; düşündüğüm tek şey bu.

BÖLÜM

onycdi

İÇİNDE HEN LOGAN DÖNÜYOR Grubunu çalmak için, bana iri gözlerle bakan ve etrafta bir O işareti yapan Mya'ya geri dönüyorum.

şışenin kenarı.

"Sadece bir sorum var."

"Yapma," diye

uyarıyorum.

"NeydiO?"

Lütfen bundan bir anlam çıkarma, diye homurdandım. "Sadece birazdı. .

" "Erotik flört mü?" o soruyor. "İnsanlar en azından bir süredir sana

bakıyorlardı.

dakika ve hiçbiriniz fark etmediniz.

Zararsız flört, diye düzelttim.

Saçmalık. Bu yoğun bir flörttü. KİS düzeyinde flört. Patronun söz konusu olduğunda şunu ekleyebilirim," diyor. Bunu bir yargı olarak ortaya çıkan bir şekilde söylemiyor, daha çok meşhur dirseğiyle sözlü bir dürtme gibi. Gözlerinde de odayı aydınlatan bir parıltı var. Bunu yaşamama asla izin vermeyecek.

"Öncelikle, bu şimdi hepinizin söylediği bir şey mi? KİS bu mu, KİS bu mu? Buraya geldiğimden beri ikinci kez duyuyorum. İkincisi, sadece sebzeleri hazırlıyorum. Ve bu kısa vadeli bir şey."

"Ama senden o sorumlu."

"Bunun nereye varacağını sevmiyorum."

Omuz silkiyor. "Dinle, sana bunu yapmaman gerektiğini söylemeyeceğim. Bu bir arkadaş olarak benim işim değil. Tek söyleyeceğim, Tanrı aşkına, iyi şanslar, sana biraz getir ve bana ihtiyacın olursa, ben burada bu içeceği hazırlayacağım.

Mya'nın yardımını yok. Sanırım, zihnimin derinliklerinde, bana bunu yapmamamı söyleyeceğini umuyordum. Bunun kötü bir fikir olduğunu. Büyük bir hata yaptığımı. Ama aslında tam tersini yapıyor. Benim aracılığım ile vekaleten yaşamak istiyor.

"Evlilik hayatı o kadar sıkıcı ki sen-"

"Aman Tanrım, bu en kötüsü," diye düzeltiyor. "Derek'i derinden seviyorum. Ama hayatımız öngörülebilir ve sıkıcı. İşe gidiyor, eve geliyor, yemek yiyoruz, biraz konuşuyoruz, belki bilirsiniz... ." Ayakta duran masada kalçalarını sallıyor.

"Onu seviyorsun," diye mırıldandım.

"Bu konuda Beşinci'yi savunacağım."

Kendisi için yarattığı bu hayat sıkıcıymış gibi davranabilir ama lisedeyken Derek'le üç haftalığına ayrıldığını hatırlıyorum. . . o griydi. Sanki bir ruh halinin bir rengi olabilirmiş gibi.

"Sen avukat değilsin," diyorum.

Ama olabilirim. Harika bir savunma avukatı olurdum.

"Keşke." Kadehimi takdirle ona kaldırıyorum. Hiç kimse, yani hiç kimse arkadaşım Mya'dan daha akıllı değildir.

Dalkavukluk kesinlikle kalbime giden yol, bu yüzden teşekkür ederim, ama şu anda sana odaklandık, dedi, arkamdan Logan'a doğru başını sallayarak. Görüşünü takip ettim ve başka bir garsonun Stevie Tricks içeceklerini getirdiğini gördüm. İçlerinden biri elindeki katlanmış kağıdı ve içecekleri alıyor. Gözleri onu taradı ve eğilip Logan'ın omzuna hafifçe vurdu. Logan dikkatini adama çevirdi, notu okudu ve kurt gibi sıırttı.

"Pekala, pekala," diyor mikrofona. "Bir isteğimiz var gibi görünüyor. Bilinmeyen bir hayrandan: "Sen ve Stevie Tricks herhangi bir deniz chantey biliyor musunuz?"

Logan gruba bakıyor. "Ee, öyle mi çocuklar?"

"Lanet olsun, yapıyoruz!" Stevie, davullarıyla bir dizi hızlı nota çalarken, yüzünden terler damlıyor ve enstrümanların üzerinde sekiyor. Gitarist atlayıp eklemeyen önce sekiz sayıya kadar giden sabit bir vuruş başlatır. Tef çalan adamların en kısası ekler,

üç enstrümandan oluşan bir melodi, üç adam da duvarlarda yankılanan neredeyse İskandinav bir savaş narasıyla ayaklarını yere vurmaya başlar.

Logan sağ elini terli saçlarından geçirerek geriye doğru taradı. Mikrofona doğru eğiliyor, neredeyse onunla sevişiyor. Sesi havayı delip geçiyor, net ve derin, dikkati üzerine çekiyor.

*Bir zamanlar denize açılan bir gemi vardı
Ve o geminin adı, Billy çay Rüzgar sert esti,
yayı aşağı indirildi Üfleyin, ben zorba
çocuklar, üfleyin!*

Grubun geri kalanı koroya dahil olur.

*Yakında Wellerman gelebilir
Bize şeker, çay ve rom getirmek
için Bir gün, dil bittiğinde
vedalaşacağız ve gideceğiz.*

Buradan nefret ediyorum, diye mırıldandım.

Nefretgüçlü bir kelimedir. Şarkı Aqueduct'ta dalgalanırken göğsümde kaynamaya ve köpürmeye başlayan sıcak, tüylü duygudan nefret ediyorum. Kasabanın geri kalanı, hatta Mya bile ayaklarını yere vurmaya ve şarkıya eşlik etmeye başlarken vücudumun bu kadar katılmak istemesinden nefret ediyorum.

"Bunu öğrendiğimizde notu kaçırdım mı?" Ona sorarım. "Akılda kalıcı!"

"Utanç verici," diye düzeltiyorum.

"Benim katılacağım kelime bu değil ama elbette, evet, öyle. Ama burası aynı zamanda ev. orası senin evin. Bir de Logan O'Hare var," diyor, omuzlarımdan tutup beni dönüp ona bakmaya zorluyor. "Yani, ona bir bak."

Logan, grubun en gürültülü üyesidir. Seste değil, enerjide. Kalbini şarkı söylüyor, sahnede dışarıda bırakıyor. Onunla birlikte neşe içinde şarkı söylerken bir kolu gitaristinin omzunun üzerinde. Eğer gördüğüm şey

Logan daha önce barda 5. Gevşeme Seviyesindeydi, bu 10. Gevşeme Düzeyinde.

"Nasıl bu kadar sevimli bulmazsın?" o soruyor.

Ona cevap vermeyeceğim. Çünkü dürüstçe? Çok sıcak. Gerçekten çok sıcak. Ama ona bir cephane daha vermeme gerek yok. Mya, ailemden sonra, ona bunu düşündüğümü söylersem kalmamı sağlamak için tam saha basın kampanyası başlatacak ilk kişi olacaktı.

Açık konuşayım, kesinlikle kalmayı düşünmüyorum. Ama küçük - çok küçük - bir parçam bunun neden iyi bir fikir olabileceğini görebiliyor.

Belki.

muhtem

elen.

Gelecekteki bir

hayatta. Ah,

kahretsin, diye

mırıldandım.

"Hm?" Mya bana bakarak soruyor. "İyi misin?"

Ona ilk başta cevap vermiyorum. Yapabileceğimden emin değilim.

Mya'nın merakı endişeye dönüşür.

"Çok mu alkol aldın?" Başımı

sallıyorum.

"Seni eve götürmeme ihtiyacın var

mı?" Tekrar başımı sallıyorum.

Sanırım Logan'a aşık oluyorum.

Mya'nın endişesi, güzel, koyu tenli yüzünü aydınlatan bir gülümsemeye dönüşür.

Ah, Xavier, dedi ve kollarını bana doladı. Başka bir şey söylemiyor, sadece beni tutuyor.

Çoğu deniz şarkısında olduğu gibi, şarkı sözleri bittiğinde şarkı bitmiyor. Logan mikrofondan uzaklaşır ve gitarist ritmi korurken kendi sözlerini riffleyerek ve ekleyerek havalanır. Bardaki herkesin ayaklarına vurduğu perküsyonla, hatta bazı kadın ve erkeklerin seslendirmesiyle, insanların da dans ettiği bütün bir konser gibi.

Logan sahneden inerek içkisiyle aşağı iniyor. Kadınlardan biri sırtıyor ve onun etrafında dans ediyor. Kalabalığın arasından sıyrılmadan önce elini tuttu ve onu döndürdü, ama yalnızca bir kez.

Doğrudan bana doğru yöneliyor.

Orada dururken, gülümseyerek elini uzatır. "Benimle dans et?"

"BEN-"

Mya bu sefer beni sıkıca dürttü.

Gülümseyip Logan'a dönerek, "Yap," diye ısrar ediyor. "Çok ister." "İsterim?"

Yapardı, dedi, Logan'la benim aramda kıvranarak, sırtı ona dönük olarak durup doğrudan gözlerimin içine bakarak. "Biraz eğlenin. Ahlaki değerlerinizden bir kez ödün vermeniz, göklerden yargı yağdırmayacak ve iş dünyasında başarılı bir oyuncu olma şansınızı mahvetmeyecektir. Söz veriyorum."

"Asla düşündüğüm bu değildi."

Belki biraz öyleydi. Belki de ailemin Baptist kilisesinin bize hatırlatmayı sevdiği gibi, Tanrı aslında öfkeli bir tanrıdır; Tanrı cehennem ateşi yağdıracak

-ya da daha doğrusu, küçük kasaba sonsuzluğu- patronumla dans ettiğim için benden.

Ya da belki gerçekten hoşuma gider ve Berlin'e gitme ve hayattaki gerçek amacımı gerçekleştirme fikri, şimdiye kadar yapmak istediğim tek şey, arka planda kalan bir düşünce haline gelir. Ve bunu karşılayamam.

Logan'ın eline bakıyorum. Restoranda çalışmaktan kaynaklanan nasırları, solmuş yanıkları ve bıçağı yanlış kullanmaktan aldığı çentikleri görüyorum. Eli pürüzlü, ama pürüzlülüğün benim daha yumuşak elimde bir rahatlık gibi hissedeceğini biliyorum.

Ama nedense filmi düşünmeden edemiyorum. *Prenses ve Kurbağa*. Sanki Gölge Adam'la bir anlaşma yapıyormuşum gibi.

"Hadi." O sırtır. "Bir dans. Bu kadar. Hatta çaldıkları şarkıyı bile seçebilirsiniz."

Gölge Adam'ın söyleyeceği bir şey.

"Hiç şarkı?" Soruyorum.

"Hiç şarkı."

"Megan Thee Stallion'dan 'Freak Nasty' desem bile mi?" Logan ağzını açar ama hemen kapatır.

"Öyle düşünmemiştim." sırtıyorum Bu alt-rock cover grubunun Megan Thee Stallion ile birlikte çalıp şarkı söylemeye çalıştığını hayal etmek komik olsa da.

Aslında, daha çok düşünüyorum. . . bu korkunç bir fikir. Ama aklıma bir şarkı geliyor.

"Hepiniz biliyor musunuz, Mr. İyi taraf?"

Logan'ın gözleri, Noel'de Kaptan Gezegen Tişörtü almış bir çocuk gibi parladı - bu arada o çocuk bendim.

"Ah, 2000'lerin başındaki kendine saygısı olan hangi çocuk bu şarkıyı bilmiyor?"

Pardon, 2000'lerin başı mı? Soruyorum. "Otuz dokuz yaşındaysanız ve bu... ."

Hayır, dedi Logan elini ağzıma koyarak. "Bu konuşmayı yeniden ele almıyoruz. David! Stevie!"

Adamlar, neredeyse bir düzine dörtlük boyunca devam eden ilahiyi çalmayı bırakıyorlar.

"Hepiniz biliyorsunuz ki, Mr. İyi taraf?" O sorar

"Biliyor muyuz Bay? İyi taraf?" Stevie gülüyor. "Hangi kendine saygısı olan müzisyen yapmaz ki?"

"Eh, o zaman emirlerin var!" diyor elini çevirerek. "Oynamaya başlayın!"

David, "Ben baş vokalleri alacağım," diyor. "Sonrasında sadece riff yapmamızı ister misin? Ya da meşgul müsün . . . ?"

Logan grubuyla şakalaşırken yanıma gelip kolunu belime doladı ve beni kendine yakın tuttu. Sahiplenici değil, neredeyse koruyucu. Ve umursamıyorum, bir nebze olsun.

"Sanırım ne olacağını göreceğiz" diyor. "Hepinize güveniyorum. Markamızı mahvetmeyin."

Gidon bıyıklı bir adam olan Clyde, iki parmağıyla selam vererek, "Bunu asla yapmazdık patron," diye söz veriyor. "Scout'un onuru."

Logan, "Beni korkutan da bu," diye mırıldandı. Grup, aralarında kimin alacağı konusunda sohbet etmeden önce kendilerine sunulan biraları indirir.

hangi kısım.

Ve tüm bunlara rağmen Logan, sanki ilişkimizi ölümsüzleştirecek bir fotoğraf için poz veriyormuşuz gibi kolunu hala belime dolamıştı. Neyi merak ettiğimi biliyormuş gibi eğilip kulağıma yakın bir şekilde fısıldadı, sıcak nefesi adeta kulak kabuğumu öpüyordu.

"Elimi geri çekersem uslu bir çocuk olacak mısın?"

Ona bu zevki vermemek için ne kadar uğraşsam da, bu sözler tüylerimi diken diken etti. Sesi öğütülmüş çakıl gibi, kaba ama aynı zamanda pürüzsüz. . . Elimde değil. Seks dürtüsü olan herhangi bir kişi, vücudunda benim hissettiğim aynı nabız atışlarını hissederdi. Logan'ın insanlar üzerinde kesinlikle böyle bir etkiye sahip olduğunu kabul etmekten çekinmiyorum - ve ben bir insanım, bu yüzden... . .

Bu, on birinci sınıf matematik dersinde gözden geçirmemiz gereken matematiksel kanıt türüdür.

Şey, diye fısıldıyor Logan, daha sessiz, daha boğuk. "Cevap nedir, Xavier?"

Başımınla onayladım; elini yavaşça çekti ve sağ elimi sıkmak için kolumdan aşağı kaydırды.

"O zaman bilinmeyene gidelim Xavier." Gülümseyerek beni kendisiyle birlikte dans pistine çekti. Ve bir kez, belki de çok uzun zamandır ilk kez, bunun doğru mu yanlış mı olduğunu sorgulamıyorum ve sadece... . . Biliyorsun . . . yap.

BÖLÜM

on sekiz

BEN' GİTMEYECEĞİM Burada otur ve Logan'ın dünyanın en iyi dansçısı olduğunu söyle, çünkü erken yaşta yalan söylemenin birisini mutlu etmek için olduğunu öğrendim.

Kendileri hakkında daha iyi hissetmek, kimseye bir şey yapmaz.

Logan, bir ve üç üzerinde dans eden bir adamın özüdür, sanki iki ve dört, pasaportunun girmesine izin vermediği bazı yabancı ülkelermiş gibi. Kabul edeceğim, "Mr. Olumlu Bak" gezegendeki en kolay şey değil. Genel olarak, etrafta çok fazla çırpınma var. Demek istediğim, onu suçlamıyorum. Çoğu insan böyle dans ediyor. Çoğu insan "Mr. İyi taraf."

Ama Logan ne zaman yapar? Of. Ama, şirin oof gibi.

"Bay. Brightside", Boys Like Girls'ün "The Great Escape"ine dönüşüyor. "The Great Escape", "Smells like Teen Spirit"e dönüşüyor ve bu da "Trajedi Değil Günah Yazıyorum"a dönüşüyor. Görünüşe göre sadece on yıllardan geçiyoruz. Mya bile benden biraz uzakta dans edecek bir grup kız buluyor ve arkadaşların birbirleriyle yaptığı görsel bir check-in yapıyor. Söze gerek yok, ikimizin de iyi olduğundan emin olmak için sadece gizli görsel ipuçları ve sessiz konuşmalar.

Ya da en azından ikimiz de onların sır olduğunu düşündük.

"Onunla gitmek istiyorsan, gidebilirsin," diyor Logan, beş şarkı içinde. Su Kemeru en iyisi değil. . . Havalandırılmış bir yerde ve bir ter tabakası yüzünü parlatıyor, siyah saç tutamları alnına yapışıyor. "Kızmayacağım."

Dans pistine giderken yanımda getirdiğim içkiden bir yudum aldım. "Bunu gördün, ha?"

"Bir kızım var, Xavier. Ona bu ipuçlarını öğrettim.

Sadece bir an için içimde bir utanç dalgası dolaşıyor. Kendimden zevk almıyor değilim ve onun böyle düşünmesini istemiyorum. Aslında, muhtemelen tam tersidir. Düşünmek zorunda kalmamak, beynimi kapatıp müziğe geçebilmek güzel. Bonus puanlar çünkü bunu çok ateşli bir adamla yapıyorum.

"Bana cevap vermedin," diye hatırlattı. "Gitmen gerekiyor mu? Ya da daha önemlisi, gitmek ister misin?"

Bu benim çıkışım olabilir. Söylemem gereken tek şey evet, arkanı dön ve Mya'ya yönel. Beni sorgulamıyor - ne de olsa evli - ve her zaman onu ayartılmamak ve sınırları aşmamak için bir çıkış yolu arıyor. Veda edebilirim ve o kadar.*Yarına kadar, tuzlu ve biberli saçlı ve ödüllü bir gülümsemeyle yakışıklı patron!*

"Hayır," diyorum, iyi olduğumu belirtmek için Mya'ya bakıyorum. "Ben biraz kalacağım."

Mya bana başını salladı ve sağduyulu -ya da pek de gizli olmayan- bir başparmağını kaldırdı. Yüzünde gözlerini aydınlatan bir sırıtış görmek için tam zamanında Logan'a döndüm.

"Güzel," diyor.

"İyi?"

"Yani," -saçını yüzünden çekerek omuz silkiyor- "benim yanımda rahat hissetmen güzel."

"Seninle kalıp vakit geçirmem iyi değil mi?" Başını sallıyor.

"Ah." Bir ritim. "Yani, kalmam veya gitmem umurunda değil mi?" "Ben öyle demedim."

"Olmadığına eminim*Olumsuz*ne dedin ya."

"Aman Tanrım," diye inliyor. "Söylediğim her kelimeyi gerçekten niteleyeceksin, değil mi?"

omuz silkiyorum

"Bir hediye." "Sinir bozucu."

"İyi sinir bozucu mu yoksa kötü sinir bozucu gibi mi?" "Böyle bir şey var mı?"

"Elbette," diyorum. "İyi sinir bozucu, en iyi arkadaşın seni kan pompalamana yetecek kadar kaburgalaması gibidir. Kötü sinir bozucu, parmağındaki bir kıymık gibidir, çıkaramazsın.

"Bir kıymıktan çok, göğsüme saplanan bir çubuk gibisin," diye açıklıyor.

Elimi göğsüme koydum. "Ben? Bu sinir bozucu mu? Benim sözüm, sevgili bayım," dedim en iyi sahte İngiliz aksanımla. "Sağlıklı duygularımı rencide ediyorsun. Onurumu nasıl geri kazanacaksın?"

Gülüyor, tüm yüzünü kapladığını hiç fark etmediğim derin, namlu gibi bir kahkaha. "Şu anda yaptığımız bu mu? İngiliz aksanı?"

"Sadece yuvarla."

Onunla yuvarlanmak tam olarak Logan'ın yaptığı bir şey değil. Çok gergin ve her zaman mükemmeliyetçi olmaya odaklanmış. Bence ortak noktamız var ve onunla bu konuda ilişki kurabilirim. Her şeyin bir yeri ve her şeyin bir amacı vardır. Ve bu şeyler uyum içinde çalıştığında başarı olur. Logan O'Hare hiçbir şeyle öylece oynamıyor, çünkü bizim gibi insanlar bir şeylerle öylece oynayarak başarılı olmuyorlar.

Biraz esprili -ve açıkçası mükemmel- bir yorum yapmak için ağzımı açtığımda beni durdurup telefonunu çıkardı.

"Bana bir saniye ver; bu Anne, "diyor. Tereddüt etmeden, hatta söylememi beklemeden, *Elbette, hiç sorun değil*, döner ve dışarı çıkar.

Su Kemer'i'nden kaybolmadan önce kalabalığı yararak geri çekilmesini izliyorum. Gece başladığından beri ilk kez telefonumu kontrol ediyorum; zaten neredeyse iki buçuk saattir buradayız. Saat 10:00'u zorluyor. Midemdeki bir düğüm dönüyor ve sıkılaşıyor. Gecenin bu geç saatinde kimseden gelen bir mesajdan iyi bir şey çıkmaz.

Hey, dedi Mya omzuma dokunarak. "Onu şimdiden korkuttun mu?"

Ona ilk başta cevap vermiyorum; bunun yerine pencereden Logan'ı ne kadar görebildiğime odaklanıyorum. Diğer eliyle telefonunu işaret ederek hızlı hızlı konuşuyor gibi görünüyor. Duvarın bir tarafının yaklaşık yarısını kaplayan bir pencere boyunca aşağı yukarı volta atıyor. Mya'ya dönmeden önce alt dudağımı çiğniyorum.

"Hemen döneceğim."

Gözlerini kıstı ve bana inanmadığını söyleyebilirim. "Onunla eve gidiyorsun, değil mi? Tekrar?"

"Mya!"

"Bak," diyor ellerini havaya kaldırarak. "Seni yargılamıyorum. Sadece kaydın gösterilmesini istiyorum—"

"Onunla eve gitmiyorum."

"Ama eğer yaparsan," diyor, "prezervatifin var mı? Telefon numaramı biliyor musun? Taksi tutmayı biliyor musun? Şuradan eve yürüyebilir misin—"

"Hoşçakal Mya," diyorum. "Hemen döneceğim. Sadece iyi olduğundan emin olacağım."

Bana göre mutlu bir patron, mutlu bir iş demektir. Onunla ilgili bir şey varsa, yarın işe sızacak. Şimdi onun iyi tarafında olmak için elimden geleni yapsam iyi olacak ve eğer biri onu kontrol edecek kadar umursarsa, bu muhtemelen yarın bilinçaltında onlara karşı daha iyi davranacağı anlamına gelecektir. Bu tamamen kendini koruma ve başka bir şey değil.

En azından kalabalığa el sallayıp onu takip ederken kendime bunu söylüyorum.

Çünkü hayır, onunla eve gitmiyorum; bu, bu gece ne benim ne de onun için ihtimal dahilinde değil. İşin nereye varacağını bile bilmiyorum ama en azından onun iyi olduğundan emin olmaya çalışsam ihmal etmiş olurum. İçimden bir ses, gitmesine izin vermezsem, kendimle yaşayamayacağımı söylüyor.

Konuşmasının sonunu duymak için tam zamanında kapıları iterek açtım.

"Sorun değil. Hayır, hiç değil. Hemen orada olacağım. Şimdi çıkıyorum.

Logan telefonu kapatıyor ve orada durduğunu gördüğünü sanmıyorum. Tereddüt etmeden sol ayağının ucu üzerinde döner ve sağ ayağıyla duvara tekme atar. Botunun çelik burunlu ucu ahşaba çarparak tahtayı parçaladı ve parçaların pul pul dökülmesine neden olarak Su Kemerli duvarının yan tarafında büyük bir yarık bıraktı.

"Bok!" tısladı. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

"Tamam," diye araya giriyorum. "Sakin olalım, olur mu?" diye sordum, elimi omzuna koyarak. "Marcus barını çiğnediğin için sana dava açmak istiyor diye bu hafta kazandığın tüm parayı hukuk savaşında kullanmak isteyeceğini sanmıyorum, değil mi?"

Logan iç çekti ama beni hareket etmeye zorlamadı, kaslı, güçlü, belirgin omuzlarını sıkmamı engellemedi. Vücudun o kısmının birçok insan tarafından göz ardı edildiğini buldum. İyi, güçlü omuzları olan bir kişi genellikle iyi bir insandır. Bunun bir anlam ifade etmediğini biliyorum ama bana ve erkeklerle olan zengin deneyimime mantıklı geliyor.

Güven bana.

"Marcus beni dava etmeyecek," diyor. "Patates kızartmasını onun için kestim ve ona indirim yaptım. O ve ben arkadaşız.

"Tabiki öylesin."

Logan, üzerime smaç basması için pratikte yaptığım şakayı ısırmadı bile. Gözleri telefonuna odaklanmış, hızla yazarak, şimdiden sırtını bana dönmüştü.

"Bana bir iyilik yap, bunu yarın düzeltmeye geleceğimi Marcus'a bildirir misin?" diye soruyor genel yönü işaret ederek. "Gitmek zorundayım."

Ona nereye veya neden gitmesi gerektiğini bile sormuyorum. "Anne?"

"Yatakta birini yumrukladı. Anne öfkeli ve gelip onu almamı istiyor. Anne birini yumrukladıysa . . ."

"İyi bir nedeni olmalı," diye onun yerine bitirdim.

"Kesinlikle." Logan arka cebinden anahtarlarını çıkarıyor, elini yüzünde gezdirip yanaklarına iki kez tokat atıyor. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Kahretsin."

Kafasının arkasında yanan tekerlekleri şimdiden görebiliyorum. Endişelendiğim tüm nedenleri görmek için dahi olmanıza gerek yok. Kızının biriyle kavga etmesine ihtiyacım yok - diğer çocuğun suratına ne kadar kötü yumruk attığı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Buna ek olarak, Logan sarhoş. Bu da, gidip onu almak istiyorsa alkollü araç kullanması gerektiği anlamına geliyor. Bu aynı zamanda bu kadının evine vardığında sarhoş görüneceği anlamına da geliyor ki bu hiç de iyi bir görüntü değil.

Ve tüm bunlar, boşandığı için daha da arttı. Ve boşanmakla ilgili hiçbir şey kolay değil.

Kafamda hızlı bir zihinsel matematik yapıyorum. Üç saat içinde sadece iki içki içtim. Gömleğim ter içinde kalacak kadar dans ettim, bu da muhtemelen o alkolün çoğunu yaktığım anlamına geliyor. Artı, iki içki beni sarhoş etmeye yetmez.

"Ben sürerim."

Tereddüt yok, duraksama yok, bunu nasıl kendi avantajıma çevirebileceğimi anlamaya çalışmak yok. Yapılacak doğru şey bu. Basit.

Logan'ın yüz hatları hüsrandan rahatlamış bir şaşkınlığa dönüşüyor; mavi gözleri büyüyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Bir taksi falan bulabilirim."

"İkimiz de biliyoruz ki burada taksi saatler sürer."

"Stevie'den ya da başka birinden beni götürmesini isteyeceğim."

"Stevie, kim senin kadar içiyor?" Soruyorum. "Hayır, anladım." Elimi uzatıp anahtarları yerine koymasını bekledim. "Sarhoş araba kullanmana izin veremeyiz, özellikle de kızın arabadaysa. Sadece iki sert elma şarabı içtim, iyi olacağım, senden daha iyi olacağım.

Logan'ı gerçekten etkilemek için ikinci cümleye vurgu yaptım. Onun kötü bir baba olduğunu düşünen hiçbir tarafım yok - aslında, kızını mutlu edebileceği anlamına geliyorsa restoranını göz açıp kapayıncaya kadar satacak türden bir baba olduğunu düşünüyorum. Şu anda, görüşü ve düşünceleri bulanık. Tek düşündüğü gelecekte ne olacağı ve bu anın bunu nasıl etkileyeceği. Ağaçlar için ormanı görmüyor

- lanet olası milli parkın tamamı için ormanı görüyor.

Anılar ve anlayış Logan'ın yüzünde dalgalanıyor. Anahtarları bana atmadan önce bu nefesin altında tutarsız sözler mırıldanarak içini çekti.

Çakıllı park yerinin uzak köşesindeki kamyonuna doğru ilerlerken, Seni yönlendireceğim, dedi. İlk başta, Logan arabanın sürücü tarafındaki kapıyı açar.

boğazımı temizlemeden önce onun kamyoneti.

"Ah." Bir vuruş geçer. "Haklısın. Üzgünüm. Alışkanlık," diyor, diğer tarafa geçip kendini içeri çekerken. Bir an koltuğunda kıpırdanarak yıpranmış deriye gömülüyor. "Garip hissettiriyor," diye mırıldandı.

"Bu gerçek bir ifade miydi, yoksa onlardan biri miydi? *Sarhoşum ve kendi kendime mırıldanıyorum, bu yüzden beni görmezden gelinler?*" Soruyorum. Arabayı sürmeden önce Mya'ya kısa bir mesaj göndererek

Logan'a Anne konusunda yardım ettiğimi haber verdim.

Telefonumu cebime koyduğumda, tüm dikkatimi yeniden araba sürmeye verdim. Yıllardır sopa kullanmadım.

Eğlenceli olacak.

Araba sürmeyi teklif etmeden önce bunu düşünmek güzel olurdu ama artık çok geç.

Kamyon gümbürtüyle hareket etti ve bir an Logan'ın yüzünün öne doğru çarpmasına yetecek kadar sert sarsıldı. Ve emniyet kemeri takılı değilken, yüzü - tıpkı tam yüzü gibi - mide bulandırıcı bir gümbürtüyle ve ardından gelen yüksek sesli bir dizi küfürle doğrudan ön panele çarpıyor. . . ve artık kırık olan burnundan yüzünden aşağı damlayan kan damlaları.

Gecemin böyle geçeceğini hiç düşünmemiştim.

BÖLÜM

ON DOKUZ

VE YAPMADIN'KÖTÜ GÖRÜNMEKYüzünde biraz kırmızı ile.

Logan'ın bana nereye döneceğim konusunda kısa talimatlar vermesinin yanı sıra, arabayı sürüyoruz.

Anne'in yatıya kaldığı eve doğru çoğunlukla sessizce. Orada oturuyor, torpido gözünde bulduğu yedek peçetelerle yüzünü temizlemeye çalışıyor, parçalarını burnuna tıkıyor ve akan kanı durdurmaya çalışıyor.

"Ve dürüst olmak gerekirse, bu senin hatan," diyorum gevezelik ederek - rahatsız olduğumda en iyi yaptığım şey budur.

"Bu nasıl oluyor da" - yüzünü işaret ediyor - "benim hatam?"

"Eşcinseller araba kullanamaz," dedim tereddüt etmeden. "Sen bilmelisin ki. Beni direksiyona geçirmen senin hatan."

"Ve ben bunu bilmeden..." "Bütün bunlar senin suçun, evet."

Ona bakmak için dönmüyorum, bunun yerine yola odaklanıyorum çünkü delici mavi gözleriyle kafamın yan tarafına bir delik açmaya çalıştığını biliyorum. Logan onaylamayarak alçak sesle mırıldandı, vizörü indirdi, ışık yakışıklı yüzünü aydınlattı. Sola, sonra sağa, sonra tekrar sola döndüğünü ve yüzünü kontrol ettiğini görüyorum.

"O kadar da kötü değil." Biraz teselli duygusu

sağlamaya çalışıyorum. "Bir bar kavgasına karışmış gibi görünüyorum, Xavier."

"İşler daha kötü olabilir, değil mi? Demek istediğim, bazı insanlar bir insana bu sert bakışı sever.

"Bazı insanlarsen misin?"

Daha ne diyeceğimi düşünmeden kelimeler ağızımdan uçup gitti. Sanki onları benden çalmış, buruşturmuş ve bir yakma fırınına atmış gibi. Buna cevap vermenin doğru bir yolu yok gibi görünüyor. Hayır dersem yalan söylemiş olurum. Evet dersem, ona tam olarak istediğini vermiş olurum.

İkimizin de şansına, bana bir şans verdi.

"Üzgünüm," diyor başını sallayarak. Yanındaki bardaklıktaki yarı boş suyu ağızına almak için zaman harcıyor. "Hala vızıldıyor."

"Özür dilemene gerek yok," diyorum, ben de bir an durup ekliyorum, "etki altındaki insanlar aslında kastetmedikleri şeyler söylüyorlar."

Bu kendi içinde bir yalandır. Sarhoş insanlar doğruyu söyler. Köşeyi dönerken, 1813 tabelasını gördüğümde yavaşlayan Logan'ın gözlerini hâlâ üzerimde hissediyorum.

"Aslında böyle düşünmüyorsun, değil mi?" O sorar. Barda yaptığımız onca şeyden sonra mı? Bu biraz değildi *Alacakaranlık Bölgesi* oynadığım bölüm, değil mi? O kimyayı sen de hissettin mi?"

Kamyonu yarı garaj yolunun içinde ve yarı sokağa doğru uzanan bir şekilde duracak şekilde çekiyorum. Evin ışıkları yanıyor ve araba sessizleşmeden önce ön kapı yırtılarak açılıyor. Anne, sırt çantasının fermuarını yarı açmış, içindekiler tek bir yanlış hareketle tüm çimlere dökülmekle tehdit ederek dışarı fırlıyor. Evinde kaldığı kadın, kollarını kavuşturmuş, yüzü tiksintiyle buruşmuş, kapı eşiğinde duruyor. Partide kimlerin olduğunu tahmin ettiğim diğer üç kız, sanki bir program izleyeceklermiş gibi pencerenin önünde duruyorlar.

Logan, ona ulaşmadan arabadan iner. "Ne oldu?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi, yanından geçip arabanın arka koltuğuna otururken.

"Anne. Anne!"

Cevap yok. Bunun yerine Anne kapıyı çarparak kapatır ve koltuğa gömülür. "Siktir," diye iç çekiyor Logan, ellerini yüzünde gezdirerek.

Hâlâ bize bakıyor, dedim başımı kadına doğru sallayarak. Ağırlığını değiştirdi ve yanına gelip konuşmamızı bekleyerek dudaklarını büzdü.

Karen gibi göründüğünü söylemek istemiyorum ama... . Evet. Karen.
"Elbette öyle," diye mırıldandı. Benim için Anne ile ilgilenir misin?
Sadece . . . kaçmayacağından emin misin?"

"Elbette. Zaten ikiniz arasında daha havalı olan o." "Benden herhangi bir anlaşmazlık duymayacaksın. Nasıl görünüyorum?"
diye soruyor bana dönerek. Gerçeği söylemek için ağzımı açtım - inanılmaz. Klişe bir aşk filminde olduğu gibi, kan ona çok yakışmış. Ama kirli sakalı ve kırlaşmış saçlarıyla, biçimli, güçlü çenesiyle? Her şey çalışıyor, mükemmel bir heykel gibi bir araya geliyor.

Ama benim söylediğim
bu değil. "İyi
görünüyorsun."

Sözlerimi düzeltmemi bekler gibi bir süre daha bana baktı.
"Hemen döneceğim."

Logan'ın merdivenlere doğru geri çekilmesini izliyorum ve enerjisini geri vermeyen sahibine bir selam mırıldandığını duyuyorum. Aslında bunun yerine ona bağırmaya başlar.

Kızını kontrol altına alman gerekiyor, Logan, diye havlıyor. "Ben ciddiylim."

"Tamam, bekle Patricia," diyor. Bana söylemen gerekecek... Kat'ı yumrukladı, Logan. Yüzüne yumruk attı."

Burada kalmamın bir anlamı yok. Bunun yerine, arabanın sürücü tarafına kaydım.

"Babam sarhoş, değil mi?"

Anne'nin sesinde herhangi bir yargı yok. Sesi yeni tekme yemiş yaralı bir hayvan gibi, hatta yenilmiş gibi geliyor.

"Birkaç içki içti." *Dikkatli ol, Xavier.* Dikkatli sözler.

"Yani bu evet anlamına geliyor." Tokasının klipsleri açılıyor ve yüzünü yolcu tarafının arka camına yaslamak için koltuğunda kıpırdanıyor. "Sarhoş görünmüyor."

"O kadar içmezdi."

"Birkaç içki miydi yoksa o kadar mıydı?" diye soruyor, ama sesinde bir miktar neşe var. "O ve grubu içmeyi sever. kötü değil

yol."

"Böyle demek istediğini düşünmemiştim," diyorum.

"İçki sorunu olan babalardan biri değil." "Anne, bildiğini sanmıyorum."

Dikiz aynasına baktığımda tıpkı babası gibi, sanki ruhumu görmeye çalışıyormuş gibi bana baktığını görüyorum.

Sana yalan söylemiyorum, diye söz veriyorum. "Babanın alkolik falan olduğunu düşünmüyorum. Aslında babanın oldukça havalı olduğunu düşünüyorum."

Başka bir duraklama. "Söz mü?" "Söz veriyorum."

Yerine oturan bir kilit gibi, Anne'nin gözleri yumuşar. "Çıktığı hiç kimse onun havalı olduğunu söylemedi."

"Eh, ben herhangi biri değilim."

Dudaklarını araladı, tuttuğu nefesini dışarı verdi ve sessizce koltuğunun arkasına yerleşti. Logan, elleri çılgınca ve hızlı hareket eden Patricia ile tartışırken, ikimiz de camlar açık şekilde izliyoruz.

"Kat'i neden yumrukladığını bana söylemek ister misin?" "Çünkü Kat bir amcık," dedi tereddüt etmeden.

Anne. Adını bu kadar sert söylediğime ben bile şaşırdım. Ben onun babası değilim. Ben onun için bir hiçim, sadece babasının bir iş arkadaşıyım. hakkım yok

Ancak Anne terbiyeli bir şekilde iyi yanıt veriyor. Omuz silkerek içini çekti. "Üzgünüm. Ama o sinir bozucu.

"Bu birine yumruk atmak için yeterli bir sebep değil. Bana fazlasıyla vermen gerekeceko *can sıkıcı*"

"O olduğunu düşünüyor. . " Anne yine aynı babası gibi ellerini sallıyor. "O sadece... . her zaman söyleyecek bir şeyi vardır.

"Senin hakkında bir şey söyledi mi?" "HAYIR."

"Annen hakkında mı?" "HAYIR."

"Baban hakkında mı?" Sessizlik.

İşte burada. "Boşanmış olmasıyla ilgili bir şey mi var?" "HAYIR."

"İşle ilgili bir şey mi var?" "HAYIR."

"Bir şey-"

"Biseksüel olduğu için cehenneme gideceğini söyledi."

Şaşırmış görünme sırası bende. Hatta dönüp yüzümde saf bir şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Ben de tam olarak bunu söyledim!" ifademe uygun olarak açıklıyor. "Ben de ona yumruk attım."

"Pekala, kabadayılarla başa çıkmakla ilgili birinci ders - onlara yumruk atamazsın." Özellikle de yakalanacaksan. "Ve ikinci ders. . "

Kat'in görüşlerinin kendisinin olmayabileceğini ona nasıl açıklaıım? Çocukken ailesinin bakış açısının bir yan ürünü olduğunu ve henüz kendi düşüncelerini oluşturmaya başlamadığını mı? Kat'in muhtemelen ailesinin yemek masasında ve evin etrafında söylediğı her şeyin kustuğunu söylüyor? Büyüdüğünde bu görüşlerin değışme ihtimalinin yüksek olduğunu ona nasıl açıklaıım? Kat'in sadece nefret dolu, korkunç bir insan olma ve Anne'in doğru şeyi yapmış olma ihtimalinin de olduğunu ona nasıl açıklaıım?

"Bak," diyorum sonunda, "Sana yaptığının doğru olduğunu söylemeyeceğim. Ama aileni savunmanın önemli olduğunu söyleyeceğim ve sen bunu yaptın. Değer verdiğin biri için ayağı kalktın."

"Ben de bunu deniyorum..."

"Ama," diye araya giriyorum, "bu aynı zamanda sonuçlara da hazırlıklı olman gerektiğı anlamına geliyor. Ne olursa olsunlar. Ve Patricia'nın ne kadar kızgın olduğuna ve babanın ne kadar kızacağına bakılırsa... . "

"Beni öldürecek."

Başımı sallıyorum. "Babanın öyle biri olduğunu düşünmüyorum. Ama bence onun sana çok ama çok üzölmesine hazırlıklı olmalısın.

Anne savunmasında herhangi bir şey söyleyemeden veya birkaç dakika önce evin içindeki duruma bağlam ekleyemeden, Patricia'nın evinin kapısı çarpar.

bir saniye sonra yüksek sesle açılır. Hem Anne hem de ben, Logan'ın dışarı fırladığını ve Patricia'nın peşinden koştuğunu görünce başımızı salladık.

“Ne sen ne de kızındurmadanburaya tekrar hoş geldiniz!” “İyi!” Logan, arabanın içinden duyabileceğimiz kadar yüksek bir sesle gümlledi.

"Flaş bir haber Patricia, sen de o kadar iyi bir insan değilsin!"

Böyle anlarda işimin ne olduğunu biliyorum. Arabayı çalıştırdım, Logan arabaya biner binmez ayrılmaya hazırdım. Yine de Patricia pes etmiyor, arabanın yanına gidip yumruğunu yolcu tarafına, Anne'nin renkli camlardan görülebildiği yere vuruyor.

"Eğer tavrına dikkat etmezsen, küçük kız, sen-"

"Hey!" Logan bağırır. Onunla arasındaki mesafeyi koruyor ama bu onu daha az tehdit etmiyor.

“Yapma. Sen. HİÇ kızım ile benim iznim olmadan konuşma, beni anlıyor musun? Onunla bir sorunun var, bu harika. Ama önce benimle konuşmadan onunla konuşma. O benim kızım, Patricia. Belki de seninkini halletmelisin.

Patricia, "Belki de kızına daha iyi örnek olmalısın," diye homurdandı.

"Affedersin?"

"Beni duydun. Onun gibi bir kızın olumlu bir etkiye ihtiyacı var. Bir anneye ihtiyacı var. Ve sen gidip Michelle'den boşandın ve şimdi boşanıyorsun. . . Ne? Janice Reynolds'ın çocuğuyla şehirde mi dolaşıyorsunuz? Amber'ın kız kardeşinin en iyi arkadaşının kızı, ikinizi de Portland'da görmüş. Ve nefesindeki alkolün kokusunu alabiliyorum. Sen neydin ve—”

Yeter, dedim arabanın camını indirerek. “Bunu yapmıyoruz. Logan, Anne'i eve götürmemiz gerekiyor.

"Demek şimdi senin adına da konuşuyor, öyle mi?" diye soruyor. “İkinizin olduğunu bilmiyordum.Okapalı."

Ah, kapa çeneni Patricia, diye tükürdüm. "Bana Bayan Court diyeceksin genç adam."

"Sana bok demeyeceğim. Anne'nin oldukça iyi bir karakter yargıci olduğunu düşünüyorum, bu yüzden kızına yumruk atmak için bir nedeni varsa, o zaman ben

Özellikle bir anne olarak senden gördüklerime dayanarak onun haklı olduğuna bahse girerim.

Logan'ı mı? Tekrarlıyorum. "Alın."

Logan bana baktı, dudaklarında bir sırıtış vardı. Bu tipik bir gülümseme değil. Düğmelerinize basmaya çalışan veya üstünlüğe sahip olduğunu bilen birinde gördüğünüz gibi değil. Gurur duyan biri.

Logan arabanın yanına kayıyor ve ikimiz de başımızı daha fazla belaya sokacak bir şey söyleyemeden ya da yapamadan arabadan çıktım. Birimiz konuşmadan önce sokağın yarısına geldik.

"Harikaydı," diye fısıldıyor Anne.

Sen, dedi Logan yüzünü ona çevirerek, cezalıydın. İki haftadır. Biri Kat'i yumruklamak için, diğeri de küfretmek için."

"Yani bu ceza hiyerarşisinde küfretmek yumruk atmakla eşit mi?" Anne mantık yürütmeye çalışır. "Bu pek öyle görünmüyor..."

"Haklısın. Üç hafta. Küfür için bir, yumruk için iki." "Hadi ama Logan, bu görünüşe göre..."

Logan bana şöyle yazan kaş kemerini veriyor: *Sen de mi ceza almak istiyorsun?* herhangi bir kelime olmadan.

söylemek için ağzımı açıyorum *Belki*, ama arabada bir çocuk var. Bunun yerine, araba sürmek için doğru yer olduğunu düşündüğüm tek yere, Logan'ın evine giderken Anne'in daha hafif bir cezayı takas etmeye çalışmasını dinleyerek sessiz kaldım.

Ev. Logan'ın evi. Bunun hoş bir havası var.

BÖLÜM YİRMİ

SLEEP. ŞİMDİ."

Logan, evine varır varmaz hiçbir kelimeyi esirgemiyor. an içeri girersek, o zaten mutfığa ya da oturma odasına giden yolu kapatıyor ve Anne'in izlemesi için tek bir yol bırakıyor: üst kat.

"Bu konuda ciddi miydin?" sahte bir şaşkınlıkla sorar. "Kalp krizi kadar ciddi."

Yüzü kaşlarını çatıyor. "Bu. . . Miyokard enfarktüsü hakkında şaka yapmamalısın, baba. Yılda sekiz yüz binden fazla insanın kalp krizinden öldüğünü biliyor muydunuz? Annemin annesi birinden öldü.

"Evet, oradaydım, Anne. Bundan çıkış yolunu zekanla alt etmeyeceksin. Gitmek. Yukarı. Merdiven."

Anne yüksek sesle ve iğrenç bir şekilde iç çekti ve sanki destek istiyormuş gibi bana baktı.

Sadece omuz silkiyorum. "Bu gemiyle batmayacağım." Logan, "Akıllı hareket," diyor.

"Kötü hareket," dedi doğrudan bana. "Birinin ebeveynlerini kazanmak istiyorsan, önce çocukları kazanman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Anne Natalia O'Hare, sen-"

"Ona şantaj mı yapıyorsun? Evet, öyleyim, dedi tüm dikkatini bana vererek. "Peki nedir bu? Benimle taraf olacak mısın yoksa . . . ?"

Cidden on dört yaşındaki biri tarafından sarsılacak mıyım? Ona şaşkınlıkla bakıyorum ama pes etmiyor. Dürüst olmak gerekirse, onun tarafını tutarsam desteğimin Logan'ın fikrini gerçekten değiştireceğini düşündüğünüzü hayal edin.

“Bu bir aile meselesi; Karışmayacağım.

Anne gözlerini devirip inleyerek merdivenlerden yukarı fırlıyor. "Erkekler!" diyor ellerini havaya kaldırarak. "Değersiz."

Logan ve ben ikimiz de orada durup kapıyı arkasından çarpmadan önce gittikçe yumuşayan tepinmelerini dinliyoruz, Olivia Rodrigo'nun odasındaki hoparlör sisteminden çaldığını düşündüğüm boğuk sesler.

Logan şakaklarını ovuşturarak ve ayaklarını sürüyerek mutfığa girerken, "Onu büyütmenin kolay olacağını düşünmüştüm," diye mırıldandı.

"Üzgünüm, tek başına bir kız yetiştirmenin kolay olacağını mı sandın?" Kaşlarım kalkıyor. "Bu düşünce hangi evrende aklından geçti?"

"Lütfen." Ellerini kaldırıyor. "Bu gece değil, Xavier. Bitmeyen küstahlığını takdir etsem de, akşamdan kalma oluyorum, burnum kırıldı ___”

"Benim hatam değil."

"Bu senin hatan. Ve yarın Michelle'e bundan bahsetmem gerekecek. Patricia henüz yapmamışsa.

Logan derin bir iç çekişle sandalyesine yığıldı. İnledi ve sanki sorunlarının yanıtları bir şekilde yukarıdaymış gibi doğrudan tavana bakana kadar başını geriye yasladı.

Kendimi durduramadan, "Zor olmalı," diye mırıldandım. "Hm?" diye sordu, bana bakmak için başını hareket ettirmeden.

Çift taraflı buzdolabına döndüm, açtım ve donmuş bezelye çıkardım - normal insanlar onları almış olabilirken, Logan onları gerçekten kilitli bir torbada dondurdu, bu da muhtemelen Portland'daki arkadaşından aldığı bezelyeler ve Brita'dan biraz soğuk su olduğu anlamına geliyor. Onları mutfağın ortasında duran granit adanın üzerinden ona doğru itiyorum. Logan, bezelye torbasını nazikçe yüzüne bastırırken tıslayarak ikisi için de homurdanarak teşekkür etti.

"Bütün yaptığın şey. Ebeveyn olmak. Bir iş yürütmek. Kızını büyütmeyle çalışıyorsun. Bu şehirdeki insanlarla uğraşmak. Başka ne gelirse gelsin.”

Sesinde neşe dans ederken, "Dünyaca ünlü bir rock yıldızı olma hayalimi gerçekleştirmek için çalışıyorum," diye mırıldandı.

"Evet, elbette, devam edelim," diye alay ettim. "Ama çok fazla. Herhangi bir kişi kendi kendini yok ederdi. Ve sen-"

"Her gün kendi kendini yok ediyor." Logan doğruldu, bezelyeleri burnuna bastırdı ve suyu yavaşça yudumladı. "Her zaman endişeleniyorum. . . Personelim için doğru mu yapıyorum, Anne için doğru mu yapıyorum? Onu mahvediyor muyum? Annesinin yanına mı taşınmalı?" İç çekiyor. "Kendimi her zaman ikinci kez tahmin ediyorum."

"Bunu bilemezdim," diyorum dürüstçe. "Ve bahse girerim personeliniz de yapmaz."

"Öyleyse işimi doğru yapıyorum," diye ekledi bir yudum daha alırken.

Üst kattan gelen müzik kısıldı. Ocaktaki saate ve yanıp sönen renklerine bakılırsa neredeyse gece yarısı. Kendime bir bardak su doldurdum ve keskin soğğun vücuduma beni uyanık tutan bir sarsıntı göndermesine izin verdim. Çıtanın yüksekliği ve Patricia ile karşılaşmanın etkisi geçmeye başlıyor.

"Sana bir soru sormamın sakıncası var mı?"

Logan'ın cevap vermesi biraz zaman alıyor, yudumun ortasında kalıyor. "Demek istediğim, Anne'i o karmaşık durumdan kurtarmama yardım ettin - bu arada iyi iş çıkardın - çok eminim. Kazandın."

Ah, teşekkürler, yüce hayırsever, dedim gözlerimi devirerek. "Siz ve eski eşiniz neden boşandınız? Bana anlatacak kadar güveniyorsan, tüm hikaye, filtresiz."

Logan duraksadı, bezelyeleri kafasından yarıya kadar çekip bir gözünü bana dikti. "Soracağınızı düşündüğüm soru değil."

Ellerimi sahte bir reveransla sallıyorum. "İnsanları tetikte tutmayı seviyorum." Ona hangi soruyu sorduğunu yarı yarıya sormak istiyorum.*yaptı*Sanırım soracaktım ama içimden bir ses bunun duymak istemediğim bir cevap olduğunu söylüyor. Ya da belki duymak istiyorum? Bilmiyorum. Gece yarısı civarında garip şeyler olur.

"Ama ciddi, neden? Eğer istersen, söyle bana. Değilse, zorunda değilsin. "Sevdiğim insanlardan ya da işe yaramayan aşktan utanmıyorum.

dışarı çık," dedi, sesi kendinden emin bir şekilde akıyordu. "Michelle ile benim ilişkimizi saklamaya çalışmıyorum."

Bir an geçer. Logan, sanki cesaretinden üç yudum almış gibi boş bardağı bırakmadan önce bir yudum daha alıyor.

“Olanlarla ilgili gerçekten istisnai bir şey yok” diyor. “O bir müzisyen, bunu biliyorsun. Sekiz yıl önce ilk albümü için turneye çıkma şansı yakaladı. Bir Kuzey Amerika turu. Yakın zamanda Harper's Cove'a taşınmış olarak çalışmasını sağladık. Ama sonra tur, bir LA plak şirketinin onu imzalamak istemesiyle sonuçlandı. Anne burada iyi gidiyordu. Burada iyi gidiyordum - Rıhtımı yeni açmıştım. hareket etmek istemedim Anne hareket etmek istemedi. Ama bunu istiyordu. Kötü.

Michelle her zaman ünlü bir müzisyen olmak istemiştir. Üniversitede tanıştık; Sana bunu söyledim. Ama sana bir doğaçlama dersi için eşleştiğimiz için tanıştığımızı söylemedim. Bunu seçmeli olarak aldım, bir istemi doldurmak için şarkı söylemeye başladım ve sonra. . . birlikte bir grup kurduk. Sorunsuzdu ve müziğe olan sevgimiz güçlüydü.”

"Müziğin herkesin anlayabileceği bir dil olduğunu söylüyorlar," diye ekliyorum.

"Sağ. Michelle ve benim için böyle bir şeydi. İkimizin de kimsenin konuşamayacağı düzeyde konuştuğumuz bir dil. Farklı bir dil konuşmaya başlayana ve artık birbirimizi anlayamayana kadar.”

Logan masadan kalkıyor, diğer tarafa yürüyor, buzdolabını açarken kalçasını bana değdiriyor - içecek başka bir şey arıyor sanırım.

Üzgünüm, diye mırıldandı. “Bu adayı taşımak gerekiyor. Ne zaman istersen...”

"Özür dilenecek bir şey yok," diye fısıldadım. . . ve dokunuşa yaslanın.

Logan hareket etmiyor. İlk başta değil. Buzdolabının serin havası yanaklarımdaki sıcaklığı soğutuyor, Logan bana baktıkça yanaklarım daha da ısınıyor. Çünkü bana bakıyormuş gibi değil; sanki arkamdan bakıyor. Bana doğru.

Bana sırtını döndü, güçlü sırt kaslarını ve çok ama çok güzel kıcını gösterdi. Biri kırmızı, diğeri turuncu olan iki şişe parlak renkli sıvı çıkardı.

"Çilekli gazoz mu portakallı gazoz mu?" Her birini boyunlarından tutar. "Çilek."

"İyi seçim; bu daha iyi. Tezgâhın köşesindeki kapakları açıp içkiyi bana uzattı. Ama hareket etmiyor, hâlâ buzdolabıyla ada arasındaki sıkışık alanda duruyor. Ve ben taburede otururken daha da az yer var. O kadar az yer var ki doğal olarak bacaklarımı ayırıyorum. . . ve doğal olarak aralarında duruyor.

Logan bacaklarımın arasına girerken kalçasını bir kez daha benimkine bastırdı. Bir eli hâlâ şişesinin ağzında, diğeri soğuk tezgahın üzerindeydi. Avını izleyen bir avcı gibi gözlerini benimkilere kilitledi, sadece kötü çocuk motorcuların soğuk bir bira içtiği TV programlarında görebileceğiniz o erkeksi şekilde içkisini yudumluyor.

"Sana bir soru daha sorabilir miyim?"

Fısıldıyorum. "Bana her ne istersen sorabilirsin." "Patricia'nın oğlunun söyledikleri hakkında."

"Benim biseksüel olmamla ilgili mi?"

Başımınla onayladım. Bu konuşmaktan daha kolay.

Peki ya? Biseksüelliğin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Gevezelik etme."

Kurt gibi sırtlıyor. "Üzgünüm, elimde değildi. Sorunuz nedir?"

Sorum nedir? Kalbim başımı döndürecek bir hızla atıyor. Burnu hakkında bir şey söylemeliyim. Daha önce biseksüel olduğu için yumruklanıp yumruklanmadığını sor. Büyürken bi sorunu olsaydı. Eğer bu yüzden o ve Michelle gerçekten ayrıldıysa. Susmak yerine bir şey söyle.

Bunun yerine Logan benim adıma konuşuyor.

"Öyleyse önce ben gideceğim. Üç soru. Bir . . ." diyor dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "seninle bir ara randevuya çıkabilir miyim?"

"İki, seni öpebilir miyim?"

"Ve üç," dedi, sıcak nefesi tenimde bir iz bırakırken dudakları boynuma hafifçe değiyor. "Daha sonra beynini sikebilir miyim?"

Sözcükler beynimin kısa devre yapmasına ve birkaç saniye içinde yeniden başlamasına neden oldu. Ağzım kuruyor, oluşturmak isteyen hiçbir kelime yok. benim duyabiliyorum

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, o kadar çok kan fışkırıyor ki sanki beyaz su -ya da daha doğrusu kırmızı su- akıntıları etrafımda dönüyor. Böyle bir Şeye nasıl tepki verirsiniz?

Sanırım, dürüst olmak gerekirse?

"nce bir randevu ayarlamaya ne dersin?" Fısıldıyorum.

Logan geri çekilerek yarısı bitmiş olan ikisinden bir yudum daha alıyor. Benimkine dokunmadım bile. Gözlerinde bir oyunculuk parıltısı dans ediyor. "Bunu yapabiliriz, elbette. Eğer istediğin buysa."

İstediğim Şey onu aşağı itmek, pantolonunu indirmek ve aletinin üzerine oturmak sanırım. Ama istediğim ve gerçekte yapacağım Şey iki farklı Şey. Anne, Kat'i yumrukladığı için Tanrı'ya Şükür, çünkü içmeye devam etseydi, muhtemelen tam olarak böyle olacaktı.

Telefonum cebimde bir, iki, üç kez titredi. Logan sırttı ama bana onu çıkaracak kadar yer açmak için hareket etmedi.

"Bunu alacak mısınız?"

"Benim yapabilmem için hareket edecek misin?"

"Bilmiyorum." nc bir titreşim. "Belki de sesli mesaja göndermeliyiz. Sesli mesaja göndermek istiyor musunuz?"

Evet. Kesinlikle evet. Arama durduğunda bir yanım rahatlıyor. Ama tekrar başladığında, tam olarak kim olduğunu biliyorum.

Mya.

Sonunda, "Bunu almam gerek," dedim, kendimi içinde bulunduğum uyuŐukluktan kurtararak. Logan başını salladı ve bana yer açmak için geri çekildi. Bunu takdir ediyorum - yapmam gerekeni söylediğimde daha fazla zorlamadan saygı duyması. Porno ve medya bir ilişkinin bu tarafını göstermek istemese bile, rıza konusunda sıcak bir Şeyler var.

Tezgâhtan atlayarak, telefonun ikinci dönüŐünde üçüncü çalıŐında yakaladım ve koridorun karşısındaki oturma odasına yürüdüm.

"Bana gideceğini söylemenin üzerinden iki saat geçti ve telsiz sessiz.

ldn m?" Mya diyor.

"lseydim, telefonu açabilecek miydim?" Telefonu yüzümün sağ tarafıyla omzum arasında tutarak cevap verdim.

ahşap ahır kapıları kapandı. Ahır kapılarını her zaman sevmişimdir ve ara vermem gerektiğinde kafamda boş boş tasarladığım evde onların olmasını istemişimdir.

"Adil." Arka planda havlama duyuyorum, yüksek sesle, sürekli havlama. Kaltak, susmazsan, diye tısladı Mya.

"İt'i Carrie mi?"

"Bir tavşan gördü ve çok üzüldü, onu kovalayıp kaybolmasına izin vermeyeceğim. Neredesin? Seni almama ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim."

"Bu neredeyse yeterli bilgi değil. MBA programınızda dinlediğini anlama becerilerini öğretmediler mi? Sana o kadar parayı harcatsalardı, ben en azından..."

Logan'la birlikteyim.

O kısmı fısıldıyorum. Utandığım gibi değil. Daha çok, onun hakkında en iyi arkadaşım ile konuştuğumu duymasını istemiyorum.

"Ah," bir duraklama. "Ah. Lütfen, seni aşağı inmekten alıkoymama izin verme.

"Mya."

"Hayır, ciddi, ne kadar iyi olduğunu bir kez söylediğinde bana da söylemelisin. Bu, asırlık tüm soruları yanıtlayacaktır."

"MYA."

Kesilmiş mi? Kesilmemiş? Boş ver. Sen git iyi eğlenceler." "Değilim-"

Mya, ben ona bu anlamda Logan'la birlikte olmadığımı açıklamaya fırsat bulamadan telefonu kapattı. Ama tabii ki bunu söylemem. Sadece Mya'ya katlanıyorum varsayarak seks yapıyorum Başımı sallayarak odaya yeniden giriyorum ve Logan'ın sırtıyla yüz yüze geliyorum.

"Yapma," diye uyardım, gülümsememeye çalışarak.

"Ne yok? Kendi evimde gülümsememe izin verilmiyor mu?" "Sen öyle değilsin."

"Ne gibi?" diye sordu, duvardan iterek, bana doğru yürüyerek. "Güler yüzü bir damızlık gibi mi?"

Geri adım atıyorum. İleriye doğru bir adım daha atar. "Harper's Cove'daki en ateşli bekâr gibi mi?"

Bir adım daha. "Demek insanların sana böyle seslendiğini biliyorsun."

"Elbette," diye mırıldandı ve tam önümde durana kadar daha uzun adımlarla ilerledi. "Duymamak zor. İnsanlar o kadar kurnaz değil. Ama bunu söylemiyorsun."

"Hayır," diyorum. "Yapmıyorum."

"Ve senin hakkında sevdiğim şey de bu."

Yakışıklılığım veya harika yemek pişirme becerilerim değil mi? Sessizce kıkırdar. "Belki o."

Logan yavaşça eğildi, yüzü benimkinden neredeyse bir inç uzaktaydı. Üzerindeki kolonyanın kokusunu alabiliyorum, yaprak dökmeyen ve narenciye bazlı bir şey. Güçlü kalbinin atışını gömleğinin içinden hissedebiliyorum. Göğsümü ortaya çıkarmak için yırtmak istediğim bir gömlek. . .

Eve sağ salım vardığından emin ol Xavier, dedi geri çekilerek. "Eve gidince bana mesaj at tamam mı? Sanırım randevumuz gelecek hafta sonu olabilir?"

Orada duruyorum, ruhuma lanet bir yoyo gibi davranan beden dışı bir deneyim yaşamışım gibi bedenime geri getiriliyorum. Logan'ı siktiğim konusunda Mya'nın haklı olduğunu söylemiyorum ama bu tam orada, duvarın önünde olsaydı? karşı çıkmazdım.

"Göt," diye mırıldandım, gerçi öyle demek istememiştim.

"Harika bir kışım var." Göz kırpmıyor, buzdolabındaki sürahidan kendine bir çay dolduruyor. "Umarım yakında bir gün onu görebilirsin. Yüzüstü ve kış yukarıda harika görünüyor."

Beynim kısa devre yapmadan önce, eve gitmek ve belki de güzel bir soğuk duşta hızla büyüyen öfkemle başa çıkmak amacıyla olabildiğince çabuk dışarı çıkıyorum. Kaldırımın yarısında durakladım.

Logan'ın arabasını ben sürdüm. Bu da eve gidecek bir arabam olmadığı anlamına geliyor. "Kahretsin," diye tısladım Mya'yı arayarak. Telefon iki kez çalıyor.

Eve gidecek bir araban olmadığının farkındasın değil mi? o soruyor. "Yoldayım."

BÖLÜM

YİRMİ BİR

MY TANRIM, DOLABINIZ bir karışıklık."

Denerken kesinlikle acımasız olmayı en iyi arkadaşınıza bırakın. acımasız ayrılığınızdan bu yana ilk randevunuzda ne giyeceğinize karar vermenize yardımcı olmak için. Sonunda ona Logan'la bir randevumuz olduğunu söylediğimde Mya yaptığı her şeyi bıraktı.

"Randevu-tarih gibi mi?" diye sordu Rıhtımda mola verdiğim sırada beni arayarak. Araması, ben yirmi dakikalığına arka kapıdan çıktıktan tam otuz saniye sonra geldi.

"Bir fark var mı?"

"Orada *birtarih*, burada gerçekten sadece sikişmenin bir ön filmi ve sonra *birtarih-date*, arka planda bir melekler korusu gibi çalan Sam Smith'in hepsi.

"Sam Smith'i gey olduğum için mi seçtin?"

"Kesinlikle... yanılmış mıyım?"

"Yapabileceğim Gibi' bir

bop." "Kesinlikle. Peki,

hangisi?" "Tarih-tarih."

Tüm bilmesi gereken buydu. O Cuma, ikimiz de indikten sonra, o benim evimdeydi, bekliyordu.

"Sahip oldukların uygun değilse diye sa jölesi, toka ve birkaç kıyafet getirdim."

Burnumu onaylamaz bir şekilde kıvırdım. "Sahip olduğum şey tamamen iyi olacak."

Öyle olmadığı ortaya çıktı.

"Bak, bensiz nerede olurdun?" diye soruyor şimdi, onu banyodan duyabilmem için yeterince yüksek sesle bağırarak. "Bu dağınık saç nasıl oluyor?"

Aynayı yoğuşmadan siliyorum. Mya tüm bu Operasyonu devraldı. Xavier'in Kendini Aptal Etmediğinden Emin Olun. Saçımın insanlarımızı temsil ettiğinden ve Anglo-Sakson güzellik standartlarına uymadığından ve aynı zamanda - onun sözleriyle - düzülebilir görünmemi sağladığından nasıl emin olacağımı - on iki adım - yazılı olarak verdi.

Henüz beşinci
adımdayım. "İyi?"

"İyi?" diyor, zorla banyoya giriyor. "Bu kulağa kendinden emin gelmiyor. . . Yardım etmeme izin ver."

"Mya!" Havlumu giyecek kadar zar zor zamanım olduğu için havlıyorum.

Umurunda değil, zorla banyoya girip kapıyı arkasından kapatıyor. "Daha önce görmemiş gibi davranmayı kes. Oturmak. Bunu hızlandıracam."

Mya'nın yüzünde o ifade olduğunda kavga etmemeyi daha iyi bilirim. İtaatkar bir şekilde oturdum ve parmaklarının kafa derimde dans etmesine izin verdim. Şuraya hindistan cevizi yağı sürüyorum, şuraya kıvırıyorum, şuraya fön çekiyorum.

"Seni nereye götüreceğini söyledi mi?" o soruyor. "Sadece, bilgin olsun, eğer seni Rıhtıma götürürse, bu otomatik olarak hayır olur."

"Bunu yapacağını sanmıyorum. Ona biraz kredi ver. "Bak, bence sen ve o harika vakit geçireceksiniz."

"Ve," diye hatırlattım ona, "bizden yana olan sensin... . Bu." Ellerimi açıyorum.

"Öyleydim ama aynı zamanda Xavier yanlısıyım. Şimdi bu bir şey oldu, vites değişiyor ve ben tamamen senin tarafındayım. En iyisini hak ediyorsun. Bradley'den daha iyi. Onunla konuşmadın, değil mi?"

"Anlamlı bir şey yok." Gerçek bu. "Nasıl olduğumu görmek için birkaç gün önce bana mesaj attı. Düşünmek tuhaftı, bilirsin—"

"Seni kapı dışarı eden pislik o mu?"

"Pek çok kelimeyle, evet."

Mya sustu, saçımı biraz fazla sertçe çekiştirdi. Siyah bir kadın saçınla uğraşırken herhangi bir acı belirtisi göstermemek gerektiğini biliyorum. Bunun yerine, mümkün olduğu kadar kıpırdamadan oturdum ve kıvrımlarımla ilgilenmesine izin verdim.

Sanki banyomda kamerası varmış gibi, Logan'dan gelen bir mesajla telefonum titredi.

LOGAN: BEN'Senin gibi kurnaz bir şehrin randevulara ne alışık olduğundan emin değilim, ama kişisel olmalarını tercih ederim.

Mesajı okudum, Mya omzumun üzerinden mesaja baktı. "Tanrı'ya yemin ederim ki, eğer derse-"

"Mesaj atıyor," diye araya giriyorum balonu izleyerek. Başka bir metin gelene kadar çeyrek dakika geçer.

LOGAN: Benim yerim? BEN'akşam yemeği yapacağım.

Mya odadan çıkmadan önce telefonu birkaç saniye inceler.

"Yani, sanırım," diyor iki farklı gömlekle geri dönerek: biri çiçekli, diğeri çizgili. "Hangisini tercih ediyorsun?"

"Tahmin et? Çiçek."

"Cilt tonunuzla daha iyi çalışır. İyi seçim." Üstüyle eşleştirmek için doğru pantolonu arayarak yatak odasına geri dönmeden önce bana verdi. "Sadece söylüyorum *Sanırım* Çünkü . . . evde bir randevu? Senin için yemek pişirirken. Bu biraz görünmüyor mu? . "

"Sıkıcı?"

Soruyorum.

"Evet, sıkıcı."

O yanlış değil. Ama sıkılmayı sevmediğimi söyleyecek hiçbir şey yok. Belki de sıkıcı olmaya ihtiyacım var. Sınıf ve zenginliğin abartılı ifadeleri olan randevulara kaç kez gittim? Belki de başka bir şey denemenin zamanı gelmiştir. Yeni bir şey denemek için. Farklı bir şey.

"Ayrıca," diyorum, üzerimde havluyla yatak odasına girerken. Logan'ın bir randevu için her şeyi göze alacak biri olduğunu düşünmüyorum.

"Kızını da unutma," diye hatırlattı bana.

"Hey. Anne candır. Onu severdin.

"O bir tehdit," diye tartışıyor. "Öğretmenler ondan nefret ediyor." "Belki de onunla ne yapacağınızı bilmiyorsunuzdur?"

Mya, gömleğe uygun renkte bir boxer külotu bana fırlattı. "Bunlara sahip olduğumu bile bilmiyordum."

"Yapmadın; Onları ben aldım. Ayrıca ben sana işini nasıl yapacağını söylemiyorum, peki ya sen bana işimi nasıl yapacağımı söyleme, hmm?"

Ellerimi savunmaya kaldırdım *haklısın* stil. Öğretmen olmak gibi bir arzum yok. Bu konuda benden daha iyi. Banyoya girip kapıyı bu sefer kilitledikten sonra gömleğimi, pantolonumu ve gömleğimi üzerime geçirip aynada kendimi kontrol ediyorum. Ben hazırlanmayı bitirirken Mya sessiz kalıyor. Dişlerimi fırçalamak, deodorant sürmek ve tabii ki losyon - çünkü hangi Siyah insan losyonsuz herhangi bir yere gidebilir veya gitmelidir? Dışarı çıkmadan önce aynada kendimi kontrol edip onun için dönüyorum.

"Kuyu?"

Mya, kendine en iyi bakış açısını sağlamak için biraz uzakta duruyor. Beni yavaşça, saat yönünde ve sonra saat yönünün tersine döndürdü. "Bir şey daha." Çantasına uzanıp, kolye ucu şimşek gibi görünen paslanmaz çelikten bir kolye çıkarıyor. O benim için giyiyor, çok az benden protesto - en azından benim küçük itiraz saydığım şey.

"Sadece sana biraz yetenek katmak için" diyor. "Bir rock yıldızıyla çıkacaksın."

"Bir alt-rock cover grubunda çalışıyor."

"Bir rock yıldızından bir adım ötede. Sadece rolüne uygun görüldüğünden emin olmaya çalışıyorum."

Kalbinde, bu Mya'nın iyi bir arkadaş olması, bunu biliyorum. Kontrol mü? Elbette. Hep benim işim mi? Elbette. Ama o hala iyi bir insan ve bunun için onu suçlayamam.

"Yani, bunu gerçekten destekliyor musun?" Gözlerimi kısarak soruyorum. "Daha önce bana cevap vermedin."

Mya omuz silkerek çöpe getirdiği kıyafetlerin içindeki poşetlerden bazılarını itti. "Seni mutlu eden her şeyi destekliyorum. Sadece bir sorum var."

"Bir   retmenden daha azını beklemezdim."

"Berlin'e gidince ne yapacaksın?" o soruyor. Logan gibi biriyle daha   nce hi  çıkmadın.

"Yaşlı bir adam mı?"

"Bir baba," diye d zeltiyor. Logan burada, Xavier. Bir i i, arkadaşları, bir kızı var. Hayatını k  k nden s  k p seninle Berlin'e gelmeyecek.

"Bence bu konuda   ok d    n yorsun."

"Ben miyim?" o soruyor. Bak, Chicago'dayken ne t  r erkeklerle   ıktı ını bilmiyorum ama Logan bir yeti kin. Fl  rt edecek ve sadece iyi vakit ge irecek birini aramıyor. Yerle ecek birini arıyor. Ve bu, onunla geli i   zel seks yapamayacağı anlamına geliyor..."

"Seni orada durduracağım," diye s  z n  kesiyorum. "    nk  benim hakkımda ger ekten   ok   ey d    n yorsun ve benim-"

"Bana s  yledi in her   eyi s  yl yorum, Xavier. Ben senin en iyi arkadaşını m. Seni senin kendini tanıdı ından daha iyi tanıyorum. Burada kalmayı hi  istemedin. Eve mi d  n yorsun? Bu planınızın bir par ası de ildi. Bu yer hakkındaki g  r    lerimize katılsam da katılmasam da,   ıkmak istedi inizi biliyorum. Dı arı   ıkıp Logan'la kalmak isteyemezsin. Peki, sana soruyorum, planın nedir? Kalacak mısınız, kalmayacak mısınız?" Mya, istesem bile sorudan ka ınmamı imkansız kılan o kadar a ık bir tavırla soruyor.

Annem de bana aynı soruyu soruyor. Sadece . . . do rudan de il. Kalbine yakın   eyler hakkında konu maya gelince hi bir zaman en do rudan ki i olmadı. Ve aileden daha ki isel olan ne var?

"    nk  kalacaksan, o zaman Tanrı ile git derim." "Ya de ilsem?"

Mya duraklar. Duygularını ifade etmek i in tam olarak hangi kelimeleri kullanmak istedi ini d    nd    n  g  rebiliyorum. "Tek s  yleyece im, nasıl bir izlenim bıraktı ını d    nmen gerekti i."

"  zlenim?"

Mya ba ını salladı. Logan, onu tanıdı ımdan beri kasabada kimseyle   ıkmadı. Anne'ye, Rıhtıma ya da her neyse ona odaklandı ı i in olabilir;

herkesin kendi düşüncesi var. Sen ilksin. Birinin kalbini elinizde tuttuğunuzda burada bir sorumluluk var.”

"Yine çok şey düşünüyorsun. Belki de sadece sevişeceğiz.

"Ve yine, seni senin kendini tanıdığından daha iyi tanıyorum. Burada olan bu değil.”

"Sadece birkaç hafta önce bana bununla devam etmemi söyleyen sendin!"

“Yapmamalısın demiyorum. BEN . .

” Ve sonra tıklar.

Kalmamı sağlayacağını umuyordun.

Bunu kızgınlıkla ya da küskünlükle söylemiyorum. Mya benim için önemli ve ikimiz de yıllardır birbirimiz için ya ata biner ya da ölürüz. O benim diğer yarım ve ben onunum dediğimde bu yalan değil. Mantıken onun en iyi arkadaşını burada istemesini anlayabiliyorum. Bir şeyleri harekete geçirmek istemeye ya da bir şeyin beni onun düşünme yönüne doğru dürteceğini ummaya başlıyorum.

Duygusal olarak, mantıksal olarak antitezi olsa da, bundan memnun değilim. "Bak, değil. . ”

Gitmem gerek, dedim sözünü bitirmeden sözünü keserek.

Xavier.

“Kızgın değilim, söz, Mya. Gerçekten mi. Ben sadece . . . Geç kalacağım; Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Bunu daha sonra konuşmayacağımızı ikimiz de biliyoruz. "İstediğin kadar kal. Annem seni seviyor.”

Hey, dedi Mya. Ona bakmak için dönmüyorum. Elbise ayakkabılarımı da giymekten geri durmuyorum. "Seni seviyorum; doğru olduğunu biliyorsun?"

"Ben," diyorum dürüstçe, bir süveter alıp üzerime geçiriyorum. "Ben de seni seviyorum. Nasıl gittiğini size bildireceğim. Doğru izlenimi bıraktığımdan emin olmak ister misin?"

Mya bir şey söyleyemeden evden çıkıyorum ve annem ya da babam beni durduramadan ön kapıya doğru ikişer ikişer ilerliyorum. Her ikisinden de, hiçbirinden, yaşam seçimlerim veya yaptıklarım hakkında daha fazla şey duymaya ihtiyacım yok: doğru ya da yanlış. Bir kez, çok uzun zamandır, gibi hissediyorum

Sadece bir açığı kovalamak için bir şeyler yapmıyorum. Onları kendim için ve yalnızca kendim için yapıyorum.

Bunda güç var.

Garaj yolundan çıkıp Logan'ın evine doğru ilerliyorum. Oraya varmak on beş dakikadan az sürüyor ama arabayı sürmem gerekenden daha yavaş sürüyorum. Kalbim binlerce kelebeğin çırpınışıyla çarpıyor. Son ciddi ilişkim Bradley ile olduğundan beri ve ondan önce okula ve başarıya o kadar odaklanmışım ki, yaklaşık yedi yıldır kimseyle çıkmadım. İstesem bile, ne yapacağımı bildiğinden emin değilim.

"Sadece nefes al," dedim kendi kendime, onun çakıllı otoparkına girerken. "Sen iyisin ve bunu hak ediyorsun. Bisiklete binmek gibi. Ya da yüzmek."

Kimsenin ben olmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten anladığını sanmıyorum. Omuzlarında ağırlık olan büyük bir tanrıymışım gibi ya da Siyah ve gey olmak ve başarılı olmaya çalışmak için çok fazla baskı olduğunu kastetmiyorum. Ama ailem çok şey feda etti. Ve bu dereceyi almama rağmen, hayatımda biri olmadan, burs almadan, derecemle ilgili bir işim olmadan, bazı açılardan onları başarısızlığa uğratmışım gibi geliyor. Ve bir uzantı olarak kendim başarısız oldum. Bana verdikleri hediye alıp en iyi şekilde değerlendirmedim. Beklentilerime göre yaşamadım. Küçük bir şekilde, rol modellere ihtiyaç duyan diğer Siyahi gençlere ayak uyduramadığımı düşünüyor olabilirim.

NYU'dayken, Siyah Öğrenci Birliği ve Siyah İş Liderleri'nin bir parçasıydım. Eyalet genelinde ve Kuzeydoğu genelinde bireylerle dersler yaptık, gençlere iş stratejileri öğrettik ve onları geleceğe hazırlamanın yolları konusunda onlara rehberlik ettik. Herkes buna davet edilmedi. Özgeçmişimdeki parlak başarı buydu. Chicago Üniversitesi'nde röportaj yaptığımda, Siyah İş Liderleri Derneği'nin hayatımda ne yapmak istediğimi anlamama nasıl yardımcı olduğundan bahsettim.

İlk NYU miksajım sırasında "Bir Fortune 500 şirketi yönetmek istiyorum ama aynı zamanda benim gibi gençlerin örnek alabileceği biri olmak istiyorum" dedim.

Ve şimdi neyim ben, işi olmayan ve bunun yerine yüzbinlerce öğrenci kredisi borcu olan başka bir Siyahi adam mıyım? Ben sadece başka bir istatistik miyim? NYU'da sahip olduğum o güven ve kabadayılık neredeydi?

Hayır, Logan gibi bir erkek arkadaşına sahip olmanın, hatta sadece Logan'la çıkmanın ayaklarımın üzerinde durmama yardım edeceğini düşünecek kadar aptal değilim. Ama bir şeyler yapmalıyım. Ve belki, sadece belki, benim için belirli bir nihai hedefi olmayan bir şey yapmak, özgeçmişimi oluşturmaya yardımcı olmayan bir şey yapmak, Xavier Reynolds'un kim olduğunun izini nerede kaybettiğimi bulmama yardımcı olur.

Ya da belki de sadece kışkırmadan konuşuyorum.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

BEN'Üzgünüm'SAkarışıklık. Genelde bundan daha düzenliyimdir.”

Logan'ın bu kelimeyi anladığından pek emin değilim.*karışıklık.*
Mutfak

her zaman olduğu gibi tertemiz. Yemeğin soldan sağa doğru giden farklı bölümleri ve mezelerden tatlıya giden insanların anlayacağı doğal bir yol ile farklı alanlar kurulur. Her şey bir tür kendi taco'nu kendin yap barı olarak ayarlandı, sadece kendi taco'nu kendin yap yerine kendi seçeceğin farklı mutfaklar geliyor.

“Ne tür yemeklerden hoşlandığınızdan emin değildim, bu yüzden... .”
Genişçe jestler yapıyor.

Mezeler, İtalya'dan özel yapım bruschetta'lardır. Ana yemek, küçük porsiyonlarda paella valenciana ile gazpacho'dur. İkinci ana yemek, Akdeniz'den kebaplar ve dondurucuda farklı tatlılara sahip el yazısıyla yazılmış etiketlerle dondurma için garnitür gibi görünen tatlılar.

Pazar günleri . . . ?”

"Ne?"

“Burada dünyanın farklı yerlerinden farklı yiyecekler var. Dondurmalar nereden?”

"Kıtalararası?"

"Bana mı söylüyorsun yoksa bana mı soruyorsun?"

"Kendi sorunun cevabını bildiğini hissediyorum, bu yüzden bana sordun."

"Ben? Sana yemek bilgini sınamak mı?" "Bunu kesinlikle yapardın, bana sığma."

Gülümseyip omuz silkiyorum. "Pan-kıta iyidir. Kimsenin gerçekten dondurmalı dondurmaya sahip olabileceğini sanmıyorum."

Logan benden daha rahat giyinmişti ve bir an içimi bir endişe dalgası kapladı. Bu bir ev randevusu - ev yapımı akşam yemeği ve basit tatlılar. Yemek bilgisiyle beni etkilemeye çalışmıyor, sadece eğlenmeye, beni tanımaya ve eğlenmeye çalışıyor. Öyleyse neden Mya'nın kıyafetlerim hakkında bu kadar yaygara koparmasına izin verdim?

Kendi evinde çok rahat ve rahat bir kot pantolon ve siyah çorap giyiyor ve düğmeli yerine bir tişört giyiyor; tişört bana köprücük kemiğinde bir dövme gösteriyor. Onu ilk geldiğinde, talihsiz ilk görüşmemizde ıslak gömleğinin tenine nasıl yapıştığını ve Portland'da gördüğümü hatırlıyorum.

O zamanlar dövme yoktu. "Bu yeni." İşaret ediyorum.

Logan bana neye baktığımı bile sormuyor. "Geçen hafta aldım." Gömleği biraz çekştirerek çıplak tenini ortaya çıkardı. Bu, kanatları açık ve bir omuzdan diğerine uzanan bir baykuştur.

"Hoşuna gitti mi?" diye sorar, bir oktav daha alçak sesle. "Beğenmem önemli mi?"

"Olabilir. Daha fazlasını alıp almayacağıma karar vermeme yardımcı olabilir.

Güçlkle yutkunuyorum, boğazım aniden kuruyor. Logan'ın normal konuşmada hiçbir anlam ifade etmeyen küçük şeyleri söyleme ve dünyadaki en önemli şeymiş gibi konuşma tarzı var. Sanki benim sözlerim onun soğukkanlı ve derli toplu zırhı arasında bir yol bulma ve onun en savunmasız yerlerini bıçaklama gücüne sahipmiş gibi. İnce ve göz kırparsanız onu kaçırsınız ama oradadır.

Telefonum cebimde titriyor. Çıkıyorum, ekrana bakıyorum; Carey Vakfı'ndan bir mesaj. Ekrana hızlıca dokunup tarıyorum, ödeme planımla ilgili bir hatırlatma, ne kadar borcum olduğu ve beni ne kadar istediklerine dair pasif-agresif bir ifade, ancak ödemeleri yapamazsam, pozisyonu başka birine teklif etmek zorunda kalacaklar.

E-postayı hızla okudum, telefonumu cebime koyarken Logan'ın gözlerinin ona doğru kaydığını ve mesajı baş aşağı taradığını gördüm. İki dokunuş ve telefon kararıp cebime giriyor.

Halletmen gereken bir şey mi var?

Başımı sallıyorum. "Tüm dikkatim sende."

"Ben ve dövmelemlerim?"

"Sen ve dövmelemlerin." Gülümseyerek ona başımı salladım. "Sorunuza cevap verecek olursam, hoşuma gitti. Kollarındakileri de."

Duymak istediğı buydu ve benim telefonumda görmüş olabileceğini düşünmekten bile dikkatini dağıttı. Omuzlarının gevşemesini, içlerindeki hafif gerginliğin gevşemesini izledim. "İyi."

"Anne nerede?" Tabağımlı yaparken soruyorum. Cezalı, değil mi?

Buzdolabından soğutulmuş bir sürahide limonataya benzeyen bir şey çıkarıp ikimize de büyük bir bardağı doldururken üst kattaki odayı, neredeyse tam üstündeki odayı işaret etti. "Şu anda kitap okuduğunu, müzik dinlediğini ya da annesiyle konuştuğunu hayal ediyorum. Bunu yapabilmesi için ona telefonunu geri verdim. Michelle, performans sergilediğı yeni yerler ve hangi şarkıları seslendirdiğı konusunda onu her zaman bilgilendirir. Müzik üzerinde birlikte çalışıyorlar, biliyorsun."

"Bu çok sevimli," diyorum kendi yemeğimi hazırlarken. Bir an sessizlik çöküyor üzerimize.

"Bana bir şey sormak istiyorsun, değil mi?" O sorar. "Devam et, ben açık bir kitabım."

"Neden müzikle ilgilenmedin? Tam zamanlı bir iş gibi.

"Yemek yapmayı daha çok seviyorum." Sesinde duraksama, duraksama yok. Bu soruya, kendisini mi yoksa kızını mı feda etmesi gerekip gerekmediğini sorduğum gibi cevap veriyor, hangisini seçecekti ve her iyi ebeveyn gibi kendisi de söyledi.

"Ayrıca, müzisyenlerden çok şefler için bir iş piyasası var."

"Michelle iyi görünüyor mu?"

"Yeniden ifade etmeme izin ver. Müzisyen olarak iki ebeveyn bir çocuk için iyi değil. Anne nerede yaşayacaktı? Evi nerede arayacak? Harper's Cove'da istikrarı olduğu gerçeğini seviyorum. Büyüdüğünü görüyorum," diyor küçük tahta bir kaseye biraz gazpacho doldururken.

"Ve her iki dünyanın da en iyisine sahibim: Bir mutfak işletiyor ve müzik çalışıyorum. Başka türlü olmazdı.

Logan tezgahın etrafından dolaşıp karşımdaki büyük tabureye oturuyor. Karşısına oturdum ve altı bruschettadan ikisini tabağıma koydum. İkisinden küçük olanı ağzıma götürdüm, ekmeğin çıtırtısının ve tuzlu karışımın duyularıma dolmasına izin verdim. Peynir taze; Ağzımda bir konser varmış gibi dans ederken domates küplerinin mükemmel bir şekilde baharatlandığını söyleyebilirim.

"Tamam," diyorum, krizin ortasında. "Bu harika."

"Sağ? Bu-"

"Kişniş," dedim sözünü bitirmeden. "Ayrıca başka bir şey daha. . . Kekik?"

Yavaşça başını sallayarak sırtıyor. "Kesinlikle. Son malzemeyi tahmin edebilir misin?"

Yavaş, ölçülü bir ısırık daha aldım ve yiyeceğin ağzımda bir macuna dönüşmesine izin verdim. "Söylemek istiyorum . . . küçük hindistan cevizi?"

"Sadece bir tutam." O

gülüyor. "Bu tuhaf."

"Ama tadı güzel, değil mi?" O haklı. öyle

Tamamen ve tamamen dürüst olmam gerekirse, Logan'la birlikte olmak iyi hissettiriyor.

Bunu başkalarından duyduğuma göre varsayıyorum.

"Yani," diyor, parmaklarındaki sıvının bir kısmını emerek. "Eve dönmene neyin sebep olduğunu bana açıklamak zorundasın. Tamamen. Gerçekten mi. Çünkü benim bakış açım göre sen bir Kapak değilsin."

Burnumu buruşturup onun yerine önümdeki yiyeceğe odaklandım. İnsanların toprağa ait olduğu fikri çok beyaz merkezli bir fikir ama Logan'ın bu konuşmayı yapacak kadar uyanıp uyanmadığını bilmiyorum. Artı, sanki 7-Eleven'dan aldığım ucuz bir sabunla kendimi yıkıyormuşum gibi her zaman derimi karıncalandırıyor. Sadece tek bir yere ait olabileceğinizi ve bedenlerimizin geçici ve akışkan olmak yerine bir yere kök saldiğını hissettiriyor.

Bu başka birine biraz hippie-dalgın gelebilir, ama bana mantıklı geliyor.

"Kendini bir Kapak olarak görüyor musun?" Soruyorum.

Onu çiğnerken yakaladım. Sevimli bir şekilde eliyle ağzını kapatmaya çalışır ve başını sallar. “Hiç de değil ve asla olmayacağım” diyor. "Yapıyor musun?"

"HAYIR."

"Cevap vermekte tereddüt bile etmedin."

"Karmaşık ve gerçekten bir ilk buluşma konuşması değil."

Hey, diye nazikçe dürttü. “Bütün şeyi çoktan geçtim*favori rengin ne?* çıkmanın bir parçası. Bu 101 seviyeli bir bok. Flört, birini tanımak ve güven oluşturmakla ilgilidir, o kadar. Boş nokta. Köşenizde birinin olmasının tüm amacı bu. Ve eğer çıkacaksak, bu senin hakkında bilgi sahibi olmamız için önemli bir şey gibi görünüyor.

"Yani," diyor bir yudum almak için duraklayarak. "Bana söylemek konusunda kendini rahat hissediyorsan, keşke söyleseydin. Söz veriyorum, senin hakkında daha az ya da senin hakkında olumsuz düşünmeyeceğim. Ve dürüst olmam gerekirse, sorumu şımarık bir sözle geçiştirmiyor olsan bile mi? Bu, üç hafta öncesine kıyasla büyüme."

Üzerimde kırbaç darbesi gibi bir duygu dalgası yuvarlanıyor. Bir noktada, Logan'ın nazik, çekici ve bir beyefendi olabileceğini hissettim. Ama bir parçam bu konuda endişeli. Bu kadar tatlı ve nazik kişiliğe sahip insanlara güvenmiyorum. Ve bunun nedeni muhtemelen dişlerimi New York ve Chicago'da kesmem. Ama öte yandan, Logan cildimi gıcıklıyor ve bu itme ve çekme, bu dinamik? O alanda rahatım. Yüksek alarmda olduğum için rahatım.

"Yani, bana güveniyor musun?"

Az çok, diye düşünüyorum, konuşmadan önce içkimin geri kalanını yutarak. Bradley ile bunun hakkında konuşmadım bile; asla duymak istemedi.

"İşletme okulundaki bir Siyah ibne için, yemek ya da yenilmek," dedim ağzımı silerken. “Filmi görüyorsun*Kırbaç?*”

“O adamla. . . Mack Teller mı?

"Miles, ama evet. O gibi. Koşmak, sürüklemek ve insanlara bir şeyler fırlatmak değil. Ancak başarılı olmak istiyorsanız, önemli biri olmak istiyorsanız, üstün olduğunuzdan ve öne çıktığınızdan emin olmalısınız.”

"Endişelendiğin şey bu mu? Arkaya düşmek?"

"Görölmekten endişe ediyorum."

Kelimeler ağzımdan olmasını istediğimden daha hızlı çıkıyor. Onları düşünseydim, onları geri arardım ve onları insanlar için biraz daha lezzetli bir şeye dönüştürürdüm. İnsanlara gerçeğı söylediğinizde, onlara Tanrı'ya karşı dürüst olduğunuzu gösterdiğinizde, korkmaya eğilimlidirler. Gerçek sizi sevmeme eğilimindedirler. İnsanlar, bir kişinin ne olduğuna dair önceden belirlenmiş fikirleriyle aynı hızda olan bir insan versiyonunu görmeye alışkındır.

Ve bu benim için asla başaramamaktan korkan biri değil. Ama o kedi çantadan çıktı.

Logan'dan tuhaf bir yanıt bekleyerek kendimi hazırladım ama hiçbir şey gelmedi. Hatta elini kaydıldı ve parmaklarını benimkilere geçirip sıktı. Elim onunki kadar sert değil; Sadece birkaç haftadır mutfakta çalışıyorum ama onunkiyle aynı yerlerde tamponlar ve yanıklar oluşmaya başladı.

"Bence bu takdire şayan," diye fısıldıyor. "Bence bu cesurca ve bence daha fazla insan böyle olmalı."

"Hassas?"

"Dürüst."

İyi şarap insanın gırtlğından aşağı süzölürken, sözcük de dilinden kolayca dökölüyor. Konuştuğunda, sesinde hiçbir kötölük olmadığını söyleyebilirim. Alay yok, yargılama yok, sadece saf, katıksız dürüstlük. Parmakları hareket etmiyor, başparmağı hâlâ parmak boğumlarımda geziniyor, yatıştırıcı, sakinleştirici bir şekilde yavaş dairesel hareketler yapıyor.

"Öne çıktığını hissediyor musun? Yoksa sürünün gerisinde kalmış gibi misin?" diye soruyor, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Demek istediğim . . ." Boşta kalan elimle kendimi işaret ediyorum.

"Evet? Ve evet?" Logan konuşmuyor.

"Bu senin için yeterli bir cevap değil, değil mi?" "Öğreniyorsun."

Burun deliklerimden bir iç çektim. "NYU'da Siyahi bir çocuktum. Chicago Üniversitesi'nde Siyahi bir çocuktum ve bu iki ortamda da saygı görmek istiyorsam en iyisi olmam gerektiğini biliyordum. oda yoktu

daha az bir şey için. Pek çok Siyah insan bunu yaşıyor. Mesela, bir şeyleri batırırsak, bu sadece kendimizin değil, bizden sonra gelen herkesin bir yansımasıdır.”

"Kulağa çok fazla baskı gibi geliyor."

"Bu. Kimse bunu anlamıyor. Ve şimdi bana bak. Ben-"

Söylemeden önce kendimi yakaladım. Logan'ın henüz o tarafımı bilmesine gerek yok. Bu sadece bir ilk buluşma; daha fazla değil. Bir şeyler sakladığımı anlayarak kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi. En azından ilk değil.

Sadece bana güvenebileceğini bilmeni istiyorum, dedi elini geri çekip taco yapmak için masadan kalkarken. "Bu daha ilk buluşmamız olduğu için sana öyle gelmeyebileceğini biliyorum ama burada kötü adam olmadığımı bilmeni istiyorum. Ben düşman değilim. Ben . . ."

Derin bir nefes alır, duraklar ve gözlerini kapatır. Ona kadar saydığını görebiliyorum. "Ben sadece başka bir adamdan hoşlanan ve orada bir şeyler olabileceğini düşünen bir adamım. Ben sadece oyun oynamak istemeyen ve büyülü bir şeyi gerçekleştirmeye açık olabilecek birini bulmayı uman bir adamım. Ve umuyorum ki, sadece belki, sen o adam olabilirsin.

Ben de mükemmel değilim Xavier. Bir restoran uzun süre olumsuz bir iştir. Angelica, Kyle ve kirayı ödeyebileceğimden emin olmak için bazen maaş çeki almıyorum ve Anne ve benim yüzdüğüm şey Michelle'in nafakası. Ben başarılı bir Chicago iş adamı değilim. Ben sadece kafasını suyun üstünde tutmaya çalışan bir adamım. Umarım bu yeterlidir."

Sözcükler için kaybolduğum nadirdir. Her zaman söyleyecek bir şeyim vardır ve her zaman ne söyleyeceğimi bilirim. Belki de ülkeyi dolaşarak ünlü bir yazar olmayı arzulamalıydım. Ama şu anda tek düşünebildiğim, Logan'ın az önce söylediklerine verilecek yanıtı hiçbir kelimenin haklı çıkarmayacağı. Nasıl tepki vereceğimi düşünmeden. Göbeğini bana mümkün olan en dürüst şekilde göstermesine nasıl tepki vereceğimi düşünmeden. Koca bir siki sikeyim, güzel bir kıcı sikeyim, parayı sikeyim. Böyle dürüst biri, muhtemelen hayatımda gördüğüm en ateşli şey.

"Yeter. Gereğinden fazla."

Ve ne yaptığımı bilmeden, eylemlerimin sonuçları hakkında düşünmeden, adaya eğilip dudaklarımı Logan'ın dudaklarına bastırıyorum ve sanki onu öpmek yapacağım son şeymiş gibi yüzünün iki yanından öpüyorum.

BÖLÜM

YİRMİÜÇ

XAVIER, GELİR MİSİN?bir dakikalığına ofisime gelebilir misiniz, lütfen?”

Logan'la ilk randevumuzun üzerinden yaklaşık üç ay geçti ve ilk öpücük ve neredeyse iki geceyi birlikte geçirdik. Tekrar çıkmak garip, neredeyse yabancı hissettiriyor. Buna diyebilir miyiz?*Flört*

Bu kelime, yaptığımız şey için çok ağır geliyor. Elbette, birlikte akşam yemeği güzeldi. Bir sabah birlikte kahve içmek bile harikaydı, özellikle de beni içerken gördüğü diğer içeceklere dayanarak siparişimi tahmin etmeye çalıştığını düşünürsek, ama bunu flört etmeyi düşünebilir miyim bilmiyorum.

Tanrım, sanki yeniden lisedeymişim gibi konuşuyorum.

Başka bir iş olmadan, kasıtlı olarak flörtümüzü - ya da bu her neyse - profesyonel tutmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Düşündüğüm kadar profesyonelce. Birlikte araba kullanmıyoruz; Eğer sabahı birlikte geçirirsek, ondan önce ayrılacağımdan emin olacağım. Bana restoranda farklı davranmıyor; aynı anda ayrılmamaya özen gösteriyoruz. Onunla çıktığım gerçeğinden (ya da bir kez daha, bu her neyse) utandığım söylenemez ama bunun için yargılanmak istemiyorum. Wharftaki insanların çoğu, beş yıl önce restoranı açtığından beri birkaç yıldır burada çalışıyor. Aile gibiler ve içeri giren ve aniden evlerinin içinde kök salan araya giren benim. Bir kalıp

gibi.

"Sen aradın?"

"Kapıyı arkandan kapat." Girdiğimde Logan zaten ayaktaydı. Kaşlarımı çatarak kapıyı arkamdan yavaşça kapattım. Logan'ın masası, sınava çalışan bir üniversite öğrencisinin masasına benziyor. Onlarca yarım

karalanmış kağıtlar üstünü süslüyor. Onlara hızlı bir göz attığınızda, çoğunun kenar boşluklarında yorumlar ve notlar bulunan yarı bitmiş tarifler olduğunu söyleyebilirim.

"Herkes kadar ben de riskli sevişme seanslarından ya da seksten yanayım, ama ben yağ gibi kokuyorum, personelin geri kalanı dışarıda ve..."

"Senden bir iyilik istemem gerekiyor."

Logan konuşurken zar zor oradadır. Konacak yer bulamayan bir kelebek gibi odanın içinde dolaşıyor. Bir kasırganın başrolünü oynarken, sandalyesinin arkasına sarkan bir gömleği alıyor, neredeyse gömleğini yırtıyor ve üzerine fırlatıyor.

"Kravatını bağlarken yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyorum masanın üzerindeki bükülmüş kumaş yığınının işaret ederek.

"Yapabilir misin?"

Başımı salladım, tuttum ve önünde durdum. Logan hiç tereddüt etmeden başını kaldırıp boynunu bana gösterdi.

"Biliyor musun, bazı kültürlerde birine boynunu göstermek ona açıkça güvendiğin anlamına gelir," diye mırıldandım. "Bunu yapmayı düşünmek, birinin boğazını kesebileceği anlamına geliyordu."

"Boğazımı kesmeyeceksin, değil mi?"

"Bu sefer değil." Sıcak bir şekilde gülümseyip otuz saniye sonra omzuna hafifçe vurdum.

Logan telefonunu alır, açar ve aynada kendini kontrol etmek için kamerayı kullanır.

"Bugün önemli bir konuğumuz var mı?" Soruyorum.

Hayır, keşke, diye içini çekti. "Bu daha kolay olurdu. Michelle yeni erkek arkadaşıyla burada. Sürpriz ziyaret. Veya sesli mesajı kaçırdım.

"Ciddi olmalı. Senin ve Anne'in onlarla birlikte Seattle'a taşınmasını istediğini mi düşünüyorsun?"

Aklımdan kendime lanet okuyorum, kelimeler daha onları durduramadan ağzımdan çıkıyor. Yapışkanlık kimse için iyi bir özellik değildir. Kelimelerin böyle ağzından kayıp gitmesine izin mi veriyorsun? Beni çaresiz ve çocuksu gösteriyor. Büyük dönüş. Bunu istese bile, bu iyi bir şey, değil mi? Bu, Anne'nin babasını ve annesini birbirine yaklaştırdığı anlamına gelir.

Ayrıca zaten Harper's Cove'da kalmıyorum, değil mi?

Sağ.

Ama Logan geri çekildi ve tek eliyle omzumu tuttu. Diğer eli çenemin altında hareket etti, hafifçe yukarı kaldırdı ve öne doğru eğilerek dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve bir saat gibi gelen bir süre -iyi bir saat- ama sadece saniyeler meselesi olan bir süre orada tuttu.

"Bu olmayacak," diye mırıldandı sessizce. "Söz veriyorum. Hayır, o ve erkek arkadaşı geliyor. Onunla tanışmamı istiyor. Sanırım buna hazırlanıyor olabilirler, bilirsin."

İlk başta, bunun takibinin olmasını bekliyorumve *akşam yemeğinde bana katılmanı istiyorum*, ama daha iyi biliyorum. Bir ay kesinlikle o adıma gitmek için yeterince uzun değil. Henüz bize erkek arkadaş diyebilir miyim bilmiyorum ve Logan'ın bize henüz öyle hitap etmek istediğinden emin değilim. Anne'e söylemiş miydi? Bilmesi gerekir; bilecek kadar akıllıdır.

Zaman ya da yer değil, Xavier.

"Evlenmek?" Açıklayarak soruyorum. "Kesinlikle."

Peki bu konuda ne hissediyorsun?

"İyi." Omuz silkiyor. "Yani, mantıklı, değil mi? İnsanlar ilerliyor, ben ilerliyorum. Ve onun için en iyisini istiyorum. Boşanmış bazı insanların olmadığını biliyorum ama ben yapıyorum. Michelle ve ben hala yakın arkadaşız; Annemiz olmasa bile her zaman olacak.

Ama Anne'in haberleri tek başına almasını istemiyorum. Onunla orada olmak istiyorum. Michelle de kesinlikle onun annesi ama onun velayeti bende; onun akıl sağlığı benim sorumluluğumda.

"Ve bu onu mahvedebilir, anlıyorum. Benden ne istiyorsun?" Logan vücuduna bir spreyci kolonya sıkıyor.

"Beni korumana ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?" "Mutfak tamamen yönetmeyi mi kastediyorsun?" "Kesinlikle."

"Yani, teknik olarak yapabilirim, ama... ." "Mutfak mı işletiyorsun? İskeleyi mutfak mı? Tek başıma mı?

"Başka seçeneğim olmasaydı sana sormazdım," dedi kot ceketini alırken. "Anne'in onu duyduğunda tek başına orada olmasını istemiyorum.

anne yeniden evleniyor ya da yeni üvey babasıyla ilk kez tanışıyor. Ama bununla başa çıkabileceğini düşünmüyorsan—”

"Bunu ben halledebilirim."

Bunu biraz fazla hızlı söylüyorum. Sadece bir cevap vermek ve muhtemelen çiğneyebileceğimden daha fazlasını ısırmak yerine talebi düşünmeli ve işleme koymalıydım.

Ama Logan'ın yüzünün aydınlanması ve omuzlarının sadece bir santim gevşemesi? Söylememi umduğu cevabı anlayabiliyorum. Dünyadaki en önemli insan benmişim gibi gözlerinde o bakış varken nasıl geri gidebilirdim? Bradley bana hiç öyle bakmadı. Birinin bana böyle bakacağını düşünmemiştim.

Eğilip dudaklarımı usulca öperek, "Teşekkürler, Xavier," diye fısıldadı. Bir an oyalanmalarına izin verir. Bir santim geri çekilerek alnını benimkine dayadı. "Söz veriyorum, telafi edeceğim."

"Gerek yok."

"İsteyeceğim," dedi, geri çekilip ceketinin fermuarını çekerken.

"Bu gece yaptığımız hakkında bilmediğim özel yemekler var mı?"

Logan başını sallıyor. "Sadece restoranımı yakma ve harika olacaksın. Angelica da sana yardım edecek. Herhangi bir soruya cevap verebilir ve tüm tariflerimi ezbere bilir. Henüz bitirmediklerim bile."

"Ya Kyle?"

Dürüstçe, "Et dışında bir şey yapması konusunda ona güvenmiyorum," dedi ama dudaklarında şakacı bir gülümseme var. Kyle muhtemelen onunla aynı fikirdeydi. Ama beni rahatsız eden bir şey var.

"Eğer Angelica'ya bu kadar güveniyorsan, neden onu yönetmiyorsun?"

Aynada bir kez daha kendini kontrol ediyor ama tereddüt etmiyor. "Yatağımı benimle paylaştın..."

"Ve senin araban."

"Ve arabam. Kızım senden hoşlanıyor gibi görünüyor. Mutfağımla ilgilenabiliyorsan, kalbimle de ilgilenmemen için hiçbir sebep yok."

Kalplerden bahsetmişken, o bu sözleri öylesine gelişigüzel söylediğinde benim de kalbim çarpıyor. Sanki içinde kan birikiyor ve patlamakla tehdit ediyor.

Logan'ın bir şaire rakip olabilecek kelimeler konusunda bir yolu var. Müzisyen olmasına şaşmamalı.

"Yani, bu yine bir test mi?" Yüzümde şaşkınlık olduğundan emin olduğum şeyi saklamaya çalışarak, diyorum. "Bir diğeri."

"HAYIR. Sana zaten güveniyorum. Bu sadece başka bir iyilik. Ve sonuçta, insanların birbirleri için yaptıkları bu, değil mi? iyilik?"

Sana güveniyorum. Eminim Logan bunu iyi bir şey olarak, sinirlerimi yatıştırmak ve kendi kaderim üzerinde kontrole sahip olduğumu hissettirmek için söylemiştir, ama bu bana tam tersini hissettiriyor. Sanki bunu kesinlikle mahvedeceğim ve ağırlık tamamen benim omuzlarımda olduğu için, bu tamamen benim hatam olacak.

"Hey," diyor kolumu sıkarak. "Bunu aldın, değil mi? Ayrıca, bir şey olursa, sadece bir telefon kadar yakınlım. Numaram sende var."

Pek çok kelimeyle, kalması gerekip gerekmediğini soruyor sanırım. Bana güvenebilirse. Buna ne demeliyim?

"Kesinlikle."

• • • • •

Güm güm güm güm.

Bunu

yapabilirim.

Bunu

yapabilirim.

Bunu

yapabilirim.

Bu sözleri kafamda kaç kez tekrarladığımı bilmiyorum. Personel banyosunda bütün gün temizlenmemiş olan bu iğrenç aynadaki yansıyama kaç kez baktım. Banyoyu temizleme sırası kimde? Görev çizelgesini kontrol etmeliyim. Bence.

"Odak."

Huysuz bir çocukmuşum gibi sözleri kendime tısladım. dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. Kapının arkasında olanlardan kaçınmak için. Dağınık bir mutfak.

Bu yanlış ve benim için adil değil. Mutfak dağınık değil. bende bu var Bunu yapabilirim. Ben bir patronum. Patron benim.

Bunu kaç insan söyleyebilir?

güm güm güm.

"Bir dakika!"

"Sana burada ihtiyacımız var."

Ses Angelica'ya ait, stresten kalın. Bunu saklamak, onu çıldırtan her ne ise uzak tutmak için elinden geleni yapıyor.

Yüzüme şok edici derecede soğuk su çarparak iç çektim. "Yapabilirsin."

Derin bir nefes alarak kapıyı iterek açtım ve onunla göz göze geldim.

Yüzü, iğrenme ve hüsrana uğramış bir bakışla savaşıyormuş gibi görünüyor. Yanağında kurumuş ve kırmızı bir şey var. Yiyecek - muhtemelen üzerinde çalıştığı domates sosu.

"Sos karşılık verdi mi?" Alaycı bir gülümsemeyle soruyorum. "Biliyor musun, bir sorunumuz var gibi görünüyor..."

"Bir eleştirmen geldi."

Sözleri çabucak söylüyor, şakamı ayaklarından kesiyor. Sesinde yoruma yer bırakmayan bir doğrudanlık var. *Şaka zamanı değil, Xavier, sesi azarlıyor. Ciddi olmalısın.*

O haklı. Ciddi olmam gerekiyor. Çünkü bu hattaki sadece benim işim değil ve benim yerim değil. Bu Logan'ın. Logan'ın restoranı. Logan'ın gururu ve sevinci. Logan'ın kalbi.

Çünkü bir şefin o gün için bana restoranını vermesinden daha romantik ne olabilir? Bu kelimenin tam anlamıyla bana onun ruhunu, krallığının anahtarlarını vermek gibi bir şey. Ya da dediği gibi, kalbi.

Harika, eşit hissetmek hakkında konuş *Dahadaha* önce yaptığımdan daha fazla sorumluluk. "Üzgünüm, ne?"

"Bir yemek eleştirmeni" diyor. "Burada. Harper's Cove'da." "Bugün?"

"Aslında şu anda."

"Emin misin?"

"Dördüncü masa. Bu ay gelecekti ama. . ." "Elbette bugün geldi. Nereden biliyorsunuz?"

"Bu tür şeyleri anlıyorum. Sanki seni ve Logan'ı birlikte gördüğüm an bir ay içinde sevişeceğini biliyordum."

Ağzımı açıyorum ama parmağını ağzına koyuyor. "Bunu sonra konuşuruz. Logan'ı aramalıyız.

Telefonumu çoktan çıkardım, mesajlarıma, ardından Logan'ın adına ve ardından arama düğmesine tereddüt etmeden dokunuyorum. Telefon bir kez çalar.

sesli

posta.

"Bok."

Tekrar denerim. Tekrar sesli mesaj. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Neredesin?Hızlı bir metin gönderiyorum. Az teslim edildi simgesi görünmüyor.

"Onu arayabilir misin?" Angelica'ya soruyorum. Başını sallayarak telefonunu çıkardı

onun önlüğü. Bir süre sonra, onu yüzünden geri çeker. "Sesli mesaj."

"Kahretsin!"

Onunla yürürken, mutfağa doğru yol alırken, koku dalgaları ve duyumlar bana çarptı. Kekik. Kişniş. Kızarmış etler. Her biri yüzüme çarparak birbiri ardına darbeler. Isı ile birlikte. Sıcağı unutamam.

Elimin tersiyle kaşımı silip Angelica'ya baktım. "Logan sana nereye gittiğini söylemedi, değil mi?"

Başını sallıyor. "Sana söyleyeceği herhangi birini tahmin ediyorum."

"Ve tabii ki yapmadı." Harper's Cove'da yemeğe gidebileceği o kadar çok yer var ki. Koy'da olduğunu varsayarsak. Belki de Portland'a gitmiştir. Eğer yaptıysa, zaten yoldadır, daha fazla değilse de neredeyse yarı yoldadır. Zamanında geri dönemez ve bir yemek pişirmek ve eleştirmeni etkilemek için yeterli zamanla buraya geri dönemezdi.

Biz kendi başımızayız.

Göğsüm patlayacakmış gibi geliyor. Kulaklarıma pompalanan kan o kadar yüksek ki, etrafıma bir nehir sıçramış gibi geliyor. Bir mutfağı yönetmek bir şeydir. Bir eleştirmen buradayken bir restorani yönetmek başka bir şey.

Ve benden ikisini de yapmam mı bekleniyor? ya başaramazsam? Ya sıçırsam? Ya yemekten nefret ederse? Farzedelim . . .

Omzuma değen sıcak bir el beni aşağı doğru olan sarmalımdan çekip çıkardı. İlk başta, bir an için, Logan'ın günü kurtarmak için burada olduğunu düşündüm, ama sadece Angelica, kendi korkusunu neredeyse -neredeyse- gizleyen nazik bir gülümsemeyle.

Hey, Logan restoranı konusunda sana güvendi. Sana çoğu insana inandığından daha fazla inanıyor. Yapabilirsin. Bunu yapabiliriz."

"Neler oluyor?" diye soruyor Kyle, köşeden başını uzatarak. "Xavier panik atak geçiriyor."

"Panik atak geçirmiyorum!"

Kulağa doğru geliyor. Burada bir eleştirmen olduğunu biliyor, değil mi? Arızalar için zamanımız olmadığını mı?

"O bilir."

"Biliyorum!"

"

Angelica Kyle'a ters ters bakıp bana döndü. "Bize ne yapmamızı istediğini söyle, sana yardım edelim, anladın mı? Birlikte başaracağız."

"Ya da başarısız ol," diyor Kyle tekdüze bir sesle.

"KYLE!" Angelica ve ben ikimiz de bağıırıyoruz. Angelica bana sırtarak omzuyla beni dürttü. "Görmek? Zaten ekibimizin bir parçasısın."

Bu beni düşündüğü kadar iyi hissettirmiyor ama gülümsemesi her şeyi biraz daha parlak yapıyor. Derin bir nefes alıyorum, parmaklarımı esnetiyorum, kıpırdatıyorum ve çıtırtılarını dinliyorum.

*Bunu
yapabilirim.*

*Bunu
yapabilirim.*

Bunu yapabilirim.

"Logan onun bütün tariflerini bildiğini söyledi?" "Tava-"

"Tatlı mısır püresi ve kırmızı biberli porcini tozlu orfoz," diye araya giriyor Kyle, restoranın diğer tarafından duyabileceğimiz kadar yüksek sesle.

"Şaka yapıyorsun," diyorum.

"Biliyorsun?" diye sordu Kyle, aradaki boşluğu doldurup yanımızda durarak. "Hayır, ama yapmanın karmaşık olduğunu biliyorum. İçinde neredeyse dokuz kelime var.

başlık."

"Bu harika," diyor. "Etkilemek istiyor. Bu bir eleştirmen, unuttun mu?"

"Biliyorum." Logan'ın ne dediğini çok iyi hatırlıyorum. Ve bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Hayalini gerçekleştirmesinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

"Ancak?" Kyle kelimeyi uzatarak diyor.

"Ama hiçbir şey."

Angelica, "Hiçbir şey yok," diye ısrar ediyor. "O bakışı biliyorum."

"Ben sadece . . ." Bir vuruş geçer. "Harper's Cove değil. Onun . . . New York, Paris veya Londra'da bulabileceğiniz deniz ürünleri.

"Bu eleştirmen Londra'dan," diyor. "Eskiden Gordon Ramsay'in şefiydim."

"Doğru, anlıyorum ama buraya Rıhtım'ı deneyimlemek için geliyor. Harper's Cove'u temsil eden yiyecekler. Kasabamızın sıcaklığını ve samimiyetini gösteren yiyecekler. Burnu havada olanlar için Avrupa yemekleri olmak istemem."

"Beni hemen bırakmak istememe neden olacak bir şey önereceksin, değil mi?" diye soruyor.

"Beni dinle," dedim telefonumu çıkarırken. Menüü getirmek için üç kez dokunuyorum ve yakınlaştırıyorum. "Somon burgerler."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Hayır, hayır, dinle! Harikalar. Cidden. Kasabamızla ilgili her şeyi temsil ediyorlar: misafirperver, davetkar, basit, lezzetli. Yapmaları kolaydır ve doğru yapılırsa Rıhtımın ne olduğunu gösterirler. Rahatınız ve aileniz ve arkadaşlarınızla iyi bir yemek için geldiğiniz bir yer. Harper's Cove daha ne olsun?"

"Ayrıca Logan'ın istediğinden tamamen farklı," diye hatırlattı bana.

"Farklı olmak kötü

değildir." "Evet, ama

başarısız olursak?"

"Ama ya yapmazsak?" diye soruyor.

Angelica ona ters ters bakar. Kyle, teslim olma pozisyonunda ellerini havaya kaldırıyor.

"Haklı olduğunu söylemiyorum," dedi çabucak. "Ama söylediğim şey, onun nereden geldiğini anlıyorum."

Angelica yanaklarındaki gamzeleri göstererek kaşlarını çattı. "Bu bir risk." "Bir restoran işletmek bir risktir," diyor Kyle ve ardından ekliyor. kaşlarını sallayarak, "Aşık olmak bir risktir. Ve sen bana aşık oldun." "Asla sana aşık olduğumu söylemedim."

"Dün gece dilimi soktuğumda söylediğin bu değildi. . "

"İyi!" elini ağzına koyarak sözünü keser. "İyi. Ama işleri batırıp Logan için bunu mahvedersek? ikinizi suçluyorum İşimi kaybetmiyorum.

"İşte benim kızım." Kyle sevgi dolu bir erkek arkadaş gibi parlayarak elini çekti.

Senin kızın değil, diye hatırlattı ona.

"Evet, ama belki de öyle olmalısın." sırtıyorum "İkinizin nasıl olduğunu herkes görüyor.

—"

"Gerçekten mi?" diye havlıyor, tek kaşını kaldırarak. "Birinin birine nasıl baktığı hakkında konuşmak ister misin?"

Kyle'in teslim olma hareketini taklit ediyorum. "Adil, adil," diye kabul ediyorum.

"Yapman gerektiği gibi. Şimdi, benden ve Kyle'dan ne istiyorsun? "İkinize de patronluk taslayacağımı mı söylüyorsunuz?"

Kesinlikle, dedi Kyle. "O ifade de ne? Yükselen gelgitler . " "Bütün gemileri kaldırın," diye bitiriyorum onun için. "Birlikte başarınız, birlikte başarısız oluruz." "Ayrıca Logan için bunu mahvedersek birlikte kovulacağız," diye hatırlattı.

biz.

"O da. Ama herhangi bir risk yoksa bir şeyi yapmanın nesi eğlenceli? dahil, biliyor musun?"

"Sen bir mazoşistsin, bunu biliyor musun?" Angelica bana soruyor.

BEN omuz silkmek "Ben sahibim Asla sınanmış BT önce, Ancak BEN olmaz olmak biraz acı oyunu denemeye karşı.

Kyle büyük, neredeyse Viking benzeri ellerini omuzlarımızda kenetleyerek içten bir kahkaha attı. "Bu benim duymak istediğim! Yani bunu biz mi yapıyoruz?"

Angelica'ya bakıyorum. "Bunu biz mi yapıyoruz?" "Bunu yapıyoruz."

Somon burgerler, menüde temel bir unsurdur. Onları en az yüz kez

yaptık. Tazesini dilimlemek sadece otuz dakikamızı alıyor.

somon balığı, çörekleri kızartın, hollandaise mayonezi yapın, somonu doğru baharatla mükemmel bir şekilde pişirin ve süsleyin.

"Bir salata eklemeliyiz, değil mi?" Kyle, Angelica bir nükleer reaktörü yerinden çıkarıyormuş gibi dikkatlice somonu ekmeğin üzerine yerleştirirken araya giriyor. "Biraz sebze mi? Yemeği tamamlamak için mi?"

"Acı yeşil salatamız var mı?" Diyorum. "Keçi peynirimiz, meyvelerimiz, yeşilliklerimiz hazır mı?"

"Pansuman?" diye soruyor.

"Ananas sos," diyoruz hep birlikte, hiç tereddüt etmeden.

"Uğursuzluk," diye ekliyor Angelica. "Bundan sonra bana bir içki borçlusun."

"Zaten bir raunt için para ödeyecektim. Su Kemer mi?"

"Evet lütfen."

İki büyük buzdolabından birini açtım ve taze yapılmış salatayla dolu bir kase getirdim. Büyük maşa setlerinden birini kullanarak kaseye bir parça yardım alıp mükemmel bir tümsek haline getiriyorum. Kyle, yaban mersini, ceviz ve peynir serpiştirirken salata suyunu hızla çırpıp üzerine gezdirerek takip ediyor.

"Tamamlamak?" Soruyorum.

Angelica homurdanarak yanıt verdi. Kyle bana onay verdi. "Aslında oldukça güzel görüldüğünü söyleyebilir miyim?" diye sorar, neredeyse burnunu çekerek

sanki büyük patlamayı ilk kez görüyormuş gibi, ona Doktor'un TARDIS'inin açık penceresinden bakıyordu. "Bir yemeğe güzel diyebiliriz değil mi?"

"Cok aptalsın." Angelica gözlerini deviriyor.

"Evet ama ben senin aptalınım." O sırtır.

"Jüri hala bu konuda değil." "Ama hala umut var."

"Aman Tanrım." Gözlerini devirip bana bakıyor. "Bak, bunu yapabilen bir sunucumuz var ama... ."

Çıkarmam gerektiğini düşünüyorsun, dedim sözünü bitirmesine izin vermeden.

"Şu anda tüm niyet ve amaçların sahibi sizsiniz ve yüzünüzü görmesi

önemli."

"Angelica'ya katılıyorum," diye araya giriyor Kyle. "Şu anda büyük köpek sensin.

Ve eğer biri krediyi alırsa. . ” "Ya da suçlama?"

Omuz silkiyor. "Olumlu düşünmeyi seviyorum. Bu benim ahlakım. Beni genç gösteriyor."

Sana neden zorlukla katlanabildiğini anlayabiliyorum, diye alay ettim. Ama ikisi de haklı. Tabağı alan ben olmalıyım. Restoranı başarılı kılacak ya da bozacak bir karar vermek yirmi yaşındaki birinin sorumluluğu olmamalı.

İç çekip omuzlarımı silkiyorum. Çabucak lekeli beyaz önlüğümü çıkarıyorum, kendime tepeden tırnağa bakıyorum. Bunun için giyinmemiştim. Ben bir yardımcı şefim. İşlerin yolunda gitmesini sağlamak benim işim. Ben mutfakta çalışıyorum. Ve öyle görünüyorum. Sadece alelade bir koyu renkli gömlek ve kirletebileceğim bir pantolon. Görülmeye hazır değildim. Algılanmak.

Konu o değil. Birileri bunu yapmak zorunda. Ve o kişi benim.

Tekrar iç çektim ve bariz yiyecek lekelerini silmek için bir havluyla vücudumun üzerinden hızlıca geçtim. Bitirdikten sonra tabağı alıp sağ avucumun içinde taşıyorum.

Hayır, hayır, dedi Kyle, tabağı nazikçe alırken. "Olmadığın biri olmaya çalışma. Eleştirmenler bunun kokusunu bir mil öteden alabilirler. Normalde yaptığınız gibi tutun.

kaşlarımı çattım. "Bu profesyonelce değil. İlk izlenimler..."

"Saçmalık," diye sözünü kesiyor. "Çoğu insan onları yüzüstü bırakır. Yemeğin kendisi için konuşmasına izin verin. Sevişmek gibi ya da ilişkiler gibi. İlk göz göze geldiğinizde ya da seviştiğinizde kim olduğunuzla ilgili değil, uzun vadede nasıl olduğunuzla ilgili. Neyi savunuyorsun? Kalbinin sessizken söylediğini ve bunu senden ve sevgilinden başka kimse duyamaz. Herkes düştüğünde, sen kimsin ve ne için bilinmek istiyorsun? Senin gerçeğin nedir? Zevkleri boşver. Siz ve yiyeceklerin kendisi için konuşmasına izin verin.

Hem Angelica hem de ben orada sessizce duruyoruz. Kyle ikimize de bakıyor, gözleri ileri geri fırlıyor.

"Ne?"

"Hiç bir şey." Angelica gülümsüyor. "Sadece buydu. . ”

"Derin. Senin yapabileceğini düşündüğümünden daha derin." "Affedersin?" Kyle kükredi.

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden, tam olarak dediğini yaptım, tabağı iki elimle iki yanından kavradım ve dikkatle avuçladım. Onu ellerimin arasında tutuyorum, sıcaklığını ve ağırlığını hissediyorum, onunla savaşıyor ya da ondan korkmuyorum, ama onu kucaklıyorum. Bu şimdi ya da asla.

Bunu anladım.

Bunu yapabilirim.

Ben lanet olası bir patronum.

Ve hiçbir eleştirmen, erişimleri ne kadar büyük olursa olsun, Logan'ın elinden gelenin en iyisini yapamayacak.

BÖLÜM

YİRMİDÖRT

C LÜTFEN DURtelefonunu yenilemek mi?"

Eleştirmen uğradığından beri, Logan telefonuna yapışık durumda. ve bilgisayar, onların yanında Anne veya benden daha fazla zaman geçiriyor. İkimiz de fark ettik ve bugün de farklı değil.

Sonunda onu rahatlattım. Sonunda akşamı tezgahın başında bilgisayarında oturarak, e-postasını veya *Portland Gazetesi*, ve bunun yerine, telefonunda otururken, etrafında bir boşluk buldu. Anne ile dışarıda ve arka bahçesinde de olsa evini terk etmesini bile sağladım ve yine de ekranı tekrar tekrar tazeliyor.

"Ve telefonumda çok fazla zaman geçirdiğimi söylüyor." Anne gözlerini devirerek ellerine üflüyor. Bluetooth hoparlörü yeni bir pop müzik çalıyor ve biz de evinin arka tarafında sıralanan derenin yanında oturuyoruz. Güneş daha yeni battı, en fazla otuz dakika önce. Harper's Cove'da normal bir Eylül ayından daha soğuk. Yakın zamanda meydana gelen bir yağmur fırtınası sıcaklığı düşürdü ve Anne, Logan'la yangın çıkarıp çıkaramayacağını tartışıyor. Şimdiye kadar tartışmayı kaybetti. Ayrıca

ızgara peynir yaptı ve kim ızgara peynire hayır diyebilir ki?

Yanındaki sandalyeye oturarak, "Baban bir inceleme alana ya da parmakları düşene kadar o telefonu yenilemeyi bırakmayacak," dedim. "Bunun olmamasından daha muhtemel olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Har har har, diyor Logan. "İkinizi de duyabildiğimi biliyorsunuz, değil mi?" "Kulakların hâlâ çalışıyor mu?" Nefesim kesildi. "Ve burada vücudunun

Çalışan tek şeyin gözleriniz ve parmaklarınız olduğundan emin olmak için kendini optimize etti. Kanı vücudun en önemli bölgelerine yönlendirmek,

Son beş gündür telefonuna bakmayı bırakmadığını düşünürsek."

"Keşke pan-crusted ile gitmiş olsaydın. . "

Beni dinle, dedim kanepede kıpırdanarak. "İyi olacak. Söz veriyorum. Onu parktan çıkardık. Burgeri çok severdi."

Logan bana baktı, hâlâ ikna olmamıştı. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Bence."

"Bir saniyeliğine bu endişeyi görmezden geleceğim. İnsanları biliyorum. Sen bile yemeği bildiğimi söyledin ve Angelica ile Kyle benimle aynı fikirde olmasalardı o yola girmeme izin vermezlerdi. İyi olacak. Ayrıca bu sadece bir inceleme, değil mi?"

Nedense Logan bana orada cevap vermiyor. Sadece ağırlığını veriyor ve televizyona bakarak koltuğa gömülüyor.

Logan'ı mı? Soruyorum. "Sağ?"

Anne, "Bence bu, istediğim her şeyi istemek için mükemmel bir zaman," diyor.

Cevap beklercesine ona bir süre daha baktım. Nasıl davrandığına dair bir şey. . . tuhaf ve tüylerimi diken diken ediyor. Ama belki de sadece sinirlerindendir. Bazı insanlar gergin olduklarında içine kapanırlar. Logan o insanlardan biri olabilir.

Onun yerine Anne'e döndüm. Hem Logan'ın hem de benim gergin olmamız için bir sebep yok.

"Göreyim seni. Demek istediğim, öyle bir durumda ki muhtemelen sadece evet diyecektir. "Bir midilli?"

"Bir köpek?"

"Bir ev?"

"Araba?"

"Avrupa kıtası mı?"

Logan, "Siz ikiniz çekilmezsiniz," diye mırıldandı, sonunda yenilgiyi kabul edip telefonunu cebine attı. "Bu incelemenin bizi kazanabileceğini veya bozabileceğini anlıyorsunuz, değil mi? İkiniz de bunu anladınız mı?"

Bir ebeveyn olarak Logan'ın öğretim tarzını takdir etmeliyim. Kızının yanında büyük ve korkutucu şeyler söylemekten çekinmiyor. Hepsini deneyimleyecek. İyi, kötü, büyük, küçük, çirkin ve güzel. Erkeklerin sadece erkek olduğunu, inandığınız şey için savaşmanın ve hedeflerinize ulaşmak için gerçek dirsek yağı ve kan koymanın önemini bilerek büyüyecek. Bir anne kızı için daha ne yapabilir ki?

"İyi olacak," dedim ihtiyatlı bir şekilde elini sıkarak. Kızına karşı açık olabilir ama ben yine de o kişi olmaya çalışmıyorum. *O kişi* Çocuğun yüzüne ebeveynleriyle çıktığını gösteren kişi olmak. Bu tuhaf. Bundan nefret ederdim.

"İyiden çok daha iyisini yapmalıyım." İç çekiyor. Logan elimi geri sıktı ama öne doğru eğilerek avuçlarını gözlerine bastırdı.

Bundan daha fazlası yok. Bu eleştirmen geldiğinden beri ne zaman restorandan bahsetse böyle kısa cümleler kuruyordu. Her duraksadığında ve dilini tuttuğunda onu daha fazla zorlamalıyım. Onu bana söylemesi için zorlamalıyım çünkü orada, yüzeyin hemen altında gömülü başka bir şey olduğunu anlayabiliyorum.

Ancak birini gerçeği söylemeye zorlamak, aslında tam gerçeği elde etmekle asla bitmez; sadece dürtüyü tatmin etmeye yetecek ama iblisleri asla bastıramayacak kadar lapa lapa parçalar elde etmenizle sona erer. Ve benim istediğim bu değil. İkimizin de ihtiyacı olan şey bu değil.

Anne sıkılmış bir ses tonuyla, "Çok streslisin, baba," diyor, ayağa kalkıp kemikleri patlayana kadar sırtını kavislendiriyor. Logan yüzünü buruşturur. Bence bunu sadece ondan bir yükseliş elde etmek için yapıyor.

Logan gırtlaktan bir kahkaha attı. "Oh, çok mu stresliyim?"

"Mhm," diyor Anne, ikimize de bakmak için dönerek. Ellerini kalçalarına koydu, bize yapacağı her ne akıllılık olursa olsun onu kesinlikle dinlememiz gerekiyormuş gibi görünüyordu. "Önümüzdeki yirmi yıl içinde dünya nasılsa eriyip gidecek."

"Bu?" diyor bana bakarak. "Neyi kaçırıyorum?"

"Küresel ısınma," dedik ikimiz de aynı anda ama Anne'in sesi benimkinden daha rahatsız ediciydi.

“Kutup buzulları. Kirlilik. Yükselen sıcaklıklar. Tides, ”Anne her parmağını listeler.

“Ve bu demek oluyor ki... . ?” diye soruyor.

"Geniş planda hiçbir şeyin önemi yok."

Anne'nin ne dediğini biliyorum. Güven bana, anlıyorum. Ergenlik çağında olduğumu ve her konuda nihilist olduğumu hatırlıyorum. Ama aynı zamanda Logan'ın yüzünün bir an acıyla nasıl titrediğini de görüyorum. Bir dakika. Anne'in fark edip etmediğini bile bilmiyorum. Ama Logan'ın başta bir şey söylemediğini biliyorum. Ama daha da önemlisi, Logan ve Anne'in bazı şeyleri tartışmak için biraz zamana ihtiyacı olabileceğini görebiliyorum. Baba-kız şeyleri.

Gidip yaptığımız Popsicles'ı alacağım, dedim, yakında gerçekleşecek konuşmadan çıkmanın kolay bir yolu olduğunu düşünerek. "İsteyen var mı?"

Sanki bunu bilmem gerekiyormuş gibi daha bir tavırla, "Henüz bitmediler," dedi. "Sen şefsin, değil mi?"

Anne, dedi Logan bir uyarı gibi.

"Tabii ki değiller, ama aramızda kalsın, ilk buzlu şeker en iyisidir, bu yüzden ben sadece..."

Anne kaşlarını çattı. "Benim kaç yaşında olduğumu düşünüyorsun?" Anne, dedi

Logan tekrar sertçe.

"Ne? Sanki ben... Anne Natalia

O'Hare. İçeri. Şimdi."

Anne dudaklarını ince bir çizgi haline getirir ve müzik setini alır. "Kahretsin."

"Affedersin?" Logan, yarı ayakta, diyor. Ama ayağa kalktığı anda, o çoktan taş basamakları koşarak çıkmış ve evin içine girmiş, kapıyı arkasından yüksek sesle kapatmıştır.

Logan tekrar yerine oturur. HAYIR, *oturur* doğru kelime değil; tekrar koltuğa çöker. Anne'nin arkaya bakan odasından gelen derenin yumuşak seslerinin ve müzik setinin kısık seslerinin Harper's Cove'daki yaz mevsiminin melodisini doldurmasına izin vererek ikimiz de sessizce oturduk.

"Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. O sadece. . . kendini bulduğu yaşta. O kadar yaşlı olduğunu hatırlıyorsun. Ben hatırlıyorum

o kadar yaşı olmak Her şey ve herkes ona karşıdır. İnsanların her zaman onu elde etmeye, yanıldığını kanıtlamaya ya da ona bir çocuk gibi davranmaya çalışmadığını öğrenmesi gerekiyor.” Burnunu sıkıştırarak iç çekiyor.

Logan'ın omuzlarındaki gerilimi görebiliyorum. Sıkı ve kamburlar, o kadar sıkı ki kasların ve tendonların kopacağını düşünüyorum. Bu sağlıklı değil. Rahat olamaz.

Dikkatlice uzanıp parmaklarımı sol omzuna bastırdım. Logan ilk başta daha da gerilir ama yavaş yavaş gevşemeye başlar. Sağ eli yüzünden düşüyor ve neredeyse sönen bir balon gibi küçük bir iç çekiyor.

Yavaşça ayağa kalktım, arkasına geçtim ve iki elimi de omuzlarına soktum, bulabildiğim tüm gergin kasları ovmaya ve yoğurmaya başladım. Logan'ın vücudu yavaşça eğiliyor ve ellerimde iplik gibi çözülüyor. Omuzlarını düşürüyor, başı geriye doğru eğiliyor ve bir kez daha iç çekiyor, neredeyse inliyor gibi.

Sessizce kasları yoğurmaya devam ediyorum. Ben masöz değilim ama Bradley çok çalıştıktan sonra omuzlarında aynı gerilimi hissedirdi. Bunu onun için yapardım.

"Basit nezaket eylemleri," diye mırıldandım.

"Üzgünüm?" diyor Logan, sanki zihni ve bedeni ayrıymış gibi sesi halsizdi.

"Hiç bir şey."

Bradley onlara böyle derdi. Şimdi aptalca geliyor. Rol değil - bu konuda haklıydı - ama ne kadar yakın olduğumuzu düşündüm. Onun küçük dairesinde dünyanın ne kadar önemli olduğunu düşündüm. Her şeyin nasıl da en büyük sonucu varmış gibi görünüyordu. En küçük şeylerin tüm dünyada en büyük sonuçları olacağı gibi.

Dünya Bradley'den çok daha büyük ve öyle sanıyordum. Gerçek boyut anlamında değil, çünkü bu ölçüyü kullanırsanız, küçülür, ancak çok farklı kesişen ve çatışan yaşamları olan çok farklı insanlarla birlikte. Her insanın kendi mücadeleleri ve kendi savaşları vardır ve hiç kimsenin hayatı diğerlerinden daha fazla veya daha az önemli değildir.

Eminim anneme bu keşfe yeni geldiğimi söyleseydim, sonunda buraya geldiğim için mutlu olurdu.

Bu da bir şey sanırım.

Hey, diye fısıldadı Logan. Kaba parmaklarının koluma sürttüğünü, kesikler ve küçük yanıklarla kaplı parmak uçlarının tenimi tırmaladığını hissediyorum. "Nereye gittin?"

İyi soru.

Ona ve onun yakışıklı, ters yüzüne baktım. Yavaşça öne doğru eğilip dudaklarına bir öpücük kondurmak üzereyim. Ama durup Anne'nin penceresine bakıyorum.

"Bakmıyor," diye mırıldandı, gözleri kapalıydı, neden durduğumu anlamak için gözlerini bile açmamıştı. Sadece biliyor. "Beni öpebilirsin."

"Yapmamı istiyor musun?"

Her zaman beni öpmeni istiyorum, diye fısıldadı.

Sırıttım ve yavaşça öne doğru eğilip dudaklarına başka bir yumuşak öpücük kondurdum. İlk öpücüğümüzün üzerinden bir aydan fazla zaman geçmesine rağmen, her biri ilk seferki kadar elektrik hissediyor, sanki dudakları sihrin, gücün ve elektriğin bir araya gelmiş saf kaynağıymış gibi.

Buraya gel, diye sordu Logan sessizce. Oldukça zarif bir hareketle beni yana doğru çekip kucağına oturttu ve bu sırada elleri kalçalarımı kavrayarak onun üzerine binmeye zorladı.

"Bu daha iyi." Eğilip alt dudağımı ısırırken sırtıyor. Doğal olarak, kollarım onun omuzlarını sarmak için hareket ediyor. Öyle olur bazen. Bunun hakkında düşünmüyorum. Bunun doğal bir boyun eğme olduğunu söyleyip söyleyemeyeceğinizden emin değilim, çünkü buna öyle diyebileceğimi sanmıyorum. Ama vücutlarımız birbirine çok yakışıyor. Kollarım onun boynunda. Kalçalarım sıcak kucağına bastırıyor. Dudaklarım onun dudaklarına değdi.

Ya da

yanığı. Ya

da boynu.

Sadece hissediyor. . . neredeyse doğru.

Logan bana sırttı ve dudaklarıma ateşli öpücükler kondurdu, sanki dudakları bir tür Mors alfabesini heceleyebiliyormuş gibi. Her biriyle mırıldandı ve birkaç kişiyle birlikte homurdandı, parmakları etimi kazıyor ve sürüyordu. Parmakları gömleğimin altından kaydı ve çıplak tenime bastırdı.

Her dokunuş, öpücüğü kadar elektrikli. Her biri, sıcak yaz aylarında bile tüylerimi ürpertiyor. Zihnim saatte bir milyon mil hızla çalışıyormuş gibi geliyor ama aynı zamanda saatte yarım mil hızla ilerliyormuş gibi geliyor. O kadar hızlı ki düşünemiyorum. O kadar yavaş ki bir seferde yalnızca bir düşünceye odaklanabiliyorum.

Sonunda, parmakları tenimde gezinip göğsümde gezinmeye başlayınca konuştum.

"Kızın bizi görebilir."

Gideceğimiz yerin orası olduğunu varsayarsak, birinin kızının senin seks yapmak üzere olduğunu görebileceğini söylemenin cinsel veya seksi hiçbir yanı yok. Ama bu doğru ve durmanın imkansız olduğu kadar ilerlemeden önce şimdi durmak adil.

"Durmamı mı istiyorsunuz?" diye mırıldanıyor, dudaklarını boynuma bastırıyor, daha alçak bir oktavla tenime konuşuyor. "İstediğin bu mu, Xavier?"

İstediğim bu mu bilmiyorum. Şu anda istediğim şeye güvenebilir miyim bilmiyorum.

"Çünkü durmamı istiyorsan," diye fısıldadı, "bana haber vermen yeterli. Ama devam etmemi istiyorsan. Sana dokunmaya devam etmemi istiyorsan. . . kale . . ." Elleri pantolonumun arkasına kayd, kıcımlı kavradı ve iki yanağımlı da sıktı. "O zaman sadece kelimeyi söyle."

İnsanların zihinlerinin yanlış çalıştığını söylediklerinde ne demek istediklerini asla tam olarak anlamadım. Ama şu anda olan tam olarak bu. Vücudumdaki her sinir kırmızı alarma geçiyor. İyi bir tür kırmızı alarm. Mutlu bir tür kırmızı alarm. Ama yine de içimde ateş ve tutku yanıyor, mantığı ve mantığı pencereden dışarı atmakla tehdit ediyor.

"Durmanı istemiyorum," dedim nefes nefese. Muhtemelen şu anda söyleyebileceğim birkaç dürüst ve doğru ifadeden biri. Öyle olmak en kolay. Dürüst olmak gerekirse. Gerçek olmak. dürüst olmak Buna yaslanabilirim. Duyguların en ilkel ve tamamen dürüst olanına güvenin.

"Öyleyse, yaptığım şeyi yapmama izin versen ve-"

"Senin araban," diye patladım, tam olarak yapacağımı söylediğim şeyi yaparak, duygularıma güvenerek.

Logan tüm hareketlerini durdurup geri çekildi ve bana baktı. "Üzgünüm, ne?"

Tekrar geri çekilip ona bakıyorum. Beynimdeki azgın sis, bir an için de olsa yavaş yavaş kalkmaya başlıyor. "Bunu senin arabanda yapmalıyız."

Logan sadece bakıyor. "Benim bir yetişkin olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Öyle olmasaydın, yaşlı görünen bir genç olurdun." "Kendi yaptığım bir evle."

"Evet ve bu çok havalı."

"Ve benim bir işletmem mi var? Odun kesebilir mi? Balığın bağırsakları mı? Bir araba tamir etmek mi?" "Geleneksel olarak erkeksi şeyler, ama evet."

"Kamyonumda seks yapmamı mı istiyorsun?" "Neden?"

Logan bana baktı. İkna olmadı, anlayabiliyorum. Bu benim yaşımı gösteriyor mu? Bu beni çocuk gibi mi gösteriyor? Daha önce yaş farkımızı gerçekten sorgulamamıştı. Yaklaşık on üç yıl. Bu önemli bir yaş farkı, değil mi? Çoğu insan bundan çekinirdi. Ailemden daha fazlası. Ben kızının yaşına şundan daha yakınım...

Logan dudaklarını hızla dudaklarıma bastırdı. O kişiyi bir daha asla göremeyeceğinizi bildiğinizde, bir kulüpte dans pistinde yaptığınız türden ateşli, tutkulu bir öpücük.

"Kahretsin, kulağa sıcak geliyor," diye homurdandı - aslında homurdanıyor - dudaklarıma doğru. "Bu her zaman sahip olduğun bir fantezin mi? Arabada seks mi?"

Kesinlikle hayır, diye yalan söyledim. "Şu anda gerçekten kolay bir çözümü olmayan bir sorun için pratik, mantıklı ve kolay çözüm."

Ah, anlıyorum, dedi Logan sırtarak. "Her zaman bir cipte düzölmek istediğini kabul etmeye ne dersin?"

"Belki de her zaman bir ciple sevişmek istemişimdir?"

"Güzel, çünkü ben de her zaman ikisini de yapmak istemişimdir. Aynı sayfada olduğumuza sevindim. Şimdi o garip konuşmayı yapmak zorunda değiliz."

Logan ayağa kalktı ve ona katılmam için bana zar zor zaman verdi. Kalktığında geriye doğru tökezledim, bacaklarım düzgün hareket etmiyor ve birbirine dolanıyordu. Kendimi sonbahara hazırlıyorum. Uzak değil ve

eminim Logan da öyle yapacaktır.

bana ve acıma gül, bunun için onu cezalandıracağım ve o daha iyi öpecek. Daha önce de yüksek yerlerden düşmüştüm.

Ama vücudum darbeye hazırlanırken bile darbe asla gelmiyor. Vücudum birkaç santimden fazla düşmüyor. Logan iki eliyle beni tutuyor, bir eli kalçamda, diğer eli omzumda beni kendine yakın tutuyor ve ayağa kalkarken beni yukarı çekiyor, dudaklarımız neredeyse bir inç uzakta.

"Sana kötü bir şey olmasına izin vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi?" dudaklarıma doğru fısıldıyor. "Beni şimdiye kadar daha iyi tanıyor olmalısın, Xavier."

İşte yine orada. Buraya ait olmayan o titreme. Ona yavaşça sııttım, gözlerimiz kilitlendi, onun güzel mavi gözleri ve benim koyu kahverengi-siyah gözlerim. Parmaklarım kalçalarına dayanıyor.

"Aptal beni," diye dalga geçiyorum sessizce.

"Evet." Dudaklarımı ısıırıyor. Aptal seni. Benimle takılırsan sana bir iki şey öğretirim."

Logan yavaşça geri çekilir. Omzumdaki eli bıraktı, diğer eli kalçamda parmaklarımın arasından geçerek beni arabasının bulunduğu garajına götürdü.

BÖLÜM

YİRMİ BEŞ

LOGAN KAMYONUNUN KİLİDİNİ AÇAR bir klik sesiyle ama önce beni nazıkçe yolcu tarafındaki kapıya doğru itti. Kolu bırakmıyor

Beni korumak için sağ elini belime doladı.

Yavaşça öne doğru eğilerek dudaklarını dolgun dudaklarıma bastırdı. Yavaşça dudaklarımı ısıyor, dilini ileri doğru itiyor, sessizce yalvarıyor, girmeyi arzuluyor. Ellerim neredeyse otomatik hareket ederek Logan'ın güçlü beline dolandı. Parmaklarım kaslarını deliyor, hissediyor, ezberliyor.

Logan'ın gömleğini yukarı çekiyorum ve çabucak çıkarmama yardım ederek yere fırlatıyor. Etrafımdan uzanıp kamyonun arka kapılarının kilidini açtı, sırtım koltuğa dayanana kadar beni geriye doğru yürüttü ve üzerimde süzölmeye başladı. Bana sırtıyor, koyu siyah saçlarının tutamları gözlerinin önünde kapanıyor.

"Merhaba," diye dalga geçiyor. "Seni burada görmek ne güzel."

"Evet, sanırım bir yerde yanlış bir dönüş yaptım," diye alay ettim. "Bana yardım edebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Gerçekten mi? Kayıp gezgin rol oyunu mu?" diye sordu, çıkarmadan önce gömleğimi yavaşça çözerek. "Bu çok klişe."

"Bu bir klişe çünkü hala sıcak. Bana bununla porno izleyip otuzbir çekmediğini söyle."

Ama mastürbasyona layık olan nedir biliyor musun? Logan. Kollarını ve göğsünü süsleyen dövmeler, tercüme edemeyeceğim bir hikaye anlatıyor. Kollarındaki kuş ve memeli dövmelerine bayıldım ama göğsü? Orada müzik notaları var,

Nevada'nın bir taslağı, nereli olduğunu tahmin ediyorum. Ancak şarkı sözleri, kitap alıntıları, rastgele karikatürler ve çok daha fazlası da var. Sanki bedeni kelimenin tam anlamıyla bir tuvalmiş gibi...

"Kahretsin."

Logan'ın dudakları tenime değen kızgın demir gibi. Boynuma öpücükler kondurdu, sağ göğüs ucuma doğru ilerledi ve dilini en az üç kez döndürdü, ardından karnıma ateşli ateşli öpücükler kondurdu. Dört ateşli öpücükten sonra tam göbeğime dayandı ve durdu.

Ilık hava düzensiz bir şekilde tenime çarpıyor ve gözlerimi ona bakmaya zorluyor. Tabii ki pantolonum şimdi daha dar, tabii ki bir ereksiyon sporu yapıyorum. . . ve elbette bu konuda hiçbir şey yapmıyor.

"İzin var mı, Xavier?" diye sordu Logan sessizce, sesinde azgınlık vardı.

"Yapmasan bu kadar ileri gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Söylediğini duymaya ihtiyacım var" diyor. "Ben öğretemem..."

"Seks yapmak üzereyken lütfen kızının adını söyleme," diye sözünü kestim hemen. "Kesinlikle havayı öldüreceksin."

Logan gözlerini kırıştırdı ve tenime başka bir öpücük kondurarak güldü. "Haklısın."

çok bir şey var. . . Logan'ın izin istemesi çok sıcak. Bradley'den ayrılıp flört havuzuna -diğer adıyla Grindr havuzuna- geri döndüğümde çoğu erkek sadece *sikişmek için aşağıya* uyarmadan penis atışları gönderdi. Rıza hakkında neredeyse romantik bir şey var.

Onun arabasında sevişiyor olsak bile.

"İzin veriyorum," diye fısıldadım.

Logan sırtıyor ve elinin hafif bir çekişi ve hareketiyle kemerimi çıkarıyor. Kemerini yere fırlattı, pantolonunun düğmelerini açtı ve sert bir çekişle onları ayak bileklerime kadar indirdi ve beni çoğunlukla siyah külotumla bıraktı. Logan gururla sırtarak doğrulurken, havlama ve kahkaha karışımı bir ses çıkardım.

"Bu hoşuna gitti değil mi?" dalga geçiyor. "Ne kadar erkeksi ve erkeksiydi? Sadece kelimeyi söyle bebeğim, ben de seni döverim," şakacı bir şekilde homurdandı.

"Aman Tanrım, lütfen dur," Gülerek parmaklarımla yüzümü siper ederken bileklerime dolanan pantolonumu tekmeledim. "Doksanların porno yıldızı bölgesine çok fazla meylediyorsun."

"Hey, o porno yıldızları beni yaratmaya yardım etti," diye azarladı ve açıktaki kalçama bir şaplak attı. "Bugün olduğum adam olmama yardımcı oldular."

Bir şey söylemek istedim. Doksanların pornosunu savunmasının yatak odasındaki yeteneğini sorgulamama neden olduğu hakkında biraz yorum yapın. Ama sözleri kafamdan geçen tüm alaycı düşünceleri kesti.

"Çok güzel görünüyorsun, biliyor musun?"

Ona bakıyorum, ağzım hafif açık. Pek çok şey söylemek istiyorum: şaka yapıyormuş gibi başından savmak, ona teşekkür etmek, ona tekrar söylemek. Ama bu kelimelerin hiçbirisi ağzımdan çıkmıyor. Sanki ağzım aniden kurumuş ve kelimeler imkansızmış gibi.

Neye kadaryapmakDışarı çık, söyleyeceğimi düşündüğüm son şeydi: gerçek.

"Daha önce kimse bana bunu söylemedi."

Logan'ın yüzü bir kafa karışıklığı ifadesine büründü. "Sevgilin vardı değil mi? Brandon mı?"

Bradley. Ve hayır, asla söylemedi.

"Dalga geçiyorsun."

Başımı sallıyorum.

Logan alay eder. "Yine, erkekler konusunda kötü

bir zevkin var." "Seni seçtim, değil mi?"

Dediğim gibi, erkek zevksizliği, dedi, bir kez daha eğilip dudaklarını benimkilere bastırarak. Bu kez bir kolumu boynuna dolayıp onu kendime yakın tutuyorum, diğer elimle pantolonunu çözüyorum; benimki kadar zarif değil ama işi bitiriyor.

Logan, kalın kalçalarını mükemmel bir şekilde saran bir çift bebek mavisi boxer külot giyerek pantolonunu sıyırarak çıkardı. Elim boxerının içine kayıyor ve aletini nazikçe sarıyor. Yumuşak dokunuş bile Logan'ın göğsünde titrediğini hissettiğim derin bir inilti çıkarmasına neden oldu.

"Siktir," diye tısladı, dudakları benimkinden boynuma doğru hareket etti. Vur onu, diye fısıldadı, neredeyse yalvarıyordu. "Lütfen."

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Elimi yavaşça çevirerek, baş parmağımın ucunu tacına sürtmek için kullanarak aletini yukarı ve aşağı pompaladım. Her dokunuş inlemesine neden oluyor, her vuruş ve hafifçe sıkma kulağımın dibinde nefes nefese kalmasına neden oluyor.

Tanrı aşkına, Xavier, dedi Logan nefes nefese, nefes nefese kalmayla karışık boğuk bir kahkaha attı. "Seni becermeden önce gelmemi sağlayacaksın."

"Birinin biraz hoşgörü geliştirmesi gerekiyor," diye dalga geçiyorum. "Beni kenara çekmeyi düşünürsen, ben-"

"Ne yapacaksın?" Şakacı bir şekilde ekliyorum.

"Seni daha da becereyim," diyor tereddüt etmeden.

"Bunun benim için ne kadar kötü olduğunu anlamıyorum. Belki de yapmalıyım. . " Elimi yavaşça çekip pantolonundan çıkardım. Logan ters ters bakarak bana bakacak kadar geri çekildi.

"Yapmasan iyi olur," diye uyarıyor.

Kendiliğinden, aletine sarılı olan ve şimdi üzerinde küçük bir precome parıltısı olan elimi alıyorum ve ona bakarken parmaklarımdaki precome'u yalıyorum.

Ah kahretsin, diye homurdandı Logan. Sonra tek eliyle iki kolumu başımın üzerine sabitledi. Dudakları neredeyse dişlerimiz değecek kadar sert bir şekilde benimkilere çarptı ve dilini ağzımın içine itti. Belirsiz, kaba, aç. . . ve çok sıcak.

Logan'ın diğer eli külotumu çıkardı. Kalçalarımızı neredeyse çaresizce birbirine bastırarak bana karşı gıcırdamaya başladı. Sanki sürtünme bir şekilde aramızda elektrik kıvılcımı oluşturabilir ve bu elektrik güce dönüştürülebilirmiş gibi, bedenlerimizin uyum içinde birlikte yuvarlanmaya başlaması çok uzun sürmez.

Ama hiçbirini umursamıyorum. Arabadaki hormonal seks umurunda değil. Dilinin boğazımdan aşağı inmesine aldırış etmedim, benden bir zevk iniltisi ve bir arzu iniltisi çıkardı. Beni becermesini ne kadar çok istediğim, sanki beni zihinsel olarak duyabiliyormuş gibi kafamın içinde nasıl söylediğim umrumda değil.

Şu anda umursadığım tek şey Logan.

O anda, neredeyse düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi. Bir an için geri çekildi ve bana neredeyse kurt gibi sııttı.

“Şimdi seni becereceğim” diyor.

"Anons etmene gerek yok, biliyorsun değil mi?"

Kıkırdar, boştaki elini alır ve aletinin tabanını tutar. "Biliyorum. Bana istediğin zaman durmamı söyleyebilirsin, bunu biliyorsun, değil mi? Sadece kelimeyi söyle, ben dinleyeceğim. Tereddüt yok, dargınlık yok, hayır. . ”

Logan, en az iki şeyin zor olduğu çok açık ve içimde o zor şeylerden birini istiyorum, o yüzden çeneni kapayıp beni becermezsen seninle bir daha asla konuşmayacağım. Bu senin için yeterince doğrudan mı?

Bir an bana baktı, gafıl avlanmış gibi şaşırmış bir ifadeyle yüzüne sıvadı, sonra sııttı.

"Efendim, evet, efendim," dedi, dudaklarını hızla benimkilere bastırarak. Pantolonunun içine uzandı, cüzdanını çıkardı ve kırmızı bir prezervatif çıkardı, paketi dişleriyle yırttı.

"Cüzdanında o var mı?" Soruyorum. "Ne kadar çok HBO draması."

"Portland gezimizden beri cüzdanımdaydı," diyor.
direkt olarak. "Eğer böyle bir şey olursa hazırlıklı
olmak istedim." "Ah? O zamandan beri şanslı
olacağını düşündün mü?"

"Hayır," diyor, kauçuğu sert sikine kaydırarak başını sallıyor. "O zamandan beri seninle sevişebileceğimi umuyordum. Bana evinde saldırdığından beri seni becermek istedim.

"Ailem keklerimi çalmak için evime girdiğini mi kastediyorsun?"

“Domates domates.” O sııttır.

Logan bir an bile tereddüt etmeden kalın aletini yavaşça içime itti. Bir anlık yanma, kalçalarımın başlıyıp dışarıya doğru genişleyen keskin bir acı hissi. Kendimi ve birkaç kez aldığım ve kullandığım bir yapay penisi parmaklamanın yanı sıra, Bradley'den beri düzülmedim ve vücudum gerildi.

Logan bunu da görmezden gelmiyor. Yavaş ve dikkatli, geri çekilip tükürüğü ağzında topluyor ve tekrar denerken bunu kayganlaştırıcı olarak kullanıyor. Bu zaman

içeri girerken daha yavaş hareket ediyor, aleti içime girene ve göğsü benimkiyle aynı hizaya gelene kadar çalışıyor.

"İyi misin?" yüzüme sessizce soluyor.

"Mükemmel," diyorum tereddüt etmeden. Yanık, özellikle Logan'dan geldiği için hoş bir şey.

Gülümsemesi gurur ve neşeyle karışık. Yüzünü boynuma gömerek kalçalarını içime girip çıkarmaya başladı. Bacaklarım hareket etti, biri beline dolandı, diğeri kapı pervazına bastırdı. Logan'ın hareketleri gittikçe hızlanıyor, pantolonu ve homurdanmaları benimkiyle aynı şeyi yapıyor.

Bir an sonra ikimiz de aynı düşünceye sahibiz. Birbirimizi susturarak çaresizce öpüşüyoruz, zevk iniltilerimiz birbirimizin ağzında yutuluyor. Kalçalarım onunkiyile aynı anda hareket ediyor, onunkinden daha hızlı, daha sert ve daha çaresizce sallanıyor. Dokunuşuna doyamıyormuşum gibi.

Ne de olsa birine bu kadar yakın olmak bağımlılık yapan bir duygu. Bradley ile hiç böyle hissetmemiştim. Elbette iyi hissettirdi; bazen harika hissettiriyordu ama bu farklı, bu yeni bir zirve. Bu . . .

"Kahretsin, Xavier," diye fısıldıyor Logan. "Geleceğim."

Çılgınca başımı salladım. Kelimeler kavramı, insan beynimin şu anda kavrayamadığı bir ideal gibi geliyor. Eğilip elimi kendi sikime doladım ve pompalamaya başladım ama Logan elimi çekti.

"İzin ver," dedi, itiş gücüyle beni zamanında okşayarak. Elektrikli beyaz ateş duyguları vücudumda fırlayarak neredeyse beni zevkten kör ediyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, vücudum ona dolanıyor. O yoğunluk hissi vücudumdaki her lanet siniri alt etmeden önce, bir kez daha sertçe öpüşürken, kalçaları neredeyse ara sıra, çaresizce içeri girdi.

Ve vücudum titremeyi durduramıyor.

Logan üzerime çöktü, öyle hızlı nefes alıyordu ki kalp krizi geçirecek sandım. Bir yanımda şaka yapmak istiyor, ama şu anda, tam oradayken, onun arabasının arkasında vücutlarımız kaygan mı? Mükemmel.

Bir saat gibi gelen bir süre orada kaldık, sadece kalp atışlarımızın senkronize olmasına ve sakinleşmesine izin vererek normal bir hıza ulaştık. Sonunda geri çekilerek tembel, kapalı gözlerle bana sırttı.

"Artık sana erkek arkadaşım desem iyi olur mu sence? Gerçekten mi?" Tereddüt etmeden sırtıp onu nazikçe öptüm.

"Sana DİL Arkadaşım diyebildiğim sürece." "Seni öldüreceğim."

"Neden beni tekrar becermiyorsun?"

"Şimdi," - sırtıyor - "yapabilirim. Farklı pozisyon?"

"Şaşırt beni."

BÖLÜM

YİRMİ ALTI

BEN' EMİN OLMADIĞIMDAN EMİN DEĞİLİM bu iyi, sadık ve açıkçası belalı bir erkek arkadaş olmanın bir parçası, ama ben bunu tüm bu şeylere bağlayacağım.

"Anne'e matematik sınavından A alırsa onu bir kız günü için okuldan alacağıma söz verdiğimi unutmuşum. Matematikle mücadele ediyordu, bu yüzden bu bir teşvikti. Ertesi hafta sabah 5:00'te telefonla aradığında, ona aslında yüzde yüz almasını beklemediğimi söyleme," dedi. "Son dakika olduğunu biliyorum ama... .”

"Yapacağım," diyorum tereddüt etmeden. "Emin misin?"

Uyuyan Güzel düzeyindeki bir sersemlikten yeni çıkmış gibi görüldüğüm için bunu sorduğuna eminim. Hangisi doğru olurdu. Beni uyandıran tek şey, Logan'ın adının "öncelikli kişiler" altında olmasıydı, bu yüzden araması uykumu böldü.

"Ben zaten kalktım."

Yalan ama bunu bilmesine gerek yok. Yalanı daha inandırıcı kılmak için yatağımdan yuvarlandım ve dolaba doğru yürüdüm. Duyabilmesi için yüksek sesle bazı kıyafetleri askılardan çektim.

"Görmek?" Soruyorum. "Giyiniyorum."

"Şirin bir şeyler giy," diye dalga geçiyor. Arka planda kahve makinesinin sesini duyabiliyorum.

"Arkadaşınız için mi?"

Bir vuruş geçer. "Bunu iyice düşünmedim." "Yani, o çok seksi."

"Xavier," diye homurdandı alçak sesle.

"Ben ciddiym. Onun hakkında o engebeli
görünüme sahip. "Ben..."

"Bana şaplak atmak mı?"

Boğazdan bir gülüş. "Eğer istediğin buysa. Sana telafi edecektim, seni
cezalandırmak değil.

"Bu iki şeyin özel olduğunu kim söyledi?"

Hızlı bir duş almak için zamanım olup olmadığını merak ederek banyoya
baktım.

Evet'i seçerek musluğu açıp sıcak tıslamayı dinliyorum.

"Aldığın özel bir şey var mı?"

"Hayır. Sadece normal bir koşu. Ondan şehre gelmesini, benzinini,
birasını falan ödemesini isterdim, ama..."

"Ateşli bir erkek arkadaşın varken neden bunu
yapıyorsun?" "Eh," diye homurdandı.

"Ha? Neye? Ateşli olana mı yoksa erkek arkadaşına mı?"

"Bu konuda Beşinci'ye yalvarıyorum - gitmem gerek. Anne henüz
kalkmadı ve projesini henüz bitirmedi.

"Oh hayır! Beni öylece görmezden
gelemezsin!" "Hoşçakal Xavier ve bunun
için teşekkür ederim."

Telefonu kapatmadan önce öpücük sesi çıkarır. "Göt herif," diye
homurdandım. Ama düşünmediğim bir an yok
ona yardım etmek Bir saniye için değil. Logan'ın onun için bir şey yapmamı
istiyor, yapacağım. Soru sorulmadı.

Hızlı bir duş alıyorum, ancak uykudan kaynaklanan teri üzerimden
atmak için yeterince hızlı. On beş dakika sonra giyinip çıktığımda
telefonuma ondan bir mesaj geldi.

Sen: Merak ediyorsan, hem seksi hem de erkek arkadaşımsın.

Gülümsemeden, kalbe bakıp metni takip eden emojiyi öpmeden
edemiyorum.

sen yapma: emojielerde t metni, geri gönderiyorum. Bu Anne
mi? Pislik, bir dakika sonra geri gönderir

Ama senin pisliğin. Artı, kıcımın ne kadar sıkı olduğunu seviyorsun. BEN'seni engelliyorum

Portland'a kırk beş dakikadan az bir sürede varıyorum, otuz beşe yakın. Hız yapmıyordum ama tanrılar benim tarafımda. Açık gökyüzü, altmış altı derecelik güzel hava, yollarda kimse yok. Tüm mükemmellik. Tinashe, H.E.R., Doja Cat, yeni Lizzo parçası ve birkaç Aretha ve Beyoncé klasiği patlatıyorum.

Bu Siyah koşusu.

Daha önce yaptığımız gibi aynı garaja park ediyorum. Neredeyse tanıdık geliyor. Kas hafızası gibi, eğer bir şey varsa. Sadece bir kez yaptığınız bir şeyden kas hafızanız olabilir mi?

Hayır, o değil. Bu doğru kelime değil. Bu tanıdık. Rahatlatıcı, olan bu. Vücudum çoktan bir rutine yerleşmeye başladı.

Garip hissettiriyor. Bunun benim hayatım olabileceğini varsaymak. Bu kadar sakin olabilmem mümkün. New York veya Chicago'da hiç bu kadar rahat ve rahat hissetmemiştim. Elbette, bunun bir kısmı burada hayatın daha yavaş olduğu gerçeğinden geliyor. Ama bir restoranda çalışıyorum. O kadar yavaş değil. Pasta süsleme malzemeleri dükkanı işletiyor değilim, hazırlık yapıyorum, tıpkı Logan gibi Rıhtımın geleceği hakkında endişeleniyorum.

Sanki benimmiş gibi endişeleniyorum.

Ve belki de benim olabileceğim bir gelecek vardır. Hiçbir şeyin önüne atlamak istemiyorum - ki bunu yapma eğilimindeyim - ama Logan'la ne kadar çok birlikteysem, bu gelecek o kadar olası görünüyor.

Ne tuhaf bir duygu.

Logan'ın ürün satıcısı beni görünce ıslıl ıslıl gülümsüyor. Gülüşü ve duman çizgileri birbirine karışarak gözlerini kısıyor ve mutlu bir çocuk gibi bana el sallıyor. El sallarken yanaklarım yanıyor. Sanırım haftalar önce ona verdiğim gülümseme sahte olabilirdi ama şimdi? Bu dürüst ve aslında onu göreceğim için heyecanlandığımı kabul edebilirim. Seth'in enerjisi bulaşıcı ve hoş bir güneş ışığıdır. Logan'ın neden buraya geldiğini anlayabiliyorum, sadece arkadaşlığından veya ürününden daha fazla nedenden dolayı.

"Bayanlar ve baylar, bilmiyor olabilirsiniz ama buradaki adam?" Beni işaret ediyor. "New England bölgesindeki en iyi restoranlardan birinde aşçıbaşı. Onun yaptığı yemeği yemeden yemek yememiş sayılırsın. Ve güven bana, yemeği bilirim!"

Kalabalık, sanki gömleğimin üzerinde şöyle yazan bir işaret olmasını bekliyormuş gibi bana bakıyor. ADRES: BURADA, TELEFON NUMARASI: BURADA.

Ama aldıkları tek şey yıpranmış bir Beyoncé içinde benim. KAÇAK Daha iyi günler görmüş bir tişört ve bir çift jogger ve yüksek üst.

"Harper's Cove'da," diye araya giriyorum. "Main Street'in sonuna kadar inin, kaçırmazsınız."

Bir kadın, "Ah, bu şirin bir kasaba," diyor.

Antika. O kelimenin artık benim için farklı bir anlamı var. Daha önce, ilk geldiğimde tuhaflığın çok kötü bir şey olduğunu düşünürdüm. Hatta klostrofobik. Ama şimdi? Daha çok sıcak bir kucaklama gibi geliyor. Eller ve kollar omuzlarıma sıkıca sarılmış gibi.

Sadece herhangi bir el veya kol değil. Logan'ın kolları.

Gözlerimi kapatıp düşündüğümde aklıma bu geliyor. Onun kolonyasının kokusu. Ter kokusu tenini yakıyordu. Bu o. Başka hiç kimse.

"Siktir," diye mırıldandım.

Yanımdaki kadın, modaya uygun gümüş rengi bob kesimli, buradan çok New York'a aitmiş gibi görünen kadın kaşlarını çattı. Özür dileyerek geçiştiriyorum.

Bu adama gerçekten bayılıyorum.

Kalabalık, özellikle modaya uygun bob'lu yargılayıcı kadın incelir ve kendi yollarına gider. Çok fazla şirin küçük dükkan ve yeterli zaman yok. Herkes gittikten sonra Seth'e doğru ilerliyorum.

"İyi iyi iyi. Logan benden bıktı mı? Seni artık benimle iş yapmadığını söylemen için mi gönderdin?"

"Pek sayılmaz," diye alay ettim. "Anne ile meşgul. Yardım edeceğimi düşündüm. Hazır gelmişken yardıma ihtiyacın var mı?"

Seth kasalarının geri kalanını kamyonun arkasına kaldırıyor. Eskisinden daha dolular, satılan ürün kadar değiller. bilmiyorum

hayatını açık gıda pazarında ürün satarak geçiren birinin ortalama getiri oranı, ancak bir işletme uzmanı olarak, saymak istediğimden daha fazla serbest çalışan tanıyorum.

Sonraki yirmi dakikayı içindekileri gözden geçirerek, ürünleri bölerek ve yığınlar ayırarak geçirdik. Ellerimle çalışmak, restoranda çalışmaktan farklı bir tür ve hoşuma gidiyor. Fiziksel olarak bir şeyler yapıyormuşum hissini seviyorum. Sanki katkıda bulunuyormuşum ve aslında dünyaya katkıda bulunuyormuşum gibi. Sanırım bu yüzden insanlar bahçıvanlıkla uğraşıyor.

Seth ellerini kirli bir havluya sürterek benimkini temizlemem için bana fırlattı. Kasalardan çıkan küçük tahta parçaları, sebzelerden gelen kir ve adını koyamadığım diğer bazı yapışkan döküntüler avuçlarımı kaplıyor.

"Peki, neden tuhaf bir hava yaydığını bana söyleyecek misin?"

Seth'e baktım, kaşları bana tam olarak ne olduğunu bilmesine de bir şeylerin döndüğünü bildiğini söyleyen bir ifadeyle bakıyordu. Alt dudağımı kanın bakır tadım almaya yetecek kadar çiğniyorum.

"Bu açık mı?"

"Çok." Bir ritim. "Üretim koşusu Logan'ın işi. Sakinleşmesine yardımcı olduğunu ve Anne'den uzaklaşmasına izin verdiğini söylüyor.

Bunun için onu yargılamıyorum. Ebeveynler bile, onları ne kadar sevseler de çocuklarından bıkmıyorlar. Çocuk yetiştirmek bir hediye olduğu kadar bir sorumluluktur.

"Yani, ondan vazgeçmesi için mi?" dedi. "Ya sana çoğu insandan daha çok güvendiği ya da o ortalıkta yokken bana bir şeyler söylemek istediğin için buraya gelme konusunda kararlı olduğun anlamına geliyor."

"Her ikisi de olamaz mı?"

Seth omuz silkiyor. "Muhtemelen. muhtemelen. Ama ikincisinden çok birincisiyle ilgileniyorum."

Seth'e yönelik olmayan bir sıkıntı sancısı içimi kızgın yağ gibi kapladı. Eskiden bunda daha iyiydim. Kartlarımı göğsüme yakın tutmakta daha iyi. Ama bu yaşam tarzı. . . duyularınızı köreltir. Kolay yaşarken, nasıl zor olunacağını unutuyorsun. Hayatta kalmak için nasıl keskin ve dikenli olmanız gerektiğini unutuyorsunuz. Ve böylece, sahip olduğunuz tüm başa çıkma becerilerinizi unutursunuz çünkü artık onlara ihtiyacınız yoktur.

Yaşlı Xavier bu kadarını ele vermezdi. Kendinden bu kadar fazlasını Seth'e göstermek, çok fazla bedava bilgi vermek olurdu. Ama yeni Xavier? Karşılık beklemeden iyilik yapan mı? DSÖ tarihının patronu? Aslında kim burada kalmayı, bu gerçeği yaşamayı düşünüyor? Seth'in elinden gelenin en iyisini yapması umurunda değil.

Seth'e bile güvenebilir.

Ancak bu Xavier, bu ideallerle ilgilenmiyor. Bu Xavier, birine yardım etmek, ona hiç yardımcı olmayan biri için bir şeyler yapmak için elinden geleni yapıyor. Biz buna büyüme diyoruz.

"Senden bir iyilik istiyorum."

Seth kaşlarını kaldırdı. "Şimdi merak ettim."

"Logan'ın bir buçuk hafta önce bir yemek eleştirmeni geldi." Seth'in yüzü daha da karardı. "Ah."

"Ah? Sana söylemedi mi?"

Seth iç çekerek başını salladı. "Ama şaşırmadım. Size Logan'ın her şeyi içselleştirdiğini söylesem ne derdiniz? Ve her şeyi kastediyorum?"

"İzler diyebilirim. Başarılı insanların çoğu işleri fazla ciddiye alır. Her şey özünde bir bıçaksa, yaptığın her şeyin olağanüstü olmasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacaksın.

"Bu senin için Logan. Eleştiriyi iyi kabul etmez."

"Kim yapar?"

Seth omuz silkiyor.

"Ona bunu her sorduğumda, beni başından savıyor." Seth, "Yine, bu senin için Logan," diyor.

"Ben de Logan'ın... ."

Seth aynı fikirde görünüyor. "Erkek arkadaşım, biliyorum. Beni senin için aradı. "Umarım iyi şeyler olur?"

"Çok iyi şeyler."

"Bana yardım etmen için daha da büyük bir neden," diye açıkladım. "Ona yardım etmek istiyorum, Seth. Sürekli telefonunu kontrol eder. Tek düşündüğü bu."

"O kadar basit değil."

"Ne demek istiyorsun? Bir inceleme hakkında kafam karışıyor, ben de olurum ama... .”

"O kadar basit değil, Xavier."

Seth duraksadı, sanki söylemekten çekindiği bir şey dilinin ucundaydı.

"Ona yardım etmeme yardımcı olabilecek bir şey biliyorsan, bana söylemelisin.

Sen Logan'ın en iyi arkadaşısın.

Seth masanın altındaki soğutucuyu aldı ve açtı, eskiden buz olan ve şimdi sadece buzlu su olan şeyin içine daldırılmış iki kola kutusu çıkardı. Bana verdiğinden aldım, açtım ve bir yudum almasını bekledim.

"Sana söylemeden önce sana bir şey sorabilir miyim?" Başımla onayladım.

"Kalbini kırmayacaksın değil mi?"

Seth'in duyurusu beni yudumun ortasında yakaladı. Baloncuklar burun deliklerime giriyor ve yüzümü yakıyor. Sıcak bir yutkunmaya zorladım, başımı salladım, gözlerim kızarmıştı.

Logan, boşandığından beri insanlara kolay kolay aşık olmuyor. Anne için bir hayat kurmaya odaklanıyor. Ama en son ne zaman yanındaydı? Bu, Logan'ın bir süredir görmediğim bir yanıydı."

Logan her zaman otoritermiş gibi hissediyorum, diye mırıldandım ama sesimde düşmanlık yoktu. Patronluğu artık anlaşılır bir şey ve ondan hoşlanmaya başladım.

Seth içkisinin kenarında kıkırdar. "Rahat. Dürüst. eğlenceli Uzun zamandır ilk kez, onu seninle gördüğümde, kendi hayatından vazgeçmemiş bir adam gördüm. Sadece bir şef ya da baba olmak için istifa etmeyen, bundan daha fazlası için yaşayabilen biri."

Seth kolasından bir yudum daha alıyor. "İskele haciz edilmek üzere."

Sözler göğsümün tam ortasına çarpan bir balyoz gibi geliyor. Konu ve alt metinden çok dalgalanan kaslara dayanan aşırı üretilmiş bir Marvel filminin doruk noktasında Thor'un çekici sanki acımasızca vücudumun merkezine çarptı. Dürüst olmak gerekirse,

Bir an, Seth'in her yerine tükürmediğim için etkilendim ve kendimle oldukça gurur duydum. Sırtına bir şaplak atmayı hak ediyor. Tükürmek, gerçek hayatta nadiren gerçekten komiktir.

"Üzgünüm, tekrar geldin mi?"

Seth beni inceliyor. Beni gerçekten inceliyor. "Sana söylemedi mi?" Başımı sallıyorum.

Şaşırmadım, diye içini çekti, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek. Uzaklaşan saç çizgisini ilk kez fark ediyorum.

"Bunu sana söylememeliydim. Logan beni öldürür. İşindeki insanları sevmiyor. Ama sen sadece insan değilsin, değil mi? Etrafta kaldığına göre, değil mi?"

Vakıftan gelen çağrı kafamda tekrar ediyor. Bunu ödeyebilmeye çok yakıным. Sadece birkaç vardiya daha ve iyi olacağım. Her zaman avucumun içinde olmasını istediğim şey. Sadece dayanmam gerekiyor.

Ama şimdi? Şimdi tek yapmak istediğim Logan'a yardım etmek.

"Ben kalıyorum," diyorum. Bunun doğru olup olmadığından emin değilim ama bu küçük beyaz yalandan daha kötü şeyler olabilir.

Artı, Harper's Cove'da dolaşmak altı hafta önce olduğu kadar kötü bir seçenek gibi görünmüyor.

Sözler Seth'i yeterince ikna etmiş görünüyor. Hafifçe başını salladı, bir sigara çıkardı ve otomatik olarak yakma hareketlerini yaptı.

dilimi ısıtırım; ABD'de her yıl yaklaşık yarım milyon insanın sigara içmekten öldüğünü bilmesine gerek yok.

Seth açık açık, "İskele son zamanlarda pek iyi durumda değil," dedi. "Bir balıkçı kasabasında deniz ürünleri restoranı mı? Oradaki herkes kendi deniz ürünlerini nasıl yapacağını biliyor. Evde yapabilecekken neden bir restorana gidelim? Artı, Logan bir Kapak değil, o bir yabancı. Ne kadar önemli değilmiş gibi davranmak istese de, önemli."

Seth kamyonuna son bir konteyner yükler.

"Ayrıca çoğu restoran iflas ediyor," diye ekliyorum. "İlk beş yılda yüzde yetmiş mi?"

"Seksen," diye düzeltiyor. "Michelle ile ayrılmalarının nedenlerinden biri de bu."

"Bunun müziği yüzünden olduğunu sanıyordum?"

"Her şey iki taraflıdır, Xavier," diyor. "Michelle'in müziği bunun bir parçasıydı ama Logan bir sebep göremiyordu. Şimdi, kredisine göre, Logan'ın bir rüyası vardı ve onun peşinden gitti. Her zaman bir restorana sahip olmak istemiş ve bunu gerçekleştirmenin bir yolunu görünce de peşine düşmüş. Çoğu insan hayallerinin peşinden gidecek kadar cesur değildir. Bu yüzden o ve Michelle çok iyi çalıştılar. Bazı yönlerden, aynı madalyonun iki yüzü gibidirler.

Michelle restoranı kötü bir yatırım olarak gördü. Kanayan bir nakit çukuru yerine parasını yatırmasını önerdiği düzinelerce başka şey vardı, ama o paraya sahip değildi. İster inat ister araba kullan ya da her ikisini de, ama o yere, o rüyaya gitgide daha fazla para akıtmaya devam etti. Sırf Rıhtımın bir hata olmadığını kanıtlamak için gittikçe daha fazla borç aldı."

Seth, kamyonunun arkasında otururken nefes alıyor. Metal onun ağırlığı altında bükülürken tıslıyor ve sızlanıyor.

"Logan'ı biliyorsun, o büyüleyici bir adam ve harika değilse de iyi bir şef. Son birkaç yıldır bununla idare ediyor. Banka ile iyi niyet, iyilikler, her ay, her kira vadesinde ek ödeme, zar zor kar elde etme. Ama bunun bile sınırları var. Bankaların ancak bu kadar lütfu vardır. Sınıra bu kadar yakın yaşayabileceğiniz çok fazla ay var ve o bu sınıra ulaştı. Bu değerlendirme? Bankayı uzak tutmak için ihtiyaç duyduğu kıvılcım. Ulusal düzeyde saygın bir eleştirmenden gelecek iyi bir inceleme, restoranın vaat ettiğini, bir müşteri dalgası getirdiğini ve bankayı bir süre daha uzak tutmak için ihtiyaç duyduğu teminat olduğunu gösterecektir.

"Bütün bunların bir kumar olduğunu biliyor, değil mi?" Soruyorum. "Mesela, evet, bankalar, özellikle Harper's Cove'da, kararları insanları sevip sevmediklerine göre verecekler. Portland üzerinde küçük bir kasaba olmanın avantajı, ama her şeyi iyi bir incelemeye dayandırmak mı?

Seth omuz silkiyor. "Logan özünde bir idealist. O, insanların iyiliğine ve mutlu sonlara inanan bir romantik. Bu, bunun başka bir temsilidir. Parlayan bir incelemenin ve iyi kalbinin, The Wharf'a yaptığı emeğin ve yatırımın bankadan bir ay, altı hafta veya sekiz hafta daha alması için yeterli olacağını düşünüyor. Ve ihtiyacı olan tek şey bu.

"Kötü bir inceleme tüm bunları boşa çıkaracaktır."

"Yalnızca bu değil," diyor, kalan ürünlerini düzenlerken bana bakmadan. Restoranı kaybetmenin Anne'e bakamayacağı, kızını hayal kırıklığına uğratacağı anlamına geleceğinden korkuyor. Rıhtım ve belki de senin dışında umursadığı pek bir şey yok."

Seth'in ifadesi dikkatimi çekmeden gitmedi ve yanaklarımın alev alev yandığını hissettim. Rahatsızlığı zorluyorum; bu benimle ilgili değil

"Neden sadece yardım istemiyor? İnsanları borçtan kurtarmaya yardımcı olacak pek çok hizmet var. Duyduğuma göre Michelle bunu ona karşı kullanacak bir tipe benzemiyor.

"O değil."

"Öyleyse neden-"

Gurur duy Xavier, diye araya girdi Seth. "Sonbahardan önce gelir."

Alt dudağımı çiğniyorum ve Seth'in kanserli çubuğunu sessizce içmesine izin veriyorum. Analitik beynim Logan'ın sorununa bir çözüm bulmaya çalışarak çoktan çalışmaya başladı. Vücudum, kafayı bulmaya benzeyen canlı tel tipi bir titreşimle vızıldıyor. Bu tam anlamıyla benim uzmanlık alanım. Hayatımda yapmak istediğim şey buydu. Değer verdiğimiz insanlara yardım edemeyeceksek yaşamının ne anlamı var?

Seth ayağıyla beni dürttü. "Onu alacak mısın?"

Logan'ın çağrısıyla bilincime geri dönüyorum. Telefona bakıyorum, kan gelene kadar alt dudağımı çiğniyorum. Kenara iki kez tıklayarak sesli mesaja gönderiyorum ve hızlıca şunu yazıyorum:Sürüş yakında size çarptı.

Seth, Logan'ın aramasını reddetmem hakkında hiçbir şey söylemedi ve bunun için minnettarım. Kamyonun arkasından atlayarak sodamı üç yanan yudumda bitirdim.

"Bu yemeği geri almalıyım. Bana söylediğin için teşekkürler, Seth.

Garajdan Prius'umu almak için Seth'le birlikte yürürken bana iki parmağıyla selam verdi. Emniyet kemerimi takmadan önce Seth parmaklarını cama vurdu.

"Logan iyi bir adam, Xavier."

"Öyle olmadığını asla söylemedim."

Hayır, yapmadın. Ama birinin gözlerindeki o bakışı biliyorum. Bir şeyleri düzeltmeye çalışan birinin bakışı."

Gülünç ifadesine itiraz etmek için ağzımı açtım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı, sadece sessizlik. Seth gülümsüyor. "Sessiz kalmanın nadir bir şey olduğunu hissediyorum, bu yüzden bunu bir galibiyet olarak değerlendireceğim."

Logan'ın mizah anlayışını nereden aldığını anlıyorum.

Seth omuz silkiyor. "Ama ciddice. Her şeyi düzeltemezsin. Ve Logan'ı gerçekten önemsiyorsan, onu düzeltmeye ya da değiştirmeye çalışmayacaksın, onu olduğu gibi kabul edeceksin. Çünkü Rıhtımı kaybederse, yanında birine ihtiyacı olacak."

"Hiçbir şey yapmayacağım Seth."

Ona bakmaktan kaçındım, vites ve radyoyla oynamaya, hatta arabayı vitesine geçirmeye odaklandım.

Bu onun bana öylece bakmasına engel değilsaçmalık, *Xavier* ifade.

"Söz veriyorum," diyorum.

"Scout'un onuru." "İzci misin sen?"

Omuz silktilim ve motora gaz verdim, bu pek de homurdanma sayılmaz, çünkü bir Prius tam anlamıyla kükreyip canlanmaz, ama bu onu geri adım atmaya yetiyor. Harekete geçip Harper's Cove'a dönmeden önce ona başımı salladım.

Yolda telefonum titrer. Logan'dan bir mesaj daha. Bu sefer televizyonun bir fotoğrafı. *Şeytan Marka Giyer* üzerinde, satın alındı. Başlık şöyle:

tamam izin ver'bakalım ne'Bu film hakkında çok iyi. Yarın işten sonra boş musun?

geri mesaj atmaktan çekinmemEvet.

Ve yol boyunca çıkışımı neredeyse tamamen özlüyorum.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

BEN İNSANLARIN ANNE'DEN NEFRET ETTİĞİNİ DÜŞÜNÜYOR **Hathaway.**”

Logan'ın bitirirken bizden aldığı şey bu. *Şeytan Giyer Prada*. İkonik çizgiler değil. Kıyafetler değil. Bir nesli nasıl değiştirdiği değil. Ama bana insanların Anne Hathaway'den nefret edip etmediğini soruyor.

"Cidden?"

Yine de ona biraz kredi vermeliyim. Yaptığı, üzerine zeytinyağı gezdirilmiş ve hafifçe parmesan serpilmiş pide cipsleri? Onlar mükemmel bir film atıştırmalığıdır. Balla gezdirilmiş elmalarla birleştğinde mi? Olağanüstü.

Bu adam yemek pişirme işini bitirmiş olabilir. Ama Kraliçe Anne'e iftirası? Bunun kaymasına izin veremem.

"Ah!" Ona yastıkla vurduğumda tısladı. "Bu ne içindi?"

"Filmdeki birini eleştirecekseniz, ilk söyleyeceğiniz şey filmden hoşlanıp hoşlanmadığınızdır."

"Böyle DEĞİL – Ah! DUR, Xavier!"

Logan, saat 23:00'e yaklaşıyor olmasına rağmen, sesinin fazla çıkmasından endişelenmiyor. Anne akşam için bir arkadaşıyla birlikte ve

sabah dönecek, bu yüzden ev bize kaldı. Bundan yararlanmamız gerekiyor gibi görünüyor. Yaparak vakit geçirmek. . . neredeyse yirmi yıllık bir filmi izlemekten daha fazlası.

"Filmi beğenip beğenmediğini bana hâlâ söylemedin!" "Hoşuma gitti tamam mı? İsa!"

Ben ona dördüncü kez vuramadan yastığı aldı ve yere fırlattı. Kolay ve hızlı hareketlerle Logan, daha önce olduğu gibi yine üzerimde. Vücudu benimkinin üstüne biniyor, kasık sıkıca bastırıyor

benimkine karşı, tam olarak doğru miktarda ihtiyaç duyulan ve istenen baskıyı ekleyerek.

Eğilip dudaklarıma sıcak, yakıcı bir öpücük kondururken, "Ama ben senden daha çok hoşlanıyorum," diye fısıldadı.

Önüne atmayı düşündüğüm her türlü inat, beni böyle öptüğünde pencereden uçup gitti. Elbette, seks harika ama öpülmek? Bunun gibi? On kat daha iyi. Neredeyse baş döndürücü, sanki dünya olabilecek en iyi şekilde etrafıma çöküyor.

Öpücükleri yumuşak, aceleci değiller. Odada bizden başka kimse yok ve televizyonun jeneriğinin zayıf ışığı Logan'ın orta bölümünü zar zor aydınlatıyor. Kollarım Logan'ın sağlam vücuduna dolanıp yanlarını sıktı. Bir ürperti bıraktı.

Bu titremeyi seviyorum.

Parmaklarım ustalıkla yanlarından aşağı kaydı ve giydiği gri eşofmanın büzgü ipiyle uğraşmak için hareket etti. Dürüst olmak gerekirse, gri eşofmanlı çocuklar? Tanrı'nın insanlığa armağanı.

"Beni incitme," diye neredeyse boğuk bir sesle fısıldadı, sesinden şehvet sızıyordu, tam kulağıma. Sözlerinde alaycı bir oyunbazlık var. Ama bu ifade beni o andan, onun amaçladığından emin olduğumdan daha fazla çekiyor.

Tek görebildiğim, duyabildiğim tek şey, Seth'in bana Logan'ı terk edip etmeyeceğimi, ona zarar verip vermeyeceğimi sorması. Bu bana, anıyı zihnimin ön sıralarına getirerek, Logan'ın Rıhtım hakkında sakladığı gerçeği hatırlatıyor.

Hey, durabilir miyiz?

Logan'ın bundan fazlasına ihtiyacı yok. Başka bir şey düşünmeden geri çekilir. Dik oturuyor, karın kaslarındaki mutlu izi göstermek için siyah gömleği hafifçe yukarı kalkıyor. "Elbette." Kaşlarını endişeli bir şekilde kaldırarak bana bakıyor. "Her şey yolunda?"

Aklımdan geçenleri ona nasıl söylerim? Sırf en iyi arkadaşı bana güvenebileceğini düşündüğü için onun hakkında bu kadar kişisel bir şey bildiğimi nasıl itiraf edebilirim?

Başımı salladım, oturmak için yerimi değiştirdim. Bana ihtiyacım olan alanı veriyor, aynı kutuplu, dokunamayan bir mıknatıs gibi yükseldikçe uzaklaşıyor.

"Bu bir cevap değil," diye nazikçe hatırlattı bana.

Logan, yaptığı ve çok gurur duyduğu zencefilli birayı bitirerek kendime biraz zaman kazandırırken kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Acı boğazımdan aşağı karıncalanmalara neden oluyor ama bu hoş ve neredeyse tanıdık bir duygu. Annem, babamın ve benim sınırlarımı test etmeye çalışan çılgın bir bilim adamı gibi baharatlı yiyecekler pişirmeyi seviyor.

"Ben iyiyim." Bir ritim. "Söz."

Hangisi doğru. İyiyim. Ben sadece . . . tüm bunlarda gezinmeye çalışmak.

Nasıl biri olmak istediğime karar vermeye çalışıyorum.

Önümde ayrılan yolları görebiliyorum. Ona Seth'in bana anlattıklarını anlatabilir, her şeyi itiraf edebilir ve arkadaşıyla benim "ihanete uğradıktan" sonra gerçekten bir konuşma yapabilmesini bekleyebilirim.

Öğrendiğim her şeyi görmezden gelebilirim. Bir kenara it ve kendime bunun benim hayatım olmadığını, onun hayatı olduğunu hatırlat. Ondan sorumlu değilim. Logan bir yetişkin. Ne olursa olur. Evrene güven ya da her neyse.

Her ikisi de geçerli seçeneklerdir. Her ikisinin de sorumlu sonuçları vardır.

Ama ne yapacağım? Arkamı dönüp mutfığa girdim ve Logan'la arama mesafe koydum. Sürdüğü sürece.

Bir bardak soğuk su içmek için musluğu açarak, boşluk düşünmeme yardımcı olacak, diye mantık yürütüyorum. Biliyorum, çoğu insana göre, muhtemelen bunu fazla düşünüyorum. Logan teknik olarak bana yalan söylemedi. Ona restoranın nasıl olduğunu doğrudan sormadım. Telefon görüşmelerini benden saklamaya çalışmadı. Ne de olsa bu, Seth'in bana söylediği gibi, onun can damarı.

Ama bu, göğsümün derinliklerinde, benden bir şey saklanmış gibi hissettiren küçük bir parçam olmadığı anlamına gelmez. Tüm akademik hayatım boyunca, işletmeleri başarıya giden yola sokmaya yardımcı olabilecek biri olmak için çalıştım. Yardıma ihtiyacı varsa, neden bana gelmedi? Havuç hazırlamaktansa kitaplarını tamir etmem daha faydalı olurdu.

Belki de beni en çok üzen şey bu. Benden yardım isteyebilirdi ama yine de istemedi. Neden? Sadece bir sebep.
Bana güvenmiyor ve güvenmiyor.

Logan omzuma iki kez dokunarak beni aklımdan çıkardı. Fark etmem gereken ilk şey bu değildi. Bardaktan taşan ve elimi kıpkırmızı çeviren sıcak suyu fark etmeliydim.

"Bok!" Normal bir insanın yapacağı şeyi yaparak tısladım. Çiftlik lavabosundaki cam kırılır. "Üzgünüm."

"Sadece bir bardak bebeğim," diye hatırlattı Logan bana. "Onlardan bende çok var. Ama belki de bunu maaşımdan kesmeliyim."

Şaka yaptığını biliyorum ve şaka yaptığını bildiğimi ona göstermek için alçak sesle homurdanmaya çalışıyorum. Ancak notlar düz düşüyor, şaka hedefine ulaşmıyor. Logan'ın tekrar kaşlarını kaldırdığını, şaşkın bir ifadenin yerini kaşlarını çatıldığını yakaladım.

Ne olduğunu sormak istiyor. Neden geri çekilip saklandığımı sormak istiyor. Okuduğum bir araştırmaya göre insanların yüzde otuzu yalan söylemenin ilişkilerini mahvettiğini söyledi. Tam olarak bizi mahvedebileceğini bildiğim şeyi yapıyorum.

Otur, dedi Logan bar taburelerini işaret ederek. Belki ondan ne sakladığımı bilmek istemiyordur. Belki de zaten biliyordur.

İtaatkar bir şekilde dinliyorum, Logan'ın odanın içinde fiilen süzülüşünü izliyorum. İlk yardım çantasını kucagında dengede tutarak önüme bir tabure çekti.

Uzun bir gazlı bezi keserek, "Anne her zaman bir boka bulaşıyor," diye açıklıyor. "Evin her yerinde bunlardan var."

"Bahse girerim onun yaşındayken sen de vahşi bir çocuktun."

Ah, kesinlikle. O sırtır. "Ama bunu henüz bilmiyorsun." "Dur tahmin edeyim, hak etmedim mi?"

"Onu hak etmedin."

Gazlı bezle avucumu yavaşça sarmaya odaklanarak bana daha da yaklaştı. Dokunuşu nazik, yatıştırıcı, neredeyse aloe veranın insan versiyonu gibi. Logan mırıldanarak bileğime bir öpücük konduruyor.

"Daha iyi," diye mırıldandı, avucumu yanağına koyarak.

Düşünceli ve düşünceli gözleri koyu kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

Sarhoş edici.

Nefes kesici.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?" O fısıldar. "Benden bir şey saklamana gerek yok. Sana zarar vermeyeceğim."

Komik olan şu ki? Ona inanıyorum. Göğsümün her lifiyle, kanımın nabızıyla ve kaslarımın esnemesiyle. Logan bana zarar vermeyecek. O burada düşman değil. Benden ne saklıyorsa ve ne sebeple olursa olsun, kendi sırlarına sahip olmayı hak ediyor.

Bu, onu daha iyi veya daha kolay hissettirmez.

"Biliyorum," söz veriyorum. Öne eğilerek yüzünün iki yanından nazıkçe tuttum ve onu bir öpücüğün içine çektim, dolgun dudaklarım kendi dudaklarına değiyordu. Bir an sonra geri çekilmeye çalıştım ama sağ eli yukarı çıkıp parmaklarını dudaklarıma doğru kıvırdı ve öpücüğü derinleştirdi.

Dudaklarımız sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca öyle kaldı - Logan'la geçirmekten mutluluk duyacağım bir sonsuzluk. Ama bitiren benim, geri çekilen ve dilime pekmez gibi gelen sözler söyleyen benim.

Gitmeliyim, diye fısıldadım. "Yarın sabah anneme bir konuda yardım etmem gerekiyor, şimdi hatırladım."

Logan'ın bana bakışına bakılırsa buna inanmıyor. Ama bu onun ayağa kalkıp gitmeme izin vermesini engellemiyor. Ben kapı eşiğinde dururken bir öpücük daha çalmasını engellemedi.

"Eve gidince bana mesaj atar mısın?" "Bir ebeveyn gibi konuşuyorsun."

"Ben bir ebeveynim," diye hatırlattı bana.

"Bana yaz?" "Yapacağım."

Arabama doğru yürürken Logan'a bakmıyorum. Zaten aklımda başka şeyler var. Bu basit yalan bent kapaklarını açmış gibi.

Arabama binerken telefonumu çıkardım, rehberde geziniyorum. Neyse ki, aslında Stacey Lee'ninkini kurtardım. Garaj yolundan çıkarken, Logan'a el sallayarak onun adına iki kez dokundum. Geç oldu ama Stacey üniversitede hep gece kuşuydu, bu yüzden bahse girerim ki...

"Merhaba," diyor şarkı gibi bir sesle, sorudan çok açıklama niteliğinde.

Stacey Lee mi? Ben Xavier."

"Senin kim olduğunu biliyorum aptal. Ama saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Üzgünüm, uyuyor muydun?"

"Tanrım hayır, sadece bir ganimet ziyaretinden geldim. Telefonun beni kurtardı.

Trajik adam gerçekten."

"Yani bana borçlu olduğunu mu söylüyorsun?"

Stacey Lee duraklar. "Muhtemelen, aklında ne vardı?"

BÖLÜM

YİRMİ SEKİZ

STACEY LEE TALEPLER, İÇİNDEStacey Lee'nin bir şey talep etmesinin en nazik yolu, yüz yüze görüşmemiz. Bu Portland'a başka bir gezi anlamına gelir bir haftada iki kez mi?

Varlığından bile haberim olmayan küçük bir Fransız bistrosunda otururken telefonum titrediğinde eklemlerimde bir ağırlık hissettim. Stacey'den bir mesaj değil, sabah 9:00'da seçtiği bir toplantıya neden şimdiden on iki dakika geç kaldığına dair bir güncelleme değil, Logan'dan bir mesaj.

Sana bir şey getirmemi ister misin?

Bir yerde geylerin, gençken gerçek benliklerini yaşayamadıkları için Disney gibi şeyleri ve diğer çocukça şeyleri daha büyük yaşlarda sevme eğiliminde olduklarını okudum. Dolapta olmak bunu senden alıyor. Bunun aynı şey olduğunu düşünmüyorum ama Stacey ile buluşmak için işten kaçmak mı? Hasta olduğum konusunda patronuma yalan mı söylüyorsun? Bu, üniversiteli çocukların gerçekten akşamdan kalma olduklarında sınıftan hasta olduklarını nasıl anlayacakları gibi geliyor.

BENMolmak**HAYIR**,Geri mesaj atıyorum, ekliyorum,sadece bir böcek yakaladı. **BEN**Sanırım yarın daha iyi olacak.

Logan tereddüt etmeden bir kalp gönderir.

Bir şeye ihtiyacın olduğunda haber ver. Hiçbir şey.

Ona yalan söylemekten midem bulanıyor. Ama planım işe yararsa, bunun bir önemi olmayacak. Bunu yapmamı takdir edecek. Restoranını kurtarmasına yardım ediyorum. Yapabilmesinin hiçbir yolu yok...

"Tanrım neden bu kadar erken?"

Stacey yüzünde gerçeküstü gölgelerle karşımda yere yığıldı. Alexis'in bir skeçini çalan TikTok gibi görünmesini sağlayan abartılı bir hareketle şapkasını çıkararak içini çekti. *Schitt Deresi*, aslında Alexis'ten ilham alan bir kişi olmaktan ziyade *Schitt Deresi*. Her zaman olduğu gibi, Stacey Lee olağanüstü görünüyor. Sabah olduğundan şikayet ediyor ama yine de tüm saçlar yerinde. Gözlerinin altında tek bir torba yok. Cildi canlı ve elbisesi mükemmel bir şekilde bastırılmış.

Beklentiyle öne eğiliyor. İşaretimi sadece yarım anlığına kaçırıyorum. "Ah, kahretsin, doğru."

Onu karşılamak için öne eğilerek iki yanağından da öpüyorum. kimden Emily

Emily Paris'te Stacey Lee hakkında hiçbir şey yok.

Çok fazla enerjisi olan neşeli bir garson bize doğru zıplayarak "Merhaba," diyor. "Continental'e hoş geldiniz, ne-"

"Espresso var mı?" Stacey Lee araya giriyor. "Ve sadece espresso dediğin kahve değil, gerçek espresso."

"Yaptığımıza inanıyorum;

Check-in yapabilirim..." "Farkı biliyor musun?"

Kadın göz kırpmıyor. "Arasında . . . ?"

Ah, sevgili Tanrım.

"Espresso ve kahve," diye soruyor Stacey Lee, iPhone'unun yansımasında kendini kontrol ederek. Kadına cevap verme şansı vermiyor. "Her kahve espresso olabilir ama her espresso kahve olamaz, bunu biliyor muydunuz? Genel olarak, espresso, bir veya iki ons - yani bir "shot" - konsantre kahve oluşturmak için koyu kavrulmuş, ince öğütülmüş ve yüksek basınç gerektirir.

"Bunu bilmiyordum."

Garsona yandan bir bakış atıyorum, yavaşça ağızımdan, *Üzgünüm*, ona. Bana şu yazan sıkı dudaklı bir gülümseme veriyor: *Bunu her zaman alıyorum.*

Komik, Stacey Lee hiç değişmedi. Onu hiç sevmedim, orası kesin, ama üniversitede, açık sözlülüğü? Bu kısalık mı? Onu sevdim. Şimdi, onun sözünü kesmek ve böyle insanlarla konuşmadığımızı söylemek istiyorum. Bu kadının gerçekten çalışırken bu kadar temel bir farkı bilmediğini

varsayarsak

Bir restoranda? Çocukça, aşağılayıcı ve büyük şehirden olmayan herkesin taşralı hödük olduğu fikrini pekiştiriyor.

Kanımın kaynama isteği uyandırıyor.

"Tabii ki yapmadın, bu senin hatan değil. Lütfen gerçekten espresso olduğundan emin olun. Ben de greyfurt alacağım. Buna sahipsin, değil mi?"

"Kesinlikle yaparız."

"Hafif şeker. Splenda. Hepsi bu olacak." Kadın bana dönüyor.

"Sadece biraz buzlu çay. Hangi türden olursan ol iyi, teşekkürler Amy."

Amy. Adını söylediğimde gözlerine baktığından emin olurum. ona sessizce onu gördüğümü ve gerçekten de isim etiketini okuduğumu gösteriyorum.

Amy, minnet dolu bir gülümsemeye karşılık verdi ve yakında siparişlerimizi alacağına dair mırıldandı. O gittiğinde, Stacey Lee içini çekiyor.

Yemin ederim, New York veya Los Angeles dışında herhangi bir yerde iyi hizmet alıyor musunuz?

İmkansız."

Bu bir sürü saçmalık, ama elbette.

"Ve bunun daha da zor olduğunu hayal ediyorum. . . şimdi nerede yaşıyorsun?

Hartford Koyu?

İçimden beyaz bir ateş dalgası yükseliyor. Kasabam, evim üzerindeki koruyuculuk neredeyse çirkin yüzünü gösteriyor ama ben onu geri çekiyorum.

"Harper'ın Koyu."

"Doğru," diye tersledi. "Tatlı isim." "Sevimli bir yer."

Bunu yalan söylemeden dürüstçe söylüyorum. Harper's Cove büyümek için harika bir yer. Stacey Lee benim tam tersim ve o sadece bir kişi olmasına rağmen -bir aşırı durum- büyük şehirde büyümek benim de sonumun onun gibi olacağı anlamına gelebilirdi.

Ama bu düşüncelerinde yalnız değil. Onu tek başına suçlayamam. Kolejdeki ve lisansüstü okuldaki pek çok çocuk, onlara nereli olduğumu söylediğimde burunlarını buruştururdu. Sanki onlardan daha küçükmüşüm ya da geldiğim yerden dolayı onlara ait değilmişim gibi.

söyleyerek,*Portland'lıyım*, şimdi daha kolay hale geldi. En azından orayı biliyorlardı.

O zehirli aleve nasıl bu kadar yaklaşıldım? Beni bugün olduğum kişi yapan yerden kaçmak kötü bir şeymiş gibi, bu kendini küçümseme girdabına kapılmama nasıl izin verebilirdim? Bunun için kendimi dövmeyeceğim. Stacey Lee gibi olmak ve kabul edilmek mi? Bu berbat bir ilaç. Bunu istemenin kötü olduğunu düşünmüyorum.

Gece 2:00'de bir barda sadece kahkahalar, şakalar ve sosyal nüfuz için bile olsa, beni büyüten insanları ve yeri küçümsemeyi düşünüyorum. Bu her zaman birlikte yaşamak zorunda kalacağım bir şey.

Amy içeceklerimiz ve yiyeceklerimizle geri dönüyor. Stacey Lee, önünde mükemmel şekillendirilmiş köpüklü perukla kahverengi içeceği inceliyor. Mamasını ilk kez kontrol eden bir köpek yavrusu gibi, onu dikkatlice kokluyor ve ardından bir yudum alıyor.

"Bu yeterli."

Gözlerimi devirmemek tüm enerjimi alıyor. Tamam, tabii, Jan.*Bu iyi, yapabildin mi? Bu seni kesinlikle öldürürdü, ha?*

"Continental'deki yemeklerimizin son derece özel isteklerinize uygun olmasına sevindim. Size burada hizmet etmekten ve en özel isteklerinizin karşılandığından emin olmaktan başka bir şey istemiyoruz."

Kaburga, dürüst olmak gerekirse, mükemmel bir şekilde zamanlanmıştı. Stacey Lee yudumunu bitiremeden Amy çoktan gitmiş ve başka bir masayla konuşuyor. Stacey Lee sırtıttığını görmesin diye başımı aşağı eğip çayımı yudumluyorum.

Stacey Lee, bir. Amy, bir. Kim kazanacak?

"Dürüst olmak gerekirse, buradaki hizmet burada mı? Korkunç, diye mırıldandı. "Buradan nasıl çıktığını anlamıyorum, Xavier. Diğer herkese kıyasla çok kozmopolitsin."

"Gerçekten değilim."

Kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan çıkıyor. Neyse ki, Stacey Lee gerçekten zorlamıyor. Kaşlarını kaldırmamasını görmezden gelebilir ve zihinsel olarak merakına ve başka bir şeye tebeşirle yazabilirim.

"Her neyse," diyorum tam doksan derecelik bir kaymayla. "Buraya bu kadar erken geldiğin için teşekkürler, gerçekten minnettarım, Stacey Lee."

Elini umursamazca sallıyor. "Her şey senin için, Xavier. Üniversitede çok yakındık. . ”

biz değildik.

"Sadece buna geri dönebileceğimizi umuyorum."

Stacey Lee'nin belli ki çok seçici bir hafızası var. yakın değildik Aynı çemberlerde yüzdük. Belki de onun manyetik yörüngesine çekildim çünkü... . . Stacey Lee, Stacey Lee'dir. Ama gerçek arkadaşlar? Kapalı? Evet, o kadar ileri gitmezdim.

"Tabii, tabii, tabii." Yalan, birinin açık yaralara ekşi limon sıkması gibi hissettirir. Ama ben kendim için burada değilim. Buraya ilk geldiğimde olduğum kişi düşünüldüğünde, biraz bok yemek yeterince iyi bir kefaret gibi geliyor. "Bu yüzden, bana kim yardım edebilir diye düşünürken, başka kim

eski dostum Stacey Lee yerine mi?"

Stacey Lee uzun siyah saçlarını sağ omzunun üzerinden atarak sırtıyor. "İnsanların tam potansiyellerine ulaşmalarına yardımcı olacak bir yöntemim var. Biliyor musun, lisedeki arkadaşlarım bana vaftiz anneleri derlerdi.

"Gerçekten mi?"

tıkaç. Logan buna değse iyi olur.

O kesinlikle buna değer.

Şekersiz çayımın yarısını yuttum, tatların ve soğuşun boğazımı kaplamasına izin verdim, neredeyse ses tellerimi uyuşturuyor, vücudumun ondan istediğimi istememe engel olmasını engelliyordu.

"Bu hafta sonu Harper's Cove'da bir festival var. Ağınız için bir küçük kasaba dizisini haber yaptığınızı söylediğinizi biliyorum.

Stacey Lee başını salladı, büyük mavi havuzlar neredeyse oyuncak bebek gibi bana bakıyordu.

"Harper's Cove'a gelip onu korumak ister misin diye merak ediyordum. Bence senin segmentin için mükemmel. Harper's Cove, Doğu Yakası'nın en küçük küçük kasabası gibidir. Nesiller hala orada yaşıyor. Hala bir arabalı sinema salonumuz var. İnsanlar kapılarını kilitlemezler."

"Bu çok hoş."

"Elbette." Parmaklarımı masanın altından esnettim ve kendimi çelikleştirmek için kot pantolonumun arasından kalçamı kaşıdım. "Ayrıca Rıhtım, Logan'ın..."

"Erkek arkadaşın?"

"Erkek arkadaşımın restoranı orada olacak. 1800'lerden beri eski Harper's Cove tariflerini getirmek ve onları modernize etmekle ilgili bir standı yönetiyor.

"Burada kalacak mısın, Xavier?" Stacey Lee araya giriyor. Soru, sanki bir beysbol sopasıyla kafamın yan tarafına, tam mideme vurmuş gibi hissettiriyor. Bu yüzden karşılığında sadece boş bir ifade alıyor.

"Burada, Harper's Cove'da ya da Portland'da ya da her neyse." "Kelimenin ne olduğunu biliyorum*Burada*Stacey Lee anlamına gelir.

"Kalacak mısın?" o tekrarlar. "Çünkü açık konuşayım, sana ve küçük kasaba erkek arkadaşına yardım etmekten mutluluk duyuyorum, ama acaba bu... . . kasaba, o. . . sadece bir tür geri tepme olayı mı?"

Stacey Lee öne eğiliyor. Bunu benden duymadın ama Bradley'nin seni özlediğini duydum. Ulaşacak kadar erkek değil.

"İyiyim. Hem sen bunu nereden biliyorsun?"

Stacey Lee omuz silkiyor. "Sınıf arkadaşlarıma ayak uydurabildiğim için kendimle gurur duyuyorum." "Ulaşmalısın. Yani, ailesinin ne kadar para kazandığını biliyorsun.

sahip olmak. Önümüzdeki birkaç yıl içinde Chicago belediye başkanlığına bile aday olabilir. Chicago'nun önemli diğerinin belediye başkanı olmanın ne kadar sıcak olacağını bir düşünün. Bu-"

Stacey, dedim kararlı bir şekilde, tam adını bile söylemeden. "İyiyim."

Tekrar Bradley'nin kolunda olmaktan daha az istediğim bir şey yok. Chicago'da olmaktan daha az istediğim hiçbir şey yok. Dürüst olmak gerekirse, Stacey Lee'nin yanında olmaktan veya Harper's Cove'dan önceki halimi hatırlatmaktan daha az istediğim bir şey yok. Ayrılmadan önce.

Logan'dan önce.

Stacey Lee beni inceliyor. Sanki beni gerçekten inceliyor, sanki derimin altında gizlenmiş ve aklımı başıma toplamamı sağlayacak gizli bir anahtar bulacakmış gibi. Gözlerime baktığında ne gördüğünü merak ediyorum. Bir kez olsun kurtarılmaya ihtiyacı olan birini mi yoksa sonunda eve dönüş yolunu bulan ve kendi derisinde rahat olan birini mi görüyor? Yetişme oyunu oynadığını ve sadece başkalarına hitap etmek için olmadığı biri olmaya çalıştığını hissetmeyen biri.

Umarım ikincisini görür.

Stacey Lee'nin telefonu titrer. Onu çıkarıyor, mesajı tarıyor ve ardından sanki kaynamamış gibi espressoyu içiyor.

"Gitmem gerekiyor," diyor ayağa kalkarak. "İstasyonda acil durum. Yeteneklerin ne kadar seçici ve özel olabileceğini biliyorsun."

Stacey Lee yirmi doları çıkarıp masanın üzerine fırlatıyor. "Bu benim payımı karşılamalı."

Bir espresso içti. Zihinsel olarak, onun gerçekten iyi bir bahşış veren olduğunu ve bir espressonun ne kadara mal olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını düşünmeyi seviyorum.

"Bu festival olayı ne zaman? Bu haftasonu?"

Başımınla onayladım. "Pazar, çok mu erken?"

Telefonum titrer, bankamdan bir bildirim gelir.

DOĞRUDAN MEVDUAT—600 dolar, yazıyor.

Yüzümle oturma açarak hızlıca yukarı kaydırıyorum. Hâlâ sekiz yüz dolarım eksik; elde edilebilir bir miktar, ancak hedefim değil.

"Bir ekip getireceğim," diyor, beresini kumsal sarısı saçlarının üstüne mükemmel bir şekilde yerleştirerek. "Birkaç fotoğraf çekeceğiz, adamınla bir röportaj. Harika olur. Onun hakkında bütün bir profil yapacağım. bakmasını sağlayacağım. . . daha az sağlam."

"İnsanlar onun sert görünüşünü seviyor,"

diye hatırlattım ona. İnsanlar mı yoksa sen mi?

"Bir fark var mı?"

Stacey Lee omuz silkiyor. "Ondan gerçekten hoşlanıyor olmalısın, ha? için olası bir First Gentleman belediye başkanlığı pozisyonundan vazgeçmek. . . Peki . . . Bu."

nasıl söylediğini görmezden geliyorum *Bu*, bunun yerine cümlesinin ilk kısmına odaklanıyor. "Evet. Sen de onu seveceksin."

"Sadece kameranın onu sevmesi önemli," dedi şarkı gibi bir sesle ve bana bir öpücük yolluyor. "Ciao, bello, Xavier."

Çayı bitirmek için biraz zaman ayırırken kendi kendime kıkırdayarak ona el salladım.

Stacey Lee hayatı boyunca hiç İtalya'da bulunmadı. Bunu biliyorum, çünkü o uçaklardan korkar.

BÖLÜM

YİRMİ DOKUZ

TO HARPER'S COVE FUARI Chicago dünya fuarının bizim versiyonumuz.

Ancak, bilirsin, insanlar cinayet evlerine kapatılmadan caddenin karşısında veya modern bir mucize olarak elektriğin ilk gösterimi.

Ve Chicago'da değil.

Rıhtımda her şey el üstünde ve önceki gece insanlar bunu kabul ediyor gibi görünüyor. Kimse ertesi gün erkenden gelip bir yahni pişirmeyi ya da battaniyeye sarılı gurme domuzları ya da bize verilen her neyse onu bitirmeye karşı değil. Ve her iyi hazırlık şefi gibi, takımı savaşa en önemli şey olan kahve ile hazırlıyorum.

"Kahretsin, kahretsin," diye fısıldadım, altı kahve tepsisini dökmeden dengelemeye çalışarak. Dün gece ani, son dakika yağmuru parkı sırlı sıklam bıraktı. Çizmeler, bana herhangi bir sınıftan herkesin referans için beni tokatlayacağı bir Vine'ı hatırlatan ıslak bir ses çıkarıyor.

Ama şu anda daha çok kahveyi her yere dökmek ve geç kalmakla ilgileniyorum. Çünkü bir şeye güvenebilirsiniz, Xavier ne kadar erken ayrılırsa ayrılсын, her zaman CP süresinde çalışacaktır.

Logan, "İşte, yardım edeyim," diyor. Tepsilerden birini sert ellerine alarak bana itiraz etme fırsatı vermiyor. Parmaklarımız bir anlığına birbirine değiyor ve hala vücudumda elektrik dolaşıyor gibi.

"Parlak zırhlı şövalyem," diye takıldım.

Elindeki kahveyle dikkatli bir şekilde sağ pazı kasını esnetiyor. "Gümüş renginin benim rengim olduğunu düşünmüyorum ama senin için bir istisna yapacağım."

Masayı hangi yöne çevireceğimizi tartışan Kyle ve Angelica'nın seslerini takip ederek çimenlikte yürüyoruz. Aralarındaki çekişme, ilk başta

çocukça ve sinir bozucu, ama bu ikisi bir şey hakkında tartışmıyorsa, burası Rıhtım değildir.

Bunun için teşekkürler, dedi Logan. "Angelica'nın kahvesi olmadan nasıl olduğunu biliyorsun."

"Yapabileceğim en az şey bu. Biliyorsunuz, birlikleri toplayın."

Yürürken, "Yine de zorunda değildin," diye tartışıyor, adımlarımız kolayca adım atıyor. "Senin tek işin yemeğin piştiğinden emin olmak."

"Ve senin erkek arkadaşın olmak için."

Logan neredeyse utanarak omuz silkiyor. "Eğer hala istiyorsan, tabii."

Kaşlarımı kaldırdım ve kahveyi masaya koydum. Hala istiyorsam? Bu ne anlama gelir? Bana söylemekten kaçındığı bilmediğim bir şey mi var?

Hayır, bardakları sıralarken düşünüyorum. Öyle değil, daha iyi biliyorum. Logan'ın bana bakışından - sanki gerçekten bana bakıyormuş gibi - onun da bunu hissettiğini söyleyebilirim. Son birkaç gündür dikkatim dağıldı. Logan ve Rıhtım ile ilgili olan her şey hakkında ne hissettiğimle başa çıkmaya çalışırken kendi kafama takıldım. Sanki buradaymışım ama tam olarak orada değilmişim gibi.

Bu yüzden geldi. Olması gerekenden biraz daha uzun süren bakışın anlamı budur. Bu sessiz bir soru.

Bir an omzunu sıktım ve eğilip yanağından öptüm. "Sorunuzun bir yanıtı var."

"Hayır." Logan başını sallıyor. "Aradığım cevap bu değil." Bu cevabın tam olarak ne olabileceğini sormadan önce, Logan bana gösteriyor.

Yüzümün iki yanından tuttu ve nazıkçe beni ona bakmaya ve o parlak mavi gözlerinde kaybolmaya zorladı. Dünkü yağmurdan dolayı hava serin, bu da sabah 6'da yetmiş derece havayı katlanılabilir kılıyor. Yaz aylarında bile bedenlerimizin bu kadar yakın olması dayanılmaz değil. Logan'ın giydiği gri tişört de henüz terden kararmamıştı. Sıkı kasları belli, çünkü hangi adam gri bir tişört, koyu kot pantolon ve botlarla mükemmel görünmüyor?

Kesinlikle.

Ama ne kadar yakışıklı olduğuna odaklanamıyorum, muhtemelen yirmi dolar ödediği basit bir kıyafetin içinde bile çünkü aniden dudakları birbirine bastırıldı.

iffetli bir şekilde benimkine karşı. Yumuşak bir öpücük, bana lisede ne yaptığımı bilmeden şişeyi döndürmemi hatırlatan türden.

Ama tam olarak ne yaptığını biliyor. Ve bunu yapmaya devam etmesini ve asla durmamasını istiyorum. Personelimiz arıyor olursa olsun.

Misafirimiz var, diye mırıldandım.

Bırak baksınlar, diye fısıldadı Logan. "Seninle bu şekilde olmak benim mutlu yerim ve bunu kimsenin benden almasına izin vermeyeceğim. Eşit-"

"Sonunda," Kyle'ın kalın sesi gürledi. "Yani, hadi ama, bu 'yapmayacaklar mı' bütününe daha ne kadar ayak uyduracağız?"

"Cidden bir şey sakladıklarını düşündün mü?" diye soruyor.

"Heteroseksüel erkekler duygusal olarak bir tuğla kadar yoğundur."

Kyle'ın yüzü sahte bir incinmeyle buruştu. "Oh, hadi ama, öyleymiş gibi davranamazsın.

—”

"Altı hafta kadar, değil mi?" diye soruyor. "Bu kadar uzun süredir mi çıkıyorsun?"

Logan ağzını açıp kapatarak gözlerini Angelica'ya dikti.

"Ne, bana öyle bakma," diye azarlıyor. "Dinle, senin adına sevindim. Aşıkken daha iyisin."

"Dick bunu birine yapacak," diye mırıldandı Kyle alçak sesle. Üçümüz de ona bakıyoruz. Kyle'ın katlanmış bir kruvasanın ağzına atılmak üzere bir lokma büyüklüğünde bir topa nasıl döndürüldüğüne bakılırsa, bunu beklemiyordu.

"Bunu duydun, değil mi? Bunu duymaman gerekiyordu," dedi.

"Herkes yaptı," diyorum.

"Muhtemelen bütün park," diye ekliyor Logan.

Angelica, "Sesin karşısındaki insanlar da duymuştur, eminim," diye bitiriyor.

Kyle savunmak için ellerini kaldırdı. "Tek söylediğim, ikiniz birlikte olmaya başladığınızdan beri daha nazıksınız."

"Bağlamak?" Kaşlarını kaldırıp Logan'a bakarak soruyorum. "Yani şimdi sadece takılıyoruz, ha?"

Logan omuz silkiyor. "Yani, sanırım bugünlerde çocuklar böyle diyor. Bağlamak."

Ah, Tanrı aşkına. Şimdi susacağım," diyor Kyle. "Muhtemelen en iyisi için," diye ekledi Angelica, bize dönerek. "Bak, mutluyum eğer ikiniz mutluysanız. Mutlu musun?"

Logan'ın iki çalışanıyla şakalaştığını görmek o an rahatlatıcı. Tam o sırada restoranda çalıştığımı unutuyorum. Yaz aylarında bir piknikte arkadaşların birbirine girmesi gibi bir şey. Logan, Rıhtım ve eleştirmenden gelecek bu inceleme konusunda üzerine çok fazla yük binmesine rağmen, omuzları gevşemiş ve gülme hatları belli oluyor. Sanırım, belki bir anlığına, bir incelemeye her şeyin alt üst olabileceğini unutmuş.

Kyle sonunda, "Ne demek istersen," dedi. "Seni mutlu görmek güzel, patron. Gerçekten mi."

Logan kolunu belime dolayıp ben itiraz edemedi beni kendine çekti. Yanağıma sıcak ve ıslak bir öpücük kondurdu, yüksek bir patlama sesi çıkaran tipte, geri çekilmeden önce, yüz hatlarında çocuksu bir sırıtiş belirdi.

"Evet, mutluyum."

Senaryoda söyleyeceğim nokta bu, *Ben de*. Kyle ve Angelica'nın şahitliğinde hiç tereddüt etmeden ona söylediğim an, benim şimdiye kadar yaşadığım en mutlu halimi ön plana çıkarıyor. Bu, mecazi olarak gün batımına yelken açacağımız ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımız kısım olacak. İnsanlar tiyatrodan ayrılırken arka planda bir pop şarkısı çalarken kamera pan yaparak tüm parkı gösterecek, ekranda jenerikler akıyordu.

Bu, bundan sonra sonsuza dek mutlu olmanın başlangıcı olacaktı, ben gençken bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim çünkü benim gibi insanlar - küçük kasabalarda büyüyen Siyah eşcinsel çocuklar - sonsuza dek mutlu olamazlar. Ama bunun yerine, muhtemelen benim durumumda olan birinin söyleyebileceği en kötü şeyi söylüyorum.

"Sizinle özel olarak konuşabilir miyim?"

Parktaki ton büyük ölçüde değişir. Kyle ve Angelica birbirlerine öyle bilmiş bir şekilde bakıyorlar ki, bir boku bilen insanlar aşağı inmek üzereyken başka birine bakıyorlar. Muhtemelen insanları bu şekilde hayal ettim.*titanik*buzdağına çarpan geminin sesini duyduklarında birbirlerine baktılar.

Ne olacağını bilmeyen biri için Logan soğukkanlılığını koruyor. Dudaklarındaki gülümseme yumuşak, neredeyse kafası bulutların arasında kalmış şapşal bir golden retriever gibi. Elimi nazıkçe sıkıyor.

"Elbette," diyor. Kyle ve Angelica'ya döner. Ona konuşması için bir dakika bile vermiyorlar.

Angelica, "İşleri burada hallederiz," diyor.

Kyle, "Yine de insanlar yakında gelmeye başlayacak," diye uyarıyor.

Ve o haklı. Sabah olabilir ama arabalar şimdiden gelmeye başladı. Harper's Cove festivali gün boyu sürecektir bir şey olacak. Saat dokuzda başlayacak ve sabahın erken saatlerine kadar devam edecek. İşler yoluna girdiğinde, Logan'ı bir kenara çekip onunla konuşmak için zaman olmayacak. Ona ne yaptığımı anlatmak ya da bildiklerimi itiraf etmek için bir an bile olmayacak. Şimdi olmalı.

"Birazdan döneceğiz," diye söz veriyorum.

Logan'ı muhtemelen hareket ettirmek için ihtiyaç duyacağımdan daha fazla bir kuvvetle kenara çektim. Kendimi bildim bileli burada olan büyük meşe ağaçlarından birinin altında, içimde söylemek istediklerimi söyleme cesaretini buluyorum. İtiraf etmem gerekeni itiraf etmek için.

Bir şey söylemeden önce, diye araya girdi Logan. "Önce bir şey söylemek istiyorum."

Bok.

Buna ne demeliyim?*Hayır, yapamazsın, çünkü anlamanı istiyorum ki belki, sadece belki, bir sınırı aşmış olabilirim?*

Yüzüm beni tamamen ele vermiş olmalı, çünkü Logan gözlerini kocaman açıp parmaklarını birbirine kenetledi ve çenesini parmak boğumlarının üzerine koydu. Sevimli, neredeyse masum görünüyor, istediğini elde etmek için şirinliğini kullanan birinin mükemmel bir örneği olan o çocukça yalvaran bakışı tekrarlıyor.

Bunu becerebilecek kadar tatlı olmadığını biliyorsun, diye azarladım, gülümsememe engel olmaya çalışarak.

Ah, ben çok tatlıyım Xavier. Bu yüzden benden hoşlanıyorsun.” "Hayır, sanırım seni seviyorum."

Sıfırdan kayıt.

Kayıt. Anne. Lanet olsun. Çizik.

Logan'ın gözleri sevimli bir taktik olarak iri iri açılırken, şaşkınlıktan iri iri açıldı. Gözlerim, biliyorum, aynı şeyi yapıyor. Onları yuvalarından çıkarıp dudaklarıma bakmaları için çevirebilseydim, ihtiyacım olan tüm onayı alacağımdan eminim.

"Bok."

"Az önce mi söyledin? .

. ?" "Kahretsin."

"Bekle bekle."

"Lanet olsun

lanet olsun."

"Az önce beni sevdiğini mi söyledin?"

Açıkçası, az önce seni sevdiğimi söyledim, diye tıslıyorum. Niyet bu olmasa bile, işte buradayız, bir günah çıkarma ile aşk sarhoşu bir itiraf arasında sıkışıp kaldık.

Belki de en iyisi budur. Belki Logan bana çok hızlı hareket ettiğimi söyler. Belki beni sevmediğini çünkü karısını hala untabildiği için başka kimseyi sevemeyeceğini söyleyecektir. Belki . . . Belki . . . Belki . . .

"Ben de seni seviyorum."

Sözcükler Logan'ın ağzından öyle gelişigüzel çıkıyor ki. Bu onların ağırlığını azaltmıyor, aslında sanki geçen bir uçaktan bir ton tuğla atılmış ve doğrudan kafama inmiş gibi geliyor. Birisi söylediğinde çok fazla sorumluluk var*Seni seviyorum*ve bunu kastediyorlar. Onu sevmediğimden değil. Zamanı geri alma gücüm olsaydı, söylediklerimi geri alacağımı sanmıyorum.

Birinin kalbimin ellerinde, onlarınkinin de benimkilerde olabileceğini bilmek korkutucu.

"Ve sen bunu söyleyecek kadar uzun süredir çıkmadığımızı söylemeden önce, çünkü o sinir bozucu mantıklı beyninin bunu düşündüğünü veya denediğini biliyorum.

içine girdiğini düşündüğün bir kafesten çıkmak için," diye azarlıyor Logan, "o kadar derin olmak zorunda değil. Hayat değiştiren bir şey olmak zorunda değil. İkimiz de yetişkiniz Xavier ve kalbimizi ve aklımızı biliyoruz. Ne hissettiğimi biliyorum ve toplumun bana birisini derinden, tamamen ve tamamen umursadığımı kabul etmenin sorun olmadığını söylemesine ihtiyacım yok. Ve şu anda seni bu şekilde önemsemiğimi biliyorum. Ve bunu kabul etmekten korkmuyorum."

Sözler kulağa mükemmel geliyor. Neredeyse fazla mükemmel. Tıpkı bir rüyada olduğun ve her şeyin o kadar yolunda gittiği ve hiçbir şeyin gerçek olmadığını bildiğin zamanki gibi. Sanırım mutluluğu hak ettiğimi söyleyebilirim. Demek istediğim, dünyada kim biraz barışı ve sevgiyi hak etmez ki?

Ama o kadar basit değil. Asla bu kadar basit değil.

"Bak," diyorum sessizce. Tereddüdümün, söylediklerimde ciddi olmadığım anlamına geldiğini düşünmeni istemiyorum.

"Yaptın mı? Ne demek istedin?"

"Evet. Yaptım."

Bunu söylemek düşündüğümde daha kolaydı. Belki de doğru kişiyle birlikteyken, kelimeler doğal olarak ağızdan çıkar. Belki de doğru kişiyle birlikteyken her şeyin bu kadar zor olması gerekmiyordur?

O şarkı nedir?*Müzik yok, konfeti yok. / Kalabalıklar neşelenmiyor ve çanlar çalmıyor.*

Belki, sadece belki, Logan o doğru kişidir.

Bence önce beni dinlemen gerek... Logan?

Şekerli-tatlı sözler havada uçuşuyor. Logan ve ben neredeyse aynı anda sorunun olduğu yöne döndük, ancak yalnızca birimiz kirli sarı yüksek atkuyruğu olan, kapri kot pantolon, deri ceket ve eskitilmiş kot desenli bir tişört giyen kadını herhangi bir şekilde tanıyoruz.

Michelle mi? Hey! Demek istediğim, burada ne yapıyorsun?

Elbette.*Elbette* Logan'ın *eski* eştam şu anda ortaya çıkacaktı.

Ve tabii ki bana döndü, doğrudan bana baktı ve olabildiğince masum bir şekilde dedi. Xavier, değil mi? Davetinizi aldım. Nereye kararım?”

BÖLÜM

OTUZ

LOGAN'IN HAKKI VARbana kızmak için Her türlü küfür, suçlama veya doğrudan bana istediği her şeyi yaymaya hakkı var.

kendi duygusal iyiliğim için çok az endişe ile. Durum tersine dönseydi ve şu anki erkek arkadaşım, ben onlarla çıkarken Bradley ile temas halinde olsaydı, ben de sinirlenirdim.

Ama kızgın değil. Tipik anlamda değil. Elbette, çenesi gergin ve dudakları ince ama sessiz, bana kendimi açıklama şansı veriyor. Sanki bu her şeyi düzeltecekmiş gibi.

Bu tam olarak doğru değil, dedim sonunda.

Michelle başını iki yana salladı. "Beni davet etmedin mi?"

"HAYIR."

"Gerçekleştir
mek?"

"HAYIR."

"Emin misin?" diye soruyor.

"Eski karın Logan'ı davet etsem hatırlayacağımdan oldukça eminim."

Kelimeler ağzımdan istediğimden daha keskin çıkıyor. Ama kalbimin kulaklarımda o kadar yüksek sesle atması, el ve ayak parmaklarımın uçlarını buz gibi hissettiriyor. Savunmadaydım, yakalanmışım, mecazi anlamda, pantolonum bileklerime kadar inmiş halde, neler olup bittiğini ve bu kadının, Anne'den sonra muhtemelen Logan'ın hayatındaki en önemli ikinci kişi olmasının neden birdenbire burada bana baktığını anlamaya çalışıyordum. Beni tanıyormuş gibi davranıyor.

Michelle dudaklarını ince bir çizgi haline getiriyor. Nesnel olarak, Michelle güzel bir kadın. Kirli sarı saçları ve kalp şeklindeki yüzüyle Brooke Shields'a benziyor, sadece daha genç. Uzun boylu, mükemmel tenli

ve

lisede ve muhtemelen üniversitede kesinlikle popüler bir çocuk olmasına rağmen, baskıcı olmayan veya onun sizden daha iyi olduğunu düşünmenize neden olan sıradan bir özgüven.

"Stacey Lee'ye ulaştın, değil mi?" o soruyor. "WCBA muhabiri mi?"

Ve işte burada. İşte düşeceğini bildiğim diğer lanet ayakkabı. Tanınma Logan'ın yüzünden geçer. Gözlerinin bilgiyi işlediğini görüyorum, tıpkı multimilyon dolarlık bütçeli bir bilim kurgu filmindeki bir yapay zeka sistemi gibi verileri işliyor. Ne düşündüğünü bilmek için kafasının içinde olmama gerek yok, birkaç ay önce Portland'da geçirdiğimiz zamanın görüntüsünü zihninin gözünden geçerken görüyor, Stacey Lee'nin kim olduğunu hatırlıyor.

dır-dir.

Bu da benim nasıl haddimi aştığımı görmeye başladığı anlamına geliyor.

Seninle temasa geçeceğini bilmiyordum, dedim. Logan'la mı yoksa Michelle'le mi konuştuğumdan emin değilim. "Dürüst olmam gerekirse, seninle neden temas kurduğundan emin değilim."

"Harper's Cove Fuarı?" diye soruyor Michelle, Logan'a bakarak. "İskele için bir standın var mı?"

Logan, gerçekte ne hissettiğini saklamaya çalıştığını gösteren o sert tavırla, "Anlıyorum," dedi. Bir yanımda, bu sertliği Stacey Lee'ye yöneltmek istediğini umuyor ama Michelle gittiğinde bunun yükünü kimin çekeceğini biliyorum.

"Muhabir uzandı ve senin ve restoranın hakkında bir haber yaptığını söyledi," diye açıkladı Michelle ikimize de, yavaşça konuşurken kaşları şaşkın bir şekilde kıvrılmıştı. "Müziğimin büyük bir hayranı olduğunu söyledi, sana destek olmak için yanında olup olmayacağımı sordu. . . Tabii ki evet demek zorundaydım. Desteğe ihtiyacın olduğunu bilmek güzel olurdu."

Logan, "Çünkü bilmiyorum," diye çıkıştı. Neredeyse anında içini çekerek iki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Üzgünüm. Böyle çıktığı anlamına gelmezdi. İyiyim demek istedim. Geldiğiniz için teşekkür ederim ama her şey yolunda."

Michelle bir şey söylemek için ağzını açar ama duraklar. Logan'la neden çıkıp evlendiğini anlayabiliyorum. Aynı tanıma geçiş işaretleri

onunkini taklit etmeden birkaç dakika önce

Logan'ın yüzünün üzerinden. "Bunu bilmiyor muydun?"

Başını sallıyor.

"Sen . . . muhabire ulaşmadı mı? Benden bahsetmedin mi?"

"Hayır."

"Yani on beş dakika içinde burada olacağını bilmiyorsun, öyle mi?"

"Güven bana Michelle, sormadan önce sana haber verirdim.

henüz buradayken ülke genelinde uçmak için. Dürüst olmak gerekirse, bunu olabildiğince nazik bir şekilde söylüyorum ama sana neden ulaştıklarını gerçekten bilmiyorum. Ama bahse girerim birisi yapar.

Hem Michelle'in hem de Logan'ın gözleri bana dikildi ve uzun zamandır ilk kez daha önce hissetmediğim bir şey hissettim. Küçük. Sanki ben hariç herkesin benim hakkımda şaka yaptığı bir odaya adım atmışım gibi.

Michelle önce boğazını temizleyerek konuşuyor. "İstersen gidebilirim."

"Hayır hayır." Bir ritim. "Seni tekrar görmek harika; Cidden. İçtenlikle söyledim. Ve eminim Anne burada olduğun için mutlu olacaktır. Annesiyle yeterince vakit geçiremediğini biliyorsun. Birazdan burada olacak; geceyi bir arkadaşının evinde geçirdi ve sonra oraya gidiyor. Bu hoş bir sürpriz olacak."

Michelle başını salladı. Sana yardım etmeye karşı değilim Logan, dedi yumuşak bir sesle. "Bunu biliyorsun. Sorabilirdin..."

"Biliyorum," diye sözünü kesiyor. O an, sanki Logan ne söylemek istediğinden emin değilmiş gibi havada asılı kaldı. Tüm işaretler, Michelle ve Logan'ın harika bir ilişkisi olduğunu gösteriyor. Aksini hiç düşünmedim. Sağlam bir eş-ebeveynlik durumu için poster çocuk olabilecek bir eşleşme olsaydı, bu ikisi olurdu.

Ama bazı şeylerdir-dirkapalı. Bu, birinin bir odaya gizlice girmesi ve her şeyi sadece bir santim sola doğru yeniden düzenlemesi gibi. Onu göremez veya yerleştiremezsin ama bir şeylerin ters gittiğini biliyorsun. Şu anda bu benim.

"Bana bir saniye izin verir misin?" Michelle'e sorar.

"Elbette." Parlak gözleri bana bakıp sadece bir anlığına beni inceledi ama o anın içinde çok büyük bir ağırlık vardı. Beni yeniden çocuk gibi hissettiriyor. Sanki beni yargılıyor ya da azarlıyor ya da her ikisini birden yapıyormuş gibi.

“Devam edeceğim ve hazırlanacağım” diyor. "Herhangi bir yerde iş var mı?"

"Her yerde," diye yanıtlıyor Logan. "En büyük hitlerini çalacak mısın?" Sırıttıyor. "Elbette Lo. Başka ne oynardım?"

Bir parçam -büyük bir parçam- Michelle'in gitmesini istemiyor, çünkü o gittiğinde Logan'la yapmak istemediğim konuşmayı yapmak zorunda kalacağım. Nasıl ve neden karıştığımı itiraf etmem gerekecek. Şu anda savunmadayım, kendimi ve sebeplerimi savunmaya hazırım. Ve savunmaya geçtiğinizde çabuk öfkelenirsiniz; pişman olacağın şeyler söylüyorsun Burası olmak istediğim bir yer değil. Durmadan.

Özellikle de Logan'la.

Michelle'in, festivalde giderek artan katılımcı kalabalığına karışarak arka tarafı inzivaya çekilmesini izliyorum. Gözlerim bir anlığına Angelica'ya kilitlendi ve kaşlarını kaldırıp sessizce Logan'la benim neden orada ona ve Kyle'a yardım etmediğimizi sorguladı.

Benimle gel, diye homurdandı Logan alçak sesle. "Şimdi."

Cevap vermeme fırsat vermeden çizmelerinin üzerinde döndü ve hızla otoparka doğru yürüdü. Adımları uzundu, sanki aramızdaki mesafenin kılmasını önlemeye çalışıyor gibiydi.

Bekle, diye tısladım. "Logan, yavaşla!"

O dinlemiyor; tabii ki dinlemiyor. Ben onun durumunda olsam dinler miydim? Biri arkamdan iş çevirip Bradley ile temasa geçseydi ne yapardım?

Sanırım artık onlarla konuşmayacağım. Biliyorum ki. Ne kadar inatçı olduğumu biliyorum. Bu benim için güvenimizin ihlali olarak nasıl kabul edilir?

Hasta olacağım.

Logan, yeşilin griye dönüştüğü ve neredeyse tamamen dolu betonun hakim olduğu parkın kenarına geldiğimizde nihayet duruyor. Yoldan geçen birkaç kişiye gözlerine ulaşmayan bir gülümseme fırlatır; Wharf'taki müşterileri ikimiz de çok iyi tanıyoruz, müdavimleri. Yine de sahte bir sırıttı. Görmek beni ne kadar sinirlendirse de, tapmaya başladığım her zamanki parlak ve neşeli golden retriever benzeri sırıttışı değil.

Logan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kendini daha tehditkar göstermek için göğsünü şişiren bir tavus kuşuna benziyor. Üzücü kısım mı? BT

İşler. Sanki benden birkaç santim daha uzunmuş gibi hissettiriyor, sanki beni her zamankinden daha fazla cüceleştiriyor.

"Dökülmek."

Doğrudan ve noktaya.

"Tamam," diyorum. "Kızmayacağına söz vermelisin."

"Ah, bunu çoktan geçtik," diye uyarıyor. "Sana hiçbir şey için söz vermiyorum. Bana eski karımın neden burada olduğunu, neden seni isminle tanıdığını ve ne olduğunu anlatacaksın.*cehennem* hakkında konuşuyor."

Logan'ın sesi her kelimedede giderek yükseliyor ve bir bağırıma yaklaşıyor. Sakinleşmesini söylemek için ağzımı açtım ama...

"Bana sakinleşmemi söylemeyeceksin, değil mi?" O sorar. "Sadece bağırmanız gerektiğini düşünmüyorum. Dikkat çekecek." "Sorduğum şeye daha çok odaklansak nasıl olur? Yine, neden eski karım Burada?"

Muhtemelen konuşarak bu durumdan kurtulabilirim. Öfkesini aşmanın bir yolunu bulabilir ve geçerli bir çözüm bulabilirdim. Bunda iyiyim. Maliyet-fayda analizi, daha büyük iyilik için kendi kılıcına mı düşünüyorsun? Ben böyle şeylerde uzmanım. Ben böyle hayatta kalıyorum. Herhangi bir akıllı iş adamı bu şekilde hayatta kalır. Ama şu anda bir iş kazası olmak istemiyorum. Olasılıklara ve sayılara takıntılı olmak istemiyorum. Darbeyi hafifletmeye çalışmak istemiyorum. Dürüst olmak istiyorum - ve bunu düşünmek bile garip geliyor. istiyorum gerçekçi ol. Olmak istiyorum . . . otantik.

Çünkü aşk budur, değil mi? Logan beni gerçekten seviyorsa, ciddiye, o zaman ne kadar batırdığımın bir önemi olmamalı. Yani, evet, *oyapmak*, ve *oirade*, ama üstesinden gelebilmeliyiz. Çünkü aşk bizi baştan çıkaracak. Aşk herkesi fethedecek.

Buna inanmak zorundayım. BEN *istek* buna inanmak

Bu yüzden derin bir nefes alıp ona her şeyi anlattım. O inanç sıçramasını yapıyorum. "Birkaç gün önce ayrılırken Portland'a gittim ve Stacey ile görüştim.

Lee. Onu hatırlıyorsun.

"Üniversitenizdeki kız," diyor, sesinde duygu yok, sadece kısalık var.

"Evet, o. İstasyonda çalışıyor. Bir dizi yapıyorlar..."

Hatırlıyorum, Xavier, diye sözünü kesti. "Yani, buraya mı geliyor?" Başımınla onayladım.

"İskele'de profil çizmek için mi?" Tekrar başımı salladım.

"Peki eski karım buna nasıl katılıyor?"

Bunu bilmiyorum. Ancak bunun değerli bir çözüm olmadığını söylemek. Bu dürüst olmak değil.

"Sanırım, Michelle'in dediği gibi, resmin tamamını görmek istiyor. Bu, sizin ve restoranın profil parçası. Bana kısmen onun Rıhtım için ilham kaynağı olduğunu söylemiştin.

"Yemek pişirmeye başladığım için," diye düzeltiyor.

"Sağ. Muhabirin araştırmasını yaptığından eminim. Sizi bir romantik olarak şekillendirmeye yardımcı olur. Eminim senin iyiliğini yürekten düşünmüştür.

"Eminim öyledir."

Bu sözlerin küçümseyiciliği, gümüşün doğrudan damarıma enjekte edilmesi gibi hissettiriyor, ama elimden geldiğince görmezden geliyorum. Yine, kızmakta her hakkı var.

"Benim sorum şu, neden bana sormadan ona ulaştın?" Logan sakalını kaşıyarak sorular sordu, gözleri kısıldı.

Ve işte burada. Sessiz kısım yüksek sesle söyledi. Sormayacağını umduğum kısım.

"Önemli mi?" diye sordum, sanki bu beni şüphelendirmiyormuş gibi.

"Kesinlikle önemli" diyor. "Çünkü bana doğrudan söyleyemeyeceğini düşündüğün bir neden olmalı. Ya da benden izin iste."

Oradaydı. tabii ki vardı.

Bundan kaçınmanın bir anlamı yok. Gerçeklerden ve ait olmadığım bir yere burnumu sokarak yaptığım karmaşadan saklanamam. Tek yapabileceğim Logan'a güvenmek. Beni sevmekle ilgili söylediklerine güven ve bunun bir yalan olmadığını um.

"Sana söylemeden önce, sadece yardım etmeye çalıştığımı anlamalısın," dedim. Sesim ancak fısıltı gibi çıkıyor. Ve yüzüne bile odaklanamıyorum - yakışıklı yüzüne. Tek görebildiğim çizimleri.

"Ne yaptın Xavier?" yavaşça soruyor.

"Bana söz ver..." "Ne?"

Yaptı. Sen. Yapmak?"

Parmağımı kot pantolonuma hafifçe vuruyorum, bu sıra dışı bir ritim, kafamın içinde kalan herhangi bir şarkıdan değil, sadece rastgele notalardan geliyordu. Olacakların yanı sıra odaklanılacak başka bir şey.

inanç sıçraması, diyorum kafamın içinde. *Sadece bir inanç sıçraması yap.*

"Benden istediğin gibi, ürün denemesini yapmaya gittim. Seth ve ben konuşmaya başladık. Ben ... idim . . . Ona inceleme hakkında ne kadar endişeli olduğundan bahsetmişim ve—"

"Ve sana söyledi," diye bitiriyor Logan benim yerime. "Lanet olası ağzını açtı ve sana söyledi."

İşte burada. Doğrusu. Orada herkesin görmesi için açıkta. Artık saklanmanın, yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

Logan, "Her zaman çok büyük bir ağzı vardı," diye homurdandı.

Sadece sana yardım etmeye çalışıyordu, dedim yavaşça. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyordum."

"Peki, bir muhabire tam olarak ne söyledin? Restoranımın başarısız olduğunu mu? Ne için ucuz bir tanıtıma ihtiyacım olduğunu? Rıhtımı ayakta tutmak mı? Uygulanabilir görünmesini sağlamak mı?"

"Ona dizisi için iyi bir konu olacağını söyledim çünkü buna inanıyorum."

Logan gırtlığının arkasından köpüren küçümseyici bir kıkırdama çıkardı. "Evet, eminim öyledir."

"Nedir O Anlam?"

Ah, yapma, Xavier. aptal değilsin Ve ben de değilim. Bunların hepsi senin için sadece bir projeydi. Hayatınızı Chicago'da veya herhangi bir yerde yaşamaya gitmeden önce bir "geri tepme işi". Bir pit stop."

"Bu değil-"

"Burada oturup bana bunun doğru olmadığını söylemeyeceksin." "Öyleyim, çünkü öyle değil!"

"Tabii, kendini daha iyi hissettirecekse bunu kendine söyle," dedi topuklarının üzerinde dönerek.

"Hayır, kesinlikle hayır," diye mırıldandım etrafından dolanıp yolunu keserek. Logan. Dinlemek. Sadece yardım etmeye çalışıyordum! Bu kadar! Belki de yapmamalıydım

Stacey Lee'ye ulaştı ama. . . Niyet iyiydi.”

"Niyet bok demektir, bunu Anne bile biliyor ve o on dört yaşında. Ne yaptın? Bu tanıtım gösterisi? Ucuz, aptalca ve benim istemediğim bir fikir. Bunun beni önemsediğini ya da beni kolladığını düşündüğünü düşünebilirsin ama bu bana ne gösteriyor biliyor musun? Bana güvenmediğini ve kendi başıma başarabileceğimi düşünmediğini. Senin de başarısız olacağımı düşünen herkes gibi olduğunu.

Logan'ın sözleri sadece yüksek sesli değil; patlıyorlar. Bana bağırıyor gibi değil ama göğsünün derinliklerinden, kalbinden konuşuyor ki, her kelime zırhımdaki mikroskobik çatlağa girip onu genişletiyor.

"Bu doğru değil," diye fısıldadım, sanki hsranıma topraklayan ve yumruklarımı inciten bir yıldırım ubuğuymuşum gibi, yumruklarımı iki yanımda esneterek.

"Evet? O zaman benim için bir şeye cevap ver, bu sefer drş. Carey Vakfı nedir?

Bu son cümle, doğrudan kalbimi delen bir keskin nişancı kurşunu gibi üzerime geliyor. Doğru, verimli ve acımasız. Tıpkı bir keskin nişancı gibi, gerçekte ne söylediğini anlamam biraz zaman alıyor.

"Ne?"

"Beni duydu. Ne. Dır-dir. . Carey. Temel?" "Bunu nereden biliyorsun?"

"nce benim soruma cevap ver."

Burnumdan derin bir nefes vermeden önce düşüncelerimi çözümlemeye ve ne syleyeceğime karar vermeye çalışırken duraksadım. “Buraya taşınmadan önce başvurduğum bir şeydi. Aylar nce. Berlin'de kaçırdığım bir burs."

"Ve?"

"Ve bana bir yer teklif etmek için uzandılar."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Ne zaman?" "Bu değil-"

"Ne zaman, Xavier."

"Sana bir iş için gelmeden birkaç gün önce," diye mırıldandım.

"Sağ. Kesinlikle. Benim için çalışmaya geldin böylece bir an önce buradan gidebilirsin. Dediğim gibi, Logan köpürüyor. "Akşam yemeği sırasında telefonundaki uyarıyı gördüm. İlk randevumuz sırasında.

"Bu bir süre önce miydi?"

"Kesinlikle. Dikkatle telefonuna odaklanmış görünüyordun. Mesajı gördüğünde vücudunun gergin olduğunu gördüm, bu yüzden biraz araştırma yaptım. Kardeşliği buldum. Hatta bunun için web sitelerinde başvurunuzu buldum. Bu arada harika yazı. O takım elbisenin içinde çok seksi görünüyorsun."

Kafamda bir milyon düşünce saatte yüz milyon mil hızla gidiyor. "O zaman neden bir şey söylemedin? Bunu bana neden daha önce sormadın?"

"Ve sen hala anlamadın," diyor. "Umurumda olmadığı için sana bir şey demedim. seni senin için sevdim Sahip olduklarımızı beğendim. Ve belki de, aptalca, içimden bir parçam, her ne ise, seninle Berlin'de bile bir yıl çalışacağımızı düşünüyordu. Telefonlar, FaceTime ve güneşin altında her türlü iletişim var. Belki Rıhtım öyle bir yere gelir ki seni görmeye gelebilirim, belki Anne'e dünyayı gösterebilirim.

"Ama bunların hiçbirisi olmasa bile benim için sorun yoktu çünkü şimdilik sana sahiptim. Sen benimdin ve ben senindim ve bu yeterliydi. Beni ben olduğum için seven biriyle olmak. Aptalca beni becermek.

"Bana hâlâ sahip olmaman için hiçbir neden yok." "İşte burada anlaşılamıyoruz."

Başımı sallıyorum. "Hayır, kesinlikle hayır," dedim hemen, neredeyse umutsuzca. "Seni sen olduğun için seviyorum. Yapmasaydım tüm bunları yapmazdım. Yapmasaydım Berlin'e gitmemeyi düşünmezdim. Seth bana yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi ve aklıma gelen ilk şey sana NASIL yardım edebileceğim oldu. Yeterince iyi tanıtım alabilirsek, incelemenin bir önemi olmayacağını düşündüm. Banka restoranınızı alamazdı çünkü popülaritesi daha fazla müşteriye yol açardı."

"Ben de tam olarak bunu yapıyordum, Xavier. buNedeninceleme çok önemliydi."

"Madem o kadar önemliydi, eleştirmenin gelme ihtimali varken neden beni terk ettin? Michelle'in burada olduğunu biliyorum ama..."

Hiçbir ritmi kaçırmaz. "Evet önemliydi. Ama benim için daha önemli olan ne? Gurur duyduğum bir hayat yaşamak. Her gün uyanabilen ve Anne ve yanımdakiler tarafından doğru yaptığımı bilen biri olmak. Anne'nin, babasının sahip olduğu her şey için deliler gibi savaştığını bilerek büyümesini istiyorum. Ama aynı zamanda onun aşktan, mutluluktan çekinmeyen ve ona değer verdiği, seni önemseyen ve yanında güvendiğin birinin herhangi bir incelemeden daha önemli biriyle uyanmayı öğreten biri olduğunu da bilmesini istiyorum. Bunu senin içinde taşıdığımı sanıyordum. Yanılmışım."

Bu sefer dışında, göğsüme tam dayadığı pompalı tüfekle başka bir atış. Keskin şarapnel gibi düzinelerce kelime beni delip geçiyor.

"Öyle demek istemedin."

"Evet, istiyorum" diyor. "Arkamdan iş çevirdin."

"İlesana yardım etmek!"

"DÜRÜST olmak bana yardımcı olabilirdi!" o kadar yüksek sesle gümbürdüyor ki vücudu titriyor. İçini dolduran öfke değil, ister bana yanlış yönlendirilmiş ister tam olarak odaklanmış olsun, büyük bir incinme. Senden tamircim ya da iş danışmanım olmanı istemedim! Senden sadece kendin olmanı, benimle olmanı ve benimle mutlu olmanı istedim! Beni benim için önemsemek!"

Bak, dedim derin bir nefes aldıktan sonra. "Üzgünüm, tamam mı? Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Sana yardım ettiğimi sanıyordum. Düşündüm-"

Ben de üzgünüm Xavier, dedi neredeyse fısıltıyla. "Gerçekten, gerçekten üzgünüm. Aramızdaki şeyin neye dönüşebileceğini asla göremediğimiz için üzgünüm. Ama endişelenmem gereken bir restoranım, Anne, Kyle ve Angelica var. Dramatik bir ilişkiyle başa çıkacak bant genişliğine sahip değilim. Ben sadece basit, kolay ve sessiz bir şey istiyorum."

Zaman durur. Dünya duruyor ve odaklanabildiğim tek şey gözlerindeki hüzn.

Dürüst olmak gerekirse? Henüz ne istediğini veya nerede olmak istediğini bildiğini sanmıyorum. Sorun değil, gençsin, henüz bilmek zorunda değilsin. Senin yaşındayken bilmiyordum. Ama bunu karşılayamam. Yapamam.

ağzımı açmak istemiyorum Ondan açıklama istemek istemiyorum çünkü

yaparsam, söylediğini düşündüğüm şey gerçekleşecek. Kelimelerin gücü vardır,

ve onları evrene bir kez yaydığımızda, bundan sonra olacakları durduramayız.

Ama bilmek zorundayım. Ona karşı açık olmalıyım. Çünkü öyleysem, o zaman hasar kontrolü yapabilirim. O zaman en iyi yaptığım şeyi yapabilirim. Bunu kurtarabilirim. Ona neyi başarmaya çalıştığımı ve başaramadığımı gösterebilirim. Bizi kurtarabilirim.

"Ne demek istiyorsun Logan?"

"İşimiz bitti, Xavier. Erkek arkadaş ve iş arkadaşı olarak," diyor tereddüt etmeden. "Pazartesi günü son çekini alabilirsin. Aslında, sadece sana postalayacağım. Sanırım neye ihtiyacın var? 1K? 2K daha mı? Bunu ayrılığın olarak kabul et. Umarım Berlin'de harika işler yaparsın. Eminim harika bir iş çıkarırsın."

Ve ben başka bir şey söyleyemeden Logan yanımdan geçti, uzun bacaklarıyla Rıhtım masasına doğru hızla yürüdü, ben de elimde tamamen yere düşmemle sonuçlanan o inanç sıçramasından dolayı kırılmış, paramparça olmuş kalbimle orada dururken.

BÖLÜM

OTUZ BİR

BEN A İLE GEÇİNarkadaşlarımdan biraz yardım.

O şarkı hakkında hiç fazla düşünmedim. Muhtemelen ben olmadığım için Beatles hayranı. Ama gerçek bu. İlişkileri sikeyim. Erkekleri sikeyim. Dünyada önemli olan tek şey arkadaşlıklarınızdır ve Mya her zaman olduğu gibi zor anlar yaşar.

Evine geldiğimde henüz panayıra gitmemişti. Beş dakika sonra orada olsaydım, mahalleyi birkaç kez daha dolaşıp duygularımı toplamaya çalışsaydım,yapmatam bir enkaz gibi görünüyorsa, o zaman elbette onu özlerdim. O zaman elimde kırık kalbimle bir aptal gibi verandasında dikiliyor olurdum.

"Bana bir şey satmaya geldiysen, söz veriyorum, buna ihtiyacım yok ve daha hızlı alabilirim..."

Neye benzediğimi bilmiyorum. Nasıl göründüğümü bilmek isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Gözlerimdeki yaşlar görüşümü o kadar bulanıklaştırıyor ki, önümde Mya'nın büyük, bloklu şekillerinden başka bir şey görmek imkansız.

Ama tereddüt etmiyor. Bana ne olduğunu sormuyor bile. Bunun yerine

beni kendine çekti, kollarını etrafıma doladı ve kollarının ve mango kokulu parfümünün içine düşmeme izin verdi.

Sorun değil, diye fısıldadı sırtımı sıvazlayarak. "Sorun değil, seni anlıyorum Xavier.

Seni yakaladım.

Mya fuara bile gitmedi. Dediği gibi, yılın geri kalanında izin alabileceği kadar izni vardı ve kimse ona bir bok söyleyemezdi.

"Sonuçta, hafta sonlarını en iyi arkadaşımı romantik bir umutsuzluğun eşiğinden kurtarmak için kullanmayacaksam ne anlamı var?"

Dört gün eve gitmiyorum. Tabii, yapmayacağımı aileme bildiriyorum *olmak* Ev. Neden diye sormazlar; Mya ile birlikteyim ve onlar için bu, aptalca bir şey yapmayacağımdan emin olmak için yeterli bir güvence.

3. perdenin sonunda "Rachel Chu yatakta yatarken" girin *Çılgın Zengin Asyalılar*” montaj. Yatakta uzanmış, tüm telefonlarıma aldırış etmeyen Mya bana kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği getirirken ben... . . romantik depresyonun eşliğindeki herkesin yaptığını yapın. ayrılıyorum.

Bunun kulağa dramatik geldiğini biliyorum. Kulağa benziyor biliyorum *Xavier, bu sadece bir ayrılık. Daha önce bir ayrılık yaşadınız. Birkaç ay önce seni böyle mahvetmeyen bir ayrılık yaşadın..*

Ama mesele bu. Bu o değil. Logan, Bradley değil. Onu daha kısa bir süredir tanıyor olabilirdim ama her şeye rağmen Logan'la bir hayat görebilirdim. Burada, Harper's Cove'da bir hayat görebiliyordum. Bulanıktı, sisle kaplıydı ve tam olarak şekillenmemişti ama oradaydı: yürüyebileceğim ve kendime rehberlik edebileceğim bir hedef ve gelecek. Carey Vakfı için Almanya'ya gitmekten daha mantıklıydı.

Ne kadar aptalım. Ne kadar aptalım. Tüm hayatım boyunca uğruna savaştığım şeyi unutmam ne büyük aptallık. Burada mutlu olabileceğimi düşünmem ne kadar aptalca.

kendim oynadım Kendimi buna hazırladım. Gardımı indirdim. Ben bu duyguyu hak ediyorum. Ben bu acıyı hak ediyorum.

Yatakta telefonumdan gelen vızıltı, etrafıma gömdüğüm düzinelerce yastık ve battaniye tarafından boğuluyor. İç çekmeden önce üç kez çalmasına izin verdim, ağır kemikler ve kaslar uzanıp onu bulmaya çalışırken etrafı okşadı. Beşinci çalışta telefonu alıyorum, bakmadan cevapla tuşuna basıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum.

"Merhaba?"

Xavier mi? Ben, Carey Vakfı'ndan Bayan Cunningham. Nasılsın?"

Doğrudum ve telefonu yüzümden çektim, kalın bir şekilde yutkundum. Gözlerimi kapatıyorum, telefonu yüzüme geri koymadan ve sesimde doğru miktarda moral olduğundan emin olmadan önce üçe kadar sayıyorum.

Harikayım, aradığınız için teşekkürler.

Bunu duymak harika. Yeriniz için sizi aramak istedim. Hala ilgileniyor musun? Carey Vakfı olarak bizler, öyle olduğunuzu umuyor ve programa harika bir katkı sağlayacağınızı düşünüyoruz.”

Tabii ki yaparlar. Kaç tane Siyah Amerikalıları var? Yani, bunun bir satış noktası olduğunu biliyorum. Bir yıl önceki görüşme sürecimde bu noktayı ağır bir şekilde dile getirdim. Programınızda daha fazla siyahi insana ihtiyacınız var ve beyaz olmayan insanların daha yüksek liderlik pozisyonlarında olması gerekiyor. İşte bu yüzden, yeni gelen Carey Fellows sınıfının bir parçası olarak bana ihtiyacın var. Ülke genelinde ve dünya genelinde C-suite pozisyonlarındaki çeşitlilik sorununu düzeltmeye yardımcı olmak.

Böyle şeylere inanan halim çok uzak geliyor. Sanki bu benim tamamen farklı bir versiyonumdu, tek bir şeyi umursardım - başarılı olmak ve geçmişimden olabildiğince uzaklaşmak. Şimdi tek yapmak istediğim eve olabildiğince yakın kalmakken. Burayı benim evim yapmak için. Şu anda, Carey Vakfı ve kardeşliği ve o gelecek, kendimin mümkün olan en uzak versiyonu gibi geliyor.

"Hala ilgileniyor musun, Xavier?" o tekrarlar.

Sanki soruyu ilk seferinde kaçırmışım gibi soruyor, ya işe alma çabalarını hızlandırmak ya da beni bir kayıp olarak görebilmek için bir cevap alabildiğinden emin olmak için kendini tekrar ediyor.

"Neden?"

"Affedersin?"

"Yani, beni neden şimdi istiyorsun?"

"Eh, daha önce de söylediğim gibi..."

"Hayır, biliyorum, başka bir adam evlendi. Ama ondan önce beni istemedin ve şimdi birdenbire boş bir yerin olduğu için kabul edilmeye değer miyim?"

Bayan Cunningham sessizleşiyor. Kağıt hışırtısı yok, derin nefes almak yok, sadece bir cevap bulmaya çalışırken sessizlik.

"İnceleme paneli, her arkadaşlık sınıfı için uygun adayları seçmek için kapsamlı bir süreçten geçiyor. Sınıfın yapısı bizim için önemlidir ve birçok seçenek sinerjiye bağlıdır—"

"Hayır biliyorum. anladım Ama beni şaşırtan şey, birdenbire, bu adam gittikten sonra, daha önce her ne sebeple olursa olsun, şimdi grup için doğru tipte bir insan olmam.

Bayan Cunningham alçak sesle alay eder. "Carey Vakfı'nın kardeşlik sınıfına ırk ya da cinsellik temelinde karar verdiğini mi düşünüyorsun?"

"Değilim. Ayrılan bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Belki renkli biriydi, belki de tuhaftı, kim bilir. Ama açıkça eşcinsel bir Amerikalı çocuğa sahip olmanın temel için iyi olacak birkaç kutuya uyduğunu biliyorum.

Sessizlik ama bu sefer kağıtların hışırtısını duyabiliyorum. "Xavier, bu suçlamaya güceniyorum. Dostluk panelimiz, mümkün olan en iyi sınıf dinamiğini oluşturmaya dayalı olarak her kararı verir."

"Katılan herkesin en uygun kişi olmasını sağlayarak, değil mi?"

"Kesinlikle. Ve bir kez daha, harika bir uyum olacağını düşünüyorum. Bu soruları sorman bile bana yeni nesil iş liderlerini yönlendirmek için mükemmel bir insan olduğunu gösteriyor."

Elbette.*Yerleştirmek*liderlikteki beyazların söylediği ve ne kadar yüklü olduğunu anlamadıkları şey. İşe aldığınız veya dahil ettiğiniz her kişi tamamen aynı geçmişe sahip beyaz bir kişi olduğunda, beyaz olmayan bir kişi nasıl doğru tahmin edilebilir? Farklı bir deneyimden gelen ve farklı bir bakış açısına sahip biri, yıllardır aynı fikirde olan doğruluk fikrinize nasıl uyabilir?

Ve en büyük sorun? Az önce söylediklerinin ne kadar yanlış olduğunun farkında değil.

Kapım çalınıyor. Ağır bir tane. Muhtemelen sadece Mya beni kontrol etmek istiyordu, özellikle de telefonda konuştuğumu duyduğuna göre.

"Yani, depozitonuzla ilgili olarak... ."

Yatakta doğrulup dudaklarımı yaladım ve son iki gündür sadece boxer giydiğimi hesaba katarsak, elimi açıkta kalan uyluğumda ovuşturdum - onları değiştirdim tabii ki; Ben tam bir canavar değilim.

Xavier mi? Orada mısın?"

Avuç içlerim terli ve dizlerim zayıf, kafamın içindeki en sessiz ses daha da yükseliyor. Ona ne söylemem gerektiğini biliyorum. Ne söylemem gerektiğini biliyorum. Ama bu hafta zaten kendime zarar veren bir şey yaptım; iki, bir modelin başlangıcıdır.

Xavier mi? Merhaba?"

Bir parçam var, çok büyük bir parçam ona şunu söylemek istiyor: *Onu vidala*. Ona, kendisi ve vakıf için bir Siyah queer Amerikan jetonu olmayacağımı söylemek için. Ama burada benim için hiçbir şey yok. Logan ve ben ayrıldık. bir işim yok En azından iş dünyasında birisi olabilirim. Sabah 8:00'den akşam 7:00'ye kadar işime odaklanabilir ve kendimi gömebilirim. acele. Büyük şehrin ve pahalı hayatın ışıltısı ve çekiciliği içinde kaybolabilirim.

Orada pek çok belki var ama bildiğim şey, Carey Vakfı'nın her zaman olmak istediğim bir yere gitme biletim olduğu. Beni gerçekten harika bir aday olduğum için mi yoksa sadece Siyahi olduğum için mi istiyorlar, farketmez. Beni istiyorlar ve bunu kendi avantajıma kullanabilirim. Bunu daha iyi bir hayata başlamak için kullanabilirim. Farklı bir hayat.

"Senin için param var; Portala giriş yapıp bugün ödeyeceğim."

Başka bir vuruş. Bu sefer ayağa kalktım, telefonumu omzumla kulağım arasında tutarken en azından prezentabl olmak için hızlıca eşofman ve tişört giydim.

"Bu harika bir haber! Sizi aramızda görmekten ve bir sonraki Carey arkadaşları sınıfına hoş geldiniz demekten dolayı çok heyecanlıyız."

Derince yutkunuyorum. Düşündüğüm kadar iyi hissettirmiyor. Her zaman istediğim şeyi elde etmek. Aslında, neredeyse içi boş geliyor.

Xavier mi? Mya kapının diğer tarafında diyor. "Açmana ihtiyacım var."

"Hanım. Cunningham, gitmem gerek ama dediğim gibi parayı bugün alacağım.

"Tabii ki, tabii, herhangi bir sorunuz olursa lütfen bana bildirin."

Hayatımı değiştiren seçimimi yeniden düşünmeden telefonu kapatıyorum ve aynı anda kapıyı açıyorum. Gerçekten de Mya, bugün işe giderken giydiği kıyafetleri giymiş olarak orada duruyor.

Hey, dedi telefonuma bakarak. "Her şey yolunda?" "Ben iyiyim." Bence. İyiden daha iyiyim. Ben..."

"Logan'la konuşuyorum, biliyorum," dedi aceleyle, telefonu bana uzatırken. Seninle konuşmak istiyor.

Kaşlarımı çatarak tüm dikkatimi ona verdim. "Ne? Mya, bilmiyorum. ."

"Sadece . . ." Derin bir nefes alıyor. "Lütfen onunla konuşur musun? Benim için mi Xavier?"

Bu uğursuz. Bir an onu inceledim ama yüzündeki belli belirsiz gerginliği fark ettim. Mya genellikle korkmaz ama şu anda neredeyse korkmuş görünüyor ve bunu saklamaya çalışıyor.

Telefonu elinden alıp derin bir nefes aldım ve sesimi Bayan Cunningham aradığı zamanki gibi olabildiğince hafif hale getirdim. Son birkaç gündür depresyona yakın bir durumda olduğumu bilemez. Kalbim üzerindeki hakimiyetini veya ne kadar çok özür dilemek istediğimi bilemez. yapamaz

—

Anne seninle değil, değil mi? ben daha bir şey söyleyemeden soruyor.

"Ne? Hayır. Onu fuardan beri görmedim. Anın bir kısmı korku yerleşmeden önce

geçer. "Logan . . ."

Onu bulamıyorum. Kızım Xavier'i bulamıyorum."

BÖLÜM

OTUZ İKİ

LOGAN BANA VERİYOR Anne'nin telefonda ortadan kaybolmasının özeti.

Michelle şehre geldiğinden beri, Logan ve o birlikte daha fazla zaman geçiriyorlar. Logan ve Michelle boşanmış ebeveynlerin yaptığı gibi kavga ettiler, Anne tartışmanın kaynağını yanlış anladı, bunun kendisiyle ilgili olduğunu düşündü ve kaçtı. Oldukça basit ve doğrudan. Zaman kadar eski bir hikaye.

"Ne zamandır kayıp?" diye soruyorum, uzun kollu bir gömlek ve kot pantolon giyerken telefonu yatağın üstüne koyup hoparlöre alıyorum.

"Bu sabahtan beri. Uyandığımda çoktan okula bensiz gittiğini düşündüm. Sonra Michelle aradı. Anne'i alması gerekiyordu ve okulda değildi.

Logan'ın sesi ağırdı, sanki bir şekilde suçluymuş gibi hissediyordu. Sesinde, yapabileceğimi hissettiğim bir ağırlık, derinlik ve söylenmemiş suçluluk var.

- ya da daha doğrusu, çözmeye yardım etmeliyim.

"Çocuklar kaçıyor," diyorum nazikçe. "Kahretsin, ben onun yaşındayken çok kaçtım. Eminim öyleydin.

"Ama ailen neredeyse yedi saattir kayıp olduğunu bilmiyor muydu?"

Bunu kabul edemem. Ailem anında kaybolduğumu anladı. Ama ailem iyi ya da kötü ebeveyn olmanın barometresi olmamalı.

"Onu bulacağız."

Bu, Logan'dan çok kendime verdiğim bir söz. Yani, uzağa gitmiş olamaz. Harper's Cove dünyadaki en büyük yer değil. Arabası yok. Anladığım kadarıyla Anne, popüler bir çocuk değil.

koşabileceği bir sürü arkadaşı var. Muhtemelen sadece. . . bir yere saklanmak.

En azından, umduğum bu.

"Yardım etmek zorunda değilsin, sadece bilmek istedim... ."

"Kızını tek başına aramana izin vermeyeceğim." Bir ritim. "Yalnız değilsin, neden bahsediyorum? Michelle burada, değil mi?"

"Yeni nişanlısıyla kendi araştırmasını yapıyor. Cidden, Xavier. Bunu takdir ediyorum ama bana yardım etmene gerek yok. Bunu hak etmiyorum.

Anne kayıp, Logan. O bir çocuk. İyi bir çocuk. Aramızda ne olursa olsun sana yardım edeceğim. Sırf biz ayrıldık diye..." Of, bunu söylemek acı veriyor. Bu, kızını bulmana yardım etmeyeceğim anlamına gelmez, Logan.

Ne de olsa Anne'den hoşlanıyorum. Çok fazla. Kendimi onda görüyorum. Tıpkı benim yaptığım gibi on yedi yaşındayken Harper's Cove'dan ayrılmak istediğini görebiliyorum. Ona bulaşacak, düşünebildiği tek düşünce bu olacak. Yapacağı her seçim, bu kasabanın onun için çok küçük olduğu tezine dayanacaktır. Ayrılmak için sebepler arayacak. Onun için burada olduğundan daha fazlası olduğunu düşünmek.

"Xavier, bence..."

"Etrafa bakacağım. Ne de olsa ben bir Kılıfım, ne senin ne de Michelle'in bakmayı düşünmeyeceği bir yer var. Bir şey bulursam seni ararım."

Logan başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım. Telefonda Logan'ın sesini ağır bir battaniye gibi duymak göğsüme bastırıyor ve beni boğuyor ama bu istenen bir baskı hissi. Bunun için can atıyorum. O duyguyu tekrar arzuluyorum.

Asla sahip olamayacağım bir duygu.

Aşağıya indiğimde Mya çoktan anahtarlarını alıyor.

"Sana katılıyorum" diyor. "İki çift göz daha iyidir."

"Doğuyu mu

alacağım?" "Ben de

batıyı alacağım."

Arabalarımıza doğru yürürken Mya ve ben birbirimize yumruk atıyoruz. Benimkine girmeden önce Mya adımı seslendi.

"İyisin?" o soruyor. "Yani, gerçekten iyi misin?"

"HAYIR." tereddüt bile etmem. Ama Anne'i bulduğumuzda daha iyi olacağım. Bir şey bulursan beni ara?"

Mya, arabasına binmeden önce bana son bir kez bakarak kabul etti. İkimiz de geri çekilip zıt yönlerde gidiyoruz.

Harper's Cove Anne'de olabilecek pek çok yer var. Kasaba büyük değil, ancak sınırların belirsiz ve ilçe sınırlarının bulanık olduğu yakınlarındaki diğer kasabalarla kaynaşan ve karışan geçitler, parklar, tarlalar, ormanlar var. Harper's Cove, yalnızca küçük bir kasaba olduğu için değil, aynı zamanda doğaya yakınlığı nedeniyle de aile kurmak için harika bir yerdir. Yani, okyanusa bile erişimimiz var.

Bu da her yerde olabileceği anlamına geliyor.

Düşün, diye mırıldandım. "On dört yaşındayken nereye giderdin?"

Logan ve Michelle muhtemelen Anne'in büyük ihtimalle bulunacağı yerleri çoktan kontrol ettiler. Bir öğretmen olan Mya, bir sonraki en mantıklı yerleri kontrol edecek. Kutunun dışına bakmam, kimsenin beklemeyeceği köşe bucakları bulan kişi olmam gerekiyor.

Bir sonraki saati tam da bunu yaparak geçiriyorum. Kimsenin kullanmadığı ve ben çocukken iribaş yakalamaya çalıştığım altgeçit mi? Kontrol etmek. Üzerine raf düştüğünde ölen adam yüzünden sözde perili olan eski hırdavat dükkanı mı? Keşfedildi. Aynı anda iki yerde olabilmeniz için çocukların adım atmayı sevdiği ilçe hatları? Orada değil.

Yalnız kalmaya ihtiyacım olsaydı gideceğim her yer. Benim için bir anlam ifade eden her yer.

Bu yerlerin akla ne kadar kolay geldiği komik. Sanki otomatik pilota, kasabada araba sürüyor, yıllardır düşünmediğim ama zihnime o kadar yerleşmiş eski uğrak yerlerini keşfediyormuşum gibi, bu anıları bankadan çekmek şimdiye kadar yaptığım en kolay para çekme işlemi. Üç yıl önce benden bu yerlerin isimlerini sorsaydın, güler geçerdim. Beni ben yapan küçük kasaba hayatı NYC veya Chicago'da kimsenin umurunda değil.

Ben de bunu bir kenara ittim. Derinlere gömdüm ve sildim. Mükemmel kişiliğimi yaratmama yardımcı olmadıysa, beni Bradley yapan, beni NYU'ya veya UChicago'ya veya Carey Vakfı'na sokan versiyonum, o zaman değildi

kullanışlı ve buna ihtiyacım yoktu. Beni ben yapan her şeyi, her pürüzlü, kusurlu, benzersiz yönü, birisi olmak için aşındırdım. . . herkes için kabul edilebilir.

Yol boyunca kendimi kaybettim ve benim için hayal bile edemeyeceğim kadar çok şey ifade eden bu küçük kasabada buldum.

Burada Logan'la aramı bozmuş olabilirim ama öğrendiğim tek şey her şeyi yapabileceğim. Her zorlukla karşılaşabilir ve üstesinden gelebilirim. Mutfak öğrenmek mi? Kontrol etmek. En iyi arkadaşım, Chicago'da kalsaydım kuruyabilecek bir arkadaşlığı yeniden canlandırmak mı? Kontrol etmek. Bir dakikalığına da olsa aşkı yeniden bulmak mı? Kontrol etmek. Ve en önemlisi, gerçekte kim olduğumu bulmak ve eskisi gibi yol boyunca kendimi kaybetmemek? Üçlü kontrol.

Bunu kaç insan söyleyebilir? Çok değil. Ve bununla gurur duymalıyım. Nasıl olursa olsun, yolculuk ne kadar zorlu olursa olsun buraya geldim, kim olduğumu biliyorum ve uzun zamandır ilk kez kendimle gurur duyuyorum.

Buraya gelirken çektiğim her acıya değdi. Ve bundan sonra hayatıma giren herkes için beni daha iyi yapacak.

Gerçekten uzun zamandır ilk kez, her şeyi yapabileceğimi hissediyorum. Ve belki, sadece belki, aslında ihtiyacım olan şey bu özgürlük. Önümüzdeki on yılımı dikkate alan bir plan değil, mantık değil. Carey Vakfı için Berlin'e gideceğimi biliyorum ve hepsi bu. Hangi alanda uzmanlaşacağımı bilmiyorum. Avrupa'da mı kalacağım yoksa Amerika'ya mı döneceğimi bilmiyorum. Bundan bir yıl sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Ve sorun değil. Bunu bilmem gerekmiyor. Sadece aynada kendimi gördüğümde gururla gülümseyebileceğim biri olmaya ihtiyacım var. Ne kadar zor olursa olsun ilerlemeye devam etmem ve diğer taraftan girdiğimden daha iyi çıkacağımı bilmem gerekiyor.

Harper's Cove'daki ormanların içinden geçen en büyük nehirlerden biri olan Calhoun Nehri gibi. Nehir, New England'daki en eski nehirlerden biridir. Taşı, toprağı ve yoluna çıkan her şeyi delip geçer. Dünya başa çıkılamayacak kadar çokken kendi yolumu bulmanın ne anlama gelebileceğini benim için bozdu ve her zaman temsil etti. Bana her şeyin üstesinden gelebileceğimi hatırlattı. Bunun üstesinden gelebilirim. BEN-

"Kahretsin."

Telefonumu çıkardım ve başka bir arabanın korna çalmasına ve kıl payı beni ıskalamasına neden olan bir U dönüşü yaparken Logan'a mesaj attım.

Sanırım Anne'nin nerede olduğunu biliyor olabilirim.

• • • • •

GÖSTEREN NEHİRto Harper's Sound, bir bütün olarak Harper's Cove ve Maine'in gizli bir cevheridir. Çoğu insanın ona nasıl ulaşacağı hakkında hiçbir fikri yok. Yenilikçiler ve Portland'ın koşturmacasından daha fazla uzaklaşması gerekenler için güvenli sığınaklar olan ormanların derinliklerinde, ormana girip bir şeyler başarmış gibi hissetmek istiyorsanız yapılacaklar listenizde kontrol ettiğiniz kutulardan biridir.

Güya, yıllar geçtikçe küçüldü ve küçüldü. Kirlilik, erozyon ve ticari binalara doğadan daha fazla öncelik verilmesi, Harper's Cove'daki ormanların altın külçesini artık aranacak bir manzara olmaktan çıkardı. Ancak gençlerin ve genç yetişkinlerin değerli bulduğu küçük şeyler nesilden nesile aktarılır. Ve Mya bile bir keresinde bana sınıflarındaki çocukların hala nehri aramaktan bahsettiklerini söylemişti.

Logan'a benimle burada buluşmasını söyledim. Şehrin diğer tarafında olduğunu söyleyerek anında mesaj attı; buraya gelmesi yirmi beş dakika sürerdi. On dakika önceydi.

Arabamın kapısını kapatarak, eskiden gittiğim yolu arayarak etrafa baktım. Sarmaşıklar ve asi köklerle büyümüş, ama hala hafızamda yanmış gibi açıklığı görebiliyorum. Burada günlerce nehirdeki yansımama bakarak, bu kasabadan ayrıldığımda nasıl bir hayat yaşayacağımı veya nasıl bir insan olacağımı hayal etmeye çalışarak geçirdim.

"Bir şans versen iyi olur," diye mırıldandım.

Böğürtlenlerin arasından geçerek, bir zamanlar nehrin olduğu yere doğru yokuş aşağı yürürken geriye doğru eğiliyorum. Her adım flaşları geri getiriyor

hatıralar. Münazara ekibimi burada konuşarak pratik yaptım. Birincilik konuşmamın ilk taslağını burada yazdım. Harper's Cove'un herhangi bir yerinde, bu yerin diğer tüm yerlerden daha çok kalbime sahip olduğunu söyleyebilirim.

Kalbim şişiyor ve duyguyu bastırarak kalınca yutkunuyorum. Ben tam bir aptalım. Harper's Cove olmasaydı ben olmazdım ve uzun süre Harper's Cove'un beni ben yapmak için hiçbir şey yapmadığını düşündüm. Pek çok fırsat - iyi ve kötü - beni, eh, ben yapmak için bir araya geldiğinde bunun beni geride tuttuğunu düşündüm.

Tepenin dibine ulaştığımda nehir ya da ondan geriye kalanlar görüş alanıma giriyor. Nehir, eskisinin belki onda biri büyüklüğünde, çoğunlukla sadece bir damlama. Şimdi içinden geçebilirsin ve ayakkabılarının sadece iki santimlik kısmı sıırıslıklam olur. Ben lisedeyken o kadar derindi ki baldırın ortasına kadar gelirdi.

"Zaman her şeyi değiştirir," diye mırıldandım kendi kendime, ellerimi ceplerime sokup içini çekerek. Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum. Kirliliğin keskin kokusu havayı dolduruyor, ama daha önce burada binlerce olan hayatta kalan çiçeklerin kokusunu hâlâ alabiliyorum. Burası benim yerimdi. Burası benim mutlu yerimdi. Bu . . .

Xavier mi?

Anne'nin sesi anımı bozuyor. Gözlerimi açıp sağ tarafıma baktım. Yaklaşık altı metre kadar, yanında küçük bir çakıl yığını olan bir kayanın üzerinde oturuyor.

"Hey sen." Gülümseyerek yanına gidiyorum. Sesimi hafif ve kolay tutuyorum. Onu korkutmak istemiyorum ve onu azarlamak ya da ona bağışlamak bana düşmez. Tek önemli olan onun güvende olması. Logan yolda. Arabamı görecektir ve buraya gelip ikimizi de bulacak.

Yanına geldiğimde, Biliyorsun, bir sürü insan seni arıyor, dedim.

Anne sadece omuz silkiyor, suya bakıyor.

"Yanına oturmamın sakıncası var mı?"

Bana yer açmak için hareket etmeden önce bir an geçti. Büyük kayanın köşesine oturup suya başımı salladım.

"Ben buraya hep gelirdim, biliyorsun. Ben senden biraz daha büyükken. Burayı nasıl buldunuz? Kimsenin bundan haberi olduğunu sanmıyordum."

"İnsanların bilmediği birçok şeyi biliyorum" diyor. "İnsanlar dikkatimi vermediğimi veya telefonuma çok bağlı olduğumu düşünüyor."

"Aslında insanların sana sandığından daha anlayışlı olduğun zaman."

Başını sallayarak dizlerini göğsüne doğru çekiyor. "Seni ve babamı birkaç gündür birlikte görmedim."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Logan ona söylemedi mi? Yine, Logan söylemediyse, bu konuda bir şey söylemek bana düşmez.

"Bir ara tekrar gelecek misin?" diye soruyor bana bakarak. "Sen etraftayken babam her zaman daha mutlu."

Güçlkle yutkundum, öksürmek ve boğazımı temizlemek için başımı çevirerek yanan gözyaşlarımı uzaklaştırdım. Şu anda, Logan'ın evine geri dönmek, onun izlemediği düzinelerce film den birini izlemek ve Anne ile patlamış mısır yapmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Ama Logan haklı. haddimi aşım Güvenini kırdım ve bu düzeltilebilecek bir şey değil. Gitmek zorunda değilim ama Harper's Cove'dan çıkmak, yeni hayatıma başlamak istiyorum ve bu erken ayrılmak anlamına geliyorsa, öyle olsun. Arkadaşlığa başlamadan önce kalp yaramın iyileşmesi için daha fazla zaman veriyor.

Bir şeyi düzeltmek için yeterli zaman değil.

"Babanı en çok ne mutlu eder biliyor musun? Güvende olduğunu bilmek." Onu nazikçe dürterek gülümsedim. "Seni ona geri götürsek nasıl olur da sonra konuşabiliriz-"

"Anne?"

Logan'ın çaresizlik dolu sesi sessizliği bozdu. O, Michelle, Michelle'in nişanlısı Mya ve bir polis memuru tepeden aşağı koşarak gelirler, neredeyse tökezler ve yüz üstü nehrin çamurlu ve kayalık yatağına düşerler. Logan ve Michelle, Anne için bir kestirme yol yapıyorlar, ben tam zamanında Anne'in ayağı kalkması ve ailesinin kucaklaşması için yoldan çekiliyorum.

"Seni kaybettiğimizi düşündük," diye fısıldadı Michelle, suyun sesinin biraz üzerinde.

Logan yüzünü geri çekip hızla onu inceliyor ve büyük olasılıkla yaraları yokluyor.

"Neden kaçtın?"

Anne önce cevap vermez. Gözleri babasından bana, nehre ve tekrar Logan'a kaydı. Anne'in neden kaçtığı beni ilgilendirmiyor. Aslında, özel olmamam gereken kişisel bir an gibi geliyor. ben üzerime düşeni yaptım Logan'ın kızını bulmasına yardım ettim ve bir kızı babasına kavuşturdum. Uzun zamandır ilk kez bir şey yapmış gibi hissediyorum; bir şey başardı. Sanki bir kitapta bir bölümü kapatmışım gibi. Doğru bir şey yaptım ve üniversiteye başladığımdan beri hep yapmak istediğim şeyi yaptım. birine yardım ettim Sadece benim yapabileceğim bir şey yaptım.

Sonunda yoluma devam edebileceğimi hissediyorum. Bunu söylemek şaşırtıcı derecede iyi hissettiriyor.

Gruptan en uzakta duran Mya'ya doğru yürüyorum.
Bana hafifçe gülümsüyor.

"İyi misin?" o
soruyor.

"Evet." Sesimde hiçbir tereddüt yok. "Hadi eve gidelim, hazırlanmam gereken bir yolculuk var."

Mya önce tek kaşını kaldırdı. "Yani, sen mi yapıyorsun? Berlin?"

Başım la onayladım. "Yine de bu sefer yabancı olmayacağım. Söz veriyorum."

Ah, umrumda değil, dedi, tepeye yürümek için benimle birlikte dönerek. "Artık Berlin'i ziyaret etmek için bir nedenim var. Yani bu senden daha çok bana fayda sağlıyor."

Kendimi yukarı kaldırmak için bir ağaç dalına tutunarak bir kahkaha attım. Arkamı döndüm ve Mya'ya da kalkmasına yardım etmesi için elimi uzattım. Tepenin zirvesine ulaştığımızda, Logan'ın sesi, neredeyse uzaklardaki bir hayaletin kaybettiği aşkını çağırıyormuş gibi, adımı seslendi.

Mya arkasını döndü ve bana baktı. "Geri dönmek ister misin?"

Başımı salladım ve düşmemek için topuklarımı toprağa bastırdım. Oraya geri dönersem, bu kasabayı asla fiilen terk etmeyeceğimi biliyorum.

Berlin'e gitmek yapılacak doğru şey ve kendim için yaptığım bir seçim. Özgeçmişim için değil, kimseye bir şey kanıtlamak için değil, kendim için yapmak istediklerim.

BÖLÜM

OTUZ ÜÇ

VE YAPMADINIZDAN EMİN OLUN'Tseni havaalanına götürmemi ister misin?"

Berlin'e ilk makul uçuş, bütün olaydan bir hafta sonraydı. Anne bozguna uğrar ve sekiz saat içinde ayrılır. Ve tabii ki Mya, uçuşun başlamasından altı saat önce oraya gitmem gerektiğini söylüyor, bu da otuz dakika içinde ayrılmamız gerektiği anlamına geliyor ve ben hâlâ toplanmadım.

"Sorun değil anne, gerçekten söz veriyorum." Gülümseyip banyo malzemelerimi almak için banyoya girerken yanağını öptüm. Mya teklif etti ve şimdiden o yöne gidiyor. Artı, bu öğleden sonra toplum merkezi toplantın var."

Yatağın kenarına oturup tişörtlerimi katlayıp çantaya koyarken, "Oğlumu havaalanına götürmek için bunu zorlayabilirdim," diye alay ediyor.

Taksiye binmesinden daha iyi, dedi Mya duvara yaslanıp bana bakarak. "Bu onun ilk tercihiydi. Gerçekten bunu yapmana izin vereceğimi mi düşünüyorsun? Oldukça aptal olmana rağmen o kadar da aptal değilsin."

"Ah." Gülümseyip elimi göğsüme koyuyorum. "Kalbim."

"Yaşayacaksın." Mya, çantasından Snickers barının yarısını bana uzatıyor. "Yol için."

"Bu ne zamandır orada?" "O soruyu sorma. Hala iyi.

Burnumu çekip teşekkür etmekten ve barı sırt çantama tıkmaktan kendimi alamıyorum. Son eşyaları yerleştirdikten sonra, ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olmak için parmaklarıma sayarak hızlı bir kontrol yapıyorum.

"Bence iyiyiz."

Annem ayağa kalkıp çantasına uzanarak, Bir şeyi kaçıırıyorsun, dedi.

"Anne. Hayır, bana para vermiyorsun. iyi olacağım Vakıf bize maaş veriyor." Bir de büyük. Ayda üç bin euro. Odamızın ve yemeğimizin ödendiğini düşünürsek, bu çok büyük. "Paraya ihtiyacım yok."

"Bunu sana vermeyeceğim," diyor çantasından rulo haline getirilmiş bir gazete çıkarırken.

Kaşlarımı çatıp alıyorum *Portland Gazetes*iondan, onu açarak. "Daire içine alınmış makaleyi kontrol et" diyor. "Beşinci sayfa."

Beşinci sayfada yerleşene kadar sayfaları çevirerek parmaklarımı yaladım.

Yiyecek bölümünde kırmızı daire içine alınmış . . . "HAYIR."

"Yüksek sesle oku, olur mu?"

Gözlerimi ona dikip kağıdı kapattım. "Anne, bilmiyorum. . "

Ah, sadece oku Xavier, diye alay etti Mya.

Ona bir bakış fırlatıyorum. "Arkadaşım olduğunu sanıyordum?"

"Öyleyim ve bazen aptalca şeyler yapıyorsun ve ben mantığın sesi olmak zorundayım, şu anda yaptığım şey de bu. Oku onu."

"Senden nefret ediyorum."

"Beni seviyorsun," diyor. "Şimdi oyalanmayı bırak."

Kâğıdın beşinci sayfasını açıp derin bir nefes alıyorum. "İnceleme: The Wharf, Alistair Westbrook tarafından yazılmıştır.

"Harper's Cove kolayca gözden kaçırabileceğiniz bir yer. Portland, Maine'den kısa bir sürüş mesafesindeki küçük, şirin kasaba, bir büyükanne veya yıllardır görmediğiniz bir arkadaşınızdan nazik bir kucaklama gibidir. Doğrudan Atlantik Okyanusu'na uzanan Harper's Sound'a teğet olan kasaba, balıkçı topluluğuyla tanınır. Doğal olarak, turistler için olmayan ve herkesin kendi deniz ürünlerini yapabileceği, muhtemelen ülkedeki çoğu restorandan daha iyi olan bir kasabadaki bir deniz ürünleri restoranı konusunda şüpheliydim. Harper's Cove bir turizm kasabası değil. Kimse tatili için burada durmuyor. Sakinleri ve sakın bir yaşam isteyenler için bir kasaba. Bu da beni meraklandırırdı

neden Logan O'Hare, diyelim ki Portland yerine burada bir restoran açmaya çalışsın ki?

"Ama, şaşırtıcı bir şekilde, Rıhtımın zayıflığı aynı zamanda Rıhtımın gücü. Restoran, Harper's Cove olan her şeyi kişileştiriyor. arkadaş canlısı. Rahatlatıcı. Burada kimse kendini yabancı hissetmiyor. Yemekler -balık ve patates kızartması, salatalar, buğulanmış deniz ürünleri ve çorbalar- dışarıdan bakan için basit görünebilir, ancak yakından bakarsanız, Şef O'Hare çok az restoranın başarabileceği bir şey yaptı: restoran müdavimlerinin temel tabanını, yemek hafızaları aile, ev ve en önemlisi aşk üzerine odaklanmış insanları yabancılaştırmadan basit, davetkar ve lezzetli yemekler yarattı.

"Damağınızı farklı türde yiyeceklere açacak iddialı bir restoran istiyorsanız, o zaman Wharf size göre bir yer değil. Ama yüzlerce kez gitmiş gibi hissedeceğiniz, stresi omuzlarınızdan atabileceğiniz, dünyayı bir süreliğine unutabileceğiniz bir yer istiyorsanız? İskele tam size göre. Ve somon burgeri aldığınızdan emin olun. İnan bana, pişman olmayacaksınız. Sürüşe değer. Puan: Beş üzerinden beş."

İncelemeyi üç kez daha okudum, yatak odamın ortasında durup sonunda Mya ve Anneme baktım.

"Bu ne zaman çıktı?"

"Bugün," diyor annem. "İnternet sitesinde de var." "Logan bunu gördü mü?"

Sanırım öyle, dedi Mya. "Telefonumu üç kez aradı ve seni sordu."

"Ve ona söyledin mi?"

"Hiç bir şey. Benim yerim değil. Gitmeden önce onu aramak ister misin?" "Hayır," diyorum tereddüt etmeden.

"Emin misin?"

Başımı salladım, kağıdı tekrar katlayıp anneme verdim. "Eminim. Yine de gitmeliyiz, değil mi?"

Annem geriye bakan Mya'ya bakıyor, ikisi de tek bir şey söylemeden koca bir paragraflık sözcükleri değiş tokuş ediyor.

"O bakışın ne anlama geldiğini biliyorum ve hiçbir şey istemiyorum," dedim çantamı alırken. "Beni havaalanına götürmeye hazır olduğunda aşağıda, arabanda olacağım, Mya."

"Tamam, ama..."

"Hayır, yok."

"Hayır, ciddi Xavier, sen..."

"Beş dakika içinde arabada olmazsan, arabayı kendim kullanacağım!" Dedim, aşağı indiğimde uyuyan babamın alnını öpüp Naga'nın kürkünü karıştırırken. Bu eskisi gibi bir veda değil. Berlin'den sonra ve tatil için döneceğim.

Mya beni merdivenlere kadar takip ediyor, arkamda hızla ayaklarını sürüyerek. "Xavier, bir saniye dinle."

"Ah, güzel, buradasın. Bence arabadayken senin Berlin seyahatini planlamalıyız," dedim çantamı omzuma atıp kapıyı açarak. "Kışın geliyorsun sanırım. Belki tüm Avrupa'yı dolaşın, bir gezi yapın..."

Dışarı çıkmak için döndüğümde yüzüm sert ve sert bir şeye çarpıyor. Tısladım, ağızımdan bir dizi küfür çıktı, çantam omzumdan düşüyor.

Kahretsin, üzgünüm, dedi Logan, yerden çantayı alırken. "İyi misin?"

Hayır, iyi değilim. En azından burnum kanamıyor; bu tam orada bir çekirdek bellek.

Ama yapmak istediğim son şey, ayrılmadan hemen önce Logan'ı görmektir. Ondan bilerek kaçtım. Ona sadece Anne ve Michelle'le vakit geçirmek için değil, aynı zamanda hayatımın o bölümü bittiği için. Ve sorun değil! Her şeyin sonsuza kadar sürmesi gerekmiyor.

"İyiym, senin burada ne işin var?"

Mya, Logan'a gülümseyerek, "Sana söylemeye çalıştığım da buydu," diye tısladı. "Ah, demek bundan haberin vardı?"

"İzin verseydinkonuşmak, bilirdin." Konuşmaktan bahsetmişken, dedi Logan. "Sakıncası var mı?"

"Ben aslında-"

"Hayır, birkaç dakikamız var," diye araya giriyor Mya. "Zaten arabamı ısıtmam gerekiyor."

"Dışarısı o kadar soğuk değil, Mya."

Logan ve benim yanımda kıpırdanarak, "Arabaların nasıl çalıştığını bilmiyorsun, sen geysin, sus," diyor. "Beş dakikan var."

Benimle mi yoksa Logan'la mı konuştuğundan emin değilim.

İç çekerek ona baktım. Her zamanki gibi yakışıklı görünüyor. Bu kez mavi-siyah kareli bir gömlek ve göğsünde yeni bir yelkenli dövmesi olan siyah fanilasız yakasından dışarıyı gösteriyor. Kot pantolonunun üzerinde, muhtemelen Anne ile bir sanat-ve-zanaat projesinden kalma birkaç boya lekesi var. Uyumlu bir mavi bere, saç tellerinin çoğunu altına sıkıştırıyor.

"Yani, Berlin ha?" sonunda diyor. "Bir küçük kasabadan diğerine geçmek."

"Berlin'e küçük bir kasaba demezdim. Özellikle de Harper's Cove'a bir diyorsanız. Nüfus üç yüz altmış kat daha fazla. Aynı zamanda Avrupa'nın en büyük beş şehrinden biri."

"Peki ama
neden?"

"Affedersin?"

"Neden Berlin?"

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Vakıftan teklif aldığımı biliyorsunuz. Bana gitmem için para verdin."

"Biliyorum," diyor sessizce. "Ancak . . . bok."

Logan iç çekti, beresini çıkardı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bak, biliyorum sadece beş dakikam var ve belki aptallık yapıyorum ama sana karşı dürüst olmak istiyorum. Yanılmışım. Sadece yanılmadım, senin için kesinlikle korkunçtum.

Logan, özür dilemene gerek yok, dedim dürüstçe. Haddimi aştım. Ben sıçtım.

"Elbette ama bu şekilde tepki vermemeliydim. Yaptığın şey haddi aşmış olabilir ama sana bağırma şeklim? Bu yanlış. O korkunçtu."

"Geçmişte kaldı," diyorum. "Özür dilediğin için teşekkür ederim ve haddimi aştığım için özür dilerim ama..."

Terapi için kaydoldum, diye sözünü kesti. "Önümüzdeki hafta başlıyor. Portland'da haftada bir kez gidiyor. Üretim çalışmasından önce yapacağım. Sahip olduğum bazı güvensizliklere yardımcı olabileceğini düşünüyorum.

"Bir dakika, ciddi misin?" Soruyorum. Hayır, bu harika Logan. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Hayır biliyorum. Sadece sana nasıl tepki verdiğimi, incelemeye ne kadar takıntılı olduğumu düşünüyorum. . . Biriyle konuşmaya ihtiyacım var. Hepsini omuzlarımda taşıyamam ve çatlamamayı bekleyemem.

Sen de yapmamalısın. Bu gerçekten cesur ve harika." Gülüyorum. Uzanıp pazısını sıkmak istedim ama ona dokunursam, asla ayrılmak istemeyeceğimden oldukça eminim.

"Bu arada incelemeyi gördün mü?" O sorar. "Burgeri çok severdi. İskeleyi severdi."

"Mya bana gösterdi."

"Bu senin yüzündendi. Bunu sen yaptın. Bana yardım ettin."

"Bu benim işim." Tekrar gülümsedim ve ona, bana gülümsemesine neden olmayan bir sırıtış gönderdim.

"Ciddiyim, Xavier. Daha önce harika bir şef olma yeteneğine sahip olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. İş zekanız harika. Aşçılık becerileriniz iyi. Kabul etmek istemesen de insanları ve bu kasabayı neredeyse herkesten daha iyi anlıyorsun. Berlin'de harika şeyler yapamazsınız demiyorum ama kesinlikle burada başarılı olabilirsiniz."

Burada kalamam. Sözcükler ben daha onları düşünmeden ağzımdan çıkıyor. "Demek istediğim . . . Berlin'e gidiyorum, Logan.

Sanki tek konuşma noktam bumsuş gibi şimdi kendimi tekrar ediyorum.

"Neden? Bana dürüstçe Carey Vakfı'nın hayattan istediğin her ne ise onu başarman için ihtiyacın olan her şeyi vereceğini söyleyebilir misin?"

"Hayır, yapamam." Ve istemiyorum. BENbeğenmekbursdan sonra ne yapacağımı bilmediğim gerçeği. O kadar ileriye bakmama gerek yok.

"Madem bilmiyorsun, o zaman neden bunu burada bulmaya çalışmıyorsun?"

Sanki benden ona bir tuzluk ve biberlik vermemi istiyor ya da kahvaltıda ne istediğimi soruyormuş gibi. Bu takdire şayan. Olan her şeyi nasıl da geride bırakmak istiyor. Yoksa saf mı? Bence ikisi de olabilir.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun." "Yapamaz mıyım, yapamam mı?"

"Yapmamalıyım," diye düzelttim. Yapmamalıyım. Yapmamalıyız.

"Neden?" diye sorar, bir adım öne çıkar. Hareket etmeye veya büyük ellerinin arasında tutarak ellerimi tutmasına engel olmaya çalışmıyorum. "Neden deneyemiyoruz? Neden tekrar deneyemiyoruz?"

Belki Logan'la yeniden başlayabileceğimiz bir evren ya da zaman çizgisi vardır. Ya da belki bunların hiçbirinin olmadığı bir zaman çizelgesi vardır ve hayatımız patlamadı çünkü burnumu ait olmadığı bir yere sokmak zorunda kaldım. Bazı fizikçilerin benimsediği çoklu evren teorisine inanıyorum. Doğru seçimi yapan veya yanlış yola düşmekten kurtulmanın bir yolunu bulan bir versiyonumun olduğu başka gerçeklikler olduğunu düşünmeyi seviyorum.

"Sadece bir burs için para kazanabilmek için senin yanında çalışmaya karar verdim," diye hatırlattım ona. "En başından beri, sadece Harper's Cove'dan ayrılmak istedim."

"Umurumda değil." Logan başını sallıyor. Xavier, beni dinle. Umurumda değil.

Logan her zaman benden birkaç santim daha uzun olmuştur ve bunu telafi etmek için beni kenara çekti ve ikimizi de göz hizasında olmamız için nazikçe banklardan birine oturmaya zorladı.

"Harper's Cove'a neden geri döndüğün umurumda değil. Neden birbirimize rastladığımız ya da birbirimizin hayatına düştüğümüz umrumda değil. Tek umursadığım, yaptığımız ve burada ve birlikte olduğumuz. Hayat dağınık, insanlar dağınık ve hata yapıyorlar. Kusursuz ya da kusursuz istemiyorum, sadece beni birçok kusurumla kabul edecek ve onların kusurları için kabul etmeme izin verecek birini arıyorum.

Logan'ın söylediği her kelime mermere çarpan bir çekiç gibidir. Her kelime, kalın koruma cephesini kırmaya ve kırmaya yardımcı olur

Kendimi katmanlaştırdığım. Tam olarak ne zaman başladığını veya neden başladığını bilmiyorum ama yıllar geçtikçe, hatta Bradley ile tanışmadan önce bile, aşk her zaman sonradan akla gelen bir şeydi. Romantizm ve arkadaşlık bir beklentiydi, Life oyununda en yüksek puanı almak için bir onay kutusuydu.

Ama burada durup Logan'ı dinlemek ve onun aşk anlayışı nedir? Yoldaşlık nedir? Kulağa hoş geliyor. Kulağa geliyorSağ. Fortune 500 C-suite ofisi veya bekar olmanın ve her zaman işime gömülü olmanın getirdiği güvenli ve öngörülebilir hayat yerine belki, sadece belki de sahip olmaya değer bir şey gibi geliyor.

"Senden sadece biraz kalmanı istiyorum. Benimle bu inanç sıçramasını yapmak ve bunu denemek için. Sonunun mükemmel olacağını ya da insanların hayalini kurduğu sonsuza kadar mutlu olacağımızı söylemiyorum ama şu anda söylediğim şey, kendimizin en dürüst versiyonuyuz. Her iki destemizdeki tüm kartlar önde dizilir. Bizi geride tutan daha fazla sır ya da yalan yok ve bence kendimize mutlu olma şansı vermeyi hak ediyoruz. Ve sanırım seninle mutlu olabilirim, Xavier. Benimle mutlu olabileceğine inanıyor musun?"

Omzumun üzerinden Mya'ya baktım. Arabasından indi, kollarını göğsünde kavuşturdu, kaşlarını kaldırdı ve sessizce şöyle dedi:*Eğer gideceksen, şimdi gitmelisin.* Hâlâ arabanın ön koltuğunda oturan ama sonunu tahmin edemediği bir film izliyormuş gibi öne eğilen ve doruk noktasını kaçırmak istemeyen Anne'e baktım.

Ve bir de Logan var, burada oturuyor, bana çok yakın, önümde sadece kalbi uzanıyor. Boynu açık, ruhu açığa çıkmış ve onun yanında, bize ne olacağı tamamen benim kararım.

"Bak, korktuğunu biliyorum. Gergin olduğunu biliyorum çünkü Berlin sana en azından bir yıllık rehberlik ve arada kalabileceğin korkuluklar veriyor. Burada kalmak bunların hiçbirini sağlamıyor. Ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımız bir aşk hikayesi olacağına söz veremem. Ama denemeyi kendimize borçlu olduğumuzu düşünüyorum.

"Ama, gerçekten yapmamamız gerektiğini düşünmüyorsan. Gerçekten yürütemeyeceğimizi düşünüyorsan, en azından sana bunu vermeme izin ver."

Logan elini arka cebine atıp üzerinde tavuk karalamalarıyla benim adımın yazılı olduğu bir zarf çıkardı. Başını sallayarak bana uzattı.

"Oku onu. İyi olduğundan
emin ol." Merakla mektubu
açıyorum.

İlgili makama,

Xavier Reynolds restoranım Wharf'ta altı hafta hazırlık şefi olarak çalıştı. Bir hazırlık şefi olarak, sebzeleri ve etleri doğrayarak ve yıkayarak ve salataları, ekmekleri, soslari ve soslari düzenleyerek yemek hazırlamada baş aşçıya yardımcı olmaktan sorumluydu.

Xavier'in bir restoranda çalışma deneyimi olmamasına rağmen, çabucak öğrendi ve ekibimin ayrılmaz bir parçası oldu. Xavier'in ticari becerileri mutfağa kolayca aktarıldı ve hangi işi alırsa alsın, tıpkı bende olduğu gibi şirketiniz için bir değer olacağına eminim.

Ancak, en güçlü yeteneği, Xavier'in insanlara, hatta kendisinin bile hayal edemeyecekleri şekillerde dokunma ve onları değiştirme yeteneğidir. Xavier, tanıştığı herkesin hayatını değiştiren inatçı, kendine güvenen, yetenekli bir kişidir. Bu beceriye bir fiyat koyamazsınız. Ama yapabilseydim, benimle kalmasını sağlamak için elimden gelenin en iyisini yapardım ya da öderdim.

Yine de, bu referansı okuduğunuza göre, Xavier'in seçimini yaptığı açık. Tüm kalbimle, aklımla ve ruhumla, bu iş için Xavier Reynolds'u bir gram bile tereddüt etmeden tavsiye ediyorum. Tek pişmanlığım, onun benimle kalmasını sağlayamamış olmam.

*Saygılarımla,
Logan
O'Hare
İskelenin Sahibi*

Bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun? diye soruyor, sesi sakın.
"Size yardımcı olacağını mı düşünüyorsunuz? Gerekirse değiştirebilirim.
Veya bir referans yazıp e-postayla gönderebilirsiniz.

bana ve imzalayacağım, tarayacağım ve geri göndereceğim. Hayatının bir parçası olamıyorsam, yanında uyanamıyorsam, her gün seni göremiyorsam, en azından hayallerini gerçekleştirmene yardım ettiğimi bilebilirim. Sadece ilk milyonunu kazandığında beni hatırlayacağına söz ver. Harika olmana yardımcı olmaktan kısmen sorumlu olduğumu düşünmeyi seviyorum.

Mürekkep bulanıklaşana kadar sayfadaki kelimelere baktım. Gözyaşlarımdan mı yoksa ona çok uzun süre baktığımdan mı emin değilim. Sesi kilometrelerce öteden gelse de Mya'nın adımı söylediğini duydum.

Hey, dedi Logan nazikçe. "Eğer uçağa bineceksen gitmelisin."

"Korkuyorum," dedim dürüstçe ona bakarak. "Başını belaya sokacağımdan korkuyorum. Korkarım bizi daha çok inciteceğim, inciteceğim.Senve Anne daha fazla. Ben sadece . . . Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Logan iki omzumu da sıkana kadar bir an hiçbir şey söylemeden bana baktı. Ben de korkuyorum ama bu denemeyeceğimiz anlamına gelmez. Biraz zaman ayırıp birlikte öğrenmeye ne dersin? Yanında biri varken zor görevlerin üstesinden gelmenin daha kolay olduğunu duydum."

Tüm doğru kelimeleri söylüyor. Yalan söylediğini düşünmem için hiçbir sebep yok. Logan yalan söylemez. Nazik, ilgili, her şeyi kalbiyle yapıyor ve bu her zaman en iyisi olmayabilir ama yalan söylemez. Öyleyse neden şimdi başlasın ki?

Sadece bir inanç sıçraması, diye fısıldadım.

Logan gülümsüyor. "Sadece bir inanç sıçraması," diye tekrarlıyor. "Bana güven, söz veriyorum Xavier, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Bunun gerçekten tutabileceği bir söz olup olmadığından emin değilim. Ya da birbirimizden çok şey beklediğimizi öğrenecek olursak, ama bu cevabı keşfetme fikrinin, Berlin'e kaçıp denediğime pişman olmaktan çok daha çekici göründüğünü biliyorum.

Berlin her zaman orada olacak, dedim Logan'a gülümseyerek. "Biraz daha kalsam iyi olur."

Logan'ın yüzünde ozon tabakasını delip geçebileceğini düşündüğüm o kadar parlak bir gülümseme belirdi ki, hiç tereddüt etmeden yüzümün iki yanından tuttu ve

beni derinden öpüyor Dil yok, şehvet yok, sadece saf bir elektrik alışverişı, içimizden geçmesini engelleyemeyen dizginlenmemiş duygu.

Logan, Az önce beni Doğu Sahili'ndeki en mutlu insan yaptın, Xavier, diye fısıldadı.

“ABD'de değil mi? Vay. Belki de arabaya binmeliyim.” Ah, Tanrı aşkına, diye güldü ve bu sefer dudaklarımı hızla öptü. "Bana bir ay ver, oraya geleceğimden oldukça eminim."

"Aklına koyduğun her şeyi yapabileceğinden hiç şüphem yok ve ilgini çeken şey beni mutlu etmekse, o zaman dünyanın en şanslı adamı benim."

Ona bu unvanın bana ait olduğunu düşündüğümü nasıl söylerim?

SON SÖZ

On bir ay sonra

ANN! Xavier mi? BURADASINIZ?"

Yaklaşık bir yıl sonra ve akşamlarımın çoğunu Logan'da geçiriyorum.

ev sıradan bir olaydır. Artık Wharftan iki blok ötede kendi dairem var ama Logan'ın yeri daha büyük ve daha çok evim gibi. Artı, hepimizin keyif aldığı Anne ile daha fazla zaman geçiriyorum.

Özellikle Anne; artık bulaşıkçı olarak çalışmak zorunda değil. "Oturma odasında!" Bağıriyorum, Anne'nin repliklerini onunla birlikte gözden geçiriyorum, kaşıyorum.

dışarı çıkıp onun için senaryoya notlar koyuyor. "Bence buraya biraz duygu katmalısın, bir patlama ile dışarı çıkmalısın."

"Fazla abartılacağını düşünmüyor musun?" o soruyor.

"Kesinlikle hayır. Ve öyle olsa bile, iyi bir izlenim bırakmak istemez misin?"

"Burada neler oluyor?" diye soruyor. "İkiniz de bir isyan mı planlıyorsunuz?"

"Evet," diyoruz ikimiz de aynı anda.

Logan gözlerini devirerek Anne'nin başının tepesini öptü. Ayağa kalkıp onu kucaklıyorum ve yanağından öpüyorum.

"Hey sen." Gülümseyip hızla dudaklarımı
pyor. "Hey sen, Rıhtım nasıl?"

Kalmaya karar verdikten sonra ayaklarımın üzerinde durarak birkaç ay
İskele'de çalışmaya karar verdim. Her yirmili yaşlardaki herkes gibi ben de
serbest çalışma fikrini benimsedim ve Harper's Cove'da iş tavsiyesine
ihtiyaç duyan fazlasıyla işletme var. Benim "müşterilerim"

onlara öyle diyebilirsən və öğrettiğim seçmeli derslər burada bir daire almaya yetecek kadar gelir.

"Güzel, Angelica baş aşçı olarak harika gidiyor," diyor Logan, akşam yemeği için restorandan köpük kaplarda yiyecek çıkarırken. "Haklıydın, o terfi için doğru seçimdi."

Kapları taşımaya yardım ederek, "O her zaman doğru seçimdi," diye takıldım. Anne ayağa fırlar ve bugün akşam yemeği için yaptığımız köpüklü limonatadan biraz almak için mutfaka koşar. Ya banka? Bugün onlarla da bir toplantının olduğunu biliyorum ama ben Maria Beth Clements'in köpek yıkama işini büyütmesine yardım etmekle meşguldüm.

"Yeni müşteri akışına ve incelemelere dayalı olarak altı aylık bir uzatma daha aldık, bu harika. Ve bulaşık makinesinde karar kıldım. Yine de hazırlık şefi aranıyor. Seni değiştirmek zor. Geri gelmek istemediğine emin misin?"

"Eminim. Ve biliyorum," diye takılıyorum, şakacı bir şekilde takma saçımı omzumun üzerinden atıyorum. "Ben sadece bu kadar istisnaiyim."

"Ve sen çok mütevazısın," diye dalga geçiyor. Yengeç budu, istiridye çorbası, ıstakoz çorbası ve tabii ki somon burger eskitilmiş meşe sehpayı süslüyor.

Anne dikkatlice üç bardak limonatayı geri getirir ve bir damla bile dökmeden masaya koyar. Getirdiği mutfak eşyalarını da cebinden çıkardı ve her birimizin önüne tam bir takım koydu.

Kendi yaptı, dedim Logan'a.

"Yaptın? Mutfakta çalışmaktan nefret ettiğini sanıyordum. "Anlıyorum," diye düzeltiyor. "Ama içki yapmak sayılmaz."

Ah, belli ki, dedi Logan ciddi bir şekilde. "Nasıl bu kadar aptal olabilirim?"

Yemek yemek için oturuyor, siyah beresini çıkarıp kullanılmayan sandalyeye fırlatıyor ve kendine yemek için çatalardan birini kapıyor. Aynı zamanda Anne ve ben, Logan'ın gözünden kaçmayan bir bakışıyoruz.

"Bu bakış ne için?"

"Yemekten önce," diyorum yavaşça, "Anne sana bir şey göstermek istiyor." "Tamam . . ." Tereddüt ediyor, arkasına yaslanıyor.

"Endişelenmeli miyim?"

"Kesinlikle hayır," dedim, elimizdeki kağıtları alıp birini Anne'e uzatırken. "Bu yıl drama kulübüne nasıl başvurduğunu biliyor musun?"

"Mhm. Seçme monologu üzerinde çalışıyoruz. Lady Macbeth için gidiyor."

"Evet . . . Bununla ilgili," diyor Anne, sehpanın önüne geçerek. "Peki ya?"

Anne ve ben vardı. . . farklı bir fikir."

"Aman Tanrım."

"Buna bayılacaksın!"

"Bununla başlaman gerekiyorsa, yapmayacağım."

"Güven bana," diyorum. "Drama öğretmenini hayrete düşürecek. Anne'nin oyunculukta gerçek bir geleceği var."

"Bildiğini biliyorum, bu yüzden... ."

Parmağımı Logan'ın dudaklarına koydum. "Sus ve sadece bize güven."

Gözleri şaşlı, parmağa bakıyor. Parmağımı çekip ona sırtımdan önce, oyunbaz bir karanlık gözlerinin üzerinde parladı.

Pekala, diye içini çekti ve ikimize de genişçe işaret etti. "Bana neyin olduğunu göster."

"Mükemmel." Anne'e dönüp baş parmağımı kaldırdım. "Ayarlamamı ister misin?"

"Sakıncası yoksa?"

"Asla," dedim kemerimi çıkarıp ona uzatırken. Logan kaşlarını kaldırdı.

"Bunun nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sus!" Anne ve ben ikimiz de söylüyoruz. Ona döndüm, göz kırptım ve başımı salladım. "Hazır?" "Hazır."

Boğazımı temizleyip sırtımı dikleştirip kağıdına bakıyorum. "Komik bir şey mi?" Anne kağıdına bakmadan bana sordu.

"HAYIR. Hayır, hayır, hiçbir şey . . . biliyorsun, sadece bu. . . bu iki kemer de bana tamamen aynı görünüyor. Biliyor musun, hala bu şeyleri öğreniyorum ve uh. . ."

"Bu . . . 'şey'?" diye soruyor, sesinden buzlar damlıyor. "Tamam. Anlıyorum, bunun seninle ilgisi olmadığını düşünüyorsun. Sen . . . dolabına git,

ve siz seçersiniz. . . Bilmiyorum, mesela o kabarık mavi süveter, çünkü dünyaya sırtına ne giydiğini umursamayacak kadar kendini fazla ciddiye aldığını anlatmaya çalışıyorsun, ama bilmediğin şey şu ki o süveter sadece mavi değil, turkuaz değil, lapis değil, aslında gök mavisi.

"Bu monologdan mı..."

"ŞİŞT!" Anne tersledi, karakterini asla bozmadan bana dönerken.

"Ayrıca, 2002'de Oscar de la Renta'nın gök mavisi bir elbise koleksiyonu yaptığından ve sonra sanırım Yves Saint Laurent olduğundan habersizsiniz, değil mi? . . . Gök mavisi askeri ceketleri kim gösterdi. Sanırım burada bir cekete ihtiyacımız var."

Anne konuşurken, başı dik, tamamen Miranda Priestly'yi somutlaştırarak odanın içinde adeta süzülüyor. Kanepenin etrafında döndüğünde önümde duruyor, ben kanepeye düşene kadar beni geri itiyor ve artık benden etkili bir şekilde daha uzun.

"Ve ardından gök mavisi, sekiz farklı tasarımcının koleksiyonlarında hızla boy gösterdi. Sonra büyük mağazalara süzüldü ve sonra trajik bir Casual Corner'a aktı ve orada, hiç şüphesiz, bir tasfiye kutusundan çıkardınız.

"Ancak, o mavi milyonlarca doları ve sayısız işi temsil ediyor ve aslında bu odadaki insanlar tarafından sizin için seçilen bir süveter giyerken sizi moda endüstrisinden muaf tutan bir seçim yaptığınızı düşünmeniz biraz komik. . . bir "malzeme" yığınınından.

Ayağa kalkmadan önce odada bir süre sessizlik asılı kaldı ve bir alkış tufanı patladı. Anne parlak bir şekilde sırıtıyor, karakteri anında bozuyor.

"Çok iyi yaptın!" diye haykırıyorum. Beni itmek mi? Bu çok iyi bir dokunuştur!"

"Gerçekten mi?" o soruyor. "Çok fazla olduğunu düşündüm."

"Aman Tanrım, hayır, bu MÜKEMMELDİ! Onu sevdim! Rolü kesinlikle alacaksın!"

Bir an için Anne ve ben Logan'ın var olduğunu unuttuk. Yavaşça ikimiz de ona ve onun şaşkın yüzüne dönüyoruz.

"Kuyu?" Soruyorum. "Nasıl oldu?"

Logan hala konuşmuyor, sadece... . . ikimize de bakıyor. Sonunda ruhu bedenine geri döner.

"Bir daha asla kızıma ev ödevinde yardım etmeyeceksin," dedi, ama sesinde gerçek bir kin yoktu. "Bununla birlikte, onu sen öldürdün, Anne."

"Dil!" ikimiz de aynı anda söylüyoruz.

TEŞEKKÜRLER

Bir tutam tuz ve karabiberyazdığım en zor kitaptı.

Her zaman yanımda olduğu için menajerim Jim McCarthy'ye. Fikirlerimi ve kitaplarımı yükseltmeye her zaman yardım ettiği için editörüm Kristine Swartz'a. . . yarı yolda değişseler bile. Bir yazarın isteyebileceği en büyük ekip oldukları için Stephanie Felty, Jessica Mangicaro ve Mary Baker'a.

Editörüme ve Berkley'de bu kitabın gerçeğe dönüşmesine yardımcı olan tanışmadığım herkese teşekkür ederim. Ve tabii ki aileme, arkadaşlarıma, erkek arkadaşıma ve telefonumu açan herkese *Seni çok (değil) aştım*; beni ve yazar olma hayalimi desteklemeye devam ettiğiniz için teşekkürler.

*Keep reading for an excerpt from Kosoko
Jackson's debut rom-com . . .*

I'M SO (NOT) OVER YOU

BİRİNCİ KURAL Veeski sevgilini unutmanın tek kuralı onun mesajlarına cevap vermemektir. Bu, kişiye bağlı olarak birçok farklı şekilde yapılabilir.

Bir, kişisini şu şekilde değiştirin:**CEVAP VERME.**

İki, numarasını engelle.

Üç, kafa derinize korkunç bir örgü yapıştırın, böylece tamamen farklı bir insan gibi görünün ve hareket edin.

Dört, Indiana kırsalında bir anne ve baba dükkanının sahibi olarak hayatınıza yeniden başlayın ve bir gün deyin. Bu özellikle kısmi olduğum bir şey.

Bunların hepsi iyi ve geçerli seçeneklerdir. Yapmanız gerekeni yapın - yargılamadan.

Yine de bir şekilde bu basit kuralı çiğnemenin bir yolunu buldum. Sadece kırmakla kalmayın, tamamen açın. İstersen parçala.

Çünkü bir metni açıp cevaplamak başka bir şey, eski sevgilinin isteğini yerine getirmeye karar vermek başka bir şey.

Bakmak *Kötü bir fikir* Google'da ve yararlı arama motorumuz şunu gösterecek: *Şunu mu demek istediniz: Hudson Rivers söz konusu olduğunda Kian Andrews'un seçimleri?*

Cebimdeki telefonum bir kez titredi. Kalbim vuruşları atlıyor. Belki Hudson iptal eder. Ya da belki son üç ayın bir hata olduğunu anlayacak ve bana hala delicesine aşık olduğunu itiraf edecek? Belki . . .

Hayır, sadece Divya.

DİVYA EVANS: Kayıtlar bunun korkunç bir fikir olduğunu gösterebilir.

"Elbette böyle söylersin," diye mırıldandım, onun beni duyamayacağını, bilirsin, unutarak. Ve haklı olabilir, ama mesele bu değil.

Bir hafta önce Hudson'dan kendisiyle Watering Hole'da buluşmamı isteyen bir mesaj aldığım da, Divya hiç eğlenmedi. Havada ekşimiş bir şeyin tadına varmış gibi burnunu buruşturdu ama tadı tamamen kapalı değildi.

Çünkü onun için Hudson'la ilişkim tam olarak buydu: ekşimiş. Elbette, herkes eski sevgilileri hakkında bunu söylüyor çünkü bu onları daha iyi hissettiriyor.

KIAN ANDREWS: Sen bunu söyledin—bir kaç sefer.

DİVYA EVANS: Ve yine de dinlemeyi reddediyorsun. Hatırlatın, kim hukuk diplomasını Harvard'dan alıyor?

KIAN ANDREWS: Vay . . . gittik . . . Harvard derecenizden bahsetmeden geçen 12 saat. O yeni bir rekor!

DİVYA EVANS: Ama cidden, K. Bu kötü bir fikir. Kapanış sandığınız kadar iyi değil.

Eğitim gören bir avukat olarak, neden Hudson'la görüşmem gerektiğini anlamalı: olanları işlemek, hayatımın o bölümünü kapatmak ve onu gerçeklerden yapılmış bir yapıştırıcıyla kapatmak için. Ayrılığımızın hatırası, asla iyileşmeyen açık bir yaradır. Uçucu bir ayrılıktı, onu mümkün olan her sosyal medya hesabında engellemem ve dağılmadan sonraki iki haftayı bulanıklaştıran bir sersemliğe kendimi içmemle sona erdi.

Belki de bu yüzden Divya bir savunma avukatı değil, bir savcıdır. Başka bir titreşim, başka bir metin.

DİVYA EVANS: BEN Bana ihtiyacın olursa sadece birkaç blok ötedeyim.

KIAN ANDREWS: Bunun olma ihtimali nedir?♥

Dürüst olmam gerekirse oldukça yüksek. Divya ne olursa olsun her zaman benim rock'ım olmuştur. Ayrıldıktan iki hafta sonra kulüpte ağlamaya başladığımda kendimi mahcup etmemek, kısmi bursumu kaybetmemek için değersiz benliğimi yataktan çıkardığımdan emin olmak, hatta

Hudson'a olan sıırsıklam takıntımı aşmama yardım edecek mutlak çöp kamyonu kışlı bazı adamlar bulmak, Divya benim için o sür ya da öl arkadaşı oldu.

Bu nedenle, başka bir büyük, travma yaratan Hudson deneyiminden geçmek üzereyken, Divya Evans'ın hızlı aramada sahip olduğum büyük silahlar olduğunu varsaymak mantıklı. Bu ifade nedir? Her harika gey erkeğin arkasında belalı bir kadın mı var?

Yine telefonum çalıyor. Divya'dan yine (hak edilmiş) bir espri beklemeden, bakmadan cebimden çıkardım. Ama bunun yerine, bir e-posta bana bakıyor.

İTİBAREN:İŞLER@SPOTLIGHT.COM

İLE:KIAN.ANDREWS@NORTHEASTERN.EDU

DERS:RE: Araştırmacı Gazetecilik Burs Başvurusu | Andrews, Kian

Kuzey Carolina sahilindeki birçok deniz fenerinden birinin renkli arka planı olan ekrana uzun süre baktım. Bu anın tadını çıkarmak istiyorum. Sıkı tutunun, kutusunda saklayın ve en üst rafta gözden uzak bir yere koyun. Ünlü bir gazeteci olduğumda, DM'lerime kayan kaynaklar Pulitzer ödüllü hikayeler yazmam için bana yalvarırken ve Northeastern'de konuk ders verdiğimde, bana şunu soracaklar:*Bu rekabetçi, kıyasıya işe nasıl başladınız?*

Ve diyeceğim ki,*İlk işimi Spotlight'ta buldum.* Spotlight bundan on iki yıl sonra olacak mı? Muhtemelen değil. Haber siteleri kendilerini bakteri gibi yamyam ediyor. Ama şu anda gazetecilikte çalışmak için en sıcak yer orası. Orada Araştırmacı Gazetecilik Bursu almak hayatımı değiştirirdi. Gibi . . . Git'i geçme; bunun yerine, ikinci dönüşünüzde Park Place'i alın.

Ekrana dokunarak onu hayata döndürüyorum. Yine de, e-posta uyarısı benimle alay ediyor. Belki bu bir görüşme isteğidir? Belki de Appalachia'daki eğitim programlarının eksikliği ve bunun öğrencileri geçen hafta boyunca yapmak için harcadığım birkaç sınıf seviyesini nasıl geri çektiği konusundaki konuşmam onları gerçekten etkiledi ve onlar bana görünmeden bir konum görüşü sunacaklar. Bu mantıksız değil. BT

her zaman beyaz adamların başına gelir. Ve ben iyiyim - hayır,
kahrolası *Harika*
kimlik bilgileri.

Divya'nın dediği gibi, *şanslı* bana sahip olmak

Ama aynı zamanda, gazetecilik profesörümün dediği gibi, *Gazeteciler*
bir düzine paradır. Neden başka biri yerine seni seçsinler?

Bu da bizi Divya Evans'a ve tam olarak şu sözlerine geri götürüyor: *Sen*
kahrolası bir yıldzsın, Kian Andrews.

Keşke onunla aynı özgüvene sahip olsaydım. Onun yanındayken
numara yaparak iyi iş çıkarıyorum, en azından öyle sanıyorum. Ama şimdi?
Bu kafede yalnız mısın? Kalbimi kıran -şu anda yedi dakika geciken-
çocuğu beklemek gibi aptalca bir şey yapmak *Ve* kariyerimi değiştirebilecek
e-postaya mı bakıyorsun? Bu kendinden emin cephe, dolaba çok geri itildi;
ortaokuldan beri gitmediğim bir yer.

Ve bir daha asla oraya gitmeyeceğime söz verdim.

Fazla düşünmeden ekrana bir kez daha dokunup fikrimi değiştirmeden
şifremi giriyorum. Bir kez daha dokunun ve e-posta ekranı doldurur.

Sayın Andrews,

Spotlight'taki Araştırmacı Gazetecilik Bursuna başvurduğunuz için teşekkür ederiz.'Boston şubesi.
şu anda, biz'karar verdim—

"Bok."

Daha fazla okumaya gerek yok. Gelen kutumda bir CTRL-F yapabilir,
"karar verdik" ifadesini arayabilir ve bir düzineden fazla sonuç
getirebilirim. Farklı olmasını ne kadar çok istesem de bu farklı değil.

Divya'ya Spotlight tarafından reddedildiğini bildiren bir mesajın
yarısındayım, bu da hiç şüphesiz Divya'nın şu şekilde yanıt vermesiyle
sonuçlanacak: bu gece içkiler benden, arkamda bir bariton gırtlak temizleme
parmaklarımın durmasına neden olduğunda. Derin ses, Esperanza Spalding
kapak sanatçısının Watering Hole'da bize serenat yapan şehvetli tonlarını
kesiyor, Boston'daki bir Siyahi adam, namı diğer Me kadar yersiz olsa bile.

Ama ses tartışılmaz. Hudson'la ilgili her şeyden kaçındığım üç aydan sonra bile, diyaframının derinliklerinden zahmetsizce konuşma şekli hala tüylerimi ürpertiyor. Ve keskin çenesindeki çocuksu sırıtışı bende erime isteği uyandırıyor.

"Kian?"

Yavaşça dönmek için elimden geleni yapıyorum. Heves kimseye yakışmaz, özellikle eski sevgilinin yanında, hayatına devam etmişsin gibi davranmaya çalışırken ve yirmili yaşlarındaki en iyi bekar hayatını yaşıyorsan.

Ama benim *Tanrı* güzel
görünüyor mu Hayır, hoş
değil.

Sıcak.

"Hey," diyor sırıtırken. "Geldiğin için teşekkürler."

İşte burada. O gülümseme. Bir sunum yapmak için birinci sınıf İngilizcesinde bir araya geldiğimizde bana verdiği orantısız sırıtışın aynısı. *Fanus*. İlk öpüşmemizden önce, neredeyse iki yıllık karşılıklı hasret ve "yapacaklar mı, yapmayacaklar mı"lardan sonra verdiği o gülümseme.

Şu Güney çekiciliği. Pazar sabahı yatağa uzandığımızda bana ne yaptığını bildiği için daha belirgin hale getireceği aynı şey.

Bunları geleneksel olarak kabul edilen bir dizi erkeksi özellik, bir nesiller boyu zenginlik ile bir araya getirdiğinizde Hudson Rivers'ı elde edersiniz.

Ağırlıksızlığın hakim olduğunu şimdiden hissedebiliyorum. Karbon monoksit zehirlenmesine benzeyen mide bulandırıcı duygu. Hudson budur: en iyi muhakememi ve pratik duyularımı alt üst eden bir toksin. O tehlikeli. O bir hata. Bana zarar verecek.

Ama o çok güzel. Ve onu özlüyorum. Onu çok özlüyorum.

"Elbette, hiç sorun değil." *Rahat davran. Umursamıyormuş gibi davran.* "Zaten bir şey yapmıyordum. Yani şehirdeydim. Demek ki bölgedeydim. Demek istediğim, bölgedeydim çünkü buralarda yaşıyorum ve hiçbir şey yapmıyordum. *Spotlight'tan gelen bir yanıt için nevrotik bir şekilde e-postamı yenilemenin ve hayatımı kurtarmak için düzgün bir cümle kuramayan bir aptal gibi görünmenin yanı sıra.*

Divya ve ben, tehlikeli bir çapraz sorguya hazırlanan bir tanık gibi, bunun üzerinden defalarca geçtik. Yerimi tutmalıyım. uzak durmalıyım Kontrol altında kalmalıyım. Otuz saniye içinde ve ben bunun tam tersini yapıyorum.

Hudson yüzündeki o yumuşak, çekici sırtışı koruyor. Sanki beynimin kısa devre yaptığını biliyor çünkü biliyor. Beni daha önce böyle sarmal gördü; üniversitede birçok kez teslim etmem gereken çok fazla devim vardı ve nereden başlayacağımı bilmiyordum. Ve tüm bu zamanlarda, kendimi yarattığım delikten dışarı çıkarmama izin verdi, bana gülümsedi, belki başparmaklarını yumuşak, dairesel, yatıştırıcı bir hareketle parmak boğumlarıma ovuşturdu.

Yine de bu sefer o dokunuşların hiçbiri yok ve bir zamanlar sevimli ve alaycı olan o gülümseme şimdi alaycı bir ifadeye dönüşmüş gibi görünüyor. Bunun doğru olmadığını bilsem bile, aklım ve kalbim böyle düşünüyor. Birinden ayrıldığında onda sevdiğin her şeyin nefret ettiğin her şeye dönüşmesi ne tuhaf.

"Fazla zamanım yok," diye ekledim biraz itibarımı geri kazanmak ve gücümü geri kazanmak için. "Peki, ne istersen, hadi bu işi bitirelim, olur mu?"

"Tabi canım."

Sanki bu kelime bir şok tasmaşının tetikleyicisiymiş gibi seğirdim. Sanki tüm dikkatleri üzerine çeken bir emir fısıldamış gibi donakalmış oturuyor ve başını sallıyor.

"zgnm. Alışkanlık."

"Artık bir sürü erkeğe böyle mi diyorsun?" Bu gereksizdi. "Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun, K."

"Kian," diye hatırlattım ona. "K erkek arkadaşlara ayrılmıştır ve sen, Hudson, artık benim erkek arkadaşım değilsin."

Orada. Yaptım. Avantaj: Kian. Top benim sahamda. Anlatımın kontrolünü ele aldım. Düzgün konuşan Gürcü Hudson, artık güce sahip olan kişi değil. BEN . . .

"Aslında tam da bu yüzden seni aradım." Hudson, yırtıp atığım ve tezgahın üzerine attığım şeker paketiyle oynayarak bakışlarımı kaçırdı. O

zavallı bir adamın origami deneyi gibi onu sıradan bir şekle sokar, açar ve yeniden katlar.

O tik'i biliyorum. Gergin olduğunda - gerçekten, gerçekten endişeli olduğunda - bir şeylerle oynar. O kadar nadir görüyorum ki. Onun . . . Beyoncé'nin kötü bir resmini bulmak kadar yaygın.

Büyük Hudson Rivers'ın benden daha gergin olması mümkün mü?

"Onu vidala." Buruşuk kağıdı tezgahın üzerine fırlattı. "Saçma sapa dolaşmaktan iyi bir şey gelmez."

"Oldukça eminim ki ben..."

"Seni buraya erkek arkadaşım olmanı istediğim için çağırdım."

Ve o anda, Siyah olduğum için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Sadece Siyah çatlamadığı için değil, aynı zamanda kanın yanaklarıma hücum etme şekli beni aşırı olgun bir domates gibi göstereceği için.

Ve domates hakkında seksi bir şey yok.

Louisa Wells'in fotoğrafi

KOSOKO JACKSON New York Metro Bölgesi'nde yaşayan ve Halsey ve Taylor Swift'i dinleyerek çok fazla zaman harcayan bir dijital medya uzmanıdır. *Seni çok (değil) aştım* Berkley tarafından yayınlanan ilk rom-com'uydu.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

İÇİNDE □ sıradaki
okumanızda liste
?

Disko içinde dir-dir
senin ne x gtekrar
oku!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve güncel bilgiler alın İçinde Bu
yazar hakkında.

Ve Gn yukarı hayır içinde.